பரப்ரம்மணேநம:

தசோபநிஷத் பதவுரையோடு கூடிய

திராவிடபாஷியம்.

இதிலுள்ளவை

ஐதரேய ப்ரகதாரண்ய சாந்தோக்கிய

உபநிஷத்துக்கள்.

இது

மதத்திரய வித்வான்களைக்கொண்டு

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்து,

கு. அநந்தாசாரியரவர்களால்

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

இதன் விலை ரூபா 3.

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MYLAPORE, CHENNAI-4

ஸ்ரீ

ஹரி: ஓம்.

ஐதரேயோபநிஷத்.

இது ருக்வேதத்தின் உபநிஷத்து. ஆகையால் "வாங்மே மநஸி" என்கிற மந்திரமே இதற்குச் சாந்திபாடம்.

ஐதரேயத்தின் இரண்டாவது ஆரணத்தில் நாலு ஐந்து ஆறு அத்யாயங்கள். இவ்வுபநிஷத்துகள் ஒன்று இரண்டு மூன்று அத்யாயமாய்ப் படிக்கப் படுகின்றன.

இதற்கு விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம் கிடைக்காது. சங்கரபாஷ்யார்த்தமும் மத்வபாஷ்யார்த்தமும் காட்டப்படுகின்றன.

ஹரி: ஓம், ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் நாந்யத்கிஞ்சந மிஷத் ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜா இதி ||க||

(ப் - ம்.) இதம் - இப்போது காணப்படும் ஜகத்தானது, அக்ரே - ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே, ஏகம் - ஒரு, ஆத்மா ஏவ - ப்ரம்மமே யாக வல்லவோ, ஆஸீத் - இருந்தது, அந்யத் - வேறு, மிஷத் - வ்யாபாரமுடையதாவாவது வியாபாரமில்லாததாவது, கிஞ்சந - ஒன்றும், ந - இல்லாமலிருந்தது, ஸ: - அந்தப் பரப்ரம்மமானது, லோகாந் - உலகங்களை, ஸ்ருஜா இதி - ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று, ஈக்ஷத - நினைத்தது.

(ஸம் - ஹா.) ஆப்தியும் அதனமும் அதனமும் ஆத்மசப்தத்துக்கு அர்த்தம். ஆப்தியாவது ஜ்ஞானமும் எல்லா விடங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கையும் தன் நிலைமையாலும் ஸ்புரணத்தாலும் எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கை யாகையாலே ஸர்வஜ்ஞமும் ஸர்வசக்தியுமான தென்கை. அந்தமானது ஜகத்தை ஸம்ஹரிக்கை. அதனமாவது வஸ்து தேச கால பரிச்சேதமென்னும் மூவகை அளவுமில்லாதவனென்கை. ஆகவே ஸம்ஸாரசம்பந்தமற்றதும் தோஷலேசமுமில்லாததுமானது ப்ரம்மமென்றதாயிற்று. பெயர் ரூபம் வ்யாபாரம் இவைகளினால் இப்போது பலவகையாகத் தென்படும் ஜகத்தானது முன்னே ப்ரம்மமொன்றாகவே யிருந்தது. கீழ்ச்சொன்ன நாமரூப சம்பந்தமில்லாதபோது ஆத்மா ஒன்றேயாக விருந்தது. ஜலம் ஒன்றே நுரை சுழி அலை என்னும் பலபெயர்களால் அனேகம் பொருளாகத் தென்பட்டாலும் நிரயோசித்தலால் ஜலமொன்றேயாக அறியப்படுவதுபோல வெளித்தோற்றத்திற்குப் பலவகையாகத் தெனபட்டபோதிலும் நன்றாய் யோசிக்குமிடத்து ப்ரம்மமொன்றே யென்று தெளிவாய் விளங்கும். ஸாங்க்ய மதஸ்தர் சொல்லுகிறபடி ப்ரகிருதியாவது தார்க்கிகர்கள் சொல்லுகிறபடி பரமாணுக்களாவது வேறெந்த வஸ்துக்களாவது இல்லை. "அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ருஹீதா" என்கையாலே கரசரணாதி அவயவங்களும் சரீரமும் இல்லாதிருந்தும் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞஸ்வபாவமாகையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்ய நினைக்கத் தடையில்லையென்று கொள்க. ப்ராணிகள் கர்ம பலத்தை அனுபவிக்கும்பொருட்டு ஜலம் முதலியவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க நினைத்தது.

ஸ இமாம்ல்லோகாநஸ்ருஜத அம்போ மரீசீர்மரமாபோ(அ)தோ(அ)ம்ப: பரேண திவம் த்யௌ: ப்ரதிஷ்டா(அ)ந்தரிக்ஷம் மரீசய: ப்ருதிவீ மரோ யா அதஸ்தாத்தா ஆப: ||உ||

(ப்-பா-ம்.) (இப்படி நினைத்து) ஸ:-அந்த ப்ரம்மமானது, அம்ப: - ஜலமென்றும், மரீசீ: - ஆகாசமென்றும், மரம்-பூமியென்றும், ஆப:-பாதாள

லோகங்கள் என்றும் சொல்லப்பட்ட, இமான்-இந்த, லோகான்-உலகங்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தது, அதோம்ப: - இங்கு அம்பச் சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லோகங்கள், பரேண திவம் - தேவலோகத்திற்கு மேலிருக்கின்றன. ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேற்பட்ட மஹர்லோகம் ஜனோலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் இவைகள் இங்கு அம்பசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றனவென்று கருத்து. இவ்வம்போலோகத்திற்கு, த்யௌ: - த்யுலோகமானது, ப்ரதிஷ்டா - ஆச்ரயம், அந்தரிக்ஷம் - அந்தரிக்ஷலோகமானது, மரீசய: - மரீசி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது, ப்ருதிவீ - பூலோகமானது, மர: - மரமென்று சொல்லப்படுகிறது, யா: - எந்த உலகங்கள், அதஸ்தாத் - பூமிக்குக்கீழ் இருக்கின்றனவோ, தா: - அவை, ஆப: - அப்சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகா லோகபாலாந்நு ஸ்ருஜா இதி ஸோத்ப்ய ஏவ புருஷம் ஸமுத்த்ருத்யாமூர்ச்சயத் ||௩||

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகா: - உலகங்கள், (ஸ்ருஷ்டா:) - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவே, லோகபாலான்னு - இவ்வுலகங்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்களை, ஸ்ருஜை - படைக்கக்கடவேனல்லவா, இதி - என்று, ஸ: - அந்த ப்ரம்மம், ஈக்ஷத - நினைத்தது, ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, அத்ப்ய - ஜலங்களினின்றுமே. புருஷம் - புருஷாகார தேஹமுடைய ஒன்றை, ஸமுத்த்ருத்ய - எடுத்து, அமூர்ச்சயத் - பஞ்சபூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேரும் பெருஞ்சேர்க்கையுடன் சேர்த்தான்.

(ஸா - அ.) ப்ராணிகள் கர்மபலன்களை அனுபவிக்க இடமாக நாலுவகை உலகங்களைப் படைத்த பின்பு ப்ரம்மமானது இவ்வுலகங்கள் ரக்ஷணையில்லாதிருந்தால் நாசமாய் விடுமாகையால் லோகபாலகர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து ஜலம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களினின்றும் தலை முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடிய விராட்புருஷனை பூமியிலிருந்து மண்ணையெடுத்துக் குயவன் பானை முதலியன செய்வதுபோல ஸ்ருஷ்டித்துத் தன்வயத்தோடு சேர்த்து வைத்தது.

தமப்யதபத்தஸ்யாபிதப்தஸ்ய முகம் நிரபித்யத யதாண்டம் முகாத்வாக்வாசோக்நிர்நாஸிகே நிரபித்யேதாம் நாஸிகாப்யாம் ப்ராண: ப்ராணாத்வாயுரக்ஷிணீ நிரபித்யேதாமக்ஷிப்யாம் சக்ஷுச்சக்ஷுஷ ஆதித்ய: கர்ணௌ நிரபித்யேதாம் கர்ணாப்யாம் ச்ரோத்ரம் ச்ரோத்ராத்திசஸ்த்வங்நிரபித்யத த்வசோ லோமானி லோமப்ய ஓஷதிவனஸ்பதயோ ஹ்ருதயம் நிரபித்யத ஹ்ருதயான்மனோ மனஸச்சந்த்ரமா நாபிர்நிரபித்யத நாப்யா அபான அபானான்ம்ருத்யு: சிச்னம் நிரபித்யத சிச்னாத்ரேதோ ரேதஸ ஆப: ||௪||

(ப-பா-ம்.) அந்த ப்ரம்மமானது, தம்-அந்த விராட்புருஷனைக் குறித்து, அப்யதபத் - ஸங்கல்பித்தது, அபிதப்தஸ்ய - ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட, தஸ்ய - அந்த விராட்புருஷனுக்கு, அண்டம் யதா - பக்ஷியின் முட்டைபோல, முகம் - முகமானது, நிரபித்யத - தோன்றியது முகாகாரமாக ஒரு விவரமுண்டா

யிற்று, முகாத் - அம்முகத்தினின்றும், வாக் - வாக்கு உண்டாயிற்று, வாச: - வாக்குக்கு, வஹ்நி: - அக்னியானது அதிஷ்டான தேவதை வாக்கின் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னியென்றும் லோகபாலன் வாக்கினின்றும் தோன்றினனென்றும் பொருள், நாஸிகே —— மூக்குகள், நிரபித்யேதாம்- தோன்றின, நாஸிகாப்யாம் - அம்மூக்குகளில் நின்றும், ப்ராண: - க்ராணேந்த்ரியமும் ப்ராணாத் - அந்த க்ராணேந்த்ரியத்தினின்றும், வாயு: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான வாயுவும் தோன்றின, அக்ஷிணீ - கண்கள், நிரபித்யேதாம் ——, அக்ஷிப்யாம் - கண்களினின்றும், சக்ஷு: - நேத்ரேந்த்ரியமும், சக்ஷுஷ: - நேத்ரேந்த்ரியத்தினின்றும் ஸூர்ய: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும லோகபாலகனுமான ஸூர்யனும் உண்டாயின, கர்ணௌ - காதுகள், நிரபித்யேதாம் ——, கர்ணாப்யாம்- காதுகளினின்றும், ச்ரோத்ரம் - ச்ரவணேந்த்ரியமும், ச்ரோத்ராத்-ச்ரவணேந்த்ரியத்தினின்றும், திச: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான திக்குகளும் உண்டாயின. த்வக் - தோலானது, நிரபித்யத ——, த்வச: - அந்த த்வகிந்த்ரியத்தினின்றும் லோமாநி உரோமங்களும், லோமப்ய: - அந்த உரோமங்களினின்றும், ஓஷதிவநஸ்பதய: - அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளான ஓஷதிகளும் வனஸ்பதிகளும் தோன்றின, ஹ்ருதயம் - அந்தக்கரணத்தின் அதிஷ்டானமான ஹ்ருதயமானது, நிரபித்யத ——, ஹ்ருதயாத்- அவ்விருதயத்தினின்றும், மந: - அந்தக்கரணமும், மநஸ: - மனதினின்றும், சந்த்ரமா: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனும் தோன்றினார்கள், நாபி: - நாபி ரந்திரமானது, நிரபித்யத ——, நாப்யா: - நாபியினின்றும், அபாந: - பாயுவென்னும் இந்த்ரியமும, (குதமும) அபாநாத் - அவ்வபானத்தினின்றும், ம்ருத்யு: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ம்ருத்யுவும் தோன்றின, சிச்நம் - புருஷலிங்கமான குஹ்யமானது, நிரபித்யத ——, சிச்நாத் - அவ்வாண்குறியினின்றும், ரேத: - ரேதஸ்ஸுடன்கூடிய குஹ்ய இந்த்ரியமும், ரேதஸ: - அவ்விந்த்ரியத்தினின்றும், ஆப: - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ஜலமும் தோன்றின.

(8 - ஆ.) ப்ரளயகாலத்தில் லக்ஷ்மியோடுங்கூட நாராயணனொருவனே யிருந்தார். எக்காலத்திலும் எங்கும் பரிபூர்ணகுணங்களையுடையவராகையால் அவர் ஆத்மவே யென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டார். காலத்தாலும் குணத்தாலும் தேசத்தாலும் மற்றும் முன்பே அவரொருவரே முதன்மையாயிருப்பவர். அவர் லக்ஷ்மி அவருடன்கூடவே யிருப்பவளாயினும் குணத்தால் அவருக்குக் குறைந்தவளாதலாலும் வஸ்துவுக்கு விசேஷமையானாலும் முன்னிருந்ததாகவாவது மேன்மையாயிருந்ததாகவாவது சொல்லவிடமில்லை, ப்ரம்மாவாவது சிவனாவது மற்ற வ்யாபாரமுடைய எந்த வஸ்துவாவது இல்லை. ப்ரம்மா சிவன் முதலிய பத்த ஜீவர்கள் தாங்களிருந்தும் நித்ய முக்தர்களும் லக்ஷ்மியும் தாங்களிருந்தாலும் பராதீனர்களாதலாலும் நாராயணனொருவனே ப்ரதானமான ஜ்ஞானமான காரணவஸ்து. அவனல்லது ஸ்வதந்த்ர குணசாலிகள் யாருமில்லை. சந்யாசி பராதீனமான தனத்தினாலே போஜனாதிகள் செய்து வாழினும் அவன் தனவானென்று சொல்லப்படுவனே. அதுபோல லக்ஷ்மியும் நித்ய முக்தர்களும் பராதீனர்களாகையாலே இருந்தும் இல்லாதவர்கள் போலவே. அந்தப் பகவான் உலகங்களையும் லோக

பாலர்களையும் தேவதைகளையும் ஜடலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தார்.

தா ஏதா தேவதா꞉ ஸ்ருஷ்டா அஸ்மிந் மஹத்யர்ணவே ப்ராபதந் தமஶநாபிபாஸாப்யாமந்வவார்ஜத்தா ஏநமப்ருவந்நாயதநம் ந꞉ ப்ரஜாநீஹி யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டிதா அந்நமதாமேதி ||௧||

(ப-பா-ம்.) ஸ்ருஷ்டா꞉-ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட, தா ஏதா꞉ - அந்த இந்த தேவதா꞉ - அக்னி முதலிய தேவர்கள், அஸ்மிந் - இந்த, மஹதி - பெரிதான, அர்ணவே - ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில், ப்ராபதந் - விழுந்தார்கள், தம் - இவைகளை உண்டாகக் காரணமாயிருந்த முதல் புருஷ பிண்டத்தை, அஶநாபிபாஸாப்யாம் - பசிதாகங்களோடு, அந்வவார்ஜத் - கூட்டிவைத்தான், யஸ்மிந் - எந்த ஸ்தானத்தில், ப்ரதிஷ்டிதா꞉ - இருந்தவர்களாய், அந்நம் - அன்னத்தை, அதாம - புஜிப்போமோ அப்படிப்பட்ட, ஆயதநம் - ஸ்தானத்தை, ந꞉ - எங்களுக்கு, ப்ரஜாநீஹி - ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும், இதி - என்று, தா꞉ - இப்படிப் பசிதாகங்களாலே பிடிக்கப்பட்டவர்கள், ஏநம் - இந்தக் காரணபுருஷனை, அப்ருவந் - கேட்டார்கள்.

தாப்யோ காமாநயத்தா அப்ருவந்ந வை நோऽயமலமிதி தாப்யோऽஶ்வமாநயத்தா அப்ருவந்ந வை நோऽயமலமிதி ||௨||

(ப - ம்.) இப்படிப்பட்ட ஈச்வரன், தாப்ய꞉-அவர்களின் பொருட்டு, காம் - பசுவை, ஆநயத் - காட்டினார், ந꞉ - எங்களுக்கு, அயம் - இப்பசு, ந அலம் வை - போதாதல்லவா, இதி - என்று, தா꞉-அவர்கள், அப்ருவந்-சொன்னார்கள், தாப்ய꞉ - அவர்களின் பொருட்டு, அஶ்வம் - குதிரையை, ஆநயத் - காட்டினார், ந꞉ - எங்களுக்கு, அயம் - இந்தக் குதிரை, ந அலம் வை - போதாதல்லவா, இதி - என்று, தா꞉ - அவர்கள், அப்ருவந்-சொன்னார்கள்.

(பா - ஸா.) தம். வ்யஷ்டி தேஹஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. பசுவின் ஆகாரமும் குதிரையின் ஆகாரமும் அந்த ஜலங்களினின்றும் முன்போல் பிண்டமாகச் சேர்த்து செதுக்கிக் கட்டியாக்கிக் காட்டப்பட்டன. கோவிற்கு மேல்பல்லில்லையாகையால் அறுகம் புல்முதலியவைகளை வெட்டித் தின்னச் சக்தியில்லையென்றும் குதிரைக்கு இரண்டு வரிசைப் பற்கள் இருந்தாலும் விவேகமின்மையால் அயோக்யமென்றும் தள்ளிவிட்டபடி.

தாப்ய꞉ புருஷமாநயத்தா அப்ருவந் ஸுக்ருதம் பதேதி புருஷோ வாவ ஸுக்ருதம் தா அப்ரவீத்யதாயதநம் ப்ரவிஶதேதி ||௩||

(ப - ம) தாப்ய꞉ - அவர்களின் பொருட்டு, புருஷம் - புருஷனை, ஆநயத் - காட்டினார். ஸுக்ருதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது; பத - சந்தோஷம், இதி - என்று, தா꞉ - அந்தத் தேவதைகள், அப்ருவந் - சொன்னார்கள் ஆகையாலே, புருஷோ வாவ - புருஷனே, ஸுக்ருதம் - ஸுக்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறான், யதாயதநம் - உங்கள் கார்யத்துக்குரிய ஸ்தானங்களில், ப்ரவிஶத - ப்ரவேசியுங்கள், இதி - என்று, தா꞉ - அந்தத் தேவதையைக் குறித்து, அப்ரவீத் - ஈச்வரன் சொன்னான்.

(ஸ0 - ஸா.) தம். இப்படியே ஒவ்வொன்றாய்ச் சுட்டப்பட்ட இந்திரிய ஸ்தானங்களெல்லாம் தள்ளப்பட்ட பின்பு விராட்புருஷ தேஹம்போன்ற புருஷதேசம் காட்டப்பட்டது. அதைப்பார்த்து அவர்கள் ஸுக்ருதமென்றதனால் புருஷனை ஸுக்ருதமென்னப்படுகிறான். எல்லாப்புண்ய கர்மங்களுக்கும் ஹேதுவென்பது அல்லது தானே தன்மாயையால் ஆத்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தென்பது ஸுக்ருதமென்பதின் அர்த்தம். எல்லாருக்கும் ஸ்வயோநியில் ப்ரீதியாகையால் இவர்கள் இதை அங்கீகரித்தார்களென்று நினைத்து உங்கள் காரியத்துக்குரிய ஸ்தானத்தைச் சேருங்கள் என்றான். அக்னிக்கு வார்த்தைச் சொல்வது காரியம் அதற்குரிய ஸ்தானம் முகம் இப்படியே எங்கும் கண்டு கொள்வது.

𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌪𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾𑌪𑍋 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ॥௪॥

(ப - ம.) 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - வாக்கின் அபிமானியான அக்னியானது, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக்காக, 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ஆகி, 𑌮𑍁𑌖𑌂 - தன் ஸ்தானமாக முகத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 - ப்ரவேசித்தது, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - சக்ஷுரபிமானியான ஸூர்யன், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - கண்ணாகி, 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 - நேத்ர ஸ்தானங்களை 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ——, 𑌦𑌿𑌶𑌃 - ச்ரோத்ராபிமானிகளான திக்குகள், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - காதுகளாகி, 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 - ச்ரோத்ரேந்த்ரிய ஸ்தானத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ——, 𑌓𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 - ஓஷதியும் வனஸ்பதிகளும் (லோமாபிமானியானவை), 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மயிர்களாகி, 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 - அவைகளின் ஸ்தானமான த்வக்கிந்த்ரியத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ——, 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 - மனோபிமானியான சந்த்ரன், 𑌮𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - மனமாகி, 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 - இதயத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ——, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - அபானாபிமானியான மிருத்யு, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - அபானமாகி, 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 - நாபியை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ——, 𑌆𑌪𑌃 - ரேதோபிமானியான ஜலங்கள், 𑌰𑍇𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 - ரேதஸ்ஸாகி, 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌂 - குஹ்யத்தை, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍 ——,

(ஸ0 - ஸா.) தம். சேனாதிகாரிகள் அரசன் ஆஜ்ஞையின்படி நகரத்தில் ப்ரவேசிப்பதுபோலே ஸர்வேச்வரன் ஆஜ்ஞையின்படி அந்தந்த அபிமானிகளான அந்தந்தத் தேவதைகள், தந் தம் காரணரூபங்களைக்கொண்டு தங்கள் உத்பத்தி ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள்.

𑌤𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑍂𑌤𑌾𑌮𑌾𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍇𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍈 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌃 ॥௫॥

(ப - ம.) இப்படித் தேவதைகள் தம்தம் ஸ்தானங்களில் நின்ற பிறகு இடமில்லாதிருந்த, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 - பசியும் தாகமும், 𑌆𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 - எங்களுக்கு, 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும்,

இதி - என்று, தம் - அந்த ஈச்வரனை, அப்ரூதாம் - கேட்டதுகள், வாம் - உங்களை ஏதாஸு தேவதாஸு - இந்தத் தேவதைகளிடத்திலேயே, ஆபஜாமி - பிரித்து இருக்கச் செய்கிறேன், ஏதாஸு - இத்தேவதைகளிடத்திலே, பாகிந்யௌ - பாகமுடையவர்களாக, கரோமி - செய்கிறேன், இதி - என்று, ஸ: - அந்த ஈச்வரன், தே - அந்தப் பசிதாகங்களைக் குறித்து, அப்ரவீத் - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஸ்யை கஸ்யை ச - யாதாமொரு எந்த தேவதாயை - தேவதையின் பொருட்டு, ஹவி: - ஹவிஸ்ஸானது, க்ருஹ்யதே - கிரகிக்கப்படுகிறதோ, அஸ்யாம் - இந்தத் தேவதை இடத்தில், அசநாயாபிபாஸே - பசியும் தாகமும், பாகிந்யௌ ஏவ - பாகமுடையனவாகவே, பவத: - ஆகின்றன.

(ஸா - பா.) தம். நீங்கள் தர்மயாகையாலே தேஜனவிம் பக்தமின்றிப் போஜனாதிகள் கிடையாதாகையால் அப்படி தேஹகதங்களான அத்யாத்மமெல்லாம் தேவதைகளிடத்திலும், ஸமஷ்டியான விராட்தேஹத்திலுள்ள ஆதிதைவிகமெல்லாம் அக்நியாதி தேவதைகளிடத்திலும் பிரித்து இருக்கச் செய்கிறேன். தேவதைகளிடத்தில் பாகப்பவைக்கச் சாதகியமில்லை யாகையால் தேவதைகளின் அம்சத்தால் பாகம் செய்து வைக்கிறேன். எந்தத் தேவதையின் பாகம் எதுவோ அந்தப் பாகத்தில் உங்களுக்கு அம்சம் கொடுக்கிறேன் என்று ஸ்ருஷ்டியின் முதலில் ஈச்வரன் சங்கல்பித்ததனால் இக்காலத்தில் இந்திரிய தேவதைகளின் கார்யமான போகமானது அவைகளின் பாகமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அசநாயாபிபாஸைகளும் திருப்தியடைந்து உபகாரியமடைகிறதென்று கருத்து.

ஸ ஈக்ஷதேமே நு லோகாச்ச லோகபாலாச்சாந்நமேப்யஸ் ஸ்ருஜா இதி ||௧||

(ப - ம்.) இமே - இந்த, லோகா: - லோகங்களும், லோகபாலா: - லோகபாலகர்களும், [ஸ்ருஷ்டா:] நு - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்களல்லவா, ஏப்ய: - இவர்களின் பொருட்டு, அந்நம் - அன்னத்தை, ஸ்ருஜை - ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன், இதி - என்று, ஸ: - அந்த ஈச்வரன், ஈக்ஷத - நினைத்தது.

(ஸா - பா.) தம். லோகங்களையும் லோகபாலகர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்துப் பசிதாகங்களோடும் சேர்த்து வைத்தோம். அன்னமில்லாமல் இவர்கள் நிலைபெறுவது அசக்யமாகையால் இவர்க்குரிய உணவை உண்டாக்கவேண்டுமென ஈச்வரன் நினைத்தான். லோகத்திலும் அரசன் தானே ஸ்வதந்த்ரனும் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச் செய்வதால் ஸர்வேச்வரனான ப்ரம்மமும் ஸ்வதந்த்ரமாகவே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச் செய்கிறது.

ஸோऽபோऽப்யதபத்தாப்யோऽபிதப்தாப்யோ மூர்த்திரஜாயத யா வை ஸா மூர்த்திரஜாயதாந்நம் வை தத் ||௨||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ஈச்வரன், அப: - ஜலங்களை, அப்யதபத் - தபித்தான், இவற்றினின்றும் மனுஷ்யர்களுக் காஹாரமாகிய தான்யங்களென்றும் ஸ்தாவரமான அன்னமும் புல் முதலானவைகளுக் காஹாரமாகிய ஜந்துக்களென்றும் சராசரமும் உண்டாகட்டுமென்று ஸங்கல்பித்தான், அபிதப்தாப்ய: - தபிக்கப்பட்ட, தாப்ய: - அந்த ஜலங்களினின்றும், மூர்த்தி: - கனமான ரூபத்தோடு ப்ராணதாரமான சராசர ரூபான்னமானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, யா ஸா வை மூர்த்தி: - எந்த அந்த மூர்த்தி, அஜாயத - உண்டாயிற்றோ, தத் - அது, அந்நம் வை - அன்னமே அல்லவா.

ஸா - ஸூ. தம். இந்த்ரியஜயமென்றது பஞ்சபூதங்களையும்.

ததேநத்ஸ்ருஷ்டம் பராங்த்யஜிகாம்ஸத்தத்வாசாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோத்வாசா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்வாசாக்ரஹைஷ்யதபிவ்யாஹ்ருத்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௩||

(ப - ம்.) ததேநத் - அந்த அன்னமானது, ஸ்ருஷ்டம் - லோகபாலகர்களுக்கு இரகசியமாக அனுப்பப்பட்டதாய், ஸஞ்சம் - கூச்சலிட்டுக்கொண்டு, பராங் - திரும்புமுகமாய், அதி - அவர்களை விட்டு, ஜிகாம்ஸத் - ஓடிவிட நினைத்தது, இவ்விதமான அன்னத்தின் அபிப்ராயத்தை அறிந்துகொண்ட லோகபால ஸமூகமானது. தத் - அந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினாலே, அஜிக்ருக்ஷத் - பிடிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, தத் - அதை, வாசா - வாக்கினால், க்ரஹீதும் - பிடிக்க, நாஶக்நோத் - ஸமர்த்தமாகவில்லை, ஸ: - அந்த லோகபால ஸமூகமானது, யத் ஏநத் - இந்த அன்னத்தை, வாசா - வாக்கினால், அக்ரஹைஷ்யத் - கிரகிக்குமானால், அப்போது எல்லா லோகமும், அந்நம் - அன்னத்தை, அபிவ்யாஹ்ருத்ய - சொல்லியே சொல்வதினாலேயே, அத்ரப்ஸ்யத் - திருப்தியடையும்.

தத்ப்ராணேநாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோத்ப்ராணேந க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்ப்ராணேநாக்ரஹைஷ்யதபிப்ராண்ய ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௪||

(ப - ம்) ப்ராணேந - ப்ராணனாலே; அபிப்ராண்யைவ - மோந்து பார்த்தே மற்றவை முன்போலவே.

தச்சக்ஷுஷாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோச்சக்ஷுஷா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநச்சக்ஷுஷாக்ரஹைஷ்யத்த்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௫||

(ப - ம்.) சக்ஷுஷா - கண்ணாலே, த்ருஷ்ட்வைவ - பார்த்தே. மற்றவை முன்போலவே.

தச்ச்ரோத்ரேணாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோச்ச்ரோத்ரேண க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநச்ச்ரோத்ரேணாக்ரஹைஷ்யச்ச்ருத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௬||

(ப - ம்.) ச்ரோத்ரேண - காதினாலே, ச்ருத்வைவ - கேட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தத்த்வசாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோத்த்வசா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநத்த்வசாக்ரஹைஷ்யத்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௭||

(ப - ம்.) த்வசா - த்வக்கிந்திரியத்தினாலே, ஸ்ப்ருஷ்ட்வைவ - தொட்டே மற்றவை முன்போலவே.

தந்மநஸாஜிக்ருக்ஷத்தந்நாஶக்நோந்மநஸா க்ரஹீதும் ஸ யத்தைநந்மநஸாக்ரஹைஷ்யத்த்யாத்வா ஹைவாந்நமத்ரப்ஸ்யத் ||௮||

(ப - ம்.) 𑌮𑌨𑌸𑌾 - மனதினாலே, 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 - தியானம் செய்தே, மற்றவை முன்போலவே.

𑌤𑌚𑍍𑌛𑌿𑌶𑍍𑌨𑍇𑌨𑌾𑌜𑌿𑌘𑍃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌶𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑍁𑌂 𑌸 𑌯𑌦𑍍𑌧𑍈𑌨𑌚𑍍𑌛𑌿𑌶𑍍𑌨𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑍈𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌹𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍 ||௯||

(ப - ம்.) 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑍇𑌨 - குய்யத்தாலே, 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 - ஆனந்த கர்மத்தாலேயே, மற்றவை முன்போலவே.

(ஸு - ஸா.) தம். சேதனமான சராசம் ஓடப்பார்த்தது. அசேதனமான தான் னியான்னம் முகத்தில் ப்ரவேசியாமல் வெளியே நின்று விட்டது. பிண்டரூபமாயிருந்த விராட்புருஷ தேஹத்தையே இங்கு லோகபாலகர்களென்கிறது. கார்ய காரணவஸ்தை களால் முகத்தால் கிரகிப்பதாவும் வார்த்தை சொல்வதாலேயே அன்னத்தைப் புஜிப் பது. அதன் கார்யமான சரீரம் சக்தியற்றதானமையால் காரணமான சரீரத்துக்குச்சக்தி யில்லையென்று தெரிகிறது இவ்வுலகமெல்லாம் அன்னமென்று சொல்வதினாலேயே திருப்தி அடைகின்றனவில்லையே, ஆதலால் அதன் காரணமான ப்ரதம சரீரமும் சக்தி யற்றதாயிற்றென்று அறிகிறோம்.

(சங் - வித்.) மற்றவைகளும் இப்படியே ௪-௫-௬-௭-௮-௯.

𑌤𑌦𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌜𑌿𑌘𑍃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌵𑌯𑌤𑍍𑌸𑍈𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 ||௧௦||

(ப - ம.) இவ்விதமாய்க்கரணவ்யாபாரங்களினால் அன்னத்தைக்கிரகிக்க சக்தியற்ற லோகபால ஸமூகமானது, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த அன்னத்தை, 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 - முகமார்க்கமாக உள்ளே செல்லுகிற வாயுவினாலே, 𑌅𑌜𑌿𑌘𑍃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍 - கிரகிக்க நினைத்தது. 𑌤𑌤𑍍 - அதை 𑌆𑌵𑌯𑌤𑍍 - கிரகித்துக்கொண்டது, 𑌯𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - அபானமென்னும் வாயு யாதொன்றோ, 𑌸 𑌏𑌷𑌃 - அந்த இந்த வாயுவானது, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 - அன்னத்தைக் கிரகிக்கச் சக்தியுடையது, 𑌯𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - அபானவாயு யாதொன்றோ, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த வாயு, 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌵𑍈 - அன்னத்தையே ஜீவனாதாரமாக உடையது.

𑌸 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌮𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌕𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌽𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂, 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌚𑌾 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌥 𑌕𑍋𑌽𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 ||௧௧||

(ப - ம்.) 𑌇𑌦𑌂 - இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது, 𑌮𑌦𑍃𑌤𑍇 - என்னை விட்டு, 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - எப்படியாகும், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌸 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤 - அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, 𑌕𑌤𑌰𑍇𑌣 - எந்த மார்க்கத்தால், 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍈 - இஜ்ஜீவ சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம், 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌈𑌕𑍍𑌷𑌤 - என்று அந்த ப்ரம்மம் நினைத்தது, 𑌵𑌾𑌚𑌾 - வாக்கினாலே, 𑌅𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 - நிஷ்ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப்படுமேயானால், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 - க்ராணேந்த்ரியத்தினாலே, 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 - விருதாவாக முகரப்பட்டால், 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑌿 - கண்ணால் வீணாகப் பார்க்கப்பட்டால், 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 - காதினால் விருதா

வாகக் கேட்கப்பட்டால், த்வசா ஸ்ப்ருஷ்டம் யதி - த்வகிந்த்ரியத்தினால் வினை தொடப்பட்டால், மநஸா த்யாதம் யதி - மனஸினால் வினாக த்யானம் செய்யப்பட்டால், அபாநேநாப்யபாநிதம் யதி - அபானமென்னும் வாயு வினாகவே ஆபானிக்குமானால், ஶிஶ்நேந விஸ்ருஷ்டம் யதி - குஹ்யேந்த்ரியம் விருதாவாக ஆனந்த கர்மத்தைச் செய்யுமானால், அத - அதன் பின்பு, கோऽஹம் - யான் யார், இதி - என்று, ஈக்ஷத - நினைத்தது.

ஸ ஏதமேவ ஸீமானம் விதார்யைதயா த்வாரா ப்ராபத்யத ஸைஷா வித்ருதிர்நாம த்வாஸ்ததேதந்நாந்தனம் தஸ்ய த்ரய ஆவஸதாஸ்த்ரய: ஸ்வப்நா அயமாவஸதோऽயமாவஸதோऽயமாவஸத இதி ||௧௨||

ப - பா - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏதம் - இந்த, ஸீமானமேவ - எல்லையான சிரஸ்ஸையே, விதார்ய - பிளந்துகொண்டு, ஏதயா த்வாரா - இந்த மார்க்கத்தினாலே, ப்ராபத்யத - உள்ளே ப்ரவேசித்தது, ஸைஷா த்வா: - இந்த வழியே, வித்ருதிர்நாம - விதிருதியென்று பெயர் பெற்றது, ததேதத் - இந்த வழியே, நாந்தனம் - நந்தனம் - ஸந்தோஷத்தைத் தருவது, அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், அயமாவஸத: - இதுஸ்தானம், இதி - என்று, த்ரய ஆவஸதா: - மூன்று ஸ்தானங்கள், த்ரய: ஸ்வப்நா: - மூன்று அவஸ்தைகளும் ஸ்வப்னங்களேயாம்.

ஸ ஜாதோ பூதாந்யபிவ்யைக்யத் கிமிஹாந்யம் வாவதிஷதிதி ஸ ஏதமேவ புருஷம் ப்ரஹ்ம ததமமபஶ்யதிதமதர்ஶமிதீ௩ ||௧௩||

(ப-பா-ம்.) ஜாத: ஸ: - இப்படி ஸம்ஸாரியாக ஆன அந்த ப்ரம்மம், பூதாநி - பூதங்களை உத்தேசித்து, அபிவ்யைக்யத் - ஆலோசித்தது, (வித் - பூதாநி - பூதங்களைப்பற்றி, அபிவ்யைக்யத் - முழுதும் விவேகித்தறிந்தது), கிமிஹாந்யம் வாவதிஷதிதி - ஆத்மாவொன்றல்லது ஸ்வாபாவிக ஸத்தையுடையது வேறுண்டென்று சொல்ல நினைக்கலாமோ கூடாதென்று நிச்சயித்து, ஸ: - அந்த ஜீவனானவன், ஏதமேவ - இவனையே, புருஷம் - தேஹத்தில் இருப்பவனாகவும், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மஸ்வரூபியாகவும், ததமம் - ததததமம் - ஸர்வ வ்யாபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, இதமதர்ஶமிதி - இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேனென்று, அபஶ்யத் - பார்த்தான்.

தஸ்மாதிதந்த்ரோ நாமேதந்த்ரோ ஹ வை நாம தமிதந்த்ரம் ஸந்தமிந்த்ர இத்யாசக்ஷதே பரோக்ஷேண பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தேவா: பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தேவா: ||௧௪||

(ப-பா-ம்.) தஸ்மாத் - இப்படிப் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்ததினால், இதந்த்ரோ நாம - இவ்வாத்மா இதந்த்ரனென்று பெயரை உடையது, இதந்த்ரோ ஹ வை நாம - இப்பரப்ரம்மமானது இதந்த்ரமென்னும் பெயரை

உடையதாக லோகத்தில் ப்ரஸித்தமன்றோ, 𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂𑌦𑍍𑌰𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 - இதந்த்ரனாகிய அப்ரம்மத்தையே, 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 - மறைவிடமாக, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 - இந்த்ரனாக, 𑌆𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 - சொல்லுகிறார்கள், 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவதைகள், (வித்யா - பூஜ்யர்கள் எல்லாரும்), 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌇𑌵𑌹𑌿 - பரோக்ஷமாக (மறைவிடமாகச்) சொல்வதிலேயே ப்ரீதியுடையவர்கள் அல்லவா, 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌇𑌵𑌹𑌿 - முன்போலவே பொருள்,

(உ - ஸா.) அந்த நாராயணன் இவர்களுக்கு அன்னத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். (க)

(உ - ஸா.) முன்னே தான் ஸ்ருஷ்டித்த அப்பு என்னும் தேவதைகளையும் ப்ரம்மாதிகளையும் தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களினால் பார்த்தார். அவர் பார்வையாலும் அவரிச்சையினாலும் அவர்களின் தேஹத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்து வேறு தேஹம் தோற்றியது. (உ)

ஐதரேயோபநிஷத்து முதல் அத்தியாயம்.

(2 - வது ஆரணத்தின் நாலாவது அத்தியாயம்).

முற்றிற்று.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃,

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌹𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌰𑍍𑌭𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑍇𑌤𑌃 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌨𑌜𑍍𑌜𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 ||க||

(ப்-பா-ம்.) 𑌅𑌯𑌂-இந்த ஜீவாத்மா, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌹𑌵𑌾 - புருஷ சரீரத்திலேயே அல்லவா, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑌃 - முதலில், 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 - கர்ப்பமாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿-ஆகிறான், 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌰𑍇𑌤𑌃 - ரேதஸ்ஸு என்பது எதுவோ, 𑌏𑌤𑌤𑍍 - இதுதான் அக்கர்ப்பம், 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 - புருஷ கர்ப்பமாகிய அந்த இந்த ரேதஸ்ஸானது, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - புருஷ சரீரத்திலுள்ள எல்லா அங்கங்களினின்றும், 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 - ஸாரபூதமாய்ச்சேர்ந்து, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 - ரூபாந்தரமான தன்னை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 - தன் சரீரத்திலேயே, 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿-போஷிக்கிறது, 𑌤𑌤𑍍- அந்த ரேதஸ்ஸை, 𑌯𑌦𑌾 - எப்போது, 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂-ஸ்திரீயினிடத்தில், 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑌿- யோகஞ்செய்கிறானோ, 𑌅𑌥 - அப்போது, 𑌏𑌨𑌤𑍍-வேறு ஜீவனுடன் கூடிய ரேதோரூபமான சரீரத்தை, 𑌜𑌨𑌯𑌤𑌿 - பிதா உண்டுபண்ணுகிறான், 𑌤𑌤𑍍 - அதுவே இப்படி ரேதோரூபமாய் பித்ரு சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்படுவதே, 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனது, 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂𑌜𑌨𑍍𑌮 - முதலாவது ஜன்மம். (க)

முதல்கண்டம்.

𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌨𑌾𑌂 𑌨 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 ||உ||

(ப்-பா-ம்.) தத் - இப்படி ஸ்த்ரீ கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்த அந்த ரேதஸ்ஸானது, ஸ்வமங்கம் யதா - சொந்த சரீரம்போலவே, ஸ்த்ரியா꞉ - ஸ்திரீயினுடைய, ஆத்மபூயம் - சரீரமாயிருப்பதை, கச்சதி - அடைகிறது, தஸ்மாத் - அதனால், ஏநாம் - இந்த ஸ்திரீயை, ந ஹிநஸ்தி - ஹிம்ஸிக்கிறதில்லை, ஸா - கர்ப்பவதியான அந்த ஸ்த்ரீ, அத்ர கதம் - கர்ப்பத்தை அடைந்திருக்கிற, ஆத்மாநம் - புத்ரருமான, அஸ்யைதம் - இவனது இந்த ரேதஸ்ஸை, பாவயதி - பரிபாலிக்கிறாள். (௨)

ஸா பாவயித்ரீ பாவயிதவ்யா பவதி தம் ஸ்த்ரீ கர்ப்பம் பிபர்த்தி ஸோऽக்ர
ஏவ குமாரம் ஜந்மநோऽக்ரேऽதிபாவயதி ஸ யத் குமாரம் ஜந்மநோऽக்ரே
ऽதிபாவயத்யாத்மாநமேவ தத்பாவயத்யேஷாம் லோகாநாம் ஸந்தத்யா
ஏவம் ஸந்ததா ஹீமே லோகாஸ்ததஸ்ய த்விதீயம் ஜந்ம||

(ப்-பா-ம்.) பாவயித்ரீ -பர்த்தாவின் சரீராந்தரமான கர்ப்பத்தை ரக்ஷிக்கிற பத்னியானவள், பாவயிதவ்யா - பர்த்தாவினால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாக, பவதி - ஆகிறாள், ஸ்த்ரீ - ஸ்த்ரீயானவள், தம் கர்ப்பம் - அந்தக்கர்ப்பத்தை, பிபர்த்தி - பரிக்கிறாள், ஸ꞉ - அந்தப் பிதாவானவன், குமாரம் - அந்தப் புத்ரனை, அக்ர ஏவ - முன்னேயும் ஜனனகாலத்திலும், ஜந்மநோऽக்ரே - ஜனனத்துக்குப் பிறகும், அதிபாவயதி - சாஸ்த்ரீய ஸம்ஸ்காரங்களால் அதிகனுக்குகிறான், ஸ꞉ - அந்தப் பிதாவானவன், குமாரம் - புத்ரனை, ஜந்மநோऽக்ரே - ஜனனத்துக்கு முன்னும்பின்னும் ஜனனகாலத்திலும், அதிபாவயதி யத் - ஸம்ஸ்கரிக்கிறான் பது யாதொன்றோ, தத் - அதனால், ஆத்மாநமேவ பாவயதி - தன்னையே ஸம்ஸ்கரித்துக் கொள்ளுகிறான் இப்படித்தானே புத்ரனாக ஜனிப்பது, ஏஷாம் லோகாநாம் - இந்த லோகங்களுடைய, ஸந்தத்யை - விச்சேதமில்லாமைக்காகவே, தத் - இப்படி மாத்ரு சரீரத்தைவிட்டுப் புத்ரனாய் வெளிப்படுவது, அஸ்ய - இவனுக்கு, த்விதீயம் ஜந்ம - இரண்டாவது ஜன்மம்.

இரண்டாவதுகண்டம்.

ஸோऽஸ்யாயமாத்மா புண்யேப்ய꞉ கர்மப்ய꞉ ப்ரதிதீயதே அதா
ஸ்யாயமிதர ஆத்மா க்ருதக்ருத்யோ வயோகத꞉ ப்ரைதி ஸ இத꞉ ப்ரயந்நே
வ புநர்ஜாயதே ததஸ்ய த்ருதீயம் ஜந்ம ததுக்தம்ருஷிணா ||௧||

(ப்-பா-ம்.) அஸ்ய -பிதா புத்ரன் என்று இரண்டு தேஹத்தை வஹித்த பிதாவினுடைய, ஸோऽயமாத்மா - புத்ரனென்றும் இந்தத் தேஹமானது, புண்யேப்ய꞉ கர்மப்ய꞉ - புண்ய கார்யங்களுக்காக, ப்ரதிதீயதே - ப்ரதிநிதியாகச் செய்யப்படுகிறான், அத - பிறகு, அஸ்ய - இந்த பிதாவினுடைய, அயம்

உதராத்ருதா - பித்ரு தேஹமானது, க்ருதக்ருத்ய: - ஜன்ம ப்ரயுக்தமான எல்லாக் கார்யங்களையும் செய்து முடித்தவனாய், வயோகத: - வ்ருத்தனாய், ப்ரைதி - மரணமடைகிறான், ஸ: - அந்த வ்ருத்தன், இத: - இந்த லோகத்தினின்றும், ப்ரயந்நேவ-வெளியில் புறப்பட்ட உடனே, புநர்ஜாயதே-மறுபடி தன் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கத்திலோ நரகத்திலோ மனுஷ்ய லோகத்திலோ ஜனிக்கிறான், தத் - இப்படி மறுபடி ஜனிப்பதே, அஸ்ய - இவனுக்கு, த்ருதீயம்ஜந்ம - மூன்றாவது ஜன்மம், தத் - அது இப்படி ஸம்ஸாரத்தினுடைய கஷ்டமும் தத்வஜ்ஞானத்தால் அது நீங்கும் விதமும் ருஷிணா - மந்த்ரத்தால், உக்தம் - சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (க)

மூன்றாவது கண்டம்.

கர்பே நு ஸந்நந்வேஷாமவேதமஹம் தேவாநாம் ஜநிமாநி விச்வா। சதம்மா புர ஆயஸீரரக்ஷந்நத: ச்யேநோ ஜவஸா நிரதீயமிதி। கர்பஏவைதச்சயாநோ வாமதேவ ஏவமுவாச ॥க॥

(ப - ம்.) கர்பே நு - கர்ப்பத்திலேயே, ஸந்-வாஸம்செய்கிற, அஹம்-நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதே, ஏஷாம்தேவாநாம் - அக்னி முதலிய இந்தத் தேவதைகளுடைய, விச்வாஜநிமாநி - உத்பத்தியெல்லாவற்றையும், அவேதம் - அறிந்தேன், அத: - இதற்கு முன்பு, மா - என்னை, ஆயஸீ: - இரும்பு விலங்குபோன்ற, சதம்புர: - நூறு தேகங்கள், அரக்ஷந் - திருடனை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்து வெளியே புறப்பட ஒட்டாமல் காவல் காப்பதுபோல நான் தத்வஜ்ஞானத்தால் முக்தியடையாதபடி சரீர சம்பந்தங்கள் தடுத்து வந்தன, ச்யேந:-ச்யேநமென்னும் பக்ஷிசிரேஷ்டம்போலே, ஜவஸா - வேகமாய், நிரதீயம்-வெளிப்பட்டேன் வலையை உதறிவிட்டுச் ச்யேனம் போய்விடுவதுபோல ஆத்மக்யான ஸாமர்த்யத்தால் ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வெளிப்பட்டேன், இதி - என்பது மந்த்ரத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது, வாமதேவ: - வாமதேவர், கர்பேசயாந ஏவ - கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும்போதே, ஏதத்-இம்மந்த்ரத்தை, ஏவம் - இப்படி, உவாச-சொன்னார். ()

(ஸம - ரா.) குருப்ரஸாதத்தாலும் சாஸ்த்ராநுக்ரஹத்தாலும் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றபடியால் இவ்வவித்யை நான் விடைம்பெற்றேன் என்று வாமதேவருஷி தாயாரின் கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே சொன்னார். (க)

ஸ ஏவம்வித்வாநஸ்மாச்சரீரபேதாதூர்த்வ உத்க்ரம்யாமுஷ்மிந் ஸ்வர்கே லோகே ஸர்வாந் காமாநாப்த்வாம்ருத: ஸமபவத்ஸமபவத் ॥உ॥

(ப - ம்.) ஏவம்வித்வாந்-இப்படி ஆத்மதத்வத்தை அறிந்த, ஸ:-அந்த வாமதேவர், அஸ்மாச்சரீரபேதாத் - இத்தேஹம் போனபின்பு, ஊர்த்வ:-உத்தரகாலத்தில், (சங்-உத்க்ரம்ய - ஞானஸ்வரூபியாய் விட்டதால் ஸம்ஸாரத்

துக்கு மேலானவராக) இருந்து, உத்க்ரம்ய - ஸம்ஸார பந்தங்களையெல்லாம் விட்டு நீங்கி, அமுஷ்மிந் - இந்திரியங்களால் காணமுடியாத, ஸ்வர்கே-நல்ல கியானத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதாகையாலே ஸ்வர்க்கமென்று பெயருடைய, லோகே - ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகக் காணப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில், ஸர்வாந்காமாந் - தைத்தரீயத்தில் சொன்ன ஸார்வபௌம போகம்முதல் ப்ரம்மபோகம் அளவான போகங்களை யெல்லாம், ஆப்த்வா - அடைந்து, அம்ருத꞉ - முக்தனாக, ஸமபவத் - ஆனார் மறுபடி, ஸமபவத் - என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

(௫ - ஸா.) ரேதஸ்ஸ꞉ அந்நம் முதலிய சப்தங்களும் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. (௫)

(௫ - ஸூ.) ஸ꞉. அக்ர꞉. ஏவ. ச்ரேஷ்டனான அந்த விஷ்ணுவே. புத்திரனைக் கொண்டாடுவதும் அங்குள்ள பகவானைக் கொண்டாடுவதாகவே ஆகிறது. இப்படிப் பாவிப்பவர்களுக்கே மோக்ஷம் உண்டாகிறது. (௬)

ஐதரேயோபநிஷத் இரண்டாவது அத்தியாயம்

உ - வது ஆரணம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

த்ருதீயாத்யாயே ப்ரதம꞉ கண்ட꞉.

கோऽயமாத்மேதி வயமுபாஸ்மஹே கதர꞉ ஸ ஆத்மா யேந வா ரூபம்
பஶ்யதி யேந வா ஶப்தம் ஶ்ருணோதி யேந வா கந்தாநாஜிக்ரதி யேந வா வா
சம் வ்யாகரோதி யேந வா ஸ்வாது சாஸ்வாது ச விஜாநாதி ||க||

(ஶம் - ஸா.) கீழ் அத்தியாயத்தில் மூன்று ஜன்மம் நிரூபிக்கப்பட்டது. அம்முகமாய் வைராக்யம் பிறந்து கியானமுண்டாகவேண்டுமோகையாலே, பாதார்த்தஸ்வருபத்தை நன்றாகச் சோதியாதபோது வைராக்கியமொன்றினாலே மாத்திரம் கியானமுண்டாக மாட்டாதாகையால் இம்மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் பதார்த்தசோதனம் செய்யப்படுகிறது.

ப்ரஹ்ம வித்தையினால் ப்ரஹ்மைக்யமென்னும் பலம் ஸகலருமென்பது வாமதேவர் முதலியவர்களினது பரம்பரையில் வேதவாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பிருஹ்மக்கியானிகளின் சபையில் மிகப்பிரசித்தமானது. இவ்விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட இப்போதைய பிராஹ்மணர் சிலர் பேதக்கியானமென்னும் ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி ஐக்கியமென்னும் மோக்ஷத்தைப் பெறும்பொருட்டு விசாரம்செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

எந்த ஆத்மாவை உபாஸநம்செய்து வாமதேவர் மோக்ஷமடைந்தாரோ, அதே ஆத்மாவை நாம் உபாசிக்க நினைத்திருக்கிறோம். அவ்வாத்மா எது, என்பது விசாரவிஷயம்.

இவ்வாறு விசாரிக்கும்போது இந்தச் சரீரத்தில் கால்வழியாய் ஒன்றும் தலைவழியாய் ஒன்றுமாக இரண்டு ஆத்மாக்கள் (பிராணனும் ஆத்மாவும்) பிரவேசித்திருப்பது அவர்களுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது. இவ்விரண்டில் ஒன்றில்லாவிட்டாலும் இந்தத் தேகம் நிற்கமாட்டாதாகையால் இவ்விரண்டும் ஆத்மாவாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

இவ்விரண்டில் உபாஸிக்கத்தக்கது ஒன்றேயாதலின் எதை யாம் உபாசிக்கக் கடவோமென்று மறுபடியும் விசாரிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அவர்கள் மனோசுத்தியுடையவர்களாகையால் உடனே அவர்களுக்குத் தத்வநிச்சயம் பிறந்தது. இந்த தேஹத்தில் இரண்டு ஆத்மாவிருக்கின்றன. அதில் ஒன்று அறிவதும் ஒன்று அறிவதற்குத் துணையாயிருப்பதும். ஆதலின் அறிவது ஆத்மா, துணையாயிருக்கும் பிராணன் ஆத்மாவல்ல என்று அவர்களுக்குத் தெளிவு பிறந்தது.

கண்ணினால் காண்கிறான், காதினால் கேட்கிறான், மூக்கினால் முகருகிறான், வாக்கினால் பேசுகிறான், நாக்கினால் ருசியையறிகிறான். ஒரு காரணமே இப்படிப் பல பிரிவுகளை

யதேதத் ஹ்ருதயம் மநச்சைதத் ஸம்ஜ்ஞாநமாஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ப்ரஜ்ஞாநம் மேதா த்ருஷ்டிர் த்ருதிர் மதிர் மநீஷா ஜூதி: ஸ்ம்ருதி: ஸங்கல்ப: க்ரதுரஸு: காமோ வச இதி ஸர்வாண்யேவைதாநி ப்ரஜ்ஞாநஸ்ய நாமதேயாநி பவந்தி ||௨||

(ஸா - ஸா.) கீழ்ஹ்ருதய மென்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்பட்ட கரணமொன்றே பல பிரிவாகிறது. கண்ணாயிருந்துபார்க்கிறது, காதாயிருந்து கேட்கிறது, மூக்காயிருந்து முகருகிறது, வாக்காயிருந்து பேசுகிறது, நாவாயிருந்து ருசியை அறிகிறது, ஆலோசனைக்குரிய மனமென்னும் தானாயிருந்து ஆலோசிக்கிறது. இருதயமாயிருந்து நிர்த்தாரணம் செய்கிறது. ஆதலின் இவையெல்லாம் செய்வதென்றே. இவ்விஷயம் கௌஷீதகீ பிராஹ்மணத்திலும் வாஜஸனேயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஹ்ருதம் என்றும் மனஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படும் கரணமொன்றே அறிவதற்குத்துணையாகையால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவான பிராணனானது நமக்கு உபாஸ்யமானதன்று. இவற்றை அறியும் ஆத்மாவே நாம் உபாஸிக்கத்தக்கதென்று அவர்கள் முடிவுசெய்து கொண்டார்கள்.

இப்பிராணியைச் சேதனனென்று சொல்லுகிறதற்குக் காரணமான விருத்தி ஸம்ஜ்ஞானம், தான் யஜமானனாயிருத்தல் ஆஜ்ஞானம், கலைகளில் தெளிவுவிஜ்ஞானம். அந்தந்தஸமயத்திற் கேற்றபடி புத்தியில் தோன்றுவது ப்ரஜ்ஞானம், கிரந்தங்களைத் தரிக்கும் சக்திமேதை, இந்திரியங்களின் மூலமாய் வெளி விஷயங்களை அறிகை திருஷ்டி, தளர்வுற்ற சரீரேந்த்ரியங்களைத் திடமாக்கித் தரிப்பது திருதி, ஆலோசித்தல் மதி, அதில்ஸ்வாதந்த்ரியம்மனீஷை, ரோகம் முதலியவைகளால் வரும் மனத்துயரமே ஜுதி, முன் நடந்த விஷயத்தை நினைத்தலே ஸ்மிருதி, கறுப்பு வெளுப்பு என்று பிரித்தறிவது ஸங்கல்பம், திடநிச்சயம்க்ரது, பிழைதிருத்தல் முதலியவைகளுக்குரிய விருத்தியே அஸு, நெருக்கமில்லாத விஷயத்தை இச்சித்தல் காமம், ஸ்திரீகளுடன் புணர விரும்புதல் வதும்.

இவைமுதலிய அந்தக்கரணத்தின் வியாபாரங்கள் கேவல ஜ்ஞானரூபனும் அறிபவனுமான ஆத்மாவுக்கு உபாதியானவை. அந்த ஆத்மா நாமரூபமில்லாதவன். உபாதியால் நேரும் குணங்களின் பெயரான ப்ரஜ்ஞானம் முதலிய இவையெல்லாம் கியானமாத்ரமான அந்த ஆத்மாவின் பெயர்களே.

இதனால் கரணத்திலும் கரண வ்யாபாரத்திலும் வேறுபட்டு ஸ்வப்ரகாசமாய் ஸர்வஸாக்ஷியாயுள்ளது ஆத்மா ஒன்றே யென்று சித்தாந்தமாயிற்று.

ஏஷ ப்ரஹ்மைஷ இந்த்ர ஏஷ ப்ரஜாபதிரேதே ஸர்வே தேவா இமாநி ச பஞ்ச மஹாபூதாநி ப்ருதிவீ வாயுராகாச ஆபோ ஜ்யோதீம்ஷீத்யேதாநீமாநி ச க்ஷுத்ரமிச்ராணீவ பீஜாநீதராணி சேதராணி சாண்டஜா

நி ச ஜாருஜாநி ச ஸ்வேதஜாநி சோத்பிஜ்ஜாநி சாஶ்வா காவ: புருஷா ஹஸ்தி
நோ யத்கிஞ்சேதம் ப்ராணி ஜங்கமம் ச பதத்ரி ச யச்ச ஸ்தாவரம் ஸர்வம் தத் ப்ரஜ்ஞா
நேத்ரம் ப்ரஜ்ஞாநே ப்ரதிஷ்டிதம் ப்ரஜ்ஞாநேத்ரோ லோக: ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டா
ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம ||௩||

(ஸ0 - ஸா.) இப்படிக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஜ்ஞானரூபமான ஆத்மா ஒன்றே. அந்தக்கரணமென்னும் உபாதிகளில் பிரவேசித்துப் பல ஜலங்களில் சூர்யபிம்பங்கள் பலவாறாக பிரதிபலிப்பதுபோல பலவாறு பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஹிரண்யகர்ப்பன்; இதுவே தேவேந்திரன்; இதுவே முதலில் பிறந்த லிங்க சரீராபிமானியான பிரஜாபதி. கீழ் இப்பிரஜாபதியின் முகம் முதலியவைகளினின்றும் அக்னி முதலிய லோகபாலகர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே எந்த அக்னி முதலியதேவதைகள்; எல்லாத் தேஹங்களுக்கும் காரணமாய் நிற்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் இதுவே; ஸர்பம் முதலியவைகளும் இதுவே; ஸ்தாவரமென்னும்,ஜங்கமம் என்றும், இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறவை யெல்லாம் இதுவே; முட்டையினின்று வெளிப்படும் பக்ஷி முதலியவைகளும், கர்ப்பப் பையிலிருந்து பிறக்கும் மனிதர் முதலியவர்களும் புழுக்கத்தால் உண்டாகும் பேன் முதலியவைகளும் விரைகளில் நின்று முளைக்கும் மரம் முதலியவைகளும் இதுவே. குதிரை, பசு, மனிதர், யானைகள், மற்றுமுள்ள பிராணிகள் யாவும் இதுவே. நடப்பதும் பறப்பதும் சலியாது ஸ்திரமாய் நிற்பதும் எல்லாம் இப்பிரஜ்ஞானத்தாலேயே ஸத்தையை யடைவிக்கப்படுகின்றேன் உத்பத்திஸ்திதி ப்ரளயகாலங்களில் பிரமத்தினிடத்திலேயே நிற்கிறது. இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவர்த்தகம் அந்த ப்ரம்மமே. அது ஒன்றுதான் ஸத்யமானது. அதுதான் பர்யவஸாநஸ்தலம். அதுதான் பரப்ரஹ்மம்.

கீழ்ச்சொன்ன உபாதிகார் நீங்கப்பெற்றால் இப்பிரஹ்மம் ஒன்றே குணங்களும் கிரியையும் இல்லாது நிர்மலமாய்ப் பரமானந்தஸ்வரூபமாய் நிர்விசேஷமாய் நிற்கிறது. இது பரிசுத்தமான பிரஜ்ஞை யென்னும் உபாதியுடன் சேர்ந்து இருப்பது. இது ஸர்வஜ்ஞமானது. இதுவே ஈசுவரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ஜகத் காரண ஸமஷ்டி புத்தியில் ஆத்மத் வாபிமானம் வைப்பதினால் நியந்தாவாகி அந்தர்யாமி யென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஜகத்துக்கு ஹேதுவான புத்தியை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்போது ஹிரண்யகர்ப்பனென்று சொல்லப்படுகிறது. அண்டத்துக்குள் தோன்றியமுதல் சரீரத்தை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது விராட் பிரஜாபதியென்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. அதில் நின்றும் வெளியான அக்னி முதலியவைகளை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது, அந்தந்தத் தேவதைகளாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பிரஹ்மாமுதல் சப்பட்டைக்கொள்வதும் கோரைவரையில்உள்ள சரீரங்களை உபாதியாகக்கொள்ளுவதும் அதன் அதன் பெயரை அடைவதும் இப்படி ஏகதத்வமான ப்ரம்மமொன்றே கீழ்ச்சொன்ன பல உபாதிகளினாலே எல்லா மனிதர்களும் பண்டிதர்களும் பலவாறாக நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

ஸ ஏதேந ப்ரஜ்ஞேநாத்மநாஸ்மால்லோகாதுத்க்ரம்யாமுஷ்மிந்
ஸ்வர்கே லோகே ஸர்வாந் காமாநாப்த்வாம்ருத: ஸமபவத் ஸமபவத் ||௪||

(ஸ0 - ஸா.) வாம தேவர்போலவே பிரஜ்ஞானத்தை ஆத்மாவாக அறிந்து உபாஸனம் செய்கிறவன் பேதஜ்ஞானமென்றும் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு ஜீவன் முக்தியென்னும் ஸ்வர்க்கானந்தங்களை அனுபவித்து விதேஹ முக்தியை அடைவான்.

ஐதரேயம் மூன்றாவது அத்தியாயம்
இரண்டாவது ஆரணம் ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஹரி: ஓம்.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்.

ஓம் நமோ ப்ரஹ்மாதிப்யோ ப்ரஹ்மவித்யாஸம்ப்ரதாயகர்த்ருப்யோ வம்ஶர்ஷிப்யோ நமோ மஹத்ப்ய:.

உஷாவா என்று தொடங்கி வாஜஸநேயஶாகையைச் சேர்ந்த உபநிஷத் அதற்குச் சுருக்கமான உரை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

உபநிஷத் என்றால் உபநி என்கிற உபஸர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஸதி என்கிற தாதுவுக்கு போக்கடிக்கிறதென்கிற அர்த்தமாதலால் ஸம்ஸாரத்தையும் அதின் காரணமான அவித்யையையும் போக்குகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை உண்டுபண்ணுதலால் உபநிஷத்என்று பெயர் பெற்ற இந்த 6 அத்தியாயங்களும் காட்டில் ரிஷிகளால் ஓதப்பட்டதினால் ஆரண்ணியகமென்றும் பெரியதாதலால் ப்ருஹத் என்றும் சேர்ந்து ப்ருஹதாரண்யகமெனப்பெயர் பெற்று விளங்குகிறது. வேதம் இரண்டுபாகம் கர்மகாண்டம் என்றும் ப்ரஹ்மகாண்டம் என்றும் அதில் கர்மகாண்டத்துக்குரிய யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் க்ரதுவென்றும் க்ரியை என்றும் அங்கங்கள் என்றும் பலவித வேற்றுமைகளோடே கூடியது மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு ப்ரஹ்மம் ஒன்றே சத்தியம் மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற ஜ்ஞானமே மோக்ஷகாரணமாதலால் மேல்கூறிய கர்மகாண்டத்தினால் இதற்கு விரோதமேயொழிய வேறில்லை ஆகையால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுக்கு அதற்குக் காரணமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய் என்கிற ஞானத்தை உண்டாக்கத்தக்க உபநிஷத் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதில் முதலில் அஶ்வமேதம் என்கிற யாகத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லுவதில் பயன் அஶ்வமேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இந்த ஜ்ஞானத்தினால் வித்யாவா கர்மணாவா வென்றும் 'அஶ்வமேதயாஜிநே, ய உசைவம் வேத' - என்றும் சரியான பலன் உண்டென்று தெரியப்படுத்துவது தான் அதில் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் ஸம்ஸாரமாத்ரம் உண்டென்றும் கர்மங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்த அஶ்வமேதயாகத்துக்கு ஸம்ஸாரமாத்ரத்தைச் சொல்லுதலால் இதில் தாழ்ந்த கர்மங்களுக்கும் இதுவே ஸமமென்று ஏற்படுகிறதாதலால் மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு கர்மங்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறதற்காக ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் அஶ்வமேதத்தைச் சேர்ந்த ஜ்ஞானத்தை சொல்லியிருக்கிறது.

ஸுதவீமாஹ்வஸ்யாயம் விபோதாபூஸம்ஶ்ரியா| ஸஞ்ஜநாதத்வஶம்ஸாரம் ஜயிகர்மமோஹதாம்| வ்யாஸம்க்ஷேபோதீம்து ப்ரணீதோ நத்வா ஹ்யமாநவி| ப்ருஹதாரண்யகவ்யாக்யாம்ஶோபிவிதாஷாம்ஸேஷு||

8. அத்யாயங்கள் அடங்கின ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரவர்க்யமென்றும் உபஸத்தென்றும் அஶ்வமேதயாகத்தின் அங்கங்களைச் சொல்

னும் முதல் இரண்டத்தியாயங்களை விட்டு மேலுள்ள அத்யாயங்கள் உரைக்கப்படுகின்றன. அதில் இந்த உஷாவா என்கிற வாக்கியங்களும் அச்வமேத காண்டத்தைச் சார்ந்ததாயிருக்கினும் ப்ருஹதாரண்யகமாதிக்கச் சொல்லுகையால் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தைச் சேர்ந்த தென்று அதற்குப் பொருளுரைப்பது உசிதமாயிருக்கிறது.

ஹரி: ஓம்.

உஷாவா அச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய சிர: | ஸூர்யச்சக்ஷுர்வாத: ப்ராணோ வ்யாத்தமக்நிர்வைச்வாநர: ஸம்வத்ஸர ஆத்மாச்வஸ்ய மேத்யஸ்ய த்யௌ: ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரம் ப்ருதிவீ பாஜஸ்யம் திச: பார்ச்வே அவாந்தரதிச: பர்சவ ருதவோங்காநி மாஸாச்சார்த்தமாஸாச்ச பர்வாண்யஹோராத்ராணி ப்ரதிஷ்டா நக்ஷத்ராண்யஸ்தீநி நபோ மாம்ஸாநி | ஊவத்யம் ஸிகதா: ஸிந்தவோ குதா யக்ருச்ச க்லோமாநச்ச பர்வதா ஓஷதயச்ச வநஸ்பதயச்ச லோமாந்யுத்யந் பூர்வார்த்தோ நிம்லோசந் ஜகநார்த்தோ யத்விஜ்ரும்பதே தத்வித்யோததே யத்விதூநுதே தத்ஸ்தநயதி யந்மேஹதி தத்வர்ஷதி வாகேவாஸ்ய வாக் ||

(ப - ம்.) மேத்யஸ்ய - யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, சிர: - தலை, உஷாவா - விடியற்காலம், சக்ஷு: - கண், ஸூர்ய: - சூரியன், ப்ராண: - உயிர்காற்று, வாத: - வாயு, வ்யாத்தம் - திறக்கப்பட்ட வாய் வைச்வாநர:-வைசுவாநரன் என்கிற பெயருள்ள, அக்நி:-நெருப்பு, ஆத்மா - சரீரம், ஸம்வத்ஸர: - வருஷம், மேத்யஸ்ய - யாகத்துக்குரிய, அச்வஸ்ய - குதிரையினுடைய, ப்ருஷ்டம் - முதுவு, த்யௌ: - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாயம், பாஜஸ்யம் - மார்பு, ப்ருதிவீ-பூமி, பார்ச்வம் - பக்கம், திச: - திசைகள், பர்சவ: - பக்க எலும்புகள், அவாந்தரதிச: - மூலைத்திசைகள், அங்காநி - அவயவங்கள், ருதவ: - ருதுக்கள், பர்வாணி - கணுக்கள், மாஸா:-ச-அர்த்தமாஸா:-ச - மாஸங்களும் பக்ஷங்களும், ப்ரதிஷ்டா - கால்கள், அஹோராத்ராணி - பகலிரவுகள், அஸ்தீநி - எலும்புகள், நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், மாம்ஸாநி மாம்ஸங்கள், நப:- மேகம், ஊவத்யம் - பாதிஜரித்திருக்கிற ஆகாரம், ஸிகதா: - மணல்கள், குதா: - நரம்புகள், ஸிந்தவ: - ஆறுகள், யக்ருத்-க்லோமாந:-ச-மார்பின் கீழிருக்கிற இரண்டு மாம்ஸ உண்டைகள், பர்வதா:-மலைகள், லோமாநி-மயிர்கள், ஓஷதய:-ச-சிறுசெடிகளும், வநஸ்பதய:-ச-மரங்களும், உத்யந்-உதயமாகிற, ஸூர்ய: - சூரியன், பூர்வார்த்த: - உடம்பின் முன்பாதி, நிம்லோசந் - அஸ்தமனத்தை அடைகிற, ஸூர்ய:-சூரியன், ஜகநார்த்த:-உடம்பின் பின்பாதி - விஜ்ரும்பதே-யத்-கொட்டாவி விடுகிறது என்று யாதொன்றோ, தத் - அது, வித்யோததே - மின்னல் மின்னுகிறது அதாவது கொட்டாவி விடுகிறதே மின்னல் என்று பொருள், விதூநுதே-யத்-மயிர்களை உதறுகிறதென்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அது, ஸ்தந

யதி - கர்ஜனம்பண்ணுகிறது அதாவது மயிர்களை உதறுகிறதே மேகங்களின் இடி முழக்கம் என்று பொருள், யந்மேஹதி - மூத்திரம் விடுகிறதென்கிற யாதொன்றோ, தத் - அது, வர்ஷதி - மழைபெய்கிறது, அஸ்ய - அந்தக் குதிரையின், வாகேவ - சப்தம்தானே - வாக் - வாக் தேவதை.

(ஸம் - ஸா) அஸ்வமேதத்தில் பண்ணும் ஞானத்தைக் குறித்துச் சொல்லுவதற்காக அஸ்வமேதம் என்று பெயராதலால் குதிரையே முக்கியமான அங்கமாதலால் குதிரையிடத்தில் பண்ணும் புத்தியைச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஸா.) 'தாத்பரியபேதம்' யதேவவித்யயாகரோதிச்ரத்தயோபநிஷதா "ததேவ வீர்யவத்தரம்பவதி" என்று சொல்லி யிருக்கையால் கர்மங்களுக்கு அதிக பலத்தை அதாவது சீக்கிரம் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க சக்தியை உண்டுபண்ணுவதான தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

அஹர்வா அஶ்வம் புரஸ்தாந்மஹிமாऽந்வஜாயத தஸ்ய பூர்வே ஸமுத்ரே யோநீ ராத்ரிரேநம் பஶ்சாந்மஹிமாऽந்வஜாயத தஸ்யாபரே ஸமுத்ரே யோநிரேதௌ வா அஶ்வம் மஹிமாநாவபித: ஸம்பபூவது: ஹயோ பூத்வா தேவாநவஹத்வாஜீ கந்தர்வாநர்வாஸுராநஶ்வோ மநுஷ்யாந் ஸமுத்ர ஏவாஸ்ய பந்து: ஸமுத்ரோ யோநி: ||௨||

(ப் - ம்.) அஶ்வம் புரஸ்தாத் - குதிரைக்கு முன்பக்கத்தில், அஹர்வா - கல்ப, மஹிமா - மஹிமா என்கிற பெயருடைய தங்கத்தால் செய்த ஹோமம் செய்யவேண்டிய பதார்த்தம் வைத்திருக்கிற பாத்திரமாக, அந்வஜாயத - ஆய்விட்டது, தஸ்ய - அந்த பாத்திரத்துக்கு, பூர்வே - கிழக்குத் திசையில் இருக்கிற, ஸமுத்ரே - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏநம் பஶ்சாத் - குதிரைக்குப் பின்பாகத்தில், மஹிமா - மஹிமா என்று பெயர் கொண்ட வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட மேற்கூறிய பாத்திரம், ராத்ரி: - இரவாக, அந்வஜாயத - ஆய்விட்டது, தஸ்ய - அதற்கு, அபரே - மேலைத்திசையிலிருக்கிற, ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - வைக்கும் இடம், ஏதௌ - இந்த, மஹிமாநௌ - மஹிமா என்ற பெயருள்ள மேற்கூறிய பாத்திரங்கள், அஶ்வமபித: - குதிரைக்கு இரண்டு பக்கத்திலும், ஸம்பபூவது: - உண்டாய் விட்டன அதாவது இரண்டு பக்கத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹய: - அயமென்கிற ஜாதியுள்ள குதிரையாக, பூத்வா - ஆய்விட்டு, தேவாந் - தேவர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, வாஜீ - வாஜி என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், கந்தர்வாந் - கந்தர்வர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அர்வா - அர்வா என்கிற ஜாதியுள்ளதாய், அஸுராந் - அசுரர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அஶ்வ: - அசுவமென்கிற ஜாதியுள்ளதாய், மநுஷ்யாந் - மனிதர்களை, அவஹத் - சுமந்தது, அவஹத் - என்கிறதை மூன்று இடங்களிலும் இழுத்துக் கொள்ள, அஸ்ய - இந்தக் குதிரைக்கு, ஸமுத்ர ஏவ - சமுத்திரம் தானே அல்லது பரப்ரம்மம் தானே, பந்து: - கட்டும் இடம், ஸமுத்ர: - சமுத்திரம், யோநி: - உண்டாகும் இடம்.

(ஸம் - ஸா - ரா - ஸா.) குதிரைக்கு முன் பின் இரண்டு பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்ட பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட இரண்டு பாத்திரங்களில்

பண்ணப்படுவதான தியானத்தை சொல்லுகிறது. இதித்ரதியாத்யாதேப்ரதமம் ப்ராம் மணம்.

𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑍈𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌦𑌶𑌨𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌹𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌰𑍍𑌚𑌨𑍍𑌨𑌚𑌰𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌚𑌤 𑌆𑌪𑍋𑌽𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌮𑍇𑌕𑌮𑌭𑍂𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌕𑌂 𑌹𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௧||

(ப - ம்.) 𑌇𑌹 - இந்த ஜகத்தில், 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 - ஆதிகாலத்தில், 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 - ஒருபொருளும், 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 - இல்லை, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த ஜகத்தானது, 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌯𑌾 - சுருக்கவேணுமென்கிற எண்ணம் கொண்ட, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌨𑌾-ப்ரகிருதியை உடம்பாகவுடைய ப்ரம்மத்தினாலே, 𑌆𑌵𑍃𑌤𑌂 - சூழப்பட்டதாக, 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்தது, 𑌹𑌿 - யாதொரு காரணத்தால், 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯 - சம்ஹரிக்க எண்ணமானது, 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 - மிருத்தியு என்று கூறப்பட்டதோ, 𑌤𑌤𑍍-அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀 - சரீரத்தையுடையவனாக, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 - ஆகக்கடவேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌮𑌨𑌃 - மனதை, 𑌅𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 - பண்ணிற்று, 𑌸𑌃 - அந்த ப்ரம்மமானது, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌨𑍍 - தனக்கு ஆனந்தம் உண்டுபண்ணும் பொருட்டு, 𑌅𑌚𑌰𑌤𑍍 - சஞ்சரித்து, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌤𑌃 - ஆனந்திக்கிற, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, 𑌆𑌪𑌃 - ஜலங்களானவை, 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤 - உண்டாயின, 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌤𑍇 - ஆனந்தப்படுவதின் பொருட்டு எத்தனித்த, 𑌵𑍈𑌮𑍇-என்பொருட்டுதானே, 𑌕𑌂 - ஜலமானது, 𑌅𑌭𑍂𑌤𑍍 - உண்டாயிற்று, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, (𑌅𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 - எண்ணிற்று), 𑌤𑌦𑍇𑌵 - ஆகையினாலே தானே, 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 - அர்க்கனென்றும் பெயர்கொண்ட ப்ரம்மத்துக்கு, 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 - அர்க்கனென்றும் பெயருடைமை, 𑌯𑌃 - யாதொருவன், 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 - அர்க்கனென்னும் ப்ரம்மத்தினுடைய, 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 - அர்க்கனென்றும் பெயருடைய, 𑌏𑌵𑌂 - இப்படி, 𑌵𑍇𑌦 - அறிகிறானோ, 𑌅𑌸𑍍𑌮𑍈 - இவன்பொருட்டு, 𑌕𑌂𑌹𑌵𑍈 - கம்மென்று பெயர்கொண்ட சுகம் தானே, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - உண்டாகிறது.

(ஸா - ஸா.) அசுவமேதமென்கிற யாகத்துக்கு வேண்டிய கருவியாகிய அக்கினியின் உற்பத்தி சொல்லப்படுகிறது. இந்த சம்சாரமண்டலத்தில் ஒன்று பெயர் உருவங்களால் வகுக்கப்பட்ட ஒரு பேதங்களும் உலகத்தின் உற்பத்திக்கு முந்தி இல்லை. ஆனால் இங்கு ஒன்றுமில்லை என்றதுக்கு சூன்னியமென்று அர்த்தமன்று. ஏனென்றால் காரியம் உண்டாவதற்கு முந்தி காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டியது. உலகத்தில் குடம் உண்டாவதற்கு முந்தி மண் முதலான காரணங்கள் இருக்கிறதைக் கண்டிக்கிறோம். இல்லாவிடில் முயல்கொம்பு உண்டாகலாம். ஆதலால் காரணமுந்தியே இருக்கவேண்டியது. அப்படியே காரியமும் மண் உருண்டையில் இல்லாத குடம் உண்டாகில் முன்னிருந்த மண்ணுருண்டையைக் காட்டிலும் அதிக நிறை இருக்கவேண்டும். மேலும் கடவுளின் பிரத்தியக்ஷம் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிறதென்று சித்தமாயிருக்கிறதாதலால் குடம் உண்டாகப்போகிறதென்று அறிகையில் குடமில்லாவிடில் என்னமாய்ப் பிரத்தியக்ஷத்தால் அறியலாம். ஆனால் குடம் உண்டாகிறது, குடம் உடைந்தது என்கிற வார்த்தைகளில் குடம் உண்டானதாக ஏற்படுகிறதென்றால் குடத்தின் தோற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. சுவர் முதலானதுகளால் குடம் மறைக்கப்பட்டால் குடம் நாசமடைந்ததென்றும் மறைவு நீங்கினால் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகிறதில்லையே என்னில் சுவர் முதலானவைகள் குடமிருக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் இருந்து மறைக்கின்

றன, மண்ணுருண்டையில் இருக்கும் மறைவோ அப்படியல்ல, குடமிருக்கும் மண்ணுருண்டையிலேயே இருந்து மறைக்கின்றன. ஆகையால் சுவர் மறைக்குமிடத்தில் மறைத்ததென்றும் மறைவு நீங்கினால் தெரிகிறதென்றும் மண்ணுருண்டையில் குடம் மறைந்திருக்கும் காலத்தில் குடம் இல்லையென்றும் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகின்றது. மேலும் மேல்வாக்கியத்தில் "ஆவ்ர்தமாஸீத்" என்று மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகையால் முயல்கொம்பு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உலகத்தில் சொல்லக்காணமையால் வஸ்து இருக்கிறதென்றே ஏற்படுகிறது. "அஶநாத்' என்றால் சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை அதனாலன்றோ ஜந்துக்களைக் கொல்லுகிறது. ஆதலால் அது "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. நான்முகனுக்கு மேற்கூறிய சாப்பிடவேணுமென்கிற ஆசை இருக்கிறபடியால் அவனை "ம்ருத்யு" வென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் இந்தக் காரியங்கள் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்முகன் காரியங்களை உண்டுபண்ணவேணுமென்று ஆலோசனைக்கு உரியமனதை நான் நல்லமனதை உடையவனாகக்கடவேன் என்ற எண்ணத்தால் உண்டுபண்ணினார். அந்த நான்முகன் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஜலங்கள் உண்டாயின. இந்த ஜலங்களை சொன்னது வேறு உபநிடதங்களுடைய ஒற்றுமையால் ஆகாயம், வாயு, அனல் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிற என்னிடத்திலேயே ஜலமுண்டாயிற்று என்று எண்ணினதால் அசுவமேத யாகத்துக்குரிய நெருப்புக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று.

(ரா - ஹா.) அசுவமேதத்துக்குரிய குண்டத்திலிருக்கும் நெருப்பில் அசுவமேதத்துக்குக் காலமான ஒருவருஷகாலத்திலும் ப்ரம்மமாகத் தியானிக்கச் சொல்லப்போகிறதாய் நெருப்பின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. அல்லது அக்னி ப்ரம்மத்தின் சரீரமாதலால் அப்படி நினைத்து அக்னியில் ஹோமம் பண்ணும்பொருட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் அக்னிக்கு உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்தியக்ஷமாய்த் தெரிகிற உலகங்கள் உற்பத்திகாலத்துக்கு முன் இல்லையென்றால் குடம் உற்பத்திகாலத்துக்கு முந்தி இருந்ததென்றால் மண்ணுருண்டை இருந்ததென்று அர்த்தம் ஆகிறதுபோல் காரணமாகிய வஸ்து இருந்ததென்று அர்த்தம் அதாவது "யஸ்யாக்ஷரம்ஶரீரம் யஸ்யம்ருத்யுஶ்ஶரீரம் ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோதேவ ஏகோநாராயண:" என்று சொல்லியிருக்கையால் "ஸூக்ஷ்மமாந' மூலப்பிரகிருதியைச் சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மம் இருந்தது. அந்த ப்ரம்மம் உலகங்களை உடம்பாக உடையவனாய் ஆகக்கடவேனென்று யோசித்து மனஸ் என்கிற இந்திரியத்தைச் சிருஷ்டித்தது. மனஸ் என்றது எல்லா இந்திரியங்களையும் அதற்கு முன்னிட்ட ப்ரகிருதி மஹாந் ஆங்காரம் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரம்மம் தன்னைச் சந்தோஷப்படுத்தவேணுமென்று இச்சையுடையதாய் இருந்தது. அப்படி இச்சித்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஜலங்கள் உண்டாயின. சந்தோஷப்படுத்துவதில் எத்தனித்த என்னிடத்தில் ஜலம் உண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரம்மத்துக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று. அப்படியே "அர்கோவாஜஸநக்ரமீ" என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

𑌆𑌪𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌪𑌾𑌂 𑌶𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌸𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌭𑌵𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌰𑌸𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 ||

(ப - ம்.) 𑌆𑌪𑌃 - ஜலங்கள், 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌃 - அக்நி, 𑌤𑌤𑍍 - ஆதலால், 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌅𑌪𑌾𑌂 - ஜலங்களுடைய, 𑌶𑌰𑌃 - ஸாரமான பாகம், 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - இருந்ததோ, 𑌤𑌤𑍍 - அது, 𑌸𑌮𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤 - சேர்ந்தது, 𑌸𑌾 - அது, 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 - பூமியாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍 - ஆச்சுது, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 - அதில், 𑌅𑌶𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍 - ப்ரயத்தனம் பண்ணினார், 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 - ப்ரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 - ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்த பரமாத்மாவுக்கு, 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌰𑌸𑌃 - தேஜஸ் என்கிற வஸ்துவின் ஸாரமான, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 - அக்நியானது, 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 - உண்டாயிற்று.

(ஶ0 - ஹா.) முன் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது பின் வருமாறு வரிக்கப்படுகிறது. ஜலங்களே அர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது

அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட "அப்ஸுசாக்நி:ப்ரதிஷ்டித:" அக்நியிடத்தில் உண்டாகிறது. அந்த ஜலங்களின் ஸாரமான பாகம் சேர்ந்து அண்டமுண்டாயிற்று. அந்த அண்டத்தில் ப்ரம்மன் இளைப்புடன் இருந்தான். அப்படி இளைப்புடைய அதினால் வேர்வையடைந்த ப்ரம்மனுக்கு தேஜஸ்ஸாகிற ஸாரம் உடம்பில் நின்றும் வெளியில் கிளம்பிற்று, அதுதான் அக்நி.

(௨ா - ஸா.) அண்டம் விஷ்ணுவுக்குச் சரீரமான ஐம்பூதங்களினால் உண்டாக்கப்பட்ட தென்பதைச்சொல்லுவதற்காக ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான ஜலம் விஷ்ணுவுக்கு உடலென்று சொல்லுகிறது. ஜலங்கள் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு உடல். அந்த ஜலங்களின் ஸாராம்சம் சேர்ந்து அதில் நின்றும் அண்டமுண்டாயிற்று. "தா ஆபஸ்ஸத்ரத்ரண்மயமண்டமபவத்" என்று மஹாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அண்டமுண்டான பிறகு பரமாத்மாவானவர் ப்ரயத்தனம் பண்ணினார். அப்படி ப்ரயத்தனப்பட்டு ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவினுடைய உடம்பில் நின்றும் தேஜஸ்ஸுகளின் ஸாரமான அக்நி உண்டாயிற்று.

ஸத்ரேதாத்மாநம் வ்யகுருதாதித்யம் த்ருதீயம் வாயும் த்ருதீயம் ஸ ஏஷ ப்ராணஸ்த்ரேதா விஹித: தஸ்ய ப்ராசீ திக்சிரோऽஸௌசாஸௌசேர்மௌ அதாஸ்ய ப்ரதீசீ திக்புச்சமஸௌசாஸௌச ஸக்த்யௌ தக்ஷிணா சோதீசீச பார்ச்வே த்யௌ: ப்ருஷ்டமந்தரிக்ஷமுதரமியமுர: ஸ ஏஷோப்ஸு ப்ரதிஷ்டிதோ யத்ர க்வசைதி ததேவ ப்ரதிதிஷ்டத்யேவம் வித்வான் ॥௩॥

(ப - ம.) ஸ: - அந்த அக்நி, ஆத்மாநம் - தன்னை, த்ரேதா - மூன்று விதமாக, ஆதித்யம் - சூரியனை, த்ருதீயம்-மூன்றாவதாக, வாயும் - காற்றை, த்ருதீயம் - மூன்றாவதாக, வ்யகுருத - பண்ணிற்று, ய:-யாதொரு அக்நியானது, த்ரேதா - அக்நி வாயு சூரியன் என்று மூன்றுவிதமாக, விஹித:-செய்யப்பட்டதோ, ஸ ஏஷ: - மேற்கூறிய இந்த அக்நியானது, ப்ராண: ப்ரம்மம், தஸ்ய - அந்த அக்நிக்கு, சிர: - சிரஸானது, ப்ராசீதிக் - கிழக்குத் திக்கு, அஸௌசாஸௌச - வடகிழக்கு தென்கிழக்கு மூலைகள், ஈர்மௌ - கைகள், தஸ்ய - இந்த அக்நியினுடைய, புச்சம் - வால், ப்ரதீசீதிக் - மேற்குத்திசை, அஸௌசாஸௌச - வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள், ஸக்த்யௌ - தொடைகள், தக்ஷிணாசோதீசீச - தென்திசை வடதிசைகளும், பார்ச்வே-பக்கங்கள், ப்ருஷ்டம் - முதுகு, த்யௌ: - சுவர்க்கம், உதரம் - வயிறு, அந்தரிக்ஷம் - ஆகாசம், உர: - மார்பு, இயம் - இந்தப் பூமி, ஸ:ஏஷ: - மேற்கூறிய இந்த அக்நி, அப்ஸு - ஜலங்களில், ப்ரதிஷ்டித: - ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, ஏவம் - இம்மாதிரி, வித்வான்-அறிந்தவன், யத்ரக்வச - எந்த இடத்தில், ஏதி - போகிறானோ, ததேவ - அவ்விடத்திலே தானே, ப்ரதிதிஷ்டதி - இருப்பை அடைகிறான்.

(௩0 - ஸா.) மேற்கூறிய சதுர்முக ப்ரம்மாவானவன் தன்னை மூன்று விதமாகப் பிரித்தான். அக்நி வாயு சூரியன் என்று அதில் முதன்மையான அசுவமேத யாகத்தில் உபயோகிக்கத்தக்க அக்நியிடத்தில் குதிரையிடத்திற்போலத் தியானம்பண்ணவேண்டியதைச்சொல்லுகிறது. முன்கூறிய அக்நியின் உற்பத்தி அதின் மேன்மையைச் சொல்ல வந்தது. அந்த அக்நிக்கு கிழக்குத்திக்குத் தலை, வடகிழக்கு தென்மேற்கு மூலைகள் கைகள், மேற்குத்திக்குப் பின்பாகம், வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள் தொடைகள், தெற்கு வடக்குத்திசைகள் பக்கங்கள், சுவர்க்கம் முதுகு, ஆகாசம் வயிறு, இந்தபூமி மார்புமேற்கூறிய உலகருபமான அக்நி ஜலத்தில் நிலைமையுடையது. "ஏமமிமேலோகா: அப்ஸ்வ

ந்த꞉'' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அறிந்தவன் எந்த இடத்தில் போகிறானோ அவ்விடத்திலேயே நிலைமையை அடைகிறான் என்று மேற்கூறிய தியானத்திற்குரிய பயன்.

(௯ - ஹா.) மேற்கூறிய அக்நி மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அக்நி வாயு சூரியன் என்ற இந்த மூன்றில் அக்நி முக்யம் அப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட அக்நியே பரப்ரம்மம் என்று தியானிக்கவேண்டியது. ''ஏஷோ(அ)க்நிரர்க'' என்று மேல்சொல்லப்போகிறபடியால் அந்த அக்நி தலை முதலிய அங்கங்களைத கிழக்குத்திசை முதலிய திசைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்த அக்நி ஜலத்தில் இருப்பையுடையது. அதாவது அக்நியிடத்திலிருந்து ஜலம் உண்டாகிறதாதலால்.

𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋 𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌂
𑌸𑌮𑌭𑌵𑌦𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍇𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍𑌸 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌽𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌹
𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰 𑌆𑌸 𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌮𑌬𑌿𑌭𑌃 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸
𑌰𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌸𑍃𑌜𑌤 । 𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌭𑌾𑌣
𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌗𑌭𑌵𑌤𑍍 ||௪||

(ப - ம்.) 𑌸𑌃 - அந்த மிருத்யுவானது, 𑌮𑍇 - என்னுடைய, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 - இரண்டாவதான, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - உடம்பு, 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 - உண்டாகக்கடவது, 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌅𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 - ஆசைப்பட்டது, 𑌸𑌃 𑌅𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃-மேற்கூறிய பசியுடன்கூடிய மிருத்யுவானது, 𑌮𑌨𑌸𑌾 - மனதுடன், 𑌵𑌾𑌚𑌂 - வேதமென்கிற வாக்கை, 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌂 - இரண்டாயிருக்கவை, 𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 - உண்டாக்கிற்று, 𑌤𑌤𑍍 - அந்த இரட்டையில், 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌰𑍇𑌤𑌃 - காரணம், 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍 - உண்டாயிற்றோ, 𑌸𑌃 - அது, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஒருவருஷகாலத்திற்கு எஜமான தேவதையான ப்ரம்மமாவாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍-உண்டாயிற்று, 𑌤𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌾 - அதற்குமுன், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஒருவருஷமென்கிற காலமானது, 𑌨𑌆𑌸 - இருக்கவில்லை, 𑌤𑌂-அந்தக் காரணவஸ்துவை, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஒருவருஷமானது, 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 - எவ்வளவு காலமோ, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂𑌕𑌾𑌲𑌂 - இவ்வளவுகாலமாக, 𑌅𑌬𑌿𑌭𑌃 - பரித்தது, 𑌤𑌂-மேற்கூறிய ப்ரம்மாவை, 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌤𑌃𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯-இவ்வளவுகாலத்துக்கு, 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 - பிறகு, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - உண்டாக்கிற்று, 𑌜𑌾𑌤𑌂 - பிறந்திருக்கிற, 𑌤𑌂 - அந்த ப்ரம்மாவைக் குறித்து, 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍-பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டது, 𑌸𑌃 - அந்த ப்ரம்மா, 𑌭𑌾𑌣𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍-பாண் என்கிற ஓசையை உண்டுபண்ணிற்று, 𑌸𑍈𑌵 - அந்த ஓசைதானே, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வார்த்தையாக, 𑌅𑌭𑌵𑌤𑍍-ஆயிற்று.

(௰ - ஹா.) மிருத்யுவென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஜாபதி தன்னை மூன்றுவிதமாக பிரித்ததென்றும், அக்நியை உண்டுபண்ணிற்றென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே அது இன்னகாரியம் செய்து உண்டாக்கிற்றென்கிறதை விவரிக்கிறது. மேற்கூறிய மிருத்யுவானது இரண்டாவது உடம்பு உண்டாகவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து அதினால் முன் சிருஷ்டிகாலத்தில் நடந்ததைதெரிந்து ஒருவருஷகாலத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான ப்ரஜாபதியாக ஆனார். அதற்கு முன் ஒருவருஷகாலம் என்கிறதில்லை மேற்கூறிய அறிவை ஒருவருஷகாலம் தரித்து பிறகு மேற்கூறிய ப்ரஜாபதியை உண்டாக்கினார். மேற்கூறிய பிள்ளையைக் குறித்து பசியோடேகூடின ப்ரம்மாவானவர் வாயைத்திறந்தார். அந்தப் பிள்ளை பாண் என்கிற ஓசையைபண்ணினான் அதுவே சப்தமாக ஆச்சுது.

(ஸா-ஹா.) மேற்சொல்லியபடி அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லி அதின் பிறப்பையும் சொல்லி அசுவமேதயாகத்திற்கு உபயோகமுள்ள ஒருவருஷகாலத்தைப் பரமாத்மாவாகத் தியானம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாவானவர் முன் உண்டாக்கப்பட்ட அக்நியைக் காட்டிலும் இரண்டாவது சரீரம் உண்டாகவேண்டுமென்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து, 'நாமரூபம்சபூதாநாம்ஆத்யாநாம்சப்ரபம்சநம்வேதஸப்தேப்யஏவாதௌதேவாதீநாம்சகாரஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே வேதங்களால் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய வஸ்துக்களை அறிந்து, 'ஸம்வஸ்தரோவிஸ்வகர்மாஸம்வஸ்தர:ப்ரஜாபதி' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே ஒருவருஷகாலத்துக்குத் தேவதையான ப்ரம்மாவை உண்டாக்கினார். அதற்கு முன் மேற்கூறிய காலமில்லை. ஒருவருஷகாலத்திற்குப் பிறகு உண்டாக்கினார். அவனைப் பிள்ளையாக எடுத்துக்கொண்டார். மேற்கூறிய ப்ரஜாபதி மாண் என்கிற சப்தத்தைப் பண்ணினார். அதுவே வியாகிருதிகளாக ஆயிற்று.

𑌸 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌮𑌭𑌿𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌨𑍀𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌤𑌯𑌾
𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌰𑍍𑌚𑍋 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾
𑌨𑌿 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 𑌸 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌤𑍍𑌤𑍁-
𑌮𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌦𑌿𑌤𑍇𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾
𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑌦𑌿𑌤𑍇𑌰𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௭||

(ப - ம்.) 𑌇𑌮𑌂-இந்தப் பிள்ளையைச் சிருஷ்டித்து, 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌦𑌿 - செய்யவேண்டிய காரியத்தைச்செய்து முடித்தவனாக எண்ணப்போகிறேனேயானால், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடவேண்டிய வஸ்துவை, 𑌕𑌨𑍀𑌯𑌃 - கொஞ்சமாக, 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 - பண்ணப்போகிறேன், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌸𑌃 - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤- அறிந்தார், 𑌸𑌃-அந்தப் பரமாத்மாவானவர், 𑌤𑌯𑌾-மேற்கூறிய, 𑌵𑌾𑌚𑌾 - வாக்கினாலே, 𑌤𑍇𑌨 - மேற்கூறிய, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - ப்ரஜாபதியாகிற சரீரத்தினாலே, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 - யாதொன்றுண்டோ, 𑌇𑌦𑌂- இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாவற்றையும், 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - சிருஷ்டித்தார். 𑌋𑌚𑌃 - ருக்வேதங்களையும், 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 - யஜுர்வேதங்களையும், 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 - ஸாமவேதங்களையும், 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿 - காயத்திரி முதலான சந்தஸ்ஸுகளையும், 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍- யாகங்களையும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 - ஜனங்களையும், 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 - மிருகங்களையும், 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - உண்டாக்கினார், 𑌸𑌃 - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵 - எந்த எந்த வஸ்துவை, 𑌅𑌸𑍃𑌜𑌤 - உண்டாக்கினாரோ, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍 - அந்தந்த வஸ்துவை, 𑌅𑌤𑍍𑌤𑍁𑌮𑍍 - சாப்பிடுகிறதற்கு, 𑌅𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤-மனதைப் பண்ணிற்று, 𑌯𑌤𑌃- யாதொரு காரணத்தினால், 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 - எல்லாவற்றையும், 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌿 - சாப்பிடுகிறதோ, 𑌤𑌤𑌃 - ஆதலால், 𑌅𑌦𑌿𑌤𑍇𑌃 - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, 𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂-அதிதி என்று சொல்லப்படுகை, 𑌯𑌃-எவன், 𑌏𑌵𑌂 - மேற்கூறியபடி, 𑌅𑌦𑌿𑌤𑍇𑌃 - அதிதி என்று சொல்லப்பட்ட மேற்கூறிய மிருத்யுவுக்கு, 𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 - அதிதி என்று சொல்லப்படுகையை, 𑌵𑍇𑌦 - அறிந்தானோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯-இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 - எல்லா வஸ்துவுக்கும், 𑌅𑌤𑍍𑌤𑌾 - சாப்பிடுகிறவனாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿 - ஆகிறான், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இவனுக்கு, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லா வஸ்துவும், 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 - சாப்பிடத்தகுந்ததாக, 𑌭𑌵𑌤𑌿- ஆகிறது.

(ஸம் - ஸா.) மேற்கூறிய பிள்ளையை சாப்பிட எத்தனம் பண்ணியிருந்தபோதிலும் ப்ரம்மாவானவர் இந்த ப்ரஜாபதியைச் சொல்லப்போகிறாமேயானால் சாப்பிடத் தக்க வஸ்து சுவல்பமாய்விடும் என்று நினைத்து மனதினால் வேதங்களை ஆலோசித்து எல்லா வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்தார். தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சாப்பிடவேண்டுமென்று மனது பண்ணினார். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிறபடியால அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்கிற பெயரை அறிகிறானோ அவனுக்கு எல்லாம் சாப்பிடத்தகுந்ததாய் விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஸா.) பரமாத்மாவானவர் இந்த ப்ரம்மாவைச் சிருஷ்டித்துக் காரியம் முடிந்ததாக எண்ணுவேனேயானால் சாப்பிடத்தகுந்த வஸ்து கொஞ்சமாய் விடுமென்று நினைத்து, 'ஸ்ரூதிப்யாஹாத்ஆத்மஸ்வேதயயீஷ்ப்யாயதஸ்ஸர்வஃப்ரஜாருதயஃ' என்று சொல்லுகிறபடியே மேற்கூறிய வியாக்ருதி என்று சொல்லப்பட்ட வாக்குடன் அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற ஆத்மாவினாலே எல்லா வஸ்துக்களையும் சிருஷ்டித்தான். சிருஷ்டித்த வஸ்துக்களை ஸம்ஹரிக்கைக்கு மனதைப் பண்ணிற்று. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஸம்ஹரிக்கிறபடியால் அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி அதிதி என்ற பெயரை அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லா வஸ்துவும் அநுபவிக்கத்தகுந்ததாய் ஆய்விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

ஸோகாமயத பூயஸா யஜ்ஞேந பூயோ யஜேயேதி ஸோச்ராம்ய
த்ஸ தபோதப்யத தஸ்ய ச்ராந்தஸ்ய தப்தஸ்ய யசோ வீர்யமுதக்ரா
மத்| ப்ராணா வை யசோ வீர்யம் தத்ப்ராணேஷூத்க்ராந்தேஷு சரீரம்
ச்வயிதுமத்ரியத தஸ்ய சரீர ஏவ மந ஆஸீத் ||௮||

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், பூயஸா - பெரிதான, யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலே, பூய: - பரமாத்மாவை, யஜேய - யாகம் பண்ணக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - எண்ணினான், ஸ: - அந்த ப்ரம்மனானவன், அச்ராம்யத் - சிரமத்தையடைந்தான், ச்ராந்தஸ்ய - சிரமத்தை யடைந்தும், தப்தஸ்ய - தவம் புரிந்துகொண்டும் இருக்கிற, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுடைய, யசோவீர்யம் - யசோவீர்யம் என்னும் பெயர்கொண்ட இந்திரியங்கள், உதக்ராமத் - வெளிக்கிளம்பின, ப்ராணா வை - இந்திரியங்களே, யசோவீர்யம் - கீர்த்திக்கும் பலத்துக்கும் காரணமாகையால் யசோவீர்யம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணேஷு - இந்திரியங்கள், உத்க்ராந்தேஷு - வெளிக்கிளம்பின வளவில், தத் - மேற்கூறிய, சரீரம் - சரீரமானது, ச்வயிதும் - வீங்குவதற்கு, அத்ரியத - தலைப்பட்டது, தஸ்ய - அந்த ப்ரம்மனுக்கு, சரீர ஏவ - சரீரத்திலேயே தானே, மந: - மனதானது, ஆஸீத் - இருந்தது,

(ஸம் - ஸா.) அசுவமேதமென்கிற பெயருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது.

(ரா - ஸா.) அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியினுடையவும் ஒருவருஷ காலத்தினுடையவும் பிறப்பைச் சொல்லிக் குதிரையின் பிறப்பையும் அசுவமேதமென்கிற பெயரின் பொருளையும் அசுவமேத யாகத்தைச் சூரியனாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்பதையும் சொல்லுகிறது.

ஸோகாமயத மேத்யம் ம இதம் ஸ்யாதாத்மந்வ்யநேந ஸ்யாமிதி| ததோச்வ:
ஸமபவத்யதச்வத்தந்மேத்யமபூதிதி ததேவாச்வமேதஸ்யாச்வமேதத்வம்| ஏஷ

ஷ ஹவா அச்வமேதம் வேத | ய ஏநமேவம் வேத | தமநவருத்யைவாமந்யத | தம் ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாதாத்மந ஆலபத | பசூந் தேவதாப்ய꞉ ப்ரத்யௌஹத் | தஸ்மாத் ஸர்வதேவத்யம் ப்ரோக்ஷிதம் ப்ராஜாபத்யமாலபந்தே | ஏஷ ஹவா அச்வமேதோ ய ஏஷ தபதி தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஆத்மா அயமக்நிரர்க்கஸ்தஸ்யேமே லோகா ஆத்மாநஸ்தாவேதாவர்க்காச்வமேதௌ ஸோ புநரேகைவ தேவதா பவதி ம்ருத்யுரேவ அப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி நைநம் ம்ருத்யுராப்நோதி ம்ருத்யுரஸ்யாத்மா பவத்யேதாஸாம் தேவதாநா மேகோ பவதி ||௧||

(ப - ம்) ஸ꞉ - அந்த ப்ரம்மனானவன், மே - என்னுடைய, இதம் - இந்தச் சரீரமானது, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, ஸ்யாத் - ஆகட்டும், அநேந - இந்த உடம்பினால், ஆத்மந்வீ - சரீரத்தையுடையவனாக, ஸ்யாம் - ஆகக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத - பண்ணினான், தத꞉ - அந்தச் சரீரத்தினிடத்தில், அச்வ꞉ - குதிரையாக, ஸமபவத் - உண்டானார், யத் - யாதொரு காரணத்தினால், அச்வயத் - வீங்கிற்றோ, தத் - அதுவே, மேத்யம் - யாகத்திற்குரியதாக, அபூத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று, தத் ஏவ - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, அச்வமேதஸ்ய - குதிரையின் ரூபமான ப்ரஜாபதிக்கு, அச்வமேதத்வம் - அசுவமேதமென்கிற பெயருடைய, ய꞉ - எவன், ஏநம் - இந்த அசுவமேதக் குதிரையை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, வேத - அறிகிறானோ, ஏஷ꞉ ஹவா - இவனே, அச்வமேதம் - அசுவமேதத்தை, வேத - அறிகிறான், தம் - அந்தக் குதிரையை, அநவருத்ய ஏவ - கட்டாமலே, அமந்யத - (இதினால் யாகம்பண்ணுவோமென்று) எண்ணினார், தம் - அந்தக் குதிரையை, ஸம்வத்ஸரஸ்ய பரஸ்தாத் - ஒருவருஷத்துக்குமேல், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆலபத - சொன்னார், பசூந் - வேறு பசுக்களை, தேவதாப்ய꞉ - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரத்யௌஹத் - பிரித்துக் கொடுத்தார், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஸர்வதேவத்யம் - எல்லாத் தேவர்களுக்கும் தலைவரான ப்ரம்மாவுக்குரிய, ப்ரோக்ஷிதம் - புரோக்ஷம் செய்யப்பட்ட, ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரம்மாவுக்குரிய குதிரையை, ஆலபந்தே - சொல்லுகிறார்கள், ய꞉ ஏஷ꞉ - யாதொரு இந்தச் சூரியன், தபதி - ப்ரகாசிக்கிறானோ, ஏஷ꞉ ஹவா - இந்தச் சூரியனே, அச்வமேத꞉ - அசுவமேதயாகம், தஸ்ய - அசுவமேதமென்று பெயர்கொண்ட குதிரைக்கு, ஸம்வத்ஸர꞉ - வருஷமானது, ஆத்மா - உடம்பு, அயம் - இந்த, அக்நி꞉ - அசுவமேத யாகத்திற்குரிய அக்நியானது, அர்க்க꞉ - அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா, தஸ்ய - இந்த அக்நிக்கு, இமே - இந்த, லோகா꞉ - மூன்று லோகங்களும், ஆத்மாந꞉ - சரீரங்கள், தௌ ஏதௌ - இந்த, அர்க்காச்வமேதௌ - அக்நிக் குதிரை இதுகள், தௌ - மேற்கூறிய பெருமையுடையதுகள், ஸா தேவதா - அந்தத் தேவதையானது, ம்ருத்யு꞉ - மிருத்தியுவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மம், ஏகா ஏவ - ஒன்றாகவே,

ப⁴வதி - ஆகிறது (எவன் இப்படி அறிகிறானோ) அவன், புந: - திரும்பவும், ம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், ஏநம் - இவனை, ம்ருத்யு: - ஸம்ஸாரமானது, ந ஆப்நோதி - அடைகிறதில்லை. அஸ்ய - இவனுக்கு, ம்ருத்யு: - பரமாத்மாவானவர், ஆத்மா - அந்தர்யாமியாக, ப⁴வதி - ஆகிறார், ஏதாஸாம் - இந்த, தே³வதாநாம் - தேவதைகளுக்குள், ஏக: - ஒருவனாக, ப⁴வதி - ஆகிறான்.

வேதா³ந்தஸாரே - இங்கு, ஆத்மநே - தன்பொருட்டென்றும், ஏஷ வா அஶ்வமேத⁴: - என்கிற இடத்தில் சூரியனை அசுவமேதத்துக்குப் பலமாகவும் பலத்துக்கும் யாகத்துக்கும், மேத்⁴யம் - சொல்லுகிறதென்றும், அயமக்³நிரர்க: - என்கிற விடத்தில் அக்நி காரணமென்றும், ஸோ(அ)ஶ்வமேத⁴: - என்கிற வாக்கியத்தில் முன் மிருத்யுஸ்வரூபமாய் ஒன்றாயிருந்ததுவே யாகம்முடிவின் பொருட்டு, ஸ த்ரேதா⁴த்மாநம் வ்யகுருத - என்கிறபடியே மூன்றுவிதமாகப்பிரிக்கப்பட்டதென்றும் திரும்பவும் ஒன்றாக இருக்கிறதென்றும், ம்ருத்யுரஸ்ய - என்கிற இடத்தில் மிருத்யுவும் இவனும் ஒன்றாக ஆகிறானென்றும் சங்கரபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மநே - என்ற இடத்தில் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுக்கு என்றும், ஏஷ வா - என்ற இடத்தில் அசுவமேதத்தைச் சூரியனாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்றும், ஸோ(அ)ஶ்வமேத⁴: - என்கிற இடத்தில் இந்த யாகத்தினால் திருப்தி செய்விக்கவேண்டிய தேவதை பரமாத்மா ஒன்றே என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ராமானுஜபாஷ்யத்தில்

அத² த்ருதீயாத்⁴யாயே த்ருதீயம் ப்³ராஹ்மணம்.

த்³வயா ஹ ப்ராஜாபத்யா தே³வாஶ்சாஸுராஶ்ச | தத: கானீயஸா ஏவ தே³வா ஜ்யாயஸா அஸுரா: த ஏஷு லோகேஷ்வஸ்பர்த⁴ந்த தே ஹ தே³வா ஊசுர்ஹந்தாஸுராந் யஜ்ஞ உத்³கீ³தே²நாத்யயாமேதி ||௧||

(ப - ம்.) ப்ராஜாபத்யா: - ப்ரஜாபதியின் பிள்ளைகள் கைப்பட்டவர்கள், தே³வா: ச - தேவர்களென்ன, அஸுரா: ச - அசுரர்களென்றும், த்³வயா: ஹ - இருவகைப்பட்டவர்கள், தத: - அவர்களுக்குள், தே³வா: - தேவர்கள், கானீயஸா: - குறைந்தவர்கள், அஸுரா: - அசுரர்கள், ஜ்யாயஸா: - பெருத்தவர்கள், தே - அவர்கள், ஏஷு - இந்த, லோகேஷு - லோகங்கள் விஷயத்தில், அஸ்பர்த⁴ந்த - சண்டையிட்டார்கள், தே - அந்த, தே³வா: ஹ - தேவர்களோ வென்றால், அஸுராந் - அசுரர்களை, யஜ்ஞே - யாகத்தைச் சேர்ந்த, உத்³கீ³தே²ந - உத்கானத்தைச் செய்யும் உத்காதாவினாலே, அத்யயாம - ஜெயிப்போம், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னார்கள்.

(ஸ - பா.) முற்கூறிய ஞானத்தோடேகூடிய கர்மங்களுக்கு ப்ரம்மத்தோடு ஒன்றாவதே பயனென்று சொல்லி அதை விவரிக்க 'உத்கீயப்ராம்மண மென்கிற மூன்றாவது 'ப்ராம்மணம்' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆனால் 'மிருத்யுமதிக்ராந்த' என்று மிருத்யுவை தாண்டியிருக்கிறதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. விரோதிக்காதே என்னில் விரோதிக்காது. அந்த வாக்கியத்துக்குப் பாபத்தைத் தாண்டியிருக்கிறானென்று பொருளாவதால் பாப

மாவது எது, அதின் உற்பத்தி எதனிடத்திலிருந்து அதைத் தாண்டுவது எத்தால் என்கிற கேள்விகளின் பதில்களை விவரமாக சொல்லி 'ஆட்யாயிகை' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ரம்மாவின் பிள்ளைகள் தேவதைகள் அசுரர்கள் இரண்டு பேர்கள் அதாவது ப்ரம்மாவின் அவயவங்களான வாயு முதலான உறுப்புகளே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அறிவு கர்மங்கள் இவைகளோடே கூடியவைகள் தேவர்களென்றும் அதல்லாமல் லோகத்தில் காண்கையாலும் ஊகத்தினாலும் உண்டாக்கப்பட்ட இஹலோகத்திய பலன்களைக் கொடுக்கத்தக்க கர்மங்கள் அறிவுகள் இவைகளோடே கூடியவைகள் அசுரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இதில் உலகத்தில் சாஸ்திரத்தினாலுண்டாக்கப்பட்ட அறிவு கர்ம்மம் இவைகளைப் பார்க்கிலும் இஹலோகத்திய பயன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகமாதலால் தேவதைகள் கொஞ்சமென்றும் அசுரர்கள் அதிகமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றன? இவை ஒன்றுக்கொன்று இந்த உலகங்களில் சண்டைப் போட்டுக்கொண்டன. அதாவது மேற்கூறிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றன. அப்பொழுது தேவர்களுக்கு ஜெயமும் அசுரர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகின்றன. அதல்லாமல் எப்பொழுது இஹலோகத்திய பயன்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அதிகரிக்கின்றனவோ அப்பொழுது தேவர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகிறது. தேவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ப்ரம்மாவாக ஆய்விடுகிற வரையில் உயர்ந்த பதவி உண்டாகிறது. அசுரர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ஸ்தாவரமாக ஆய்விடுகிற வரையில் தாழ்ந்த பதவி உண்டாகிறது. இரண்டும் சரியாயிருக்கையில் மனுஷியனாயிருக்கை உண்டாகிறது. இப்படி அசுரர்கள் அதிகமாகையால் அவமான மடைந்த தேவர்கள் ஜோதிஷ்டோம யாகத்தில் உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவை யடைந்து அசுரர்களை ஜெயிப்போமென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். உத்காதாவை அடைதலாவது மேல் சொல்லப்போகிற மந்திரங்களை ஜபிக்கிறதாகிறக் கர்மங்களினாலும் மேல் சொல்லப்போகிற அறிவுகளினாலும்.

(ஶா - ஹா.) அசுமேதயாகத்திற்கு அங்கமாகிய உத்காதாவினிடத்தில் முக்கிய ப்ராணனுகத் தியானம் பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டியதற்காக 'ஆத்யாயிகை' சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஜாபதிக்குப் பிள்ளைகளான தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களில் தேவர்கள் கொஞ்சமாயும் அசுரர்கள் அதிகமாயுமிருந்ததலால் மூன்று உலகங்களின் அரசாளுகைக்காக இரண்டு பேர்களும் சண்டைபோட்டுக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் எக்ஞபத்துக்கு அங்கமான உத்காதாவை ப்ராணனுகத் தியானம்பண்ணி அதனுல் அசுரர்களை ஜெயிப்போம் என்று சொன்னார்கள். இங்கு 'உத்கீதேந' என்றதற்கு உத்கீதத்தைப் பாடுகிற உத்காதாவினாலே என்று அர்த்தம் கொள்ளவும்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌮𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍
𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇
𑌤𑍇 𑌽𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾
𑌽𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 ||

(ப் - ம்.) 𑌤𑍇 𑌹 - அந்தத் தேவதைகள், 𑌵𑌾𑌚𑌂 - வாக்குக்கு எஜமானத் தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதா செய்கிற வேலையைச் செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று. 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படி யென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவதைகளின் பொருட்டு, 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக் தேவதையானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌵𑌾𑌚𑌿 - வார்த்தையில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂 - அத்தை, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வார்த்தையை, 𑌵𑌦𑌤𑌿 - சொல்லுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதனை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 - தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்மனை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகி

ரூர்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸ: பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினானோ, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வார்த்தையை, வததி - சொல்லுகிறானோ, ஸ: ஏவ - அப்படிப்பட்டவன்தானே, ஸ: பாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன்.

(ஸம் - ஸா.) சாஸ்திரத்தினுலுண்டான அறிவுகளினுலும் கர்மங்களினுலுண்டான நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிறதாகிற செயலையுடைய வாக்கை இந்த உலகத்தின் பயனையுண்டாக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் சேர்ந்து பாபத்தை உண்டுபண்ணி, அதினுல் பொய் கோள் முதலான தகாத வார்த்தையைச் சொல்லும்படி செய்தது.

(ரா - ஸா.) தேவதைகள் எக்ஞத்துக்குரிய உத்காதாவை வாக் தேவன் த்யாகத் தியானம் பண்ணினுர்கள். அப்பொழுது தேவர்களுக்குப் பாட்டினுலுண்டான சுகமுண்டாயிற்று அதை அசுரர்களறிந்து வாக்கைப் பாபத்தோடே கூட்டினுர்கள். அப்பொழுது வாக்குப் பொய் முதலாயின சொல்லிற்று. ஆசையால் ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் கெட்ட செய்கையில் எத்தனித்தல் அசுரத்தன்மையைச் சேர்ந்ததென்று கருத்து.

அத ஹ ப்ராணமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய: ப்ராண உதகாயத் ய: ப்ராணே போகஸ்தம் தேவேப்ய ஆகாயத்யத்கல்யாணம் ஜிக்ரதி ததாத்மநே தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந் ஸ ய: ஸ பாப்மா யதேவேதமப்ரதிரூபம் ஜிக்ரதி ஸ ஏவ ஸ பாப்மா ||௪||

(ப - ம்.) அத ஹ - அதற்குப் பிறகு, ப்ராணம் - மூக்குக்கு அபிமானித் தேவதையை, த்வம் - நீ, ந: - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு: - சொன்னுர்கள், ததேதி - அப்படி என்று, தேப்ய: - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ராண: - மூக்கானது, உதகாயத் - பாடிற்று, ப்ராணே - மூக்கில், ய: - யாதொரு, போக: - சுகமோ, தம் - அதை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, யத் - யாதொரு, கல்யாணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஜிக்ரதி - மோருகிறதோ, தத் - அதை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினுலே, ந: - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறுர்கள், இதி - என்று, விது: - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்கிரமாக அடைந்து, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்த்தார்கள், ய: - யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸ: பாப்மா - பாபத்தோடு கூடினானோ, ஸ: - அந்த உத்காதா, யத் ஏவ இதம் - யாதொரு இந்த, அப்ரதிரூபம் - தகாத வஸ்துவை, ஜிக்ரதி - மோருகிறானோ, ஸ: ஏவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸ: பாப்மா - பாபத்தோடே கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 ||௧௩||

(ப - ம.) 𑌅𑌥 𑌹-அதற்குப் பிறபாடு, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-கண்ணுக்கபிமான தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதாவின் வேலை செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படி யென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃-கண்ணானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍- பாடிற்று, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 - கண்ணில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂- அதை, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍- யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வஸ்துவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 - பார்க்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 - தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்மை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிந்தார்கள், 𑌤𑌂 - அந்த உத்காதாவை, 𑌅𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯-சீக்ரமாக அடைந்து, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾-பாபத்தோடே, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 - சேர்த்தார்கள், 𑌯𑌃 - யாதொரு உத்காதாவான வன், 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினனோ, 𑌸𑌃 - அந்த உத்காதா, 𑌯𑌤𑍍𑌏𑌵-𑌇𑌦𑌂 - யாதொரு இந்த, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂-தகாத வஸ்துவை, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿- பார்க்கிறனோ, 𑌸𑌃-𑌏𑌵 - அப்படிப்பட்டவன் தானே, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமாநுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍂𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 ||௧௪||

(ப - ம.) 𑌅𑌥 𑌹-அதற்குப் பிறபாடு, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 - காதுக்கபிமான தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படியென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂-காதானது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 - காதில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂 - அதை, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍- பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வஸ்துவை, 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 - கேட்கிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அத்தை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇-தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍-பாடிற்று,

𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்மை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிந்தார்கள், 𑌤𑌂 - அந்த உத்காதாவை, 𑌅𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 - சீக்ரமாக அடைந்து, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 - பாபத்தோடே, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 - சேர்த்தார்கள், 𑌯𑌃 - யாதொரு உத்காதாவானவன், 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினனோ, 𑌸𑌃 - அந்த உத்காதா, 𑌯𑌤𑍍-𑌏𑌵-𑌇𑌦𑌂 - யாதொரு இந்த, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 - தகாத வஸ்துவை, 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 - கேட்கிறதோ, 𑌸 𑌏𑌵 - அப்படிப்பட்டவன் தானே, 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமானுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

𑌅𑌥 𑌹 𑌮𑌨 𑌊𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑍈𑌵𑌮𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌮𑍇𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 ||௧௫||

(ப - ம்.) 𑌅𑌥 𑌹 - அதற்குப் பிறபாடு, 𑌮𑌨𑌃 - மனதுக்கபிமான தேவதையை, 𑌤𑍍𑌵𑌂 - நீ, 𑌨𑌃 - எங்களுக்கு, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯 - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌊𑌚𑍁𑌃 - சொன்னார்கள், 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 - அப்படியென்று, 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌮𑌨𑌃 - மனது, 𑌉𑌦𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌮𑌨𑌸𑌿 - மனதில், 𑌯𑌃 - யாதொரு, 𑌭𑍋𑌗𑌃 - சுகமோ, 𑌤𑌂 - அந்த, 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 - தேவர்களின் பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌯𑌤𑍍 - யாதொரு, 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌂 - நல்ல வஸ்துவை, 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑌿 - எண்ணுகிறதோ, 𑌤𑌤𑍍 - அதை, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 - தன்பொருட்டு, 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍 - பாடிற்று, 𑌤𑍇 - அந்த அசுரர்கள், 𑌅𑌨𑍇𑌨 - இந்த, 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 - உத்காதாவினாலே, 𑌨𑌃 - நம்மை, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், 𑌇𑌤𑌿 - என்று, 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 - அறிந்தார்கள், 𑌤𑌂 - அந்த உத்காதாவை, 𑌅𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯 - சீக்ரமாக அடைந்து, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 - பாபத்தோடே, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 - சேர்த்தார்கள், 𑌯𑌃 - யாதொரு உத்காதாவானவன், 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினனோ, 𑌸𑌃 - அந்த உத்காதா, 𑌯𑌤𑍍-𑌏𑌵-𑌇𑌦𑌂 - யாதொரு இந்த, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 - தகாத வஸ்துவை, 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑌿 - எண்ணுகிறானோ, 𑌸 𑌏𑌵 - அப்படிப்பட்டவன் தானே, 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 - பாபத்தோடு கூடினவன், 𑌏𑌵𑌂-𑌉-𑌖𑌲𑍁 - இவ்வாறுதானே, 𑌏𑌤𑌾𑌃 - இந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 - தேவதைகள், 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 - பாபங்களோடு, 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍 - சேர்ந்தனுகள், 𑌏𑌵𑌂 - இந்த விகாரம், 𑌏𑌨𑌾𑌃 - இந்தத் தேவதைகளை, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑌾 - பாபத்தோடு, 𑌅𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍 - சேர்த்தார்கள், சங்கர ராமானுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

அத ஹேமமாஸந்யம் ப்ராணமூசுஸ்த்வம் ந உத்காயேதி ததேதி தேப்ய
ஏஷ ப்ராண உதகாயத்தே விதுரநேந வை ந உத்காத்ராத்யேஷ்யந்தீதி
தமபித்ருத்ய பாப்மநாவித்யந்ஸ யதாஶ்மாநம்ருத்வா லோஷ்டோ வித்வம்
ஸேதைவம் ஹைவ வித்வம்ஸமாநா விஷ்வஞ்சோ விநேஶுஸ்ததோ தே
வா அபவந் பராஸுரா பவத்யாத்மநா பராஸ்ய த்விஷந்ப்ராத்ருவ்யோ பவதி
ய ஏவம் வேத ||௧௬||

(ப - ம., அத ஹ - அதற்குப் பிற்பாடு, இமம் - இந்த, ஆஸந்யம் - முகத்திலிருக்கிற, ப்ராணம் - ப்ராணவாயுவை, த்வம் - நீ, ந꞉ - எங்களுக்கு, உத்காய - உத்காதாவின் வேலையைச் செய், இதி - என்று, ஊசு꞉ - சொன்னார்கள், ததேதி - அப்படி என்று, தேப்ய꞉ - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு ஏஷ꞉ - இந்த, ப்ராண꞉ - ப்ராணனானது, உதகாயத் - பாடிற்று, தே - அந்த அசுரர்கள், அநேந வை - இந்த, உத்காத்ரா - உத்காதாவினாலே, ந꞉ - நம்மை, அத்யேஷ்யந்தி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், இதி - என்று, விது꞉ - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, அபித்ருத்ய - சீக்ரமாக அடைந்த, பாப்மநா - பாபத்தோடே, அவித்யந் - சேர்க்க ஆசைப்பட்டார்கள், ஸ꞉ - அது, யதா - எப்படி, அஶ்மாநம் - கல்லை, ருத்வா - அடைந்து, லோஷ்ட꞉ - மண்ணுருண்டையானது, வித்வம்ஸேத - நாசத்தையடையுமோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஹைவ வித்வம்ஸமாநா꞉ - இப்படி நசிக்கப்பட்டு, விஷ்வஞ்ச꞉ - பொடியாக ஆசானிலான்டு, விஷூசய꞉ - அநேகவிதமாக போகா நின்றுகொண்டு, விநேஶு꞉ - நாசமடைந்ததுகள், தத꞉ - அதற்குப் பிறகு, தேவா꞉ - தேவர்கள், அபவந் - ஜெயித்தவர்களாக ஆனார்கள், அஸுரா꞉ - அசுரர்கள், பராபவந் - தோல்வியடைந்தார்கள், ய꞉ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஸ꞉ - அவன, ஆத்மநா - நல்ல மனதோடு, (யாகம் கூடினவனாக), பவதி - ஆகிறான், அஸ்ய - இவனுடைய, த்விஷந் - த்வேஷம் பண்ணுகிற, ப்ராத்ருவ்ய꞉ - சத்துருவானவன, பாப்மா - பாபமும, பராபவதி - தோல்வியடைகிறது.

(ஸம - ஹா.) தேவர்கள் ப்ராணவாயுவுக்கபிமான தேவதையை உக்காதாவாக நியமித்து அதினால் சாஸ்திரத்தினுலுண்டான கர்மங்களும் ஞானங்களும் மேலிட்டு இந்த லோகத்தின் பயனைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் குறைந்து தேவர்களாக விருக்கையை அடைந்தார்கள். எவன் இதை அறிகிறானோ அவனுடைய பாபங்களும் சத்துருக்களும் ஒழிந்து ப்ரஜாபதி சுவரூபியாய் ஆய்விடுகிறான்.

(ஸா - ஹா.) தேவதைகள் உத்காதாவை ப்ராணவாயுவாகத் தியானம்பண்ணி அதனால் அசுரர்களை ஜெயித்துத் தாங்கள் வெற்றி யடைந்தார்கள். எவன இப்படி அறிகிறானோ அவன் நல்ல மனதுடையவனுவன் அவனுடைய சத்துருக்களும் பாபங்களும் ஒழிந்து விடுகின்றன.

தே ஹோசு꞉ க்வ நு ஸோ(அ)பூத்யோ ந இத்தமஸக்தேத்யயமாஸ்யே(அ)ந்த
ரிதி ஸோ(அ)யாஸ்ய ஆங்கிரஸோ(அ)ங்காநாம் ஹி ரஸ꞉ ||௧௭||

(ப - ம்.) தே - அந்தத் தேவர்கள், (ஸம்) தே - ப்ரம்மாவின் இந்திரியங்கள், (ஹ-ஊசு:) ய: - எந்த முக்யப்ராணனானது, ந: - நம்மை, இத்தம் - இந்த ப்ரகாரம், அஸக்த - சத்ருஜயத்தோடே சேர்த்ததோ, (ஸம்) - தேவதையாயிருக்குகையோடே சேர்த்ததோ, ஸ: - அந்த முக்யப்ராணனானது, க்வநு - எந்த இடத்தில், அபூத் - இருந்தது, இதி - என்று, ஹ-ஊசு: - சொன்னார்கள், அயம் - இந்த ப்ராணனானது, ஆஸ்யே - முகத்தில், அந்த: - உள்ளே, இதி - என்று பார்க்கப்பட்ட, ஸ: - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய: - அயாஸ்யனென்று பேர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்று பெயர்கொண்டவன், ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, அங்காநாம் - அங்கங்களுக்கு, ரஸ: - உயர்ந்தவனோ,

(ஸம - ரா - ஸா.) அந்தத் தேவதைகள் நமக்குச் சத்ருஜயத்தைக் கொடுத்தமுக்ய ப்ராணன் எங்கே இருக்கிறான் என்று சொல்லி முகத்துக்குள்ளே பார்த்தார்கள். ஆகையால் அயாஸ்யனென்றும் அங்கங்களுக்கெல்லாம் உயர்ந்தவனுதலால் ஆங்கிரஸனென்றும் பேசப்படுகிறது.

ஸா வா ஏஷா தேவதா தூர்நாம தூரꣳ ஹ்யஸ்யா ம்ருத்யுர்தூரꣳ ஹ வா அஸ்மாந்ம்ருத்யுர்பவதி ய ஏவம் வேத ||கஅ||

(ப - ம்.) ஸா-வா ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, தூர்நாம - தூரென்று பெயர் பெற்றது, அஸ்யா: - இந்தத் தேவதைக்கு, ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்ஹி - வெகுதூரத்திலிருக்கிறதன்றோ, ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்மாத் - இவனிடத்திலிருந்தும், ம்ருத்யு: - பாவமானது, தூரம்-ஹ-வா-பவதி - தூரத்திலிருப்பதாக ஆய்விடுகிறது.

(ஸம - ஸா.) முக்யப்ராணன் எவ்விதமாய்ச் சுத்தமாயிருக்கும் வாக் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் பாபத்தோடு சம்பந்தம் சொல்லி ப்ராணனுக்குச் சொல்லாமையாலேயே இது சுத்தமென்று ஏற்படவில்லையோவெனில் வாக் முதலான இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கையால் அதின் வழியாய் இதற்குப் பாபசம்பந்தம் வரக்கூடுமே என்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. யாதொரு ப்ராணனை அடைந்து கல்லையடைந்த மண்ணுண்டைபோல் அசுரர்கள் நாசமடைந்தார்களோ, அந்த ப்ராணதேவதைக்குத் தூர் என்கிற பெயர் ப்ரசித்தமாதலாலும் ஒட்டும் தன்மையில்லாமையாலும் வாக் முதலான இந்திரியங்கள் வழியாய்ப் பாபங்கள் கிட்டினாலும் ப்ராணதேவதைக்குத் தூரத்திலேதான் இருக்கிறது என்று கருத்து.

(ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஸா வா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதாநாம் பாப்மாநம் ம்ருத்யுமபஹத்ய யத்ராஸாம் திஶாமந்தஸ்தத்கமயாஞ்சகார தத்ராஸாம் பாப்மநோ விந்யததாத் | தஸ்மாந்ந ஜநமியாந்நாந்தமியாத் | நேத்பாப்மாநம் ம்ருத்யுமந்வவாயாநீதி ||கக||

(ப - ம.) ஸா-வா-ஏஷா - மேற்கூறிய இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதையானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைகளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்யுவை, அப

ஹத்வா - நீக்கி, யத்ர - எவ்விடத்தில், ஆஸாம் - இந்த, திஶாம் - திக்குக்க ளுடைய, அந்த: - முடிவோ, தத் - அந்த இடத்தை, கமயாம்சகார - அடைவித்தது; ஆஸாம் - இந்தத் தேவதைகளுடைய, பாப்மந: - பாபங்களை, தத் - அவ்விடத்தில், விந்யதாத் - விசேஷித்து வைத்தது, தஸ்மாத் - ஆதலால், (தத்ர - அவ்விடத்தில்), ஜநம் - பிறப்பை, ந இயாத் - அடையக்கூடாது, அந்தம் - மரணத்தை, ந இயாத் - அடையக்கூடாது, (ஸம்) ஜநம் - அந்தப் பாவத்துக்கு ஆதாரமான ஜநத்தை, ந இயாத் - சேரக்கூடாது, அந்தம் - அவர் களிருக்குமிடத்தை, ந இயாத் - சேரக்கூடாது, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அநு அந்வவாயாநி - அடையக்கடவேன் அன்று, இதி - என்கிற எண்ணத்தினாலே, (ஸம்) (அந்வவாயாநி - அடைந்து விடு வேன், இதி - என்கிற, நேத் - பயத்தினாலே) ஜநம் என்கிறதோடு சேர்த் துக்கொள்க.

(ஸம் - ரா - ஸா.) ஆர் என்று பெயர்கொண்ட முக்யப்ராணனென்கிற தேவதை யானது வாக் முதலான தேவதைகளின் அஸுரர்களாலே சேர்க்கப்பட்ட மேற்கூறிய பெரும் முதலான பாபங்களை நீக்கித் திக்கோடிகளில் வைத்து விட்டது. ஆகையால் பாவத்தை யடையக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தால் அந்த இடங்களில் பிறப்பு மரணம் இவைகளை அடையாமலிருக்கவேண்டிய ப்ரயத்னத்தைச் செய்யவேண்டியது.

ஸா வா ஏஷா தேவதைதாஸாம் தேவதாநாம் பாப்மாநம் ம்ருத்யுமபஹத்யாதைநா ம்ருத்யுமத்யவஹத் ॥ ௨(॥

(ப - ம்.) ஸா வா ஏஷா - அந்த இந்த, தேவதா - ப்ராணதேவதை யானது, ஏதாஸாம் - இந்த, தேவதாநாம் - வாக் முதலான தேவதைக ளுடைய, பாப்மாநம் - பாபமாகிற, ம்ருத்யும் - மிருத்துவை, அபஹத்ய - நீக்கி, அத - பிறகு, ஏநா: - இந்த வாக் முதலான தேவதைகளை, ம்ருத்யும் அத்யவஹத் - மிருத்துவைத்தாண்டி அடைவித்தது. அதாவது பாவத்தை நீங் கின தங்கள் தன்மையை யடைவித்தது.

(ஸம் - ரா - ஸா.) பதார்த்தம் போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸ வை வாசமேவ ப்ரதமாமத்யவஹத் । ஸா யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத ஸோऽக்நிரபவத் । ஸோऽயமக்நி: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ தீப்யதே ॥

(ப - ம்.) ஸ வை - அந்த ப்ராணனானது, ப்ரதமாம் - முதன்மையான, வாசமேவ - வாக்கைத்தானே, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, ஸா - அந்த வாக்கானது, யதா - எக்காலத்திலும், ம்ருத்யும் - பாபத்தை, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அந்த வாக்கானது, அக்நி: - அக்நியாக, அபவத் - ஆய்விட்டது, ஸோऽயம் - அந்த இந்த, அதிக்ராந்த: - தாண்டியிருக்கிற, அக்நி: - அக்நியானது, ம்ருத்யும் பரேண - மிருத்யுவுக்கு மேலே, தீப்யதே - ப்ரகாசிக்கிறது.

(ஸம் - ரா - ஸா.) பாபத்தில் நின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட வாக்கானது அக்நியாயிரு ந்தது. (அதாவது) எப்பொழுதும் வாக்குக்கு அபிமானிதேவதை அக்நியாயிருந்தபோதி

னும் பாபம் நீங்கினபடியால், 'அத்யராமஸ்யராமத்வம்' என்கிறதுபோல பாபத்தை நீங்கிப் ப்ரகாசிக்கிறது என்று கருத்து.

அத க்ராணமத்யவஹத் | ஸ யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத | ஸ வாயுரபவத் | ஸோயம் வாயு: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்த: பவதே ||உஉ||

(ப - ம்.) அத - பிறகு, க்ராணம் - மூக்கை, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, ஸ: - அந்த மூக்கானது, யதா - எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யும் - பாபத்திலிருந்து, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அதுவானது, வாயு: - வாயுவாக, அபவத் - ஆயிற்று, ஸோயம் - அந்த இந்த, வாயு: - வாயுவானது, அதிக்ராந்த: - தாண்டினதாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, பவதே - வீசுகிறது.

(ஸ௦ - ரா - ஞா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷ்யக் கருத்தும்.

அத சக்ஷுரத்யவஹத் | தத் யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத | ஸ ஆதித்யோऽபவத் | ஸோஸாவாதித்ய: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தஸ்தபதி ||உங||

(ப - ம்.) அத - பிறகு, சக்ஷு: - கண்ணை, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, தத் - அந்தக் கண்ணானது, யதா - எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யும் - மிருத்துவிலிருந்து, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அதுவானது, ஆதித்ய: - சூரியனாக, அபவத் - ஆயிற்று, ஸோஸௌ - அந்த இந்த, ஆதித்ய: - சூரியனானவன், அதிக்ராந்த: - தாண்டினவனாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, தபதி - காய்கிறான்.

(ஸ௦ - ரா - ஞா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷ்யமும்.

அத ஶ்ரோத்ரமத்யவஹத் | தத் யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத தா திஶோऽபவன் | தா இமா திஶ: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தா: ||உச||

(ப - ம்.) அத - பிறகு, ஶ்ரோத்ரம் - காதை, அத்யவஹத் - தாண்டி வைத்தது, தத் - அந்தக் காதானது, யதா - எந்தக் காலத்தில், ம்ருத்யும் - மிருத்துவிலிருந்து, அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, தா: - அவைகளே, திஶ: - திக்குகளாக, அபவன் - ஆயின, தா இமா: - அந்த இந்த, திஶ: - திக்குகள், அதிக்ராந்தா: - தாண்டினவைகளாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, பாந்தி - ப்ரகாசிக்கின்றன.

(ஸ௦ - ரா - ஞா.) பதார்த்தம்போலே இரண்டு பாஷ்யமும்.

அத மனோऽத்யவஹத் | தத் யதா ம்ருத்யுமத்யமுச்யத | ஸ சந்த்ரமா அபவத் | ஸோஸௌ சந்த்ர: பரேண ம்ருத்யுமதிக்ராந்தோ பாத்யேவம் ஹ வா ஏனமேஷா தேவதா ம்ருத்யுமதிவஹதி ய ஏவம் வேத ||உரு||

(ப - ம்.) அத - பிறகு, மன: - மனதை, அத்யவஹத் - தாண்டிவைத்தது, தத் - அந்த மனதானது, யதா - எந்த காலத்தில், ம்ருத்யும் - மிருத்துவில் நின்றும், அத்யமுச்யத - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸ: - அதுவானது,

சந்த்ரம் - சந்திரனாக, அபவத் - ஆயிற்று, ஸோऽஸௌ - அந்த இந்த, சந்த்ர: - சந்திரனானவன், அதிக்ராந்த: - தாண்டினவனாக, பரேண ம்ருத்யும் - மிருத்துவுக்குமேலே, பாதி - விளங்குகிறான், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ய: - எவன், வேத - அறிகிறானோ, ஏநம் - இவனை, ஏஷா - இந்த, தேவதா - ப்ராண தேவதையானது, ஏவம் ஹவை - இந்த ப்ரகாரம், ம்ருத்யும் - மிருத்துயுவை, அதிவஹதி - தாண்டிவைக்கிறது,

(ஸம் - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

அதாத்மநேऽந்நாத்யமாகாயத் | யத்தி கிஞ்சாந்நமத்யதேऽநேநைவ தத்யத இஹ ப்ரதிதிஷ்டதி ||௨௬||

(ப - ம்.) அத - பிறகு, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, அந்நாத்யம் - சாப்பிடத்தக்க அன்னத்தை, (ப்ராண:) - அன்னத்தைச் சாப்பிடும் தன்மையை, ஆகாயத் - பாடிற்று, ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, யத்கிஞ்ச - கொஞ்சமேனும், அந்நம் - அன்னமானது, அத்யதே - சாப்பிடப்படுகிறதோ, தத் - அதுவானது, அநேநைவ - ப்ராணனாலேயே, அத்யதே - சாப்பிடப்படுகிறது, இஹ - இந்த அன்னத்தில், ப்ரதிதிஷ்டதி - இருக்கிறது.

(ஸம் - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

தே தேவா அப்ருவந்நேதாவத்வா இதம் ஸர்வம் யதந்நம் ததாத்மந ஆகாஸீரநு நோऽஸ்மிந்நந்ந ஆபஜஸ்வேதி தே வை மாபிஸம்விஶதேதி | ததேதி தம் ஸமந்தம் பரிண்யவிஶந்த தஸ்மாத்யதநேநாந்நமத்தி தேநைதாஸ்த்ருப்யந்த்யேவம் ஹ வா ஏநம் ஸ்வா அபிஸம்விஶந்தி பர்தா ஸ்வாநாம் ஶ்ரேஷ்ட: புர ஏதா பவத்யந்நாதோऽதிபதிர்ய ஏவம் வேத | ய உ ஹைவம்விதம் ஸ்வேஷு ப்ரதி ப்ரதிர்புபூஷதி | ந ஹைவாலம் பார்யேப்யோ பவத்யத ய ஏவைதமநு பவதி | யோ வைதமநு பார்யாந்புபூர்ஷதி ஸ ஹைவாலம் பார்யேப்யோ பவதி ||௨௭||

(ப - ம்.) தே - அந்த, தேவா: - வாக் முதலான இந்திரியங்கள், யத் - யாதொரு, அந்நம் - சாப்பிடத் தகுந்த வஸ்துவானது, (அஸ்தி) - இருக்கிறதோ, ஏதாவத்வை - இவ்வளவான, ஸர்வம் - எல்லாம், இதம் - இந்த, தத் - அப்படிப்பட்ட அன்னத்தை, ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, ஆகாஸீ: - பாடினாய், அஸ்மிந் - இந்த, அந்நே - அன்னத்தில், அநு - உனக்குப் பிறகு, ந: - எங்களை, ஆபஜஸ்வ - பாகத்தையுடையவர்களாகச் செய், இதி - என்று, அப்ருவந் - சொல்லின, தே வை - அந்த நீங்கள், மா - என்னை, அபிஸம்விஶத - சூழ்ந்து உட்காருங்கள், இதி - என்று, ப்ராண: - ப்ராணனானது, அப்ரவீத் - சொல்லிற்று, ததேதி - அப்படியென்று, தம் - அந்த ப்ராணனை, ஸமந்தம் - நாலுபக்கத்திலும், பரிண்யவிஶந்த - சூழ்ந்து உட்கார்ந்தன, தஸ்மாத் - ஆதலால், யத் - யாதொரு, அந்நம் - அன்னத்தை,

அநேந - ப்ராணனாலே, அத்தி - சாப்பிடுகிறானோ, தேந - அந்த அன்னத்தினாலே, இதரா: - இந்த வாக் முதலான தேவதைகள், த்ருப்யந்தி - திருப்தி அடைகிறார்கள். ய: - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, ஏநம் - இவனை, ஏவம்ஹவா - இந்த ப்ரகாரம், ஸ்வா: - பந்து ஜனங்கள், அபிஸம்விசந்தி - சூழ்ந்து உட்காருகிறார்கள், ஸ்வாநாம் - பந்து ஜனங்களுக்கு, பர்தா - ரக்ஷிக்கிறவனாகவும், ச்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவனாகவும், புரஏதா - முன் சொல்லுகிறவனாகவும், அந்நாத: - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், அதிபதி: - யஜமானனாகவும், பவதி - ஆகிறான், ய-உ-ஹ - எவன், ஏஷு - பந்து ஜனங்களுக்குள், ஏவம்விதம் - இப்படித் தியானம் செய்கிறவனைக் குறித்து, ப்ரதிப்ரதி: சத்துருவாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், ஹாரேப்ய: - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களுக்கு, அலம் - போதுமானவனாக, ந-ஹா-ஏவ-பவதி - ஆகிறானில்லை அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவனாகிறான், அத - பிறகு, யஏவ - எவன் தானே, ஏதம் - இப்படி அறிகிறவனை, அநுபவதி - அனுஸரித்திருக்கிறானோ, யோவா - எவன் தான், ஏதமநு - இவனை அனுஸரித்து, பார்யாந் - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களை, புபூர்ஷதி - காப்பாத்த இச்சிக்கிறானோ, ஸஏவ - அவன்தானே, ஹாரேப்ய: - தன்னால் காப்பாற்றக்கூடிய பத்நி பிள்ளைகள் முதலியவர்களின் பொருட்டு, அலம் - போதுமானவனாக, பவதி - ஆகிறான் அதாவது அவர்களைக் காப்பாற்றப் போதுமான சக்தியுள்ளவனாகிறான்.

(சம் - பா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

ஸோऽயாஸ்ய ஆங்கிரஸோऽங்காநாம் ஹி ரஸ: ப்ராணோ வா அங்காநாம் ரஸ: ப்ராணோ ஹி வா அங்காநாம் ரஸஸ்தஸ்மாத்யஸ்மாத்கஸ்மாச்சாங்காத்ப்ராண உத்க்ராமதி ததேவ தச்சுஷ்யத்யேஷ ஹி வா அங்காநாம் ரஸ: ||

(ப் - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ராணன், அயாஸ்ய: - அயாஸ்யன் என்கிற பெயர்கொண்டவன், ஆங்கிரஸ: - ஆங்கிரஸனென்கிற பெயர்கொண்டவன், அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸோஹி - ஸாரமன்றோ, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ஸார: - சாரம், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ராணோவா - ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸ: - சாரமோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யஸ்மாத்-கஸ்மாச்ச - எந்த ஒரு, அங்காத் - அவயவத்தில் நின்றும், ப்ராண: - ப்ராணனானது, உத்க்ராமதி - உயரக்கிளம்புகிறதோ, ததேவ - அப்பொழுது தானே, தத் - அந்த அங்கமானது, சுஷ்யதி - உலர்ந்துபோகிறது, ஏஷஹிவா - இந்த ப்ராணன்தானே, அங்காநாம் - அவயவங்களுக்கு, ரஸ: - ஸாரம்.

(ஶம் - ரா - ஸா.) முன்கூறிய அயாஸ்யத ஆங்கிரஸத்வங்களையே அதற்குரியக் காரணங்களால் ஸ்தாபிக்கிறது. ப்ராணன் எந்த அங்கத்தை விடுகிறதோ அந்த அவயவம் உலர்ந்துபோகிறபடியால் ப்ராணனே அவயவங்களுக்கு ஸாரம் ஆகையால் ஆங்கிரஸன் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று.

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁
𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥௨௰॥

(ப - ம்.) 𑌏𑌷𑌃-𑌉-𑌏𑌵 - இந்த ப்ராணன்தானே, 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - பிருகஸ்பதியென்று பெயர்கொண்டது, 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 - வாக்தானே, 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍀 - பிருகதீ யென்று பெயர்கொண்டது, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 - அந்த வாக்குக்கு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த ப்ராணனானது, 𑌪𑌤𑌿𑌃 - காப்பாற்றுகிறவன், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁 - ஆகையால் தான், 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - பிருகஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன்.

(ஶம் - ரா - பா.) அவயவங்களுக்கு ஆத்மா என்கிறதுடன் ருக் யஜுஸ் ஸாம என்கிற மூன்று வேதங்களுக்கும் ஆத்மாவென்று ப்ராணனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறது. பிருகதீ யென்கிற சந்தஸ்ஸில் அடங்கின ஸர்வ ருக்குக்களும் வாக் ரூபமாகையாலேயும் வாக்கும் ப்ராணனுடையதாகையாலும் அந்தப் பிருகதீ ரூபமான வாக்கைக் காப்பாற்றுகையாலே பிருகஸ்பதியென்று ப்ராணனைச் சொல்லப்பட்டது.

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥௨௧॥

(ப - ம்.) 𑌏𑌷𑌃-𑌉-𑌏𑌵 - இந்த ப்ராணன்தானே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் கொண்டவன், 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 - வாக்தானே, 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - வேதம், 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 - அந்த வேதரூபமான வாக்குக்கு, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த ப்ராணனானது, 𑌪𑌤𑌿𑌃 - காப்பாற்றுகிறவன், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁 - ஆகையால் தான், 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பெயர் பெற்றவர்.

(ஶம் - பா.) ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்ட யஜுர்வேத ரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையாலே ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று சொல்லப்பட்டது. ருக்கு பிருகதீ யென்றும் ப்ரம்மமென்றும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட பதங்களால் மேல் ப்ராம்மணத்தில் ஸாமரூபமான வாக்கை யெடுத்துச் சொன்னபடியால் மிகுதியாக வாக் ரூபமான ருக்கும் யஜுஸ்ஸும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

(ரா - ஸா.) ப்ரம்ம என்கிற பதத்தால் வேதத்தைப் பேசி வேதரூபமான வாக்குக்குப் பதியாகையால் ப்ராணனை ப்ரம்மணஸ்பதியென்று பேசப்பட்டது.

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌸𑌾𑌮 । 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌾𑌽𑌮𑍈𑌷 𑌸𑌾 𑌚𑌾𑌮𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌲𑍁𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌸𑌮𑍋 𑌮𑌶𑌕𑍇𑌨 𑌸𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌮 𑌏𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍈𑌃 𑌸𑌮𑍋𑌽𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌣 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌃 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌵𑍇𑌦 ॥௨௨॥

(ப - ம்.) 𑌏𑌷𑌃-𑌉-𑌏𑌵 - இந்த ப்ராணன்தானே, 𑌸𑌾𑌮 - ஸாமவேத ரூபம், 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 - வாக்குத்தானே, 𑌸𑌾 - ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, 𑌅𑌮𑌃 - புல்லிங்கத்தால் அறியத்தகுந்தது, 𑌏𑌷𑌃 - இந்த ப்ராணன், (௩) 𑌸𑌾 - ஸர்வநாமமென்று எல்லாப் பொருளுக்கும் பெயரான சப்தத்தால் சொல்லுகையாலும் ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் சொல்லுகையாலும் வாக்கைச்

சொல்லுகிறது, ஸா - சொல்லத் தகுந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற அம என்கிறது. இங்கு ப்ராணனைச் சொல்லுகிறது, ஸா ச அர்த்த வாக்கும், அம: ச - ப்ராணனும், இதி - என்று சேர்க்கப்பட்டு, ஸாம (ஸாமம் என்னப்பட்டது), தத் - ஆகையாலே, ஸாம்ந: - ப்ராணனிலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஸ்வரக்கூட்டமான ஸாமத்திற்கு, ஸாமத்வம் - ஸாமமென்கிற பெயர், யத் உ ஏவ - யாதொரு காரணத்தினாலேதான், ப்லுஷிணா - எறும்பினோடும், ஸம: - துல்லியமோ, மசகேந - கொசுவோடு, ஸம: - துல்லியமோ, நாகேந - யானையோடு, ஸம: - துல்லியமோ, ஏபி: - இந்த, த்ரிபி: - மூன்றுகளான, லோகை: - உலகங்களோடு, ஸம: - துல்லியமோ, அநேந - இந்த, ஸர்வேண - சகல வஸ்துக்களோடும், ஸம: - துல்லியமோ, தஸ்மாத் உ ஏவ - ஆகையாலேதான், ஸாம - ஸாமமென்று பெயர் பெற்றது, ய: - யாதொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம - ஸாமமென்று பெயர் கொண்ட ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் பண்ணுகிறானோ, ஸ: - அவன்), அச்நுதே - வியாபித்திருக்கிறான், ஸாம்ந: - ஸாமமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணதேவதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான், (பா) ஸாம்ந: - ஸாமரூபியான ப்ராணதேவதைக்கு, ஸாயுஜ்யம் - ஸமானபோகத்தை, அச்நுதே - அநுபவிக்கிறான், ஸலோகதாம் - ஸமான உலகத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான் அதாவது அடைகிறான்.

(ஸம் - ரா - ஹா.) ஸ்வரங்களின் கூட்டமாகிய ஸாமவேதமும் ப்ராணனிலேயே சொல்லப்படுதலாலும் எறும்பு முதலான சகல சிறிய பெரிய உருக்களிலும் பசு முதலியவற்றில் கோத்வம் முதலிய ஜாதிகள் போல் வியாபித்துச் சமமாயிருத்தலாலும் ப்ராணனானது ஸாமமென்று சொல்லப்பட்டது. யாதொருவன் இந்த ப்ராணனை இவ்விதமான உருவத்தோடு தியானம் செய்கிறானோ அவன் அந்தத் தேவதையோடு சமானபோகத்தையும் அத்தேவதையினுடைய உலகத்தையும் அடைவன்.

ஏஷ உ வா உத்கீத: ப்ராணோ வா உத் ப்ராணேந ஹீதம் ஸர்வமுத்தப்தம்
வாகேவ கீதோச்சா ச கீதா சேதி ஸ உத்கீத: ||௨௩||

(ப - ம.) ஏஷ: உ வா - இந்த ப்ராணனும், உத்கீத: - ஸாமத்தினுடைய ஒருபாகமான உத்கீதம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணோ வா - ப்ராணன் தானே, உத் - உத் என்கிற பெயர் பெற்றது, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - சகல ஜகத்தும், ப்ராணேந - ப்ராணனாலே, உத்தப்தம் - தரிக்கப்பட்டதோ. வாகேவ - வாக்குத்தானே, கீதா - கானத்தைச் சொல்லும் கீதா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது, உச்ச - உத் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனும், கீதா ச - கீதை என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனுக்கு வசமான வாக்கும், இதி - என்கிற இரண்டும் சேர்ந்து சொல்லப்படும், ஸ: - அந்த ப்ராணனானது, உத்கீத: - உத்கீதமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸம் - ஸா - ஸ்ரா) சாமவேதத்தின் ஒரு பாகமாகிய நிதநமென்கிற பாகத்தில் சொல்லப்படும் உத்கீதம் என்று சொல்வதும் இந்த ப்ராணன் தான் சகல ஜகத்தையும் உத்தம்பிக்கிறபடியால் அதாவது தரிக்கிறபடியால் ப்ராணனை யுத் என்றும் காநம் செய்யப்படுதலால் கீதையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குக்குக் காரணமாயிருத்தலாலும் ப்ராணனை உத்கீதமென்று சொல்லுகிறது.

தத்த ஸ்மைதத் ப்ரஹ்மதத்தஶ் சைகிதாநேயோ ராஜாநம் பக்ஷயந்நுவாச அயம் த்யஸ்ய ராஜா மூர்தாநம் விபாதயதாத் யதிதோऽயாஸ்ய ஆங்கிரஸோऽந்யேநோதகாயதிதி வாசா ச ஹ்யேவ ஸ ப்ராணேந சோதகாயதிதி ||௨௪||

(ப் - ம்.) தத்-ஹா-ஸ்மை - மேற்கூறிய அந்த விஷயத்தில், சைகிதாநேய: - சைகிதாநனுடைய பிள்ளையாகிய, ப்ரஹ்மதத்த: - ப்ரம்ம தத்தனென்கிற மகர்ஷியானவர், ராஜாநம் - சோமலதையை, பக்ஷயந் - சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கும் காலத்தில், அயம் - இந்த, ராஜா - சோமலதையானது, த்யஸ்ய - இதரனுடைய, மூர்தாநம் - தலையை, விபாதயதாத் - தள்ளக்கடவது, யத்-யாதொரு காரணத்தினாலே, இத:-இந்த, அயாஸ்ய ஆங்கிரஸ:-அயாஸ்யாங்கிரஸ் என்று பெயர்கொண்ட முக்ய ப்ராணனைவிட, அந்யேந - வேறு தேவதையாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினானோ, இதி - என்று, உவாச - சொன்னார், ஸ: - அந்த மகர்ஷியானவர், வாசா-வாக்கோடுகூடின, ப்ராணேந - ப்ராணனாலேயே, ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, உதகாயத் - உத்கானம் பண்ணினாரோ, இதி - என்கிற, (அர்த்த: - அர்த்தமானது, ஸ்வேந-சப்தத்தாலே, நிர்தாரித: - நிச்சயிக்கப்பட்டது).

(ஸம் - ஸா - ஸ்ரா.) மேற்கூறிய விஷயத்தில் ஒரு உபாக்யானம் சொல்லப்படுகிறது. சைகிதானருடைய பிள்ளையாகிய ப்ரம்ம தத்தரென்கிற மகர்ஷியானவர் யக்யத்தில் சோமரசத்தைப் பானம்பண்ணும் தருவாயில் இந்த அயாஸ்யாங்கிரஸனென்கிற பெயர் பெற்ற முக்ய ப்ராணனைவிட வேறு தேவதையை யார் உதகானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தலை சிதறிவிடும் என்று சொன்னார். ஆகையால் அந்த மகர்ஷியும் அவ்விதமாகவே உத்கானம் செய்தார்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸ்வம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸ்வம் தஸ்மாதார்த்விஜ்யம் கரிஷ்யந் வாசி ஸ்வரமிச்சேத தயா வாசா ஸ்வரஸம்பந்நயார்த்விஜ்யம் குர்யாத் தஸ்மாத்யஜ்ஞே ஸ்வரவந்தம் திதிருக்ஷந்த ஏவ அதோ யஸ்ய ஸ்வம் பவதி பவதி ஹாஸ்ய ஸ்வம் ய ஏவமேதத் ஸாம்ந: ஸ்வம் வேத ||

(ப் - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த ஸாம்ந: - ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தஸ்ய ஹ - அந்த ப்ராணனுடைய, ஸ்வம் - தரமான ஸ்வரத்தை, ய: - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய ஹ - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை அந்த ஸாமத்துக்கு, ஸ்வர ஏவ - கண்டத்வனிதான், ஸ்வம் - பூஷணம், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஆர்த்விஜ்யம் - உத்காதாவாக இருக்கையை, கரிஷ்யந் - செய்யப்போகிறவனாக, வாசி - வாக் விஷயமான, ஸ்வரம் - கண்டத்வநியை, இச்சேத - இச்சிக்கக்கடவன்,

தயா - அந்த, ஸ்வரஸம்பந்நயா - நல்ல ஸ்வரத்தோடேகூடிய, வாசா - வாக்கினாலே, ஆர்த்விஜ்யம் - உத்கானத்தை, குர்யாத் - செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - ஆகையால், யஜ்ஞே - யாகத்தில், ஸ்வரவந்தம் - கண்டத்வநியுள்ள புருஷனை, திதிருக்ஷந்த ஏவ - பார்க்க இச்சிக்கிறார்கள், யஸ்ய - யாதொருத்தனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதீவ - இருப்பதுபோலே, ய: - யாதொருத்தன், ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஏதஸ்ய - இந்த, ஸ்வம் - தனமாகிய ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸ்வம் - தனமானது, பவதி ஹ - உண்டாகிறது.

(ஶம் - ரா - ஸா.) ஸாமத்திற்கு ஸ்வரமே பூஷணமாதலால் யாதொருவன் அந்த ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தை அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது. ஆதலால் உத்கானம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் தன்னுடைய வாக்கில் ஸ்வரத்தை இச்சிக்கக்கடவன். அந்த ஸ்வரத்தோடேகூடின உத்கானத்தைச் செய்யக்கடவன். ஆகையால் உலகத்தில் பணமுள்ள புருஷனை எவ்விதமாக ஜனங்கள் பார்க்க இச்சிக்கிறார்களோ, அவ்வண்ணமாகவே யாகத்திலும் ஸ்வரமுள்ள புருஷனைப் பார்க்க ஜனங்கள் இச்சிக்கிறார்கள். யாரொருவன் ஸாமத்தின் ஸ்வம்மாகிய ஸ்வரமுள்ள அறிகிறானோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ஸுவர்ணம் வேத பவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் தஸ்ய வை ஸ்வர ஏவ ஸுவர்ணம் பவதி ஹாஸ்ய ஸுவர்ணம் ய ஏவமேதத்ஸாம்ந: ஸுவர்ணம் வேத ॥ ௨௫ ॥

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, ஸாம்ந: - ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட, தஸ்ய ஹ அந்த முக்ய ப்ராணனுடைய, ஸுவர்ணம் - நல்ல அக்ஷரங்களை, ய: - யாரொருவன், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸுவர்ணம் - ஸ்வர்ணமானது, பவதி ஹ - உண்டாகிறது, தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத்திற்கு, ஸ்வர ஏவ - ஸ்வரந்தானே, ஸுவர்ணம் - நல்ல அக்ஷரம், ய: - யாவனொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ஸுவர்ணம் - சுவர்ணம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரத்தை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸுவர்ணம் - ஸ்வர்ணமானது, பவதி ஹ - உண்டாகிறது.

(ஶம் - ரா - ஸா.) மேல் ப்ராம்மணத்தில் கண்டத்தின் மாதுர்யத்தாலுண்டான ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தைச்சொல்லிற்று. இந்த ப்ராம்மணத்தில் லக்ஷணங்களாலுண்டான ஸ்வரத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்றக் கருத்துகள் முன்போலவும் பதார்த்தம்போலவும்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய ஸாம்நோ ய: ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதி ஹ திஷ்டதி தஸ்ய வை வாகேவ ப்ரதிஷ்டா வாசி ஹி கல்வேஷ ஏதத்ப்ராண: ப்ரதிஷ்டிதோ கீயதே(அ)ந்ந இத்யு ஹைக ஆஹு: ॥ ௨௬ ॥

(ப - ம்.) ஏதஸ்ய - இந்த, தஸ்ய ஹ - அந்த, ஸாம்ந: - ஸாமத்தினுடைய, ய: - யாதொருவன், ப்ரதிஷ்டாம் - வாக்கை, வேத - அறிகிறானோ, ப்ரதி ஹ திஷ்டதி - அவன் நீடு நிற்கிறவனாகிறான்; தஸ்ய வை - அந்த ஸாமத்திற்கு, வாகேவ - வாக்குத்தானே. ப்ரதிஷ்டா - ப்ரதிஷ்டையென்று சொ

ல்லப்பட்டது, வாசிஹிவை - வாக் இந்திரிய ஸ்தானமாகிய நாக்கு முதலிய விடங்களிலன்றோ, ஏஷ: - இந்த, ப்ராண: - ப்ராணனானது, ப்ரதிஷ்டித: - இருந்ததாய்க்கொண்டு, ஏதத் - இந்த ஸாமமானது, கீயதே - கானம்செய்யப்படுகிறது, ஏகே - சிலர், அன்னே - அன்னமென்கிற சரீரத்தில், இத்யுஹ - என்றுதான், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்.

(ஸ0 - ரா - ஸா.) யாவனொருவன் சாமத்தின் வாக்கை அறிகிறானோ அவன் இந்த உலகத்தில் நீடு வாழ்கிறான். வாக்கில்தான இந்த முக்ய ப்ராணனிருந்துகொண்டு இந்த ஸாமமானது கானம்செய்யப்படுகிறது. சிலர் முன்கூறப்பட்ட அன்னம் என்கிற பெயர்கொண்ட சரீரத்தில்தான் ப்ராணன் இருந்து ஸாமகானம் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதாத: பவமாநாநாமேவாப்யாரோஹ: | ஸ வை கலு ப்ரஸ்தோதா ஸாம ப்ரஸ்தௌதி | ஸ யத்ர ப்ரஸ்துயாத்ததேதாநி ஜபேத் | அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயேதி ஸ யதாஹாஸதோ மா ஸத்கமயேதி ம்ருத்யுர்வா அஸத் ஸதம்ருதம் | ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ | தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமயேதி ம்ருத்யுர்வை தமோ ஜ்யோதிரம்ருதம் ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயாம்ருதம் மா குர்வித்யேவைததாஹ ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமயேதி நாத்ர திரோஹிதமிவாஸ்தி அத யாநீதராணி ஸ்தோத்ராணி தேஷ்வாத்மநே(அ)ந்நாத்யமாகாயேத்தஸ்மாதுதேஷு வரம் வ்ருணீத யம் காமம் காமயேத தம் ஸ ஏஷ ஏவம்விதுத்காதாத்மநே வா யஜமாநாய வா யம் காமம் காமயதே தமாகாயதி தத்தைதல்லோகஜிதேவ ந ஹைவாலோக்யதாயா ஆசாஸ்தி ய ஏவமேதத்ஸாம வேத ||உஅ||

(ப - ம்) அத - அதற்குப் பிறகு, அத: - ஆகையாலே, பவமாநாநாமேவ - மூன்றுபமானம் என்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களுக்கே, அப்யாரோஹ: - அப்பியாரோஹமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் அதாவது ப்ரம்மலோகத்தில் ஏற்றி வைக்கையால் அப்பியாரோகமென்று பெயர் படைத்தது, ஸ: வை - அந்த, ப்ரஸ்தோதா - ப்ரஸ்தோதா வென்று சொல்லப்பட்ட ருத்விக்கானவன், ஸாம - ஸாமவேதத்தை, ப்ரஸ்தௌதி - ஆரம்பிக்கிறான், ஸ: - அந்த ப்ரஸ்தோதாவானவன், யத்ர - எந்தக காலத்தில், ப்ரஸ்துயாத் - ஆரம்பிக்கக்கடவனோ, தத் - அக்காலத்தில், ஏதாநி - இந்த மந்திரங்களை, ஜபேத் - ஜபிக்கக்கடவன், (அஸதோ மா ஸத்கமய தமஸோ மா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மாம்ருதம் கமய) இதி - என்று, ஸ: - அந்த யஜமானனானவன், யத் - யாதொரு காரணத்தாலே, (அஸதோ மா ஸத்கமய) இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறானோ, அஸத்-ஸ்வபாவமான கர்மங்களை அறிகிறதானது, ம்ருத்யு: - மரணத்திற்குக்காரணம், (வா) அஸத் - சம்சாரமே, ம்ருத்யு: - மரணகாரணம், ஸத் - சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் ஞானமே, அம்ருதம் - மரணமில்லாதது, (வா) ஸத் - ப்ரம்மஞானமே, அம்ருதம்-

மரணமில்லாதது, ம்ருத்யோ: - மரணகாரணமானதில் நின்றும், மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாத சாதநத்தை, கமய - அறியவை, மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணமில்லாதவனாக, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஏதத் ஏவ - இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், மா - என்னை, தமஸ: - இருட்டில் நின்றும், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசத்தை, கமய - அடையவை, இதி - என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), ம்ருத்யு: - மரணகாரணமானது, தம: - அஜ்ஞானம், ஜ்யோதி: - ப்ரகாசமான ஜ்ஞானமானது, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாதது, மா - என்னை, ம்ருத்யோ: - மரணகாரணத்தில் நின்றும், அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, அம்ருதம் - மரணமில்லாதவனாக, மா - என்னை, குரு - செய், இதி - என்கிற, ஏதத் ஏவ - இதைத்தானே, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ம்ருத்யோ: - மரணத்தின் காரணத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அம்ருதம் - மரணகாரணமல்லாததை, கமய - அறியவை, இதி - என்று, (ஆஹ - சொல்லுகிறான்), அத்ர - இந்த மந்திரத்தில், திரோஹிதமிவ - மறைந்ததுபோலிருக்கும் அர்த்தமானது, நாஸ்தி - இல்லை, அத - இவ்வண்ணம் யஜமானன் உத்கானம் செய்த பிறகு, யாநி - யாதொரு, இதராணி - வேறாகிய, ஸ்தோத்ராணி - ஸ்தோத்திரங்களை, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரம் பண்ணும் காலத்தில், ஆத்மநே - தன்பொருட்டு, அந்நாத்யம் - ப்ராணனுக இருக்குமதையை, ஆகாயேத் - கானம் செய்யக்கடவன், தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தினாலேயே, தேஷு - அந்த ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யுங் காலத்தில், யம் - யாதொரு, காமம் - ஆசைப்படும் வஸ்துவை, காமயேத - இச்சிக்கக்கடவனோ, தம் - அந்த, வரம் - வரத்தை, வ்ருணீத - வரிக்கக்கடவன், ஸ ஏஷ: - அந்த இந்த, ஏவம்வித் - இந்த ப்ரகாரம் அறிந்த, உத்காதா - உத்காதாவானவன், ஆத்மநே வா - தன்பொருட்டாவது, யஜமாநாய வா - யஜமானன் பொருட்டாவது, யம் - யாதொரு, காமம் - ஆசைப்படத்தக்க வஸ்துவை, காமயதே - இச்சிக்கிறானோ, தம் - அதை, ஆகாயதி - கானம் பண்ணுகிறான், தத் ஹ ஏதத் - அந்த இந்த ப்ராணத்தின் உபாஸனமானது, லோகஜித் ஏவ - உலகத்தைச் சாதிக்கிறதுதான், ய: - யாதொருவன், ஏதத் - இந்த, ஸாம - சாமரூபியான ப்ராணனை, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ. அலோக்யதாயா ஏவ - உலகத்திற்கு யோக்யனல்லாத தன்மைக்குத்தானே, ந ஹ ஆசா அஸ்தி - ப்ரார்த்திக்கிறதில்லை.

(ஸம் - பா - ஸா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

சதுர்த்தப்ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம் || ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீத்புருஷவித: ஸோऽநுவீக்ஷ்ய நாந்யதாத்மநோऽபச்யத்ஸோऽஹமஸ்மீத்யக்ரே வ்யாஹரத்ததோऽஹந்நாமாபவத் தஸ்மாதப்யேதர்ஹ்யாமந்த்ரிதோऽஹமயமித்யேவாக்ர உக்த்வாதாந்யந்நாம ப்ரப்ரூதே யதஸ்ய பவதி ஸ யத்பூர்வோऽஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாத்ஸர்வாந்

ப்மந ஔஷத்தஸ்மாத்புருஷ ஓஷதி ஹவை ஸ தம் யோऽஸ்மாத்பூர்வோ புபூஷதி ய ஏவம் வேத ||கஅ||

ப. ஆத்மைவ - மேற்கூறிய த்யாநகர்மங்களுக்குப் பலமான ப்ரஜாபதியென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம்தானே, இதம் - இந்தப் பேதங்களாகத் தோற்றப்பட்ட வஸ்துக்களோடு ஒன்றாக, அக்ரே - வேறு சரீரம் உண்டாவதற்கு முன், ஆஸீத் - இருந்தது, (அ) இதம் - இப்பொழுது கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட உலகமானது, அக்ரே - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன், புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ஆகாரம்போன்ற ஆகாரத்தையுடைய, ஆத்மைவ - ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, (ஆ) புருஷவிதஃ - புருஷனுடைய ப்ரகாரமாயிருக்கிற, ஸஃ - அந்த ப்ரம்மதேவனும், அநுவீக்ஷ்ய - ஆலோசனைசெய்து, அந்யத் - வேறெ வஸ்துவை, ஆத்மநஃ - கார்யகாரணரூபமான ப்ராணபிண்டத்திற் காட்டிலும், நாபஶ்யத் - பார்க்கவில்லை, (அ) ஸஃ - அந்தப் பரப்ரம்மமானது, அநுவீக்ஷ்ய - ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பார்த்து, ஆத்மநஃ - தன்னைக் காட்டிலும், அந்யத் - வேறெயாகப் பிரிக்கப்பட்ட வஸ்துவை, நாபஶ்யத் - பார்க்கவில்லை, (ஆஅ) அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஸஃ - அந்த ப்ரஜாபதியானவன் (ப்ரம்மமானது), அஹமஸ்மி - நான் இருக்கிறேன், இதி - என்று, வ்யாஹரத் - சொன்னார், ததஃ - ஆகையாலே, அஹந்நாமா - அகம் என்கிற பெயரானது, அபவத் - உண்டாயிற்று, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏதர்ஹ்யபி - இக்காலத்திலும், ஜநஃ - ஜனமானது, ஆமந்த்ரிதஃ - யார் என்று கேட்கப்பட்டதாக, அக்ரே - முதலில், அஹமயம் - நான் இவன், இத்யேவ - என்றுதானே, உக்த்வா - சொல்லி, அத - பிறகு, அந்யத் - வேறான, நாம - பெயரை, ப்ரப்ரூதே - சொல்லுகிறது, அஸ்ய - இவனுக்கு, யத் - எந்தப் பெயரானது, பவதி - இருக்கிறதோ, யத் - யாதொரு காரணத்தால், ஸஃ - அந்த ப்ரம்மனானவன், பூர்வஃ - கர்மத்யானங்களால் ப்ரஜாபத்யபதத்தை அடைபவர்க்கு முந்தினவனாக, அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா உபாஸகஜனக் கூட்டத்தில் நின்றும், ஸர்வாந் - எல்லா, பாப்மநஃ - தியானம் செய்வதற்குத் தடையான பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்தினானோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, புருஷஃ - புருஷன் என்று பெயர்கொண்டான், (அ) யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, ஸஃ - அந்தப் பரப்ரம்மமானது, பூர்வஃ - முந்தினதோ, (யத் யாதொரு காரணத்தினாலே), அஸ்மாத் - இந்த, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லாப்பொருளில் நின்றும், ஸர்வாந் - ஸகலமான, பாப்மநஃ - பாவங்களை, ஔஷத் - கொளுத்திற்றோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், புருஷஃ - புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது, (ஆ) தஸ்மாத் - ஆகையாலே, புருஷஃ - மனிதனானவன், ஔஷதி - பாவங்களைப்போக்குகிறான், யஃ - யாதொருவன், அஸ்மாத் - இந்த உபாஸனைகளைக்காட்டிலும், பூர்வஃ - முந்தினவனாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்

சிக்கிறானோ, தம் - அவனை, ஸ: - அந்த உபாஸகனானவன், ஓஷதி - கொளு த்துகிறான், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வேத - உபாஸி க்கிறானோ, (௨) ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, வேத - அடிக் கடி அநுஸந்திக்கிறானோ, ஸ: - அவன், தம் - அவனை, ஓஷதி - கொளுத் துகிறான், ய: - யாதொருவன், அஸ்மாத் - இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும், பூர்வ: - முந்தினவனாக, புபூஷதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறானோ.

(ஸம் - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போல கருத்து.

ஸோ(அ)பிபேத்தஸ்மாதேகாகீ பிபேதி | ஸ ஹாயமீக்ஷாஞ்சக்ரே | யந்மதந்யந்நாஸ்தி கஸ்மாந்நு பிபேமீதி | தத ஏவாஸ்ய பயம் வீயாய கஸ்மாத்த்யபேஷ்யத்த்விதீயாத்வை பயம் பவதி ||௩௯||

(ப் - ம.) ஸ: - மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவன், அபிபேத் - பயந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ - ஒருவனாகவிருந்தால், பிபேதி - பயப்ப டுகிறான், ஸோ(அ)யம் - அந்த இந்த ப்ரம்மாவானவன், ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - யோசி த்துப் பார்த்தான், யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, மத் - என்னைக் காட் டிலும், அந்யத் - வேறு ஒன்றும், நாஸ்தி - இல்லையோ, கஸ்மாந்நு - என்ன காரணத்தினாலேதான், பிபேமி - பயப்படுகிறேன், இதி - என்று, தத ஏவ - ஆகையாலேதான், அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, பயம் - பயமானது, வீயாய - போக்கடிக்கப்பட்டது, கஸ்மாத் - எந்தக் காரணத்தாலே, அபே ஷ்யத் - பயப்பட்டான், த்விதீயாத்வை - இரண்டாவது வஸ்துவினாலேயே, பயம் - பயமானது, பவதி - உண்டாகிறது.

(ஸம் - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ஸ வை நைவ ரேமே தஸ்மாதேகாகீ ந ரமதே ஸ த்விதீயமைச்சத் | ஸ ஹைதாவாநாஸ யதா ஸ்த்ரீபுமாம்ஸௌ ஸம்பரிஷ்வக்தௌ ஸ இமமேவாத்மாநம் த்வேதா(அ)பாதயத்தத: பதிஶ்ச பத்நீ சாபவதாம் தஸ்மாதிதமர்தப்ருகலமிவ ஸ்வ இதி ஹ ஸ்மாஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்தஸ்மாதயமாகாஶ: | ஸ்த்ரியா பூர்யத ஏவ தாம் ஸமபவத்ததோ மநுஷ்யா அஜாயந்த ||௪௦||

(ப் - ம்.) ஸ வை - அந்த ப்ரம்மாவே என்றால், நைவ ரேமே - ப்ரீதி யடையவேயில்லை, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏகாகீ - ஒருவனாக, ந ரமதே - ப்ரீதியடைகிறான் இல்லை, ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவர், த்விதீயம் - ப்ரீதியடை டும் வஸ்துவை, ஐச்சத் - இச்சித்தார், யதா - எவ்வண்ணமாக, ஸ்த்ரீபுமாம் ஸௌ - ஸ்திரீயும் புருஷனும், ஸம்பரிஷ்வக்தௌ - சேர்ந்திருக்கிறார்களோ, ஏதாவாந் - இந்த ப்ரமாணமாக, ஸ ஹ - அந்த ப்ரம்மாவானவர், ஆஸ - ஆனார், ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவர், இமமேவ - இந்த, ஆத்மாநம் - சரீரத் தைத்தானே, த்வேதா - இரண்டு பங்காக, அபாதயத் - தள்ளினார், தத: - ஆகையினாலே, பதிஶ்ச - பதியென்றும், பத்நீ ச - பத்நியென்றும், அபவ

தா: - ஆனார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, யாஜ்ஞவல்க்ய: - யாக்ஞவல்கரின் பிள்ளையான மகர்ஷியானவர், இதம் - இந்தச் சரீரமானது, ஸ்வ: - ஆத்மாவுக்கு, அர்தப்ருகலமிவ - பேர்பாதி பிளக்கப்பட்டதுபோல, இதி ஹ - என்று, ஸ்மாஹ - சொன்னார், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அயம் - இந்த, ஆகாஶ: - ஸ்திரீபாகமான இடமானது, ஸ்த்ரியா - ஸ்திரீயினாலே, பூர்யத ஏவ - பூரிக்கப்படுகிறதுதானே, தாம் - அந்த ஸ்திரீயை, ஸமபவத் - சேர்ந்தார், ததோ - ஆகையாலே, மனுஷ்யா: - மனிதர்கள், அஜாயந்த - உண்டானார்கள்.

(ஸ - பா - ஸா.) இந்தக் காரணத்தினாலேயும் மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவர் சம்சார மார்க்கத்தைத் தாண்டவில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ஒருவனாக இருப்பதால் ப்ரீதியை யடையவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலேயே இப்போதும் இவ்வுலகத்தில் ஒருவனாக ப்ரீதியை யடைகிறதில்லை. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ப்ரீதியைப் படைய ஒரு ஸ்திரீவஸ்துவை இச்சித்தார். தான் நினைத்தவுடனே இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயும் புருஷனும் எந்த வளவில் இருப்பார்களோ அந்த அளவாக ஆய்விட்டார். இந்த ஆத்மாவையே இரண்டு பாகமாகப் பிரித்தார். அப்படிப் பிரித்தக் காரணத்தாலேயே இவ்வுலகத்தில் பதியென்றும் பத்நியென்றும் ஏற்பட்டன. யாக்ஞவல்க்யர் என்று சொல்லப்பட்ட மகர்ஷியும் கலியாணம் செய்வதற்குமுன் இந்த ஆத்மாவானது பாதி பிளக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதென்று சொன்னார். ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயினுடைய பேர்பாதி பாகமும் கலியாணத்தின் பிறகு நிறைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவும் அந்த ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தார். அதினால் மனிதர்கள் உண்டானார்கள்.

ஸோ ஹேயமீக்ஷாஞ்சக்ரே கதம் நு மாத்மன ஏவ ஜனயித்வா ஸம்பவதி | ஹந்த திரோஸாநீதி ஸா கௌரபவத் | ருஷப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத் ததோ காவோஜாயந்த வடவேதராபவதஶ்வவ்ருஷ இதரோ கர்தப்யிதரா கர்தப இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத் தத ஏகஶபமஜாயதாஜேதராபவத் பஸ்த இதரோவிரிதரா மேஷ இதரஸ்தாம் ஸமேவாபவத் ததோஜாவயோஜாயந்தைவமேவ யதிதம் கிஞ்ச மிதுனமாபிபீலிகாப்யஸ்தத்ஸர்வமஸ்ருஜத ||

(ப - ம்.) ஸா உ ஹ - அந்த ப்ரசித்தையான, இயம் - இந்தச் சதரூபையென்று பெயர்கொண்ட கன்னிகையானவள், மா - என்னை, ஆத்மன ஏவ - தன்னிடத்தில் நின்றுந்தானே, ஜனயித்வா - உண்டாக்கி, ஸம்பவதி - புணருகிறார், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, திரோஸாநி - வேறு உருவத்தால் மறைவேனாக, இதி - என்று, ஈக்ஷாஞ்சக்ரே - யோசித்தாள், ஸா - அந்தச் சதரூபையானவள், கௌ: - பசுவாக, அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறாகிய மனுவென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மாவானவர், ருஷப: - காளையாகவும் ஆனார், தாம் - அந்தப் பசுவை, ஸமேவாபவத் - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, காவ: - பசுக்களும் காளைகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, இதரா - சதரூபையானவள், வடவா - பெண் குதிரையாகவும், அபவத் - ஆனாள், இதர: - வேறு மனுவானவர், அஶ்வவ்ருஷ: - ஆண் குதிரையாகவும், இதரா - சதரூபையானவள், கர்தபீ - கழுதையாகவும், இதர: - மனுவானவர், கர்தப: - ஆண் கழுதையாகவும் ஆனார்கள், தாம் - அவளை, ஸமேவாபவத் - புணர்ந்தார்தானே, தத: - ஆகையாலே, ஏகஶபம் - ஒற்றைக் குளம்புள்ள

ப்ராணியானது, அஜாயத - உண்டாயிற்று, இதரா - சதரூபையானவள், அஜா - வெள்ளாடாகவும், இதர: - மனுவானவர், பஸ்த: - ஆடாகவும், இதரா - சதரூபையானவள், அவி: - செம்மறியாடாகவும், இதர: - மனுவானவர், மேஷ: - ஆண் செம்மறியாடாகவும், அப⁴வத் - ஆனார்கள், தத: - ஆகையாலே, அஜாவய: - வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும், அஜாயந்த - உண்டாயின, ஆபிபீலிகாப்⁴ய: - எறும்பு முதல், யதி³த³ம் கிஞ்ச - எது இந்த உலகத்து வஸ்துக்களுள், மிது²நம் - இரண்டாக விருக்கிறதோ, தத் - அந்த, ஸர்வம் - எல்லாப் பொருளையும், அஸ்ருஜத - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

(ஶம் - ரா - ஹா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸோ(அ)வேத³ஹம் வாவ ஸ்ருஷ்டிரஸ்ம்யஹம் ஹீத³ம் ஸர்வமஸ்ருக்ஷீதி தத: ஸ்ருஷ்டிரப⁴வத் । ஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் ப⁴வதி ய ஏவம் வேத³ ॥

(ப - ம்.) ஸ: - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஹி - யாதொருகாரணத்தால், இத³ம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளையும், அஸ்ருக்ஷி - ஸ்ருஷ்டித்தேனோ, (தத: - ஆகையாலே), அஹம் வாவ - நான்தானே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - எண்ணினான், தத: - அந்தக் காரணத்தினாலே, ஸ்ருஷ்டி: - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, அப⁴வத் - ஆனான், ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத³ - அறிகிறானோ, (ஸ: - அவனானவன்), ஏதஸ்யாம் - இந்த, அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ஸ்ருஷ்ட்யாம் - ஸ்ருஷ்டியில், ஹ - ப்ரஸித்தனாக, ப⁴வதி - ஆகிறான்.

(ஶம் - ஹா.) யாதொரு காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தேனோ அந்தக் காரணத்தினாலே என்னாலே படைக்கப்பட்டனவும் நானும் வேறுபட்டனவல்ல. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியும் நானும் ஒன்றுதானென்று அந்த ப்ரம்மாவானவன் எண்ணினான். இப்படி அவன் எண்ணியதை எவன் அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியை யடைகிறான்.

(ரா - ஹா.) எந்தக் காரணத்தினால் நான் இந்த உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தேனோ அதினால் நானே ஸ்ருஷ்டியாகிறேன் என்று ப்ரம்மா எண்ணினபடியால் அவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியென்கிற பெயர் ஏற்பட்டது. யாவன் ஒருவன் இந்த ஸ்ருஷ்டியை அறிகிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியை அடைகிறான்.

அதே²த்யப்⁴யமந்த²த்ஸ முகா²ச்ச யோநேர்ஹஸ்தாப்⁴யாம் சாக்³நிமஸ்ருஜத தஸ்மாதே³தது³ப⁴யமலோமகமந்தரதோ(அ)லோமகா ஹி யோநிரந்தரதஸ்தத்³யதி³த³மாஹுரமும் யஜாமும் யஜேத்யேகைகம் தே³வமேதஸ்யைவ ஸா விஸ்ருஷ்டிரேஷ உ ஹ்யேவ ஸர்வே தே³வா: । அத² யத்கிஞ்சேத³மார்த்³ரம் தத்³ரேதஸோ(அ)ஸ்ருஜத தது³ ஸோம: । ஏதாவத்³வா இத³ம் ஸர்வமந்நம் சைவாந்நாத³ஶ்ச ஸோம ஏவாந்நமக்³நிரந்நாத³: । ஸைஷா ப்³ரஹ்மணோ(அ)திஸ்ருஷ்டி: । யச்ச்²ரேயஸோ தே³வாநஸ்ருஜதாத² யந்மர்த்ய: ஸந்நம்ருதாநஸ்ருஜத தஸ்மாத³திஸ்ருஷ்டிரதிஸ்ருஷ்ட்யாம் ஹாஸ்யைதஸ்யாம் ப⁴வதி ய ஏவம் வேத³ ॥௬॥

(ப - ம்.) ஸ꞉ - அந்த ப்ரம்மாவானவன், அதேதி - இந்த ப்ரகாரம், யோநே꞉ - உத்பத்திக் காரணமான, முகாத் - முகத்தில் நின்றும், ஹஸ்தாப்யாம் - கைகளில் நின்றும், அப்யமந்தத் - கடைந்தான், அக்நிம் - அக்நி தேவதையை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏதத் - இந்த முகமும் கைகளும், அந்தரத꞉ - உள்பாகங்களில், அலோமகம் - மயிரில் லாமலிருக்கின்றன, ஹி - யாதொரு காரணத்தினாலே, யோநி꞉ - யோநியானது, அந்தரத꞉ அலோமகா - உள்ளே மயிரில்லாததோ, தத் - ஆகையாலே, அமும் - இந்த அக்நியை, யஜ - யஜி, அமும் - இந்த இந்திரனை, யஜ - யஜி, இதி - என்று, யத் - யாதொரு, இதம் - இந்த வசனத்தை, ஏகைகம் - ஒவ்வொரு, தேவம் - தேவதையைக் குறித்து, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்களோ, ஸா - அந்தந்தத் தேவதை விஷயமான வாக்கானது, ஏதஸ்யைவ - இந்த ப்ரம்மாவினுடையதானே, விஸ்ருஷ்டி꞉ - வேறு விதமான ஸ்ருஷ்டி, ஏஷ உஹ்யேவ - இந்த அக்நி முகமாகத்தானே, ஸர்வே - சகலமான, தேவா꞉ - தேவர்களும், (அபவந் - உண்டானார்கள்), அத - பிறகு, யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, இதம் - இவ்வுலகத்திலுள்ள, ஆர்த்ரம் - ஈரமுள்ள வஸ்துவோ, தத் - அந்த வஸ்துவை, ரேதஸ꞉ - ரேதஸ்ஸில் நின்றும், அஸ்ருஜத - படைத்தான், தத் - அதுதான், ஸோம꞉ - சோமரசம் என்று சொல்லப்பட்டது, ஏதாவத்வா - இவ்வளவுள்ள, இதம் - இந்தச் சோமமான அக்நியானது, ஸர்வம் - சகலமான, அந்நம்ச - போகிக்கும் வஸ்துவாகவும் ஆயிற்று, அந்நாதஸ்ச - அதைப் புசிக்கிறதாகவும் ஆயிற்று, ஸோம ஏவ - சோமரசந்தானே, அந்நம் - போக்யவஸ்து, அக்நி꞉ - அக்நியானது, அந்நாத꞉ - அதைப் புசிக்கிறது, ஸைஷா - அந்த இந்த ஸ்ருஷ்டியானது, ப்ரஹ்மண꞉ - ப்ரம்மாவுக்கு, அதிஸ்ருஷ்டி꞉ - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, ஶ்ரேயஸ꞉ - உயர்ந்த, தேவாந் - தேவர்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தானோ, அத - பிறகு, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, மர்த்ய꞉ஸந் - மரிக்கும் தன்மையுள்ளவனாக, அம்ருதாந் - மரணமில்லாதவர்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தானோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அதிஸ்ருஷ்டி꞉ - உத்தமமான ஸ்ருஷ்டி, ய꞉ - யாரொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - அறிகிறானோ, (ஸ꞉ - அவன்), அஸ்ய - இந்த ப்ரம்மாவினுடைய, ஏதஸ்யாம் - இந்த, அதிஸ்ருஷ்ட்யாம் - உத்தமஸ்ருஷ்டியில், ஹ - ப்ரஸித்தியுள்ளவனாக, பவதி - ஆகிறான்.

(ஶம் - ரா - பா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

ததேதம் தஹ்ருத்வ்யாக்ருதாவஸ்தாநாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியதேவ்யாக்ரிய தாஸஸ்ய நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியதே ஸத்வ்யாக்ருதஸ்ய நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியதே கலஸ்ய நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத இதி ஸர்வஸ்ய வ்யாக்ருதஸ்ய ஸ்ருஷ்டி꞉ ஶ்ருதி வாக்யைர் வ்யாஹ்ரியதாம் ப்ராமாணம் | ப்ரமாணாநுவர்திதம் வ்யாக்ருதம் ஸ்வரூபஸமா

வா விஶ்வம்பரகுலாயே தம் ந பஶ்யந்தி அக்ருத்ஸ்நோ ஹி ஸ: ப்ராணந்நேவ ப்ராணோ நாம பவதி வதந் வாக் பஶ்யம்ஶ்சக்ஷு: ஶ்ருண்வந் ஶ்ரோத்ரம் மந்வாநோ மநஸ்தாந்யஸ்யைதாநி கர்மநாமாந்யேவ ஸ யோऽத ஏகைகமுபாஸ்தே ந ஸ வேத அக்ருத்ஸ்நோ ஹ்யேஷோऽத ஏகைகேந பவத்யாத்மேத்யேவோபாஸீதாத்ர ஹ்யேதே ஸர்வ ஏகம் பவந்தி ததேதத் பதநீயமஸ்ய ஸர்வஸ்ய யதயமாத்மா அநேந ஹ்யேதத் ஸர்வம் வேத | யதா ஹ வை பதேநாநுவிந்தேதேவம் கீர்திம் ஶ்லோகம் விந்ததே | ய ஏவம் வேத ||௪௪||

(ப - ம்.) தத் ஹ - அந்த, இதம் - இப்பிரபஞ்சமானது, தர்ஹி - அந்தக் காலத்தில், அவ்யாக்ருதம் - பெயர் உருவம் இல்லாததாக, ஆஸீத் - இருந்தது, தத் ஏவ - அந்த ப்ரபஞ்சமானதுதானே, நாமரூபாப்யாம் - பெயர் உருவங்களாலே, வ்யாக்ரியத - பிரிக்கப்பட்டது, அஸௌ - இவன், அஸௌநாமா - இந்தப் பெயருடையவன், இதம்ரூப: - இந்த உருவமுள்ளவன், இதி - என்று, தத் - ஆகையாலே, இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ஏதர்ஹி அபி - இக்காலத்திலும், அஸௌ - இவன், அஸௌநாமா - இந்தப் பெயருள்ளவன், இதம்ரூப: - இவ்வுருவமுள்ளவன், இதி - என்று, நாமரூபாப்யாமேவ - பெயர் உருவங்களாலேதானே, வ்யாக்ரியதே - பிரிக்கப்படுகிறது, ஸ: - அந்த, ஏஷ: - இந்த ப்ரம்மமானது, இஹ - இவ்வுருவங்களில், ஆநகாக்ரேப்ய: - நகங்களின் நுனி முதல், ப்ரவிஷ்ட: - ப்ரவேசித்தது, யதா - எவ்வண்ணமாக, க்ஷுர: - கத்தியானது, க்ஷுரதாநே - உறையிலும், (யதாவா - எவ்வண்ணமாகத்தானே), விஶ்வம்பர: - அக்நியானது, விஶ்வம்பரகுலாயே - அரணிக்கட்டையிலும், (ப்ரவிஷ்ட: - ப்ரவேசித்ததோ), (ய: - யாரொருவன்), தம் - அந்தப் பரமாத்மாவை, ந பஶ்யந்தி - பார்க்கவில்லையோ. அதாவது தியானம் செய்யவில்லையோ, ஸ: - அவன், அக்ருத்ஸ்நோ ஹி - நிறைந்தவனல்லவன்றோ, ப்ராணந்நேவ - உயிர்ப்பித்துக்கொண்டுதானே, ப்ராண: - ப்ராணன் என்று, நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது, வதந் - பேசுகிறதாக, வாக் - வாக் என்றும், பஶ்யந் - பார்த்துக்கொண்டு, சக்ஷு: - கண் என்றும, ஶ்ருண்வந் - கேட்டுக்கொண்டு, ஶ்ரோத்ரம் - காது என்றும், மந்வாந: - எண்ணிக்கொண்டு, மந: - மனமென்றும், (நாம - பெயரானது, பவதி - உண்டாகிறது), தாநி - அந்த, ஏதாநி - இந்தப் பெயர்கள், அஸ்ய - இந்தப் பரப்ரம்மத்துக்கு, கர்மநாமாந்யேவ - செயலினால் வந்த பெயர்கள்தான், ய: - யாரொருவன், ஸ: - அந்த உபாஸிக்கிறவனானவன், அத: - இந்தக் காரணத்தினாலே, ஏகைகம் - ஒவ்வொரு வஸ்துவோடுகூடிய பரப்ரம்மத்தை, உபாஸ்தே - தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், ந வேத - தியானம் செய்கிறவனல்ல, அத: - எவ்வுருவமும் ப்ரம்மம் ஒன்றேயாதலால், ஏகைகேந - ஒவ்வொன்றோடுகூடிய,

ஸ ஏஷ: - இந்த ஜீவனானவன், அக்ருத்ஸ்நோ ஹி - பூர்த்தியில்லாதவனன்றோ, பவதி - ஆகிறான், ஆத்மேத்யேவ - ஆத்மாவென்றுதானே, உபாஸீத - த்யானம் செய்யக்கடவன், அத்ர - இந்த ப்ரம்மத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ஸர்வே - சகல வஸ்துவும், ஏகம் - ஒன்றாக, பவந்தி - ஆகின்றனவோ, ததேதத் - அந்த இந்த ப்ரம்மமானது, அஸ்ய - இந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், பதநீயம் - அடையத்தகுந்தது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மா - பரவியிருக்கிறதோ, அநேந - இந்த ப்ரம்மத்தினாலே, ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - சகலத்தையும், வேத ஹி - அறிகிறானன்றோ, யதா ஹ வை - எவ்வண்ணமாகவே, பதேந - அடிவைப்பினாலே, அநுவிந்தேத் - பின்சென்று அறிவனோ, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த வண்ணமாக, வேத - த்யானம் செய்கிறானோ, ஏவம் - இவ்வண்ணமாக, கீர்த்திம் - கீர்த்தியும், ச்லோகம் - புண்ணிய நாமத்தையும், விந்ததே - அடைகிறான்.

(ஸ0 - ௭ - ஸூ.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததேதத்ப்ரேய: புத்ராத்ப்ரேயோ வித்தாத்ப்ரேயோऽந்யஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாதந்தரதரம் யதயமாத்மா ஸ யோऽந்யமாத்மந: ப்ரியம் ப்ருவாணம் ப்ரூயாத்ப்ரியம் ரோத்ஸ்யதீதீஸ்வரோ ஹ ததைவ ஸ்யாதாத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ ப்ரியமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய ப்ரியம் ப்ரமாயுகம் பவதி ||௮||

(ப - ம்.) ததேதத் - அந்த இந்த ஆத்மதத்வமானது, புத்ராத் - பிள்ளையைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரியமுள்ளது, வித்தாத் - தனத்தைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரியமுள்ளது, அந்யஸ்மாத் - வேறாகிய, ஸர்வஸ்மாத் - எல்லா ப்ரியவஸ்துவைக் காட்டிலும், ப்ரேய: - அதிக ப்ரீதியுள்ளது, யத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, அயம் - இந்த, ஆத்மா - ஆத்மாவானது, அந்தரதரம் - மிகவும் நெருங்கினதோ, ஸ: - ஒருவன், ஆத்மந: - ஆத்மாவைக் காட்டிலும், அந்யம் - வேறு வஸ்துவை, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளதாக, ப்ருவாணம் - சொல்லுகிறவனைக் குறித்து, ப்ரூயாத் - சொல்லக்கடவன், ப்ரியம் - இஷ்டமான வஸ்துவை, ரோத்ஸ்யதி - அழிக்கப்போகிறான்; இதி ஹ - என்று, -யாதொரு காரணத்தினாலே, (வக்தும் - சொல்லுகைக்கு), ஈஸ்வர: - ஸமர்த்தனோ, ததைவ - அப்படியே, ஸ்யாத் - ஆய்விடும். ஆத்மாநமேவ - பரமாத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவாக, உபாஸீத - த்யானம்செய்யக்கடவன், ஸ ய: - யாதொருவன், ஆத்மாநமேவ - ஆத்மாவைத்தானே, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ள வஸ்துவாக, உபாஸ்தே - த்யானம்செய்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ப்ரியம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவானது, ப்ரமாயுகம் - நாசமுள்ளதாக, ந ஹ பவதி - ஆகிறதில்லை.

(ஸ௦ - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ததாஹுர்யத்ப்ரஹ்மவித்யயா ஸர்வம்பவிஷ்யந்தோ மநுஷ்யா மந்யந்தே | கிமுதத்ப்ரஹ்மாவேத்யஸ்மாத்தத்ஸர்வமபவதிதி ||௯||

(ப - ம்.) ப்ரஹ்மவித்யயா - ப்ரம்மத்தை அறியும் வித்தையினாலே, ஸர்வம் - சகல சப்தங்களின் பொருளான பரப்ரம்மத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாக, பவிஷ்யந்த: - ஆக விருப்பமுள்ள, மநுஷ்யா: - மனிதர்கள், மந்யந்தே - எண்ணுகிறார்களோ, தத் - அதை, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள், தத் - அந்த, ப்ரஹ்ம - பரப்ரம்மமானது, கிமு - எந்த வேறு அறியும் வஸ்துவை, அவேத் - அறிந்தது, யஸ்மாத் - யாதொரு காரணத்தினாலே, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸர்வம் - எல்லா வஸ்துவாகவும், அபவத் - ஆயிற்றோ, இதி - என்று (ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்).

(ஸ௦ - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீத்ததாத்மாநமேவாவேத் | அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மீதி தஸ்மாத்தத்ஸர்வமபவத்தத்யோயோ தேவாநாம் ப்ரத்யபுத்யத ஸ ஏவ ததபவத்ததர்ஷீணாம் ததா மநுஷ்யாணாம் தத்தைதத்பஶ்யந்ருஷிர்வாமதேவ: ப்ரதிபேதேऽஹம் மநுரபவம் ஸூர்யஶ்சேதி | ததிதமப்யேதர்ஹி ய ஏவம் வேதாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மீதி ஸ இதம் ஸர்வம் பவதி தஸ்ய ஹ ந தேவாஶ்சநாபூத்யா ஈஶதே | ஆத்மா ஹ்யேஷாம் ஸ பவதி அத யோऽந்யாம் தேவதாமுபாஸ்தேऽந்யோऽஸாவந்யோऽஹமஸ்மீதி ந ஸ வேத யதா பஶுரேவம் ஸ தேவாநாம் | யதா ஹ வை பஹவ: பஶவோ மநுஷ்யம் புஞ்ஜ்யுரேவமேகைக: புருஷோ தேவாந்புநக்த்யேகஸ்மிந்நேவ பஶாவாதீயமாநேऽப்ரியம் பவதி கிமு பஹுஷு தஸ்மாதேஷாம் தந்ந ப்ரியம் யதேதந்மநுஷ்யா வித்யு: ||௧௦||

(ப - ம்.) இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், (ஸம்) - அறிவுண்டாவதற்கு முந்தினகாலத்திலும், ப்ரஹ்மவை - ப்ரமஸ்வரூபமாகவே ஆஸீத் - இருந்தது, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஆத்மாநமேவ - ஆத்மாவைத்தானே, அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, அவேத் - அறிந்தது, தஸ்மாத் - அப்படியறிந்ததால், தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸர்வம் - எப்பொருளும், அபவத் - ஆயிற்று. தத் - அந்த ப்ரம்மத்தை, தேவாநாம் - தேவர்களுக்குள், யோய: - எவனெவன், ப்ரத்யபுத்யத - அறிந்தானோ, ஸ: - அவன், ததேவ - அந்த ப்ரம்மமாகத்தானே, அபவத் - ஆனான், (ஸம் - ப்ரம்மத்தின் ஒரே ஆத்மாவாயிருக்கும் தன்மையை யறிந்தானென்று கருத்து. ரிஷீணாம் - ருஷிகளுக்குள்ளும், ததா - அப்படியே, மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்குள்ளும், ததா - அப்படியே, தத் - மேற்சொன்னவண்ணமாக எப்பொருள்களுமாயிருக்கிற,

ஏதத்வை - இந்த ப்ரம்மத்தையே, பஶ்யந் - அறிந்த, (ஸந்) - தியானம் செய்த, வாமதேவ: - வாமதேவரென்கிற, ருஷி: - இருஷியானவர், அஹம் - நான், மநு: - மனு என்பவராக, அபவம் - ஆனேன், அஹம் - நான், ஸூர்யஶ்ச - சூரியனுமாக, (அபவம்)-ஆனேன், இதி - என்று, ப்ரதிபேதே- அறிந்தார், தத் - ஆகையால், ஏதர்ஹ்யபி - இப்பொழுதும், ய:-எவன், ஏவம் - இந்தப்படி, இதம் - இந்த ப்ரம்மத்தை, அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மமாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, வேத - அறிகிறானோ, ஸ: - அவன், இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருளுமாக, பவதி - ஆகிறான், தஸ்ய - அப்படியறியுமவனுடைய, அபூத்யை - மோக்ஷத்தைக் கெடுப்பதற்கு, தேவாஶ்சந - தேவர்களும், நேஶதே - ஈசர்களாகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தினால், ஏஷாம் - இத்தேவர்களுடைய, ஆத்மா - ஆத்மாவாக, ஸ: - அப்படியறிகிறவன், பவதி-ஆகிறானோ, அத பிறகு, ய:- எவன், அந்யாம் - வேறு, தேவதாம் - தேவதையை, அஸௌ-இந்தத் தேவதையானது, அந்ய: - தன்னில் வேறுபட்டது. அஹம் - நான், அந்ய: - தேவதையில் வேறுபட்டவனாக, அஸ்மி - ஆகிறேன், இதி - என்று, உபாஸ்தே - நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் தியானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், நவேத - அறியவில்லை. பஶு: - பசுவானது, யதா - எப்படியோ, ஸ: - அப்படியுபாஸிக்கிறவன், தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, ஏவம் - இப்படியே, யதாஹவை - எப்படி, பஹவ:-அனேகமான, பஶவ:-பசுக்கள், மநுஷ்யம் - மனிதனை, புஞ்ஜ்யு: - காப்பாற்றுமோ, ஏவம் - இம்மாதிரியே, ஏகைக: - ஒவ்வொரு, புருஷ: - புருஷன், தேவாந் - தேவர்களை, புநக்தி - காப்பாற்றுகிறான், ஏகஸ்மிந் - ஒரு, பஶாவேவ - பசுதானே, ஆதீயமாநே - அப்புறப்படுத்தப்பட்டால், அப்ரியம் - அனிஷ்டமானது, பவதி - உண்டாகிறது, பஹுஷு-அனேக பசுக்கள், (ஆதீயமாநேஷு - அப்புறப்படுத்தப்பட்ட வளவில், கிமு - கேட்பானேன், தஸ்மாத்-ஆகையால், யத் - யாதொரு காரணத்தால், மநுஷ்யா: - மனிதர்கள், ஏதத் - இந்த ப்ரம்மத்தை, விது: - அறிகிறார்களோ, தத்-அந்த ப்ரம்மத்தியானமானது, ஏஷாம் -இந்தத் தேவர்களுக்கு, நப்ரியம் - பிரியமில்லை.

(ஶம் - ரா - ஸா.) பிரம்மமும் நானும் வேறுபட்டவனென்றும் வேறொன்று தியானம் செய்யத்தக்கதென்றும் எவன் தியானம்செய்கிறானோ, அவன் அறிந்தவனல்ல. பிரமத்தியானம் செய்வதைத் தேவர்கள் கெடுப்பதற்குக் காரணமேதென்னில், மனிதன் பிறக்கும் காலத்தில் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் இருஷிகள் ஆக மூன்றுபெயர்களிடத்திலும் கடனுடன் பிறக்கிறான். யாகம் செய்தலில் தேவர்கள் கடனையும் பிள்ளைபிறத்தலால் பிதுர்க்கள் கடனையும் அத்தியயனம் செய்வதால் இருஷிகள் கடனையும் தவிர்க்கிறான். உலகத்தில் பசுவானது தன் யஜமானனை எப்படிக் காப்பாற்றுமோ. அவ்வண்ணமாகவிவன், அனேக பசுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்ததுபோல் அனேகம் தேவர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறானகையால் பிரம்மத்தியானம் செய்கிறவன் அவர்களைவிட்டுத் தவறிப்போக யத்நப்படுவதால் தேவர்களுக்கு அனேகம் பசுக்கள் நஷ்டமடைவதுபோல் அப்பிரியத்தை விளக்குமாதலால் பிரம்மத்தியானம் செய்வது அவர்களுக்குப் பிரியமானதல்ல.

ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீதேகமேவ ததேகம் ஸன்ன வ்யபவத் தச்ச்ரேயோரூபமத்யஸ்ருஜத க்ஷத்ரம் | யான்யேதானி தேவத்ரா க்ஷத்ராணீந்த்ரோ வருண: ஸோமோ ருத்ர: பர்ஜன்யோ யமோ ம்ருத்யுரீஶான இதி தஸ்மாத்க்ஷத்ராத்பரம் நாஸ்தி தஸ்மாத்ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியமதஸ்தாதுபாஸ்தே ராஜஸூயே க்ஷத்ர ஏவ தத்யஶோ ததாதி ஸைஷா க்ஷத்ரஸ்ய யோநிர்யத்ப்ரஹ்ம தஸ்மாத்யத்யபி ராஜா பரமதாம் கச்சதி ப்ரஹ்மைவாந்தத உபநிஶ்ரயதி ஸ்வாம் யோநிம் ய உ ஏனம் ஹினஸ்தி ஸ்வாம் ஸ யோநிம்ருச்சதி ஸ பாபீயான்பவதி யதா ஶ்ரேயாம்ஸம் ஹிம்ஸித்வா || ௰௧ ||

(ப்-பா-ம்.) ஸர்வாத்யோநி:-என்றும், தஸ்ய ப்ராஹ்மணஸ்ய தத்த்வஸ்ய-என்றும் ப்ராம்மணவர்ணத்தினுடையவும் அக்நியினுடையவும்படைப்புமுன் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்திரன் முதலிய க்ஷத்திரியர்களுடைய அபிமானி தேவதைகளின் படைப்புச் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரஹ்மக்ஷத்ரே ஏவ ஸ்ருஷ்ட்வா-என்கிற நியாயமாய் முன் சுருதிகளில் ப்ரம்மமே ஜகத் காரணமென்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் சிஷ்யர்களின் ஜாக்ரதைக்காக அடிக்கடி ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிறது. அக்ரே - முன்காலத்தில், இதம் - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ப்ரஹ்மைவ - ப்ரம்மமாகத் தானே, ஏகமேவ - ஒன்றாகத்தானே, ஆஸீத் - இருந்தது. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, ஏகம்ஸத் - ஒன்றாகயிருந்துகொண்டு, ந வ்யபவத் - பெருமையையடையவில்லை. தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியனென்கிற, ஶ்ரேய: - உயர்ந்த, ரூபம் - சரீரத்தை, அத்யஸ்ருஜத - உயர்ந்ததாகப் படைத்தது, தேவத்ரா - தேவர்களுக்குள், யாநி - எந்த, ஏதாநி - இந்த, இந்த்ர: - இந்திரன், வருண: - வருணன், ஸோம: - சந்திரன், ருத்ர: - உருத்திரன், பர்ஜன்ய: - பர்ஜ்ஜன்னியன், யம: - யமன், ம்ருத்யு: - மிருத்தியு, ஈஶான: - ஈசானன், இதி - என்கிற, க்ஷத்ராணி - க்ஷத்திரியாபிமானி தேவதைகளை, (அத்யஸ்ருஜத - படைத்தது), தஸ்மாத் - ஆகையால், க்ஷத்ராத் - க்ஷத்திரியனைக் காட்டிலும், பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி-இல்லை, தஸ்மாத் - ஆகையால், ப்ராஹ்மண: - ப்ராம்மணன், ராஜஸூயே-ராஜசூயமென்கிற யக்யத்தில், க்ஷத்ரியமதஸ்தாத்-க்ஷத்திரியனுக்குக்கீழ், உபாஸ்தே - உட்காருகிறான், தத் - ஆகையால், க்ஷத்ர ஏவ - க்ஷத்திரியனிடத்தில் தானே, யஶ: - ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை, ததாதி - செய்கிறான், ராஜஸூயமென்கிற யாகத்தில் அரசன், ப்ரஹ்மந் - என்று கூப்பிட்டவுடனே ருத்விக்காயிருக்கிற ப்ராமணன், த்வம் ராஜந்ப்ரஹ்மாஸி - என்று அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியால் ப்ராம்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை அரசனிடத்தில் ப்ராமணன் செய்கிறான் என்று கருத்து, க்ஷத்ரஸ்ய - க்ஷத்திரியனுக்கு, ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணன், இதியத் - என்கிறதெதுவோ, ஸைஷா - அந்த இதுவானது, யோநி: - உயர்வுக்குக்காரணம், தஸ்மாத்-

ஆசையாலே, ராஜா - க்ஷத்திரியன், பரமதாம் - உயர்ந்திருப்பதை, கச்சதி - அடைகிறான் தானே, அந்தத: - ராஜஸூயம் முடிந்தவுடனே, ஸ்வாம் - தன்னுடைய, யோநிம் - பெருமைக்காரணமான, ப்ரஹ்மைவ - ப்ராம்மணனைத்தானே, உபநிஶ்ரயதி - சமீபத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறான், ய உ - யாதொரு க்ஷத்திரியன்தானே, ஏநம் - இந்த ப்ராம்மணனை, ஹிநஸ்தி - கொல்லுகிறானோ, ஸ: - அந்த க்ஷத்திரியன், ஸ்வாம் - தன்னுடைய, யோநிம் - காரணமானதை, ருச்சதி - கெடுக்கிறான், யதா - எவ்வண்ணமாக, ஶ்ரேயாம்ஸம் - பெரியவர்களை, ஹிம்ஸித்வா - கொன்று, பாபீயாந் - பாவியா, (ததா - அப்படி), ஸ: - அவன், பாபீயாந் - பாவியாக, பவதி ஆகிறான்.

ஸ நைவ வ்யபவத் ஸ விஶமஸ்ருஜத யாந்யேதாநி தேவஜாதாநி க
ணஶ ஆக்யாயந்தே வஸவோ ருத்ரா ஆதித்யா விஶ்வேதேவா மருத இதி||

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத்-விபுவாகவில்லை, ஸ: - அந்த பரமாத்மாவானவன், விஶம் - வைச்யனை, அஸ்ருஜத-படைத்தான், யாநி - எந்த, ஏதாநி - இந்த, தேவஜாதாநி - தேவக்கூட்டங்கள், வஸவ: - வசுக்கள், ருத்ரா: - உருத்திரர்கள், ஆதித்யா: - ஆதித்தர்கள், விஶ்வேதேவா: - விச்வையினுடைய பிள்ளைகளான பதின்மூன்று பேர்கள், மருத: - மருத்துக்கள், இதி - என்று, கணஶ: - கும்பலாக, ஆக்யாயந்தே - சொல்லப்படுகிறார்களோ, (தாநி - அந்த தேவக்கூட்டங்களை, அஸ்ருஜத - படைத்தான்).

ஸ நைவ வ்யபவத் ஸ ஶௌத்ரம் வர்ணமஸ்ருஜத பூஷணமியம் வை பூ
ஷேயம் ஹீதம் ஸர்வம் புஷ்யதி யதிதம் கிஞ்ச|| ௫0 ||

(ப்-பா-ம்.) ஸ:-அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத் - விபுவாகவில்லை, ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவானவன்; ஶௌத்ரம் - சூத்திரனென்கிற, பூஷணம் - விருத்திபண்ணுகிற, வர்ணம் - வர்ணத்தை, அஸ்ருஜத - படைத்தான், இயம் வை - இந்தப் பூமிதானே, பூஷா - பூஷா என்று பெயர்கொண்டது, ஹி - யாதொருகாரணத்தால், யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, இதம் - இந்த வுலகத்தின் பொருளோ, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாப்பொருள்களை, இயம் - இந்தப் பூமியானது, புஷ்யதி - விருத்திக்குக்கொண்டுவருகிறதோ.

ஸ நைவ வ்யபவத் தச்ச்ரேயோரூபமத்யஸ்ருஜத தர்மம் ததேதத்
க்ஷத்ரஸ்ய க்ஷத்ரம் யத்தர்மஸ்தஸ்மாத்தர்மாத் பரம் நாஸ்த்யதோ அபலீயாந் பலீ
யாம்ஸமாஶம்ஸதே தர்மேண யதா ராஜ்ஞைவம் யோ வை ஸ தர்ம: ஸத்யம்
வை தத் தஸ்மாத் ஸத்யம் வதந்தமாஹுர்தர்மம் வததீதி தர்மம் வா வதந்தம் ஸத்யம் வ
ததீத்யேதத்த்யேவைததுபயம் பவதி|| ௫௧||

(ப்-பா-ம்.) ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், நைவ வ்யபவத் - விபுவாகவில்லை, ஶ்ரேய: - க்ஷத்திரியனைவிட வுயர்ந்ததான, ரூபம் - உருவ

மான, தர்மம் - தர்மத்தை, அத்யஸ்ருஜத - படைத்தான், ததேதத் - அந்த இந்தத் தர்மமானது. க்ஷத்ரஸ்ய - க்ஷத்திரியனுக்கும், க்ஷத்ரம் - உக்ரமானது, யத் - யாதொன்று, தர்ம꞉ - தர்மமென்று சொல்லப்பட்டதோ, தஸ்மாத் - ஆகையால், தர்மாத் - தர்மத்தைவிட, பரம் - உயர்ந்தது, நாஸ்தி - இல்லை, அபலீயாந் - பலமில்லாதவனாயிருந்தபோதிலும், பலீயாம்ஸம் - மிகுந்த பலமுள்ளவனையும், ராஜ்ஞா யதா - ராஜாவினாலேபோல தர்மேண - தர்மத்தினாலே ஆஶம்ஸதே - ஜயிக்க எத்தனிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப்படியே, ய꞉ - யாதொன்றோ, ஸ꞉ - அது. தர்மோ வை - தர்மந்தான், தத் - அந்தத் தர்மமும், ஸத்யம் வை - சத்தியந்தான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வதந்தம் - சொல்லுகிறவனை, தர்மம் - தர்மத்தை, வததி - சொல்லுகிறான், இதி - என்று, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், தர்மம் வா - தர்மத்தையாவது, வதந்தம் - சொல்லுகிறவனை, ஸத்யம் - சத்தியத்தை, வததி - சொல்லுகிறான், இதி - என்றும், (ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள்), ஏதத்த்யேவ - இந்த சத்தியந்தானே, ஏததுபயம் - இந்தச் சத்தியம் தர்மம் இவைகளிரண்டாய், பவதி - ஆகிறது.

ததேதத் ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரம் விட் ஶூத்ரஸ்தததக்நிநைவ தேவேஷு ப்ரஹ்மாபவத் ப்ராஹ்மணோ மநுஷ்யேஷு க்ஷத்ரியேண க்ஷத்ரியோ வைஶ்யேந வைஶ்ய꞉ ஶூத்ரேண ஶூத்ரஸ்தஸ்மாதக்நாவேவ தேவேஷு லோகமிச்சந்தே ப்ராஹ்மணே மநுஷ்யேஷ்வேதாப்யாம் ஹி ரூபாப்யாம் ப்ரஹ்மாபவதத யோ ஹ வா அஸ்மால்லோகாத் ஸ்வம் லோகமத்ருஷ்ட்வா ப்ரைதி ஸ ஏநமவிதிதோ ந புநக்தி யதா வேதோ வாநநூக்தோ(அ)ந்யத்வா கர்மாக்ருதம் யதி ஹ வா அப்யநேவம்விந்மஹத்புண்யம் கர்ம கரோதி தத்தாஸ்யாந்தத꞉ க்ஷீயத ஏவாத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத ஸ ய ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய கர்ம க்ஷீயதே(அ)ஸ்மாத்த்யேவாத்மநோ யத்யத்காமயதே தத்தத்ஸ்ருஜதே||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஏதத் - இந்த ப்ரம்மமானது, ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியும், க்ஷத்ரம் - க்ஷத்திரியசாதியும், விட் - வைசியசாதியும், ஶூத்ர꞉ - சூத்திரசாதியுமாயிருக்கிறது, அக்நிநா ஏவ - அக்நியோடேகூடிக்கொண்டிருக்கிற, தத் - அந்த ப்ரம்மமானது, தேவேஷு - தேவர்களுக்குள், ப்ரஹ்ம - ப்ராம்மணஜாதியை உடைத்தானதாக, அபவத் - ஆயிற்று. மநுஷ்யேஷு - மனிதர்களுக்குள், ப்ராஹ்மணேந - ப்ராம்மணனோடே கூடினதாக, ப்ராஹ்மண꞉ - ப்ராம்மணனாகவும், க்ஷத்ரியேண - க்ஷத்திரியனோடே கூடினதாக, க்ஷத்ரிய꞉ - க்ஷத்திரியனாகவும், வைஶ்யேந - வைசியனோடேகூடினதாக, வைஶ்ய꞉ - வைசியனாகவும், ஶூத்ரேண - சூத்திரனோடேகூடினதாக, ஶூத்ர꞉ - சூத்திரனாகவும், (அபவத் - ஆயிற்று), தஸ்மாத் - ஆகையால், தேவேஷு - தேவர்களுக்குள், லோகம் - பயனை, இ

अग्नावेव - அக்நி நிமித்தமாகத்தானே, इच्छन्ते - இச்சிக்கிறார்கள், मनुष्येषु - மனிதர்களுக்குள், ब्राह्मणे - ப்ராம்மண நிமித்தமாக, (लोकं - பயனை, इच्छन्ते - இச்சிக்கிறார்கள்), एताभ्यां रूपाभ्यां हि - இந்த அக்நி ப்ராம்மண உருவங்களாலேயே, ब्रह्म - ப்ரம்மமானது, अभवत् - ஆயிற்று, अथ - பிறகு, यो ह वै - யாதொருவன்தானே, अस्मात् - இந்த, लोकात् - உலகத்தில் நின்றும், स्वं - தன்னுடைய அந்தராத்மாவாகிய, (स्वं) - தன்னுடையதான, लोकं - பரமாத்மாவை, अदृष्ट्वा - காணாமல், प्रैति - லோகாந்தரத்தை அடைகிறானோ, एनं - இவனை, अविदितः - உபாசிக்கப்படாமலிருக்கிற, (स्वं) - அறியப்படாமலிருக்கிற, सः - அந்த பரமாத்மாவானவன், न भुनक्ति - காப்பாற்றுகிறதில்லை, यथा वा - எப்படி, वेदः - வேதமானது, अननूक्तः - இத்தியயனம் செய்யப்படாமலும், यथा - எவ்வண்ணமாக, अन्यत् - வேறு, कर्म - ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமமானது, अकृतं - செய்யப்படாமலும், (न भुनक्ति) - காப்பாற்றுகிறதில்லையோ, अनेवंवित् - ப்ரம்மத்தை அறியாதவனென்றால், महत् - பெரிதான, पुण्यं - புண்ணியமென்கிற, कर्म - கருமத்தை, करोति यदि ह - செய்தபோதிலும், तत् - அந்த கருமமானது, अस्य - இந்த ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு, अन्ततः - முடிவிலும், क्षीयत एव - நசிக்கிறது தானே, आत्मानमेव - உபாயமான தன்னைத்தானே, लोकं - பயனாக, उपासीत - தியானம் செய்யக்கடவன், स यः - யாதொரு அவன், आत्मानमेव - தன்னைத்தானே, लोकं - பயனாக, उपास्ते - தியானம் செய்கிறானோ, अस्य ह - இவனுடையதேவாவென்றால், कर्म - கருமயோகமானது அல்லது உபாசநமானது, न क्षीयते - நசிக்கிறதில்லை, अस्माद्ध्येव - ஆசையாலேதானே, आत्मनः - தனக்கு, यद्यत् - எத்தை, कामयते - இச்சிக்கிறானோ, तत्तत् - அத்தை, सृजते - படைக்கிறான்.

अथो अयं वा आत्मा सर्वेषां भूतानां लोकः स यज्जुहो-
ति यद्यजते तेन देवानां लोकोऽथ यदनुब्रूते तेन ऋषी-
णामथ यत्पितृभ्यो निपृणाति यत्प्रजामिच्छते तेन पितॄणामथ
यन्मनुष्यान्वासयते यदेभ्योऽशनं ददाति तेन मनुष्याणामथ
यत्पशुभ्यस्तृणोदकं विन्दति तेन पशूनां यदस्य गृहेषु श्वा-
पदा वयांस्या पिपीलिकाभ्य उपजीवन्ति तेन तेषां लोको
यथा ह वै स्वाय लोकायारिष्टिमिच्छेदेवं हैवंविदे सर्वाणि भूता-
न्यरिष्टिमिच्छन्ति तद्वा एतद्विदितं मीमांसितम् ॥ ௧௬ ॥

(ப்-பா-ம்.) अथो - பிறகு, अयं वै - இந்த ஜீவாத்மாதானே, सर्वे-षां - எல்லா, भूतानां - ப்ராணிகளுக்கும், लोकः - யோக்கியம், सः - அந்த ஜீவாத்மாவானவன், जुहोति - ஹோமம்செய்கிறான், यत्

யஃ - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, யஜதே - யாகம் செய்கிறான், உதியஃ - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினலே, தேவாநாம் - தேவர்களுக்கு, லோகஃ - யோக்கியம், அத - பிறகு, அநூப்ரூதே - அத்தியயனம் செய்கிறான், உதியஃ - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினலே, ருஷீணாம் - இருஷிகளுக்கு, லோகஃ - யோக்கியம், அத - பிறகு, பித்ருப்யஃ - பிதுர்க்களின்பொருட்டு, நிப்ருணாதி - பிண்டோதகம் கொடுக்கிறான், உதியஃ - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, ப்ரஜாம் - ப்ரஜையை, இச்சதே - உண்டுபண்ணுகிறான், உதியஃ-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந-அதினலே, பித்ரூணாம் - பிதுர்க்களுக்கு, (லோகஃ) - யோக்கியம், அத - பிறகு, (மநுஷ்யாந் - அதிதிகளை), வாஸயதே-வசிப்பிக்கிறான், உதியஃ-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, அஶநம் - அன்னத்தை, ஏப்யஃ-இவர்களின் பொருட்டு, ததாதி - கொடுக்கிறான், உதியஃ-என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினலே, மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்கு, லோகஃ - யோக்கியம், அத - மேலும், த்ருணோதகம் - பிலஜலம் இவைகளை, பஶுப்யஃ - பசுக்களுக்கு, விந்ததி - கொடுக்கிறான், உதியஃ - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந - அதினலே, பஶூநாம்-பசுக்களுக்கு, லோகஃ-யோக்கியம், அஸ்ய - இவனுடைய, க்ருஹேஷு - வீடுகளில், ஶ்வாபதாஃ - நாய்களும், வயாம்ஸி - பக்ஷிகளும், ஆபிபீலிகாப்யஃ - எறும்பளவாக, உபஜீவந்தி - ஜீவிக்கின்றன, உதியஃ - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தேந-அதினலே, தேஷாம் - அவைகளுக்கு, லோகஃ - யோக்கியம், யதாஹவை - எப்படியோவென்றால், ஸ்வாய - தன்னுடைய, லோகாய - யோகத்தின்பொருட்டு, அரிஷ்டிம் - நாசமில்லாமையை, இச்சேத் - இச்சிக்கக்கடவனே, ஏவம் ஹ - இவ்வண்ணமாகவே, ஏவம்விதே - இப்படி அறிந்தவன்பொருட்டு, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அரிஷ்டிம் - நாசமில்லாமையை, இச்சந்தி - இச்சிக்கின்றன, தத்வா ஏதத் - ஆகையாலே இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய யோக்கியத்தையானது, (ஸம்)-தத்-வை-ஏதத் - கர்மங்கள் கடன்போல் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளானவையானது, விதிதம்-பஞ்சமகாயக்யத்தில் செய்யவேண்டுமென்பதாக ஆராயப்பட்டது, மீமாம்ஸிதம்-விசாரிக்கப்பட்டது.

(ஸ0 - ஸா.) கக-கஉ-கங-கச-கரு-கசு-சுருதிகளின் கருத்து. அடியில் "ஆத்மேத்யேவமுபாஸீத" என்று "ஶாஸ்த்ரார்த்தம்" சொல்லப்பட்டது. பிறகு "ததானுர்ப்ரம்ம வித்யயா" என்று தொடங்கி அதின் சம்பந்தமும் பயனும் சொல்லப்பட்டன. அவித்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கே பொருந்தியிருத்தலால் அப்படி அவித்தையுடையவன் ப்ரம்மத்தை உள்ளபடி அறியாதவனுகையாலும் அப்படி அறியாத தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் கடன்பட்டவர்களாயும் பசுக்கள்போல் பரதந்தார்களாயுமிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிறவர்கள் தேவர் முதலியவர்களுடைய காரியங்களான வர்ணாச்ரமதர்மங்களைச் செய்வதற்கு வர்ணங்கள் இன்னதென்பதைச்சொல்லி உக்கிரமான க்ஷத்திரியவர்ணத்துக்கும் உக்கிரமாயிருக்கிற தர்மத்தின் சிருஷ்டியைச்சொல்லி அந்தந்தத் தர்மங்களை மேற்கூறிய வர்ணங்கள் அக்நி ப்ராம்மணன் இவர்கள் மூலமாய் அநுஷ்டிக்கும் முறை

6

மையும் சொல்லி ப்ரம்மக்யானமில்லாதவன் செய்யும் கர்மங்கள் குறைகின்றன வென்றும் அப்படி க்யானமுள்ளவர்களுடைய கர்மங்கள் குறைகிறதில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன. அப்படி அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களாவன. அவைகளால் திர்ப்தி அடையும் தேவர் முதலியவர்களாவன. யாகம் ஓமம் இவைகளால் தேவர்கள் வேதாத்தியனத்தால் ருஷிகள் பிண்டோதகங்களால் பிதுர்க்களும் அன்னதானம் முதலியதால் மனுஷ்யர்களும் புல் முதலியவற்றால் பசுக்களும் வீட்டில் இடங்கொடுத்தால் நாய் முதலிய வஸ்துக்களுமாம் 'ராமாநுஜபாஷ்யம் ப்ரதிபதம்'போல.

ஆத்மைவேதமக்ர ஆஸீதேக ஏவ ஸோகாமயத ஜாயா மே ஸ்யாதத ப்ரஜாயேயாத வித்தம் மே ஸ்யாதத கர்ம குர்வீயேத்யேதாவாந்வை காமோ நேச்சம்ஶ்சநாதோ பூயோ விந்தேத்தஸ்மாதப்யேதர்ஹ்யேகாகீ காமயதே ஜாயா மே ஸ்யாதத ப்ரஜாயேயாத வித்தம் மே ஸ்யாதத கர்ம குர்வீயேதி ஸ யாவதப்யேதேஷாமேகைகம் ந ப்ராப்நோத்யக்ருத்ஸ்ந ஏவ தாவந்மந்யதே தஸ்யோ க்ருத்ஸ்நதா மந ஏவாஸ்யாத்மா வாக்ஜாயா ப்ராண: ப்ரஜா சக்ஷுர்மாநுஷம் வித்தம் சக்ஷுஷா ஹி ததிந்ததி ஶ்ரோத்ரம் தைவம் ஶ்ரோத்ரேண ஹி தச்ச்ருணோதி ஆத்மைவாஸ்ய கர்மாத்மநா ஹி கர்ம கரோதி ஸ ஏஷ பாங்க்தோ யஜ்ஞ: பாங்க்த: பஶு: பாங்க்த: புருஷ: பாங்க்தமிதம் ஸர்வம் யதிதம் கிஞ்ச ததிதம் ஸர்வமாப்நோதி ய ஏவம் வேத॥ ௧௪॥

(ப - ம்.) இதம் - இந்தச் சகத்தானது, அக்ரே - சிருஷ்டிகாலத்தில், ஏகஏவ-ஒன்றாகவே, ஆத்மாஏவ-பரப்ரம்மரூபமாகவே, (ஸம்) ஆத்மைவ-அக்யானியான ஆத்மாவாகவே, ஆஸீத் - இருந்தது, ஸ:-அந்த ஆத்மாவானது, மே - எனக்கு, ஜாயா - பத்நியானது, ஸ்யாத் - உண்டாகட்டும், அத-பிறகு, ப்ரஜாயேய - பிள்ளை உண்டாக்கக்கடவேன், அத - பிறகு, மே - எனக்கு, வித்தம் - தனமானது, ஸ்யாத் - உண்டாகட்டும், அத - பிறகு, கர்ம-கர்மத்தை, குர்வீய - செய்யக்கடவேன், இதி - என்று, அகாமயத-காம:-ஆசைப்படத்தகுந்த வஸ்துவானது, ஏதாவாந்ஏவ - இவ்வளவுதான், இச்சந்-இச்சித்தபோதிலும், அதோபூய: - இதைக்காட்டிலும் அதிகத்தை, நவிந்தேத் - அடையமாட்டான், தஸ்மாத்-ஆகையால், ஏதர்ஹ்யபி-இப்பொழுதும், ஏகாகீ - ஒருவனான புருடனானவன், மே-எனக்கு,ஜாயா-பத்நியானவள், ஸ்யாத் - உண்டாகட்டும், அத - பிறகு, ப்ரஜாயேய-பிள்ளை உண்டாகக்கடவேன், அத-பிறகு, மே-எனக்கு, வித்தம்-தனமானது, ஸ்யாத்-உண்டாகட்டும், அத - பிறகு, கர்ம - கர்மத்தை, குர்வீய - செய்யக்கடவேன், இதி - என்று, காமயதே - இச்சிக்கிறான், ஸ: - அந்த ஒருவனான புருஷனானவன், யாவத் - எவ்வளவுகாலம், ஏதேஷாம் - இந்த ஜாதிகளுக்குள், ஏகைகமபி - ஒவ்வொன்றையாவது, நப்ராப்நோதி - அடைகிறதில்லையோ, தாவத் - அவ்வளவுகாலம், அக்ருத்ஸ்நஏவ-ஒரு அம்சம் குறைந்தவனாகவே, மந்யதே-எண்ணுகிறான், தஸ்ய - அப்படிக் குறைந்தவனுக்கு, க்ருத்ஸ்நதா-நிறைந்திருக்குகையோவென்றால், அஸ்ய-இவனுக்கு,மநஏவ-

மனது தானே, ஆத்மா - ஆத்மாவாகவும், வாக் - வாக்கானது, ஜாயா - பத்நியாகவும், ப்ராண꞉ - ப்ராணனானது, ப்ரஜா - ப்ரஜையாகவும், சக்ஷு꞉-கண்ணானது, மாநுஷம் - மனிதனுடையதான, வித்தம்-தனமான பசு முதலியனவாகவும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், சக்ஷுஷா-கண்ணால், தத்-அந்தத் தனத்தை, விந்ததே - அடைகிறானோ, ச்ரோத்ரம் - காதானது, தைவம் - தேவர்களுடையதான தனமாயும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ச்ரோத்ரேண-காதினால், தத்-அந்தத்தெய்வதனமான தர்மத்தை, ச்ருணோதி- கேட்கிறானோ, அஸ்ய - இவனுடைய, ஆத்மைவ - சரீரந்தானே, கர்ம - கர்மமாகவும் இருக்கிறதோ, ஹி-யாதொரு காரணத்தால், ஆத்மநா-சரீரத்தால், கர்ம - யாகம் முதலிய கர்மங்களை, கரோதி - செய்கிறானோ, ஸ ஏஷ꞉ - அந்த இந்தக் கும்பலானது, பாங்க்த꞉ - பாங்தமென்கிற, யஜ்ஞ꞉ - யாகத்தின் உருவமோ, பசு꞉ - பசுவும், பாங்க்த꞉ - ஐம்பூதங்களையுடையது, புருஷ꞉ - புருஷனும், பாங்க்த꞉-ஐம்பூதங்களையுடையவன், இதம்-இந்த, ஸர்வம்- எப்பொருளும், பாங்க்தம் - ஐம்பூதத்தையுடையது, யதிதம்கிஞ்ச-எதெது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதோ, ய꞉ - எவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத - தியானம் செய்கிறானோ, (ஸ꞉) - அறிகிறானோ, தத் - மேற்கூறிய, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாவற்றையும், ஆப்நோதி - அடைகிறான்.

இதி த்ருதீயாத்யாய꞉ | ஸம்க்ஷேபராஹ꞉ || யத்ஸப்தாந்நாநி மேதயா தபஸாஜநயத்பிதா ஏகமஸ்ய ஸாதாரணம் த்வே தேவாநபாஜயத் த்ரீண்யாத்மநே(அ)குருத பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சத் தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந கஸ்மாத்தாநி ந க்ஷீயந்தே(அ)த்யமாநாநி ஸர்வதா யோ வைதாமக்ஷிதிம் வேத ஸோ(அ)ந்நமத்தி ப்ரதீகேந ஸ தேவாநபிகச்சதி ஸ ஊர்ஜமுபஜீவதீதி ச்லோகா꞉ ||௧|| யத்ஸப்தாந்நாநி மேதயா தபஸாஜநயத்பிதேதி மேதயா ஹி தபஸாஜநயத்பிதைகமஸ்ய ஸாதாரணமிதீதமேவாஸ்ய தத்ஸாதாரணமந்நம் யதிதமத்யதே | ஸ ய ஏததுபாஸ்தே ந ஸ பாப்மநோ வ்யாவர்ததே மிச்ரம் ஹ்யேதத் | த்வே தேவாநபாஜயதிதி ஹுதம் ச ப்ரஹுதம் ச தஸ்மாத்தேவேப்யோ ஜுஹ்வதி ச ப்ர ச ஜுஹ்வத்யதோ ஆஹுர்தர்சபூர்ணமாஸாவிதி தஸ்மாந்நேஷ்டியாஜுக꞉ ஸ்யாத் பசுப்ய ஏகம் ப்ராயச்சதிதி தத்பய꞉ | பயோ ஹ்யேவாக்ரே மநுஷ்யாச்ச பசவச்சோபஜீவந்தி தஸ்மாத்குமாரம் ஜாதம் க்ருதம் வைவாக்ரே ப்ரதிலேஹயந்தி ஸ்தநம் வாநுதாபயந்த்யத வத்ஸம் ஜாதமாஹுரத்ருணாத இதி தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் | யச்ச ப்ராணிதி யச்ச நேதி பயஸி ஹீதம் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் யச்ச ப்ராணிதி யச்ச ந தத்யதிதமாஹு꞉ ஸம்வத்ஸரம் பயஸா ஜுஹ்வதப புநர்ம்ருத்யுமிதி ந ததா வித்யாத்யதஹரேவ ஜுஹோதி ததஹ꞉ புநர்ம்ருத்யுமபஜயத்யேவம் வித்வாந் ஸர்வம் ஹி தேவேப்யோ(அ)ந்நாத்யம் ப்ரயச்சதி கஸ்மாத்தாநி ந க்ஷீயந்தே(அ)த்யமாநாநி ஸர்வ

தேதி புருஷோ வா அக்ஷிதி: ஸ ஹீதமன்னம் புன: புனர்ஜனயதே | யோ
வைதாமக்ஷிதிம் வேதேதி புருஷோ வா அக்ஷிதி: ஸ ஹீதமன்னம் தியாதி
யா ஜனயதே கர்மபிர்யத்தைதன்ன குர்யாத்க்ஷீயேத ஹ ஸோ(அ)ன்னமத்தி ப்ரதீ
கேனேதி முகம் ப்ரதீகம் முகேனேத்யேதத் ஸ தேவானபிகச்சதி ஸ ஊ
ர்ஜமுபஜீவதீதி ப்ரஶம்ஸா || ௧௨ ||

(ப் - ம்.) முதல் சுருதியின் அர்த்தத்தை இரண்டாவது சுருதியே விவரிக்கிறது. பிதா - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மா, (ஹி)- எல்லாக் கருமங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமான ஜீவன், மேதயா-அறிவாயிருக்கிற, தபஸா - தவத்தால், (ஹி) - அறிவாலும் கர்மத்தினாலும், ஸப்த - ஏழுவிதமான, அன்னானி - அன்னங்களை, அஜனயத் - உண்டுபண்ணினான், இதியத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் -அது, ஹி-ப்ரசித்தம், யதிதம்-யாதொரு இந்த நெல் முதலிய அன்னமானது, அத்யதே - சாப்பிடப்படுகிறதோ, ததேவ - அந்த இந்த அன்னந்தானே, அஸ்ய - இந்தத் தேவர் முதலானவர்களுக்கு, ஸாதாரணம் - பொதுவான, அன்னம் - அன்னம், ஸய: - தேவர்களுக்குக் கொடாத யாவனொருவன், ஏதத்-இந்த அன்னத்தை, உபாஸ்தே-புசிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், பாப்மன: - பாவத்தில் நின்றும், ந வ்யாவர்த்ததே - விடப்படுகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஏதத் - இந்த அன்னமானது, மிஶ்ரம் - தேவர் முதலியவர்க்கும் பொதுவானதோ, த்வே-இரண்டான அன்னங்களை, (ஸ்ருஷ்டி - படைத்து), தேவாந்-தேவர்களை, அபாஜயத் - ப்ரீதிபண்ணிவைத்தான், இதி - என்று, யே - யாதொரு அன்னங்களோ, தே - அவைகளை, ஹுதம் - ஔபாசநமும், ப்ரஹுதம் - அக்நிஹோத்ரம்முதலியனவும், தஸ்மாத் - ஆகையால், தேவேப்ய:-தேவர்களின்பொருட்டு, ஜுஹ்வதி - ஔபாஸநம் செய்கிறான், ப்ரஜுஹ்வ-அக்நிஹோத்ரம் முதலியவைகளையும் செய்கிறான், அதோ-மேல்மந்திரத்துக்கே வேறு அர்த்தம்சொல்லப்படுகிறது. தர்ஶபூர்ணமாஸௌ-தரிசமென்றும் பூர்ணமாதமென்றும் சொல்லப்பட்டயாகங்களை, இதி-என்று, ஆஹு:-சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - ஆகையால், இஷ்டியாஜுக:-மற்றவேறு இஷ்டிகளைச் செய்கிறவனாக, ந ஸ்யாத்-ஆக்கக்கூடாது அல்லது, தஸ்மாத்-தர்சபூர்ணமாதங்களேதேவான்னமாகையால் அதில் கொஞ்சமேனும் பிசகுநேரிடாமலிருப்பதற்கு, இஷ்டியாஜுக:-மேற்கூறிய யாகங்களைச்செய்துவைக்கும் ருத்விக்காக, ந ஸ்யாத் - ஆக்கக்கூடாது, த்ரீண்யாத்மனே(அ)குருத-என்கிற மந்திரத்தில் அதிக அர்த்தம் இருப்பதால் அதைவிட்டு மேல்மந்திரத்தைச்சொல்லுகிறது, பஶுப்ய: - பசுக்களின் பொருட்டு, ஏகம் - ஒரு அன்னத்தை, ப்ராயச்சத் - கொடுத்தான், இதி தத் - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தத் - அந்த அன்னமானது, பய: - பால், அக்ரே - ஆதிகாலத்தில், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், மனுஷ்யா: - மனிதர்களும், பஶவஶ்ச - பசுக்களும், உபஜீவ-

பாலைத்தானே, உபஜீவந்தி - விரும்புகிறார்கள், தஸ்மாத்-ஆகையால் குமாரம்-முதலில், ஜாதம் - பிறந்த, குமாரம் - பிள்ளையை, க்ருதம்வைவ - நெய்யைத்தானே, ப்ரதிலேஹயந்தி-சாப்பிடச்செய்து வைக்கிறார்கள், ஸ்தநம்வா-ஸ்தநத்தையாவது, அநுதாபயந்தி-சாப்பிடச்செய்கிறார்கள், அத-மேலும், ஜாதம் - பிறந்த, வத்ஸம் - கன்றை, அத்ருணாதம் - பிலதின்றாத்து, இதி - என்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள் அதாவது பால் குடிக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மிந்-அந்த பயஸில், ஸர்வம்-எல்லா வஸ்துக்களும், ப்ரதிஷ்டிதம் - உயிர்வைத்திருக்கின்ற, யத் - யாதொன்று, ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யத் - யாதொன்றும், ந - உயிரில்லாததோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், யத்-யாதொரு வஸ்துவும், ப்ராணிதி-உயிருள்ளதோ, யத்-யாதொன்றும், ந-உயிரில்லாததோ, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எப்பொருளும், பயஸி - பயஸில், ப்ரதிஷ்டிதம் - உயிர்வைத்திருக்கின்றன, ஸம்வத்ஸரம் - வருஷகாலம், பயஸா - பாலினால், ஜுஹ்வத் - ஓமம்செய்தவன், புநர்ம்ருத்யும்-மறுபடியும், அபஜயதி - ஜயிக்கிறான், இதி - என்று, யத்-யாதொன்று, ஆஹு: - சொல்லுகிறார்களோ, தத் - அந்த, இதம் - இந்த வசனத்தை, ததா - அப்படி, ந வித்யாத் - அறியக்கூடாது; யதஹரேவ - எந்தத்தினத்திலேதானே, ஜுஹோதி - ஓமம்செய்கிறானோ, தத்அஹ: - அந்தத்தினத்தில், புநர்-மறுபடியும், ம்ருத்யும் - மரணத்தை, ஜயதி - ஜயிக்கிறான், ஏவம் - இந்தப் பிரகாரம், வித்வாந் - அறிந்தவன், ஸர்வம் - எல்லா, அந்நாத்யம் - அன்னம் நெய்முதலியவற்றை, தேவேப்ய: - தேவர்களின் பொருட்டு, ப்ரயச்சதி- கொடுக்கிறான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வதா - தினந்தோறும், அத்யமாநாநி - சாப்பிடப்பட்ட, தாநி - அந்த அன்னங்கள், நக்ஷீயந்தே-குறைகிறதில்லை, இதி-என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை-பரமாத்மா தானே, (ஸ:) - ஜீவன்தானே, அக்ஷிதி: - குறையாதவன்: ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஸ: - அந்தப் புருஷன், இதம் - இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, புந: புந: - அடிக்கடி, ஜநயதே-உண்டுபண்ணுகிறானோ, யோவை-யாதொருவன்தானே, தாம் - அந்த, அக்ஷிதிம் - நாசமில்லாமையை, வேத- அறிகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், புருஷோவை - புருஷன்தானே, அக்ஷிதி: - நாசமில்லாதவன், ஸஹி - அவன்தானே, இதம்- இந்த, அந்நம் - அன்னத்தை, தியாதியா - ப்ராணிகளுடைய கர்மங்களோடே கூடினவனாக, தியாதியா - அடிக்கடிச் சங்கல்பத்தோடே கூடினவனாகவும், (ஸ:) - தங்கள் தங்கள் கருமங்களோடேயும் அந்தக் கருமங்களேற்ற அறிவோடும் கூடினவனாக, ஜநயதே - உண்டுபண்ணுகிறான், யத்ஏதத் - இந்த அன்னத்தை, நகுர்யாத் - செய்யாமல் போனானேயானால், க்ஷீயேத ஹ - குறைந்தேவிடும், ஸ: - அவன், ப்ரதீகேந - முகத்தினால், அந்நம்-

அன்னத்தை, அத்தி - சாப்பிடுகிறான், இதி - என்கிற மந்திரன்பொருட்டு, முகம் - முகமானது, ப்ரதீகம் - ப்ரதீகமென்று சொல்லப்பட்டது, முகேநேதி - முகேந என்பது, ஏதத் - இதின்பொருள், ஸ: - அவன், தேவாநபி - தேவர்களையும், கச்சதி-அடைகிறான், ஸ:-அவன், ஊர்ஜம்-பரமாத்மாவை (ஸம்) - அமிர்தத்தை உபஜீவதி - அடைகிறான், இதி - என்கிற மந்திரமானது, ப்ரசம்ஸா - பயனைச் சொல்லுகிறது.

த்ரீண்யாத்மனே அகுருதேதி மனோ வாசம் ப்ராணம் தான்யாத்மனே அகுருதான்யத்ரமனா அபூவம் நாதர்ஶமன்யத்ரமனா அபூவம் நாஶ்ரௌஷமிதி மனஸா ஹ்யேவ பஶ்யதி மனஸா ஶ்ருணோதி | காம: ஸங்கல்போ விசிகித்ஸா ஶ்ரத்தாऽஶ்ரத்தா த்ருதிரத்ருதிர்ஹ்ரீர்தீர்பீரித்யேதத்ஸர்வம் மன ஏவ தஸ்மாதபி ப்ருஷ்டத உபஸ்ப்ருஷ்டோ மனஸா விஜானாதி | ய: கஶ்ச ஶப்தோ வாகேவ ஸா | ஏஷா ஹ்யந்தமாயத்தைஷா ஹி ந | ப்ராணோऽபானோ வ்யான உதான: ஸமானோऽன இத்யேதத்ஸர்வம் ப்ராண ஏவைதன்மயோ வா அயமாத்மா வாங்மயோ மனோமய: ப்ராணமய: ||௩||

(ப-பா-ம்.) த்ரீணி-மூன்று அன்னங்களை, ஆத்மனே - ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், இதி-என்கிற மந்திரத்திரத்தின்பொருள்; மன: - மனது, வாசம் - வாக்கு, ப்ராணம்-ப்ராணன், தானி - அந்த மூன்றுகளையும், ஆத்மனே-ஆத்மாவின்பொருட்டு, அகுருத - செய்தான், அன்யத்ரமனா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனாக, அபூவம் - ஆனேன், நாதர்ஶம் - பார்க்கவில்லை, அன்யத்ரமனா: - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனாக, அபூவம் - ஆனேன், நாஶ்ரௌஷம்-கேட்கவில்லை, இதி - என்று,(லோக:- உலகமானது), ப்ரவேத்தி-அறிகிறது, மனஸாஹ்யேவ-மனதினாலேதானே, பஶ்யதி - பார்க்கிறான், மனஸா - மனதினாலே, ஶ்ருணோதி-கேட்கிறான், காம:-விஷயத்தில் ஆசையும், ஸங்கல்ப:-உறுதியான எண்ணமும், விசிகித்ஸா-சந்தேகமும், ஶ்ரத்தா - கர்மங்களில் நிலைநின்ற புத்தியும், அஶ்ரத்தா-அதற்கு எதிரான அறிவும், த்ருதி: - ப்ரீதியும், அத்ருதி: - அப்ரீதியும், ஹ்ரீ:-வெட்கமும், தீ: - ப்ரமாணங்களாலுண்டான அறிவும், பீ:-வருந்துக்கத்தின் எண்ணமும், இத்யேதத் - என்கிற இந்த,ஸர்வம் - எல்லாம், மன ஏவ - மனதினால் உண்டானவையே, தஸ்மாதபி-ஆகையாலும்,ப்ருஷ்டத:-பின்னால்,உபஸ்ப்ருஷ்ட: - தொடப்பட்டவனாக, மனஸா - மனதினால், விஜானாதி-அறிகிறான், ய:கஶ்ச - எல்லா, ஶப்த:-சப்தமும், வாகேவ-வாக்கினால் உண்டானவையே, ஏஷா-இந்த வாக்கானது, அந்தம் - எல்லாப்பொருள்களின் முடிவையும், ஆயத்தா - அடைந்தது, ஏஷா ஹி - இந்த வாக்கோவென்றால், ந- அப்படி முடிவை அடையவில்லை அதாவது எல்லாப்பொருளையும் தானுணர்த்துவதாய்த் தன்னை உணர்த்துவது என்றைக்கோ ஒழிந்தது என்று கருத்து,ப்ராண:-இருதயத்திலிருந்து முகத்திலும் நாசியிலும் சஞ்சரிக்கும்

ப்ராணனும், 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌃 - மலமூத்திரங்களை கீழ்த்தள்ளும் நாபியிலிருக்கும் அபானனும், 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃-ப்ராணன் அபானன் இவைகளுடைய சேர்க்கையாய்ச் சரீரமெங்கு மிருக்கும் வியானனும், 𑌉𑌦𑌾𑌨𑌃-உயர்ச்செல்லும் நடைக்குக் காரணமாய்க் கால் முதல் தலைவரையில் இருக்கும் உதானனும், 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 - சாப்பிட்டதையும் குடித்ததையும் சமமாகச்செய்யும் முதுகிலிருக்கும் ஸமானனும், 𑌅𑌨𑌃-மேற்கூறிய இருப்புகளுக்குப் பொதுவான சேட்டையோடும் கூடின அனனென்பவனும், 𑌏𑌤𑌤𑍍-என்கிற இந்த, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லாம், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵 - ப்ராணன்தான், 𑌅𑌯𑌂 - இந்த, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - ஜீவன், 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌵𑍈 - இம்மூன்றுகளினுருவந்தான், 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌃 - வாக்கினால் நிறைந்தவன், 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃-மனதினால் நிறைந்தவன், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌃-ப்ராணனால் நிறைந்தவன்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌏𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷
𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌃 ||௫௭||

(ப-பா-ம்.) 𑌏𑌤 𑌏𑌵-இம்மூன்றுமே, 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃-மூன்றான, 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 - உலகங்கள், 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 - வாக்குத்தானே, 𑌅𑌯𑌂 - இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃-பூலோகம், 𑌮𑌨𑌃 - மனது, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌃-புவர்லோகம், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌅𑌸𑍌-இந்த, 𑌲𑍋𑌕𑌃 - சுவர்லோகம்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌏𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾
𑌣𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃 ||௫௮||

(ப-பா-ம்.) 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 - மூன்றான, 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 - வேதங்களும், 𑌏𑌤 𑌏𑌵 - இந்த வாக்காதிகளே, 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 - வாக்குத்தானே, 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 - ருக்குவேதம், 𑌮𑌨𑌃-மனது, 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃-யசுர்வேதம், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃 - சாமவேதம்.

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 ||௫௯||

(ப-பா-ம்.) 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவர்களும், 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 - பிதுர்க்களும், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 - மனிதர்களும், 𑌏𑌤 𑌏𑌵 - இம்மூன்றுமே, 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 - வாக்கே, 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 - தேவர்கள், 𑌮𑌨𑌃 - மனது, 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 - பிதுர்க்கள், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃-ப்ராணன், 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 - மனிதர்கள்.

𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍈𑌤 𑌏𑌵 𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 |

(ப-பா-ம்.) 𑌪𑌿𑌤𑌾 - தகப்பனும், 𑌮𑌾𑌤𑌾 - தாயும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾-புத்திரரும், 𑌏𑌤 𑌏𑌵 - இம்மூன்றுமே, 𑌮𑌨 𑌏𑌵 - மனதுதானே, 𑌪𑌿𑌤𑌾 - தகப்பன், 𑌵𑌾𑌕𑍍 - வாக்கானது, 𑌮𑌾𑌤𑌾 - தாய், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - ப்ராணன், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 - பிள்ளை,

𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌮𑍇𑌤 𑌏𑌵 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂
𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌵𑌾𑌗𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌵𑌤𑌿 ||௬௦||

(ப்-பா-ம்.) விஜ்ஞாதம்-அறிந்ததும், விஜிஜ்ஞாஸ்யம்-அறியப்புகுகிறதும், அவிஜ்ஞாதம் - அறியாததும், ஏததேவ - இம்மூன்றுமே, யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்டதோ, தத் - அது, வாச: - வாக்கினுடைய, ரூபம் - உருவம், விஜ்ஞாதம் - அறியப்பட்ட வஸ்துக்களும், வாக்-வாக்கின் ஆதீனமன்றோ, ஏநம் - இந்தப் புருஷனை, தத் - அறியப்பட்ட வஸ்துவானது, வாக் - வாக்காக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்ச விஜிஜ்ஞாஸ்யம் மநஸஸ்தத்ரூபம் மநோ ஹி விஜிஜ்ஞாஸ்யம் மந ஏநம் தத்பூத்வாவதி ||௯||

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - அறியவேண்டியதோ, தத் - அது, மநஸ:-மனதினுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், மந: - மனது, விஜிஜ்ஞாஸ்யம் - எண்ணத்தகுந்ததோ, ஏநம்-இந்தப் புருஷனை, தத் - அந்த எண்ணத்தகுந்த வஸ்துவானது, மந: - மனதாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

யத்கிஞ்சாவிஜ்ஞாதம் ப்ராணஸ்ய தத்ரூபம் ப்ராணோ ஹ்யவிஜ்ஞாத: ப்ராண ஏநம் தத்பூத்வாவதி ||௧௦||

(ப்-பா-ம்.) யத்கிஞ்ச - யாதொன்று, அவிஜ்ஞாதம் - அறியப்படாததோ, தத் - அது, ப்ராணஸ்ய-ப்ராணனுடைய, ரூபம்-உருவம், ஹி-யாதொரு காரணத்தால், ப்ராண: - ப்ராணனானது, அவிஜ்ஞாத: -அறியப்படாததோ, ஏநம் - இவனை, தத் - அறியப்படாத வஸ்துவானது, ப்ராண: - ப்ராணனாக, பூத்வா - ஆய், அவதி - காப்பாற்றுகிறது.

தஸ்யை வாச: ப்ருதிவீ ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமயமக்நிஸ்தத்யாவத்யேவ வாக்தாவதீ ப்ருதிவீ தாவாநயமக்நி: ||௧௧||

(ப்-பா-ம்.) தஸ்யை - அந்த, வாச: - வாக்குக்கு, ப்ருதிவீ - பூமியானது, ஶரீரம் - அதிஷ்டானம், ஜ்யோதீரூபம் - சோதிர்மயமான உருவமானது, அயம் - இந்த, அக்நி:-நெருப்பு, தத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, யாவத்யேவ-எவ்வளவோ, தாவதீ-அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, ப்ருதிவீ-பூமியும், அயம் - இந்த, அக்நி: - நெருப்பும், தாவாந் - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது.

அதைதஸ்ய மநஸோ த்யௌ: ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமஸாவாதித்யஸ்தத்யாவதேவ மநஸ்தாவதீ த்யௌஸ்தாவாநஸாவாதித்யஸ்தௌ மிதுநம் ஸமைதாம் தத: ப்ராணோऽஜாயத ஸ இந்த்ர: ஸ ஏஷோऽஸபத்நோ த்விதீயோ வை ஸபத்நோ நாஸ்ய ஸபத்நோ பவதி ய ஏவம் வேத ||௧௨||

(ப்-பா-ம்.) அத-பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, மநஸ: - மனதுக்கு, த்யௌ:-த்யுலோகமானது, ஶரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யோதி:-சோதிர்மயமான, ரூபம்-உருவமானது, அஸௌ - இந்த, ஆதித்ய: - சூரியன், தத்-அந்த விஷயத்தில்,

MYLAPORE, CHENNAI

மந:-அத்தியாத்மாவும் அதிபூதமாயுமுள்ள மனதானது, யாவத் - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, தாவதீ - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, த்யௌ:-ஆதாரமான த்யுலோகம், தாவாந் - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளது, அஸௌ-இந்த, ஆதித்ய: - உருவமான சூரியன், தௌ-அந்த அக்நியும் ஆதித்யனுமான வாக்கும் மனதும், மிதுநம் - இரண்டாக, ஸமைதாம் - சேர்ந்தன, தத: - அப்படிச் சேர்ந்ததால், ப்ராண:-ப்ராணனானது, அஜாயத-உண்டாயிற்று, ஸ: - அந்த ப்ராணனானது, இந்த்ர:-வேறு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது, ஸஏஷ:-அந்த இந்த ப்ராணனானது, அஸபத்ந: - ஒப்பற்றது, த்விதீயோவை - இரண்டாவது வஸ்துதானே, ஸபத்ந: - ஸபத்நமென்று சொல்லுகிறது, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத-அறிகிறானோ, அஸ்ய - இவனுக்கு, ஸபத்ந: - சத்துருவானவன், நபவதி - இருக்கிறதில்லை.

அதைதஸ்ய ப்ராணஸ்யாப: ஶரீரம் ஜ்யோதீரூபமஸௌ சந்த்ரஸ்தத்யாவாநேவ ப்ராணஸ்தாவத்ய ஆபஸ்தாவாநஸௌ சந்த்ரஸ்த ஏதே ஸர்வ ஏவ ஸமா: ஸர்வேऽநந்தா: ஸ யோ ஹைதாநந்தவத உபாஸ்தேऽந்தவந்தம் ஸ லோகம் ஜயத்யத யோ ஹைதாநநந்தாநுபாஸ்தேऽநந்தம் ஸ லோகம் ஜயதி ||கங||

(ப்-பா-ம்.) அத - பிறகு, ஏதஸ்ய - இந்த, ப்ராணஸ்ய - ப்ராணனுக்கு, ஆப: - ஜலம், ஶரீரம் - ஆதாரம், ஜ்யோதீரூபம் - சோதிர்மயமான ரூபமானது, அஸௌ - இந்த, சந்த்ர: - சந்திரன், தத் - அந்த விஷயத்தில், ப்ராண: - ப்ராணன், யாவாநேவ - எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதோ, ஆப: - ஜலமும், தாவத்ய: - அவ்வளவுபரிமாணமுள்ளது, அஸௌ - இந்த, சந்த்ர:-சந்திரனும், தாவாந் - அவ்வளவு பரிமாணமுள்ளவன், தஏதே - அந்த இந்த வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகள், ஸர்வஏவ - மூன்றுமே, ஸமா: - அந்த உடலுக்குச் சரியான உருவமுள்ளவைகள் அதாவது எப்படி விளக்கினொளியானது குடம் வீடு மெத்தை இவைகளில் அவ்வவைகளுக்குத் தக்கபடி தன்னொளியைப் பரப்புதல் சுருக்குதல் செய்கிறதோ அப்படியே ப்ராணனும் கொசுகு யானை முதலிய சரீரங்களினாலும் அந்தந்த உடலுக்கேற்கப் பெருத்தல் குறுகுதல் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கிறது, ஸர்வே- இம்மூன்றும், அநந்தா: - வெகுகாலமிருப்பவைகள், ஸயோஹ - யாதொருவன்தானே, ஏதாந் - இம்மூன்றையும், அந்தவத:- முடிவுள்ளவைகளாக, உபாஸ்தே - த்யானம் செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், அந்தவந்தம் - நாசமுள்ளதான, லோகம் - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான், அத - பிறகு, யோஹ - யாதொருவன்தானே, ஏதாந்-இவைகளை, அநந்தாந் - நாசமில்லாதவைகளாக, உபாஸ்தே - த்யானம்செய்கிறானோ, ஸ: - அவன், அநந்தம் - நாசமில்லாததாக, லோகம் - பயனை, ஜயதி - அடைகிறான்.

𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌏𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶 𑌕𑌲𑌾 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 𑌕𑌲𑌾 𑌸 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑍇𑌤𑌯𑌾 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌲𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌕𑌲𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈 ||கச||

(ப-பா-ம்.) 𑌸 𑌏𑌷𑌃 - ப்ராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனானவன், 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑌿 - என்கிறபடியே மாதங்களைச் செய்கிறபடியால் சம்வச்சரமென்று பெயர்கொண்டவன், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - என்கிறபடியே ப்ரசாபதி என்று சொல்லப்பட்டவன், 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌃 - பதினாறு கலைகளுள்ளவன், 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்தச் சந்திரனுக்கு, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌏𑌵 - இரவுகள்தானே, 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶 - பதினைந்து, 𑌕𑌲𑌾𑌃 - கலைகள், 𑌅𑌸𑍍𑌯 - இந்தச்சந்திரனுக்கு, 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 - பதினாறாவதான, 𑌕𑌲𑌾 - கலையானது, 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍈𑌵 - நாசமில்லாததுதான், 𑌸𑌃 - அந்தச் சந்திரனானவன், 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵 - இரவுகளாலேயே, 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 - நிறைக்கப்படுகிறான், 𑌅𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 - குறையவுங் குறைகிறான், 𑌸𑌃 - அந்தச் சந்திரன், 𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 - அமாவாசை என்கிற, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 - இரவில், 𑌏𑌤𑌯𑌾 - இந்த, 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍍𑌯𑌾 - பதினாறாவதான, 𑌕𑌲𑌯𑌾 - கலையினாலே, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 - எல்லா, 𑌇𑌦𑌂 - இந்த, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌤𑌃 - ப்ராணிகளை, 𑌅𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 - உள்புகுந்து, 𑌤𑌤𑌃 - பிறகு, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 - காலையில், 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - உண்டாகிறான், 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍-ஆகையால், 𑌏𑌤𑌾𑌂 - இந்த, 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 - அமாவாசை இரவில், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌭𑍃𑌤𑌃 - ப்ராணிகள், 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 - இந்த, 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 - சந்திரரூபமான தேவதையினுடையதானே, 𑌅𑌪𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑍈 - பூசையின்பொருட்டு, 𑌕𑍃𑌕𑌲𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 - ஓந்தியினுடையவும், 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 - ப்ராணனை, 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - போகக்கூடாது.

𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶 𑌕𑌲𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 𑌕𑌲𑌾 𑌸 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌪 𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌨𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌂 𑌜𑍀𑌯𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌚𑍇𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌿𑌨𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌹𑍁𑌃 ||கரு||

(ப-பா-ம்.) 𑌯𑍋 𑌵𑍈 - யாதொருவன், 𑌸𑌃 - அப்படிப்பட்ட, 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - ஸம்வச்சரமென்றும், 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 - ப்ரஜாபதி என்றும், 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌃 - பதினாறுகலை உள்ளவன் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட சந்திரனோ, 𑌸𑌃 - அவன், 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 - இந்த ஆத்மாதானே, 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 - யாதொரு இந்த, 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍 - இப்படித்தெரிந்த, 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - புருடனோ, 𑌤𑌸𑍍𑌯 - அந்தப் புருஷ

னுக்கு, வித்தமேவ-பசு முதலிய தனந்தானே, வஞ்சய-பதினைந்து, கலா꞉-கலைகள், ஸஸ்ய - இந்தப் புருடனுடைய, தேஹமேவ - சரீரந்தானே, ஷோடசீ - பதினாறுவதான, கலா - கலை, ஸ꞉-அந்தப் புருடன், வித்தேநைவ-தனத்தினாலேதானே, ஆபூர்யதே - நிறைக்கப்படுகிறான், அபக்ஷீயதே - குறைக்கவும்படுகிறான், தத் ஏதத் - அந்த இந்தக் காரணத்தால், யத் - யாதொரு காரணத்தால், அயம் - இந்த, ஆத்மா-சரீரமானது, நப்⁴யம்-சக்கிரத்தின் குடம்மாதிரியோ, வித்தம் - தனமானது, ப்ரதி⁴꞉ - சக்கிரத்தின் அரம்முதலிய பரிவாரம்மாதிரியோ, தஸ்மாத் - ஆகையாலே, ஸர்வஜ்யாநிம் ஜீயதே - எல்லாத் தனங்களுடைய நாசம் நேர்ந்தாலும், ஜீயதேயதி - நசிக்கிறானாலும், ஆத்மநா யேத் - சரீரத்தினாலேயோ வென்றால், ஜீவதி - ஜீவிக்கிறான், ப்ரதி⁴நா - தனத்தினாலே, அகாத் - போனான், இதி ஏவ - என்றுதான், ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறாள்.

அத² த்ரயோவாவலோகா மநுஷ்யலோக꞉ பித்ருலோகோ தேவலோக இதி|ஸோயம்மநுஷ்யலோக꞉புத்ரேணைவஜய்யோநாந்யேந கர்மணா கர்மணா பித்ருலோகோ வித்³யயா தேவலோகோ தேவலோகோ வை லோகாநாம் ச்ரேஷ்ட²ஸ்தஸ்மாத்³வித்³யாம் ப்ரசம்ஸந்தி ||௧௭||

(ப-பா-ம்.) அத² - பிறகு, த்ரயோவாவ - மூன்றாகத்தானே இருக்கிறவை, லோகா꞉ - உலகங்கள், மநுஷ்யலோக꞉ - மனிதர்களுடைய உலகம், பித்ருலோக꞉ - பிதுர்க்களுடைய உலகம், தேவலோக꞉-தேவர்களுடைய உலகம், இதி - என்று, ஸோயம் - அந்த இந்த, மநுஷ்யலோக꞉ - மனிதர்களுடைய உலகமானது, புத்ரேணைவ-பிள்ளையினாலேதானே, ஜய்ய꞉-அடையத்தகுந்தது, அந்யேந - வேறு, கர்மணா - கர்மத்தாலே யாவது ஞானத்தாலே யாவது, ந-அடையத்தகுந்ததன்று, பித்ருலோக꞉ - பிதுர்க்களுடைய உலகமானது, கர்மணா - அக்நிஹோத்திரம் முதலிய கர்மத்தினாலும், தேவலோக꞉ - தேவர்களுடைய உலகமானது, வித்³யயா - வித்தையினாலும், ஜய்ய꞉ - அடையத்தகுந்தது, தேவலோகோவை - தேவர்களுடைய உலகந்தானே, லோகாநாம்-உலகங்களுக்குள், ச்ரேஷ்ட²꞉-உயர்ந்தது, தஸ்மாத் - ஆகையால், வித்³யாம்-வித்தையை, ப்ரசம்ஸந்தி-புகழ்கிறார்கள்.

அதா²த꞉ ஸம்ப்ரத்திர்யதா³ ப்ரைஷ்யந்மந்யதே(அ)த² புத்ரமாஹ த்வம் ப்³ரஹ்ம த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் லோக இதி ஸ புத்ர꞉ ப்ரத்யாஹாஹம் ப்³ரஹ்மாஹம் யஜ்ஞோஹம் லோக இதி யத்³வை கிஞ்சாநூக்தம் தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ப்³ரஹ்மேத்யேகதா| யே வை கே ச யஜ்ஞாஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷாம் யஜ்ஞ இத்யேகதா யே வை கே ச லோகாஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷாம் லோக இத்யேகதைதாவத்³வா இத³ம் ஸர்வமேதந்மா ஸர்வம் ஸந்நயமிதோ(அ)பு⁴நஜதி³தி தஸ்மாத் புத்ரமநுசிஷ்டம் லோக்யமாஹுஸ்தஸ்மாதே³நமநுசாஸதி ஸ யதை³வம்வித்

ஸ யதைவம்விதஸ்மால்லோகாத்ப்ரைத்யதைபிரேவ ப்ராணைஸ்ஸஹ புத்ரமாவிஶதி |
ஸ யத்யநேந கிஞ்சிதக்ஷ்ணயா க்ருதம் பவதி தஸ்மாதேநம் ஸர்வஸ்மாத் புத்ரோ
முஞ்சதி தஸ்மாத் புத்ரோ நாம ஸ புத்ரேணைவாஸ்மிம்ல்லோகே ப்ரதிதிஷ்டதி
அதைநமேதே தைவா꞉ ப்ராணா அம்ருதா ஆவிஶந்தி ||கஎ||

(ப-பா-ம்.) அத அத꞉ - பிறகு, ஸம்ப்ரத்திஹி - ஸம்பிரதாயமென்று சொல்லப்பட்ட கருமம் அதாவது புத்திரனிடத்தில் தன்னந்தகாலத்தில் தன் வியாபாரங்களைப் பொறுத்தல்; யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைஷ்யந் - மரிக்கப்போகிறவனாக, மந்யதே - எண்ணுகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், புத்ரம் - பிள்ளையைக் குறித்து, த்வம் - நீ, ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், த்வம் - நீ, யஜ்ஞ꞉ - யக்யம், த்வம் - நீ, லோக꞉ - உலகம், இதி - என்று, ஆஹ - சொல்லுகிறான், ஸ꞉ - அந்த, புத்ர꞉ - பிள்ளையானவன், அஹம் - நான், ப்ரஹ்ம - ப்ரம்மம், அஹம் - நான், யஜ்ஞ꞉ - யக்யம், அஹம் - நான், லோக꞉ - உலகம், இதி - என்று, ப்ரத்யாஹ - பதில்சொல்லுகிறான், யத்வைகிஞ்ச-யாதானொன்று, அநூக்தம் - அத்தியயனம் செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமோ, தஸ்ய - அந்த, ஸர்வஸ்ய - எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரஹ்மேதி - ப்ரம்மமென்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்று சேர்ந்தது அதாவது இவ்வளவுகாலம் வேதவிஷயமான அத்தியயன வியாபாரம் என்னால் செய்யக்கூடியது எதுவோ அவையெல்லாம் இனி உன்னுடையனம் என்று கருத்து, யே வை கே ச - யாதொரு, யஜ்ஞா꞉ - யக்யங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம் - எல்லாவற்றிற்கும், யஜ்ஞ இதி - யக்ய என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நான்செய்யவேண்டிய யக்யங்களும் உன்னுடையனமென்று கருத்து, யே வை கே ச - யாதொரு, லோகா꞉ - உலகங்களோ, தேஷாம் - அந்த, ஸர்வேஷாம் - எல்லாவற்றிற்கும், லோக இதி - லோக என்கிற பதத்தால், ஏகதா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது நானடையவேண்டிய உலகங்களும் உன்னுடையனமென்று கருத்து, இதம் - இந்த, ஸர்வம் - எல்லாக் காரியங்களுக்கும், ஏதாவத்வை - இவ்வளவுதான், ஏதத் - இந்த, ஸர்வம் - வேதம் யக்யம் உலகமிவைகளே, அயம் ஸந் - இந்தப் புத்திரரூபமாகவே, இத꞉ - இந்த உலகத்தில் நின்றும், மா - என்னை, அபுநஜத் - ரக்ஷிக்கப்போகிறான், (இதி - என்று), பிதா - தகப்பன், ஆஹ - சொல்லுகிறான், தஸ்மாத் - ஆகையாலே, அநுஶிஷ்டம் - ஆக்யாபிக்கப்பட்ட, புத்ரம் - பிள்ளையை, லோக்யம் - உலகத்துக்குச் சாதனமாக, ஆஹு꞉ - சொல்லுகிறார்கள், தஸ்மாத் - அப்படிச் சாதனமாகையால், ஏநம் - இந்தப் பிள்ளையை, அநுஶாஸதி - தகப்பன்மார்கள் ஆக்யாபிக்கிறார்கள், ஏவம்வித் - இப்படி ஆக்யாபித்த, ஸ꞉ - அந்தத் தகப்பன், யதா - எக்காலத்தில், ப்ரைதி - பரலோகத்தை அடைகிறானோ, அத - அக்காலத்தில், ஏபி꞉ - இந்த, ப்ராணைஸ்ஸஹ - ப்ராணனோடே கூடத்தானே, புத்ரம் - பிள்ளையை, ஆவிஶதி - ப்ரவேசிக்கிறான்,

सः - அந்தப் பிள்ளையானவன், यदि - ஒருகாலத்தில், अनेन - இந்தத் தகப்பனாலே, किंचित् - ஒருகாரியம், अक्ष्णया - மூலைவழியாய், अकृतं - செய்யப்படாததாக, भवति - ஆகிறதோ, तस्मात् - அந்த, सर्वस्मात् - எல்லாக் காரியத்தில் நின்றும், एनं - இந்தப் பிதாவை, मुञ्चति - விடுவிக்கிறான். तस्मात् - ஆகையால், पुत्रो नाम - பிள்ளையென்று பெயர், सः - அந்தப் பிதாவானவன், पुत्रेणैव - பிள்ளையினாலேதானே, अस्मिन् - இந்த, लोके - உலகத்தில், प्रतितिष्ठति - பெருமை அடைகிறான், अथ - பிறகு, एनं - இந்தப் புருஷனை, अमृताः - அமோகங்களான, दैवाः - மனிதர்களைக்காட்டிலும் வேறு பட்டதுதான், एते - இந்த, प्राणाः - ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்கள், आविशन्ति - அடைகின்றன.

पृथिव्यै चैनमग्नेश्च दैवी वागाविशति सा वै दैवी वाग्यया यद्यदेव वदति तत्तद्भवति ||கஅ||

(ப்-பா-ம்.) पृथिव्यै - பூமியில் நின்றும், अग्नेः - அக்நியில் நின்றும், दैवी - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, वाक् - வாக்கானது, एनं - இந்தப் புருஷனை, आविशति - அடைகிறது, यया - யாதொரு வாக்கினாலே, यद्यदेव - யாதொன்றைத்தானே, वदति - சொல்லுகிறானோ, तत्तत् - அதது, भवति - உண்டாகிறதோ, सा - அதானது, दैवी वाक् - தேவவாக்கு என்று சொல்லப்பட்டது.

दिवश्चैनमादित्याच्च दैवं मन आविशति तद्वै दैवं मनो येनानन्द्येव भवत्यथो न शोचति ||கசு||

(ப்-பா-ம்.) दिवः - ஆகாயத்தில் நின்றும், आदित्यात् - ஸூரியனிடத்தில் நின்றும், एनं - இவனை, दैवं - மனிதர்களில் வேறுபட்டதான, मनः - மனதானது, आविशति - அடைகிறது, येन - யாதொரு மனதால், आनन्दी एव - சுகியாகத்தானே, भवति - ஆகிறான், अथो - பிறகு, न शोचति - துக்கியாகிறதில்லையோ, तत् वै - அதுதானே, दैवं - தெய்வமென்று சொல்லப்பட்ட, मनः - மனது.

अद्भ्यश्चैनं चन्द्रमसश्च दैवः प्राण आविशति स वै दैवः प्राणो यः संचरंश्चासंचरंश्च न व्यथतेऽथो न रिष्यति स एवंवित्सर्वेषां भूतानामात्मा भवति यथैषा देवतैवं स यथैतां देवतां सर्वाणि भूतान्यवन्त्येवं हैवंविदं सर्वाणि भूतान्यवन्ति यदु किंचेमाः प्रजाः शोचन्त्यमैवासां तद्भवति पुण्यमेवामुं गच्छति न ह वै देवान्पापं गच्छति ||

(ப்-பா-ம்.) अद्भ्यः - ஜலத்தில் நின்றும், चन्द्रमसः - சந்த்ரனிடத்தில் நின்றும், एनं - இந்தப் புருஷனை, दैवः - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, प्राणः - ப்ராணனானது, आविशति - அடைகிறது, यः - யாதொரு ப்ராணனானது, संचरन् - சலித்தபோதிலும், असंचरन् -

சலியாதபோதிலும், ந வ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, (ஏம்) - ஏவம் ஸஞ்சரந் - சலியாதவனாக, யதா - எப்படி, ந வ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ததா - அப்படி, ஸஞ்சரந் - சலித்தவனாகவும், ந வ்யதெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஸ ஏவ - அவன்தானே, தெவ: - தெய்வமென்கிற, ப்ராண: - ப்ராணன், ஏவம்வித் - இப்படி அறிந்த, ஸ: - அவன், அதோ - பிறகு, ந ரிஷ்யதி - நாசமடைகிறதில்லை, யதா - எப்படி, ஏஷா - இந்த, தேவதா - தேவதையோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஸ: - அந்தப் புருஷனானவன், ஸர்வேஷாம் - எல்லா, பூதாநாம் - ப்ராணிகளுக்கும், ஆத்மா - ஆத்மாவாக, பவதி - ஆகிறான், யதா - எப்படி, ஏதாம் - இந்த, தேவதாம் - தேவதையை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றனவோ, ஏவம் ஹ - இந்தப்படியே, ஏவம்விதம் - இப்படி அறிந்தவனை, ஸர்வாணி - எல்லா, பூதாநி - ப்ராணிகளும், அவந்தி - காப்பாற்றுகின்றன, யது - யாதொரு பாபத்தினாலேதானே. இமா: - இந்த, ப்ரஜா: - ப்ராணிகள், கிஞ்ச - கொஞ்சம், ஶோசந்தி - துக்கிக்கின்றனவோ, தத் - அந்த பாபமானது, தாஸாம் ஏவ - இந்த ப்ராணிகளுக்குத்தானே, அமா - அப்பொழுதே, பவதி - உண்டாகிறது, புண்யம் ஏவ - புண்ணியந்தானே, அமும் - இவனை, கச்சதி - அடைகிறது, தேவாந் - தேவர்களை, பாபம் - பாவமானது, ந கச்சதி ஹைவ - அடைகிறதில்லையன்றோ.

அதாதோ வ்ரதமீமாம்ஸா ப்ரஜாபதிர்ஹ கர்மாணி ஸஸ்ருஜே தாநி ஸ்ருஷ்டாந்யந்யோந்யேநாஸ்பர்தந்த வதிஷ்யாம்யேவாஹமிதி வாக்ததே்ர த்ரக்ஷ்யாம்யஹமிதி சக்ஷு: ஶ்ரோஷ்யாம்யஹமிதி ஶ்ரோத்ரமேவமந்யாநி கர்மாணி யதாகர்ம தாநி ம்ருத்யு: ஶ்ரமோ பூத்வோபயேமே தாந்யாப்நோத்தாந்யாப்த்வா ம்ருத்யுரவாருந்த தஸ்மாச்ச்ராம்யத்யேவ வாக் ஶ்ராம்யதி சக்ஷு: ஶ்ராம்யதி ஶ்ரோத்ரமதேமமேவ நாப்நோத்யோ(அ)யம் மத்யம: ப்ராணஸ்தாநி ஜ்ஞாதும் தத்ரிரே அயம் வை ந: ஶ்ரேஷ்டோ ய: ஸஞ்சரம்ஶ்சாஸஞ்சரம்ஶ்ச ந வ்யததே(அ)தோ ந ரிஷ்யதி ஹந்தாஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமஸாமேதி த ஏதஸ்யைவ ஸர்வே ரூபமபவம்ஸ்தஸ்மாதேத ஏதேநாக்யாயந்தே ப்ராணா இதி தேந ஹ வாவ தத்குலமாசக்ஷதே யஸ்மிந்குலே பவதி ய ஏவம் வேத ய உ ஹைவம்விதா ஸ்பர்ததே(அ)நுஶுஷ்யத்யநுஶுஷ்ய ஹைவாந்ததோ ம்ரியத இத்யத்யாத்மம் ||உக||

(ப்·பா·ம்.) அத - பிறகு, அத: - வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகளுடைய த்யானம் சொன்னதினால், வ்ரதமீமாம்ஸா - த்யானத்தினுடைய விசாரமானது, ப்ரஸ்தூயதெ - ஆரம்பிக்கிறது, ப்ரஜாபதிர்ஹ - ப்ரம்மனேவென்றால், கர்மாணி - கர்மம் ஞானம் என்கிற இந்திரியங்களை, ஸஸ்ருஜே - படைத்தான், ஸ்ருஷ்டாநி - படைக்கப்பட்ட, தாநி - அந்த இந்திரியங்கள்,

அந்யோந்யேந - ஒன்றுக்கொன்று, அஸ்பர்தந்த - சண்டையிட்டன, அஹமேவ - நானே, வதிஷ்யாமி - வார்த்தைசொல்லுகிறேன், இதி - என்று, வாக் - வாக்கானது, தத்ரே - இருந்தது, சக்ஷு: - கண்ணானது, அஹம் - நான், த்ரக்ஷ்யாமி-பார்க்கிறேன், இதி-என்றும், ஶ்ரோத்ரம் - காது, அஹம்- நான், ஶ்ரோஷ்யாமி - கேட்கிறேன், இதி - என்றும், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், அந்யாநி - வேறு, கர்மாணி - இந்திரியங்களும், யதாகர்ம - தங்கள்தங்கள் கருமங்களை எண்ணினவைகளாகவும், (ஸ்திதவந்தி-இருந்தன), தாநி - அவைகளை, ம்ருத்யு: - மிருத்யுவென்கிற தேவதையானது, ஶ்ரம: - சிரமமாக, பூத்வா - ஆய், உபயேமே - சமீபத்தில் வந்தது, தாநி - அந்த இந்திரியங்களை, ஆப்நோத் - அடைந்தது, தாநி - அந்த இந்திரியங்களை, ம்ருத்யு: - மிருத்யுவானது, ஆப்த்வா - அடைந்து, அவாருந்த - காரியங்களைத் தகைந்தது, தஸ்மாத்-ஆகையால், வாக்-வாக்கானது, ஶ்ராம்யத்யேவ- சிரமத்தை அடைகிறது, சக்ஷு: - கண்ணும், ஶ்ராம்யதி-சிரமத்தை அடைகிறது, ஶ்ரோத்ரம் - காதும், ஶ்ராம்யதி - சிரமத்தை அடைகிறது, அத - பிறகு, ய: - யாதொரு, அயம் - இந்த, மத்யம: -மார்பிலிருக்கிற ப்ராணனோ, இமமேவ - இந்த ப்ராணனைத்தானே, நாப்நோத் - அடையவில்லை, தாநி - அந்த இந்திரியங்கள், ஜ்ஞாதும் - உயர்ந்ததை அறிவதற்கு, தத்ரிரே - யத்தனித்தது, அயம்வை - இந்த ப்ராணன்தானே, ந: - நமக்குள், ஶ்ரேஷ்ட: - உயர்ந்தவன், ய: - யாதொருவன், ஸஞ்சரம்ஶ்ச - சஞ்சரித்தபோதிலும், அஸஞ்சரம்ஶ்ச - சஞ்சரியாதவன்போல, ந வ்யததே-சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ந ரிஷ்யதி - நாசத்தை அடைகிறதில்லை, ஹந்த - இந்தப்பதம் தங்களுக்கு அனுகூலனான தலைவன் அடைந்த ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது, ஸர்வே - எல்லோருக, அஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய ரூபமேவ-உருவத்தைத்தானே, அஸாம - அடைவோம், இதி - என்று, தே - அந்த, ஸர்வே- எல்லா இந்திரியங்களும், ஏதஸ்ய - இந்த ப்ராணனுடைய, ரூபமேவ - உருவத்தைத்தானே, அபவந் - அடைந்தன, தஸ்மாத் - ஆகையால். ஏதே - இந்த இந்திரியங்கள், ப்ராணா இதி-ப்ராணனென்று, ஏதேந- இந்த ப்ராணன் பெயரினாலே, ஆக்யாயந்தே - சொல்லப்படுகின்றன, ய: - யாதொருவன், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், வேத-த்யானம்செய்கிறானோ (ஸ:, அவன்), யஸ்மிந் - எந்த, குலே - வம்சத்தில், பவதி-பிறக்கிறானோ, தத்- அந்த, குலம் - குலமானது, தேந ஹவாவ - அவனால் ப்ரசித்தமானதாக, ஆசக்ஷதே - சொல்லுகிறார்கள், ய உ ஹ-யாதொருவன்தானே, ஏவம்வித- இப்படி அறிந்தவனோடு, ஸ்பர்ததே - சண்டையிடுகிறானோ, (ஸ:-அவன்)- அநுஶிஷ்யஹைவ - உயர்ந்தவனாகவே, அந்தத:-வெகுநாள் பொறுத்து, ம்ரியதே - இறக்கிறான், இதி - என்று, அத்யாத்மம் - ப்ராணனின் த்யான வழியானது, (உக்தம் - சொல்லப்பட்டது).

அதா²தி⁴தை³வதம் ஜ்வலிஷ்யாம்யேவாஹமித்யக்³நிர்த³த்⁴ரே தப்ஸ்யாம்யஹமித்யாதி³த்யோ பா⁴ஸ்யாம்யஹமிதி சந்த்³ரமா ஏவமந்யா தே³வதா யதா²தை³வதꣳ ஸ யதை²ஷாம் ப்ராணாநாம் மத்⁴யம: ப்ராண ஏவமேதாஸாம் தே³வதாநாம் வாயுர்ம்லோசந்தி ஹ்யந்யா தே³வதா ந வாயு: ஸைஷாநஸ்தமிதா தே³வதா யத்³வாயு: ||௨௨||

(ப-பா-ம்.) அத² - பிறகு, அதி⁴தை³வதம் - தேவதாவிஷயமான த்யானமானது சொல்லப்படுகிறது, அஹமேவ - நானே, ஜ்வலிஷ்யாமி - கொளுத்தப்போகிறேன், இதி - என்று, அக்³நி: - அக்நியானது, த³த்⁴ரே - இருந்தது, அஹம் - நான், தப்ஸ்யாமி - தபிக்கப்போகிறேன், இதி - என்று, ஆதி³த்ய: - சூரியனும், அஹம் - நான், பா⁴ஸ்யாமி - விளங்கப்போகிறேன், இதி-என்று, சந்த்³ரமா: - சந்திரனும், ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், அந்யா: - வேறு, தே³வதா: - திக்கு முதலிய தேவதைகளும், யதா²தை³வதம் - தங்கள் தங்கள் விருத்தியைத் தாண்டாமல், (அதி⁴ஷ்டி²ரே - எண்ணின்), யதா² - எப்படி, ஏஷாம் - இந்த, ப்ராணாநாம் - வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்குள், மத்⁴யம: - இருதயத்திலிருக்கிற, ப்ராண: - ப்ராணனானவன், ஸ: - மேற்கூறியபடி சிரேஷ்டனோ, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரம், ஏதாஸாம் - வேறு, தே³வதாநாம் - தேவர்களுக்குள், வாயு: - வாயுவானவன், அந்யா: - வேறு, தே³வதா: - தேவதைகள், ம்லோசந்தி ஹி-அஸ்தமிக்கிறார்களோ, வாயு: - வாயுவானவன், ந - அஸ்தமிக்கிறதில்லையோ, யத் - யாதொரு, வாயு: - வாயுவென்று சொல்லப்பட்டவனோ, ஸைஷா - அந்த இந்த, தே³வதா - தேவதையானது, அநஸ்தமிதா - அஸ்தமிக்காதது.

அதை²ஷ ஶ்லோகோ ப⁴வதி யதஶ்சோதே³தி ஸூர்யோ(அ)ஸ்தம் யத்ர ச க³ச்ச²தீதி ப்ராணாத்³வா ஏஷ உதே³தி ப்ராணே(அ)ஸ்தமேதி தம் தே³வாஶ்சக்ரிரே த⁴ர்மꣳ ஸ ஏவாத்³ய ஸ உ ஶ்வ இதி யத்³வா ஏதே(அ)முர்ஹ்யத்⁴ரியந்த ததே³வாப்யத்³ய குர்வந்தி | தஸ்மாதே³கமேவ வ்ரதம் சரேத் ப்ராண்யாச்சைவாபாந்யாச்ச நேந்மா பாப்மா ம்ருத்யுராப்நுவதி³தி யத்³யு சரேத் ஸமாபிபயிஷேத்தேநோ ஏதஸ்யை தே³வதாயை ஸாயுஜ்யꣳ ஸலோகதாம் ஜயதி ||

(ப-பா-ம்.) அத² - பிறகு, ஏஷ: - இந்த, ஶ்லோக: - மந்திரமானது, ப⁴வதி - இருக்கிறது, யத: - யாதொன்றினிடத்தில் நின்றும், ஸூர்ய: - சூரியனும், உதே³தி - உதிக்கிறானோ, யத்ர ச - யாதொன்றினிடத்திலும், அஸ்தம் - அஸ்தமனத்தை, க³ச்ச²தி - அடைகிறானோ, இதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ப்ராணாத்³வை-ப்ராணனிடத்தில் நின்றுதானே, ஏஷ:-இந்தச் சூரியன், உதே³தி - உதிக்கிறான், ப்ராணே - ப்ராணனிடத்தில், அஸ்தமேதி - லயத்தை அடைகிறான், அதாவது ஆதித்யன் அக்நி இவைகள் ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட. வாயுவின் கதியை அபேக்ஷிக்கிறதாகையால் வாயுவி

னிடத்திலேயே உதயாஸ்தமநங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றன, தம் - அந்த ப்ராணனையே, தேவா: - வாக்குமுதலியனவும் அக்நிமுதலியனவும், தர்மம் - த்யானமாகிற தர்மமாக, சக்ரிரே - எண்ணின, ஸ ஏவ - அந்தத் தருமந்தானே, அத்ய - இப்பொழுதும், ஸ உ - அந்தத் தருமந்தானே, ஶ்வ: - நாளைக்கும், அநுஷ்டேய: - அநுஷ்டிக்கத்தகுந்தது, இதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், யத் - யாதொரு காரணத்தால், ஏதே - இந்த வாக்கு முதலியவைகளை, அமுர்ஹி - இந்தக் காலத்தில், அத்ரியந்த - த்யானம் செய்யவேண்டியவைகளாக எண்ணினவைகளோ, தத் ஏவ - ஆகையால்தானே, அத்யாபி - இப்பொழுதும், குர்வந்தி - த்யானம் செய்கின்றனர், தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏகம் - ஒன்றான, வ்ரதம் - முக்கிய ப்ராணனுடைய த்யானத்தைத்தானே, சரேத் - செய்யக்கடவன், ப்ராண்யாத் ச ஏவ - ரேசகமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணயாமத்தைச் செய்யக்கடவன், அபாந்யாத் ச - அப்படியே பூரகத்தையும் செய்யக்கடவன், ந - என்னை, பாப்மா - பாவத்தினுருவமாகிய, ம்ருத்யு: - மிருத்யுவானது, ந ஆப்நுவத் - அடையாது, இதி - என்கிற புத்தியால், யத்யு சரேத் - ஆரம்பித்தானேயானால், ஸமாபிபயிஷேத் - முடிக்கக்கடவன், தேந - அந்த த்யானத்தினாலேயே, ஏதஸ்யை - இந்த, தேவதாயை - தேவதையினுடைய, ஸாயுஜ்யம் - சமான போகத்தையும், ஸலோகதாம் - சமான உலகத்தையும், ஜயதி - அடைகிறான்.

த்ருதீயாத்யாயே ஷஷ்டப்ராஹ்மணம்.

த்ரயம் வா இதம் நாம ரூபம் கர்ம தேஷாம் நாம்நாம் வாகித்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி நாமாந்யுத்திஷ்டந்தி । ஏததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வைர்நாமபி: ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி நாமாநி பிபர்தி ॥௧॥

பதப்பொருள்பாஷ்யம். வ்யாக்ருதா வ்யாக்ருதங்களெல்லாம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன நாமமென்றும் ரூபமென்றும் கர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற அவைகளுக்குள் நாமங்களுக்கு வாக்கு என்பது உபாதாநம்; வாக்கினால் எல்லா நாமங்களும் உண்டாகின்றன இந்த வாக்கே எல்லா நாமங்களுக்கும் ஸாமம். இது எல்லா நாமங்களோடும் ஸமமாயிருக்கின்றது. இது எல்லா நாமங்களுக்கும் ப்ரம்மம். இது எல்லா நாமங்களையும் பரிக்கின்றது.

அர்த்தபேதங்கள்.

(ஶம் - பா.) வாக்கு என்பது சப்தம், உக்தம் என்பது உபாதாநம். வைராக்யத்திற்குக் காரணமாக இந்த உபதேசம். (ரா - பா.) வாக்கு என்பது வாக்கிந்திரியம், உக்தம் என்பது காரணம். சேதநாசேதநங்களில் அசேதநங்களைப் பற்றியது.

அத ரூபாணாம் சக்ஷுரித்யேததேஷாமுக்தமதோ ஹி ஸர்வாணி ரூபாண்யுத்திஷ்டந்த்யேததேஷாம் ஸாமைதத்தி ஸர்வை ரூபை: ஸமமேததேஷாம் ப்ரஹ்மைதத்தி ஸர்வாணி ரூபாணி பிபர்தி ॥௨॥

பாஷ்யப்பொருள். ரூபங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கண்ணே காரணம். இதனுல் எல்லா ரூபங்களும் வெளியாகிறது. இதுவே ரூபங்களுக்கு ஸாமம் ப்ரம்மம்.

(ஶம் - ஸா.) ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயத்தால் முன்போலவே கருத்து. கண்ணென்பது ரூபம். (ரா - ஸா.) கண்ணென்பது இந்திரியம், உபசாரந்யாயத்தாலே கருத்துக்கொள்க.

𑌅𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌥𑌮𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾-
𑌣𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌮𑍇𑌤
𑌦𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑌦𑍇𑌕
𑌮𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍋 𑌏𑌕𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌛𑌨𑍍𑌨𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌃 ॥௩॥

(ஶம் - ஸா.) கர்மஸாமாந்யத்தை கர்மவிசேஷங்களுக்குக் காரணமாகவும் ஸாமமாகவும் ப்ரம்மமாகவும் சொல்லுகிறது. இவையொன்று சேர்ந்து ஸங்காத சரீரமாகின்றது. மேலேசொல்லப்போகிற அம்ருதரூபம் ஸத்யத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது [illegible]மானது. அவித்யாவிஷயத்தை இங்குச் சொல்லியது இதில் வைராக்யமுடையவனுக்கு வித்யோபதேசத்திற்குத் தான். இப்படி மூன்றுவது அத்யாயம் முடிந்தது.

(ரா - ஸா.) கர்மமென்பது புண்ய பாபங்களையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பது ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. நாமரூப கர்மங்கள் ஜீவாத்மாவில் வேறுபட்டவையாயிருந்தாலும் பாமரர்களுக்கு ஒன்றுபோல் தோற்றுகிறது. கர்மபலமாகிய [illegible]ங்களால் ஏற்பட்ட இந்த ஜீவன் அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணங்களையுடையவனாயிருந்தும் வேடர்கள் கையிலகப்பட்ட ராஜகுமாரனைப்போல் தன்னைத்தானறியாமல் போகிறான்.

இதி ஷஷ்டம் ப்ராம்மணம் ஸமாப்தம்.

மூன்றுவது அத்யாயம் முடிந்தது.

𑍐 𑌦𑍃𑌪𑍍𑌤𑌬𑌾𑌲𑌾𑌕𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌨𑍂𑌚𑌾𑌨𑍋 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯 𑌆𑌸 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤
𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌸
𑌹𑌸𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌦𑌦𑍍𑌮𑍋 𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌜𑌨𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌜𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿॥ ௧॥

(ஶ - ஸா.) மூன்றுவது அத்யாயத்தில் சுருங்கச் சொல்லப்பட்ட வித்யை, அவித்யை இவ்விரண்டினுள் அவித்யை விரிவாய் சொல்லப்பட்டது. இந்த அத்யாயத்தில் வித்யை விரித்துரைக்கப்படுகிறது.

(ரா - ஸா.) ப்ரம்மம் ஜகத்காரணமென்பதை விரித்துரைப்பதற்கு இந்த நான்காவது அத்யாயம் தொடங்கப்படுகிறது.

ஸ்ருதியின் கருத்து.

(ஶம் - ஸா - ,ரா - ஸா.) வேதாந்தங்களையோதின கார்க்யகோத்ரரான பாலாகி என்பவரொருவர் கர்வங்கொண்டவரா யிருந்தார். அவர் காசிராஜாவான அஜாதசத்ரு என்பவரிடத்தில் சென்று நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் பண்ணுகிறேனென்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி, அஜாதசத்ரு சொல்லியது. நானுனக்கு ப்ரம்மோபதேசம் செய்கிறேனென்று நீர் சொன்னமாத்திரத்திற்கே உமக்கு ஆயிரம் கோதானம் செய்கிறேன். ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று என்னிடம் வந்தவரிது

வரையிலு மொருவருமில்லை. ஜநகரே ப்ரம்மத்தை விசாரிப்பவரென்றும் தாநம் கொடுப்பவரென்றும், ஜநகரையே எல்லாரும் நாடியோடுகிறார்கள், நீரொருவரே என்னிடம் வந்து ப்ரம்மத்தை யுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொன்னீர். ஆகையால் மிகவும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தேன் என்பது. இதனால் அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரம்மவித்துக்களிடத்தில் மிகவுமன்புண்டாயிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌅𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௨॥

(ஶம் - பா.) இப்படிக்கேட்க விரும்பி எதிர்கொண்டு நிற்கிற ராஜாவை நோக்கிப் பாலாகி சொல்லுகிறார். ஸூரியனிடத்திலும் நேத்திரத்திலும் அபிமாநியாய்க் கண்வழியாய் ஹ்ருதயத்தில் புகுந்து நான் போக்தாவாயும் கர்த்தாவாயுமிருக்கிறேனென்று தோற்றுகின்றான். இவனையே இந்தக் கார்யகாரண ஸங்காதத்தில் ப்ரம்மமாகக்கொண்டு உபாஸிக்கிறேன். ஆகையால் உமக்கும் அந்தப் புருஷனையே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கும்படி யுபதேசிக்கின்றேன். என்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு ப்ரதிவசநம் சொல்லுகிறார். நீர் சொன்ன இந்த ப்ரம்ம விஷயம் நானுமறிவேன். ஆகையாலிதைச் சொல்லவேண்டாம்; வேறே அறிவீராகில் சொல்லும். நீரிந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தாலும் இதை யுபாஸனைசெய்யும் வழியு மதன் பயனையு மறியீரென்றும் சொல்லவேண்டாம். நானெல்லாம் அறிவேன். எல்லாவற்றையுமதிசயித்தது தலையானது விளங்காநின்றதும் ப்ரம்மம். இதை யிப்படி யுபாஸித்தால் எல்லாவற்றையு மதிசயித்தவனாய்த் தலையாய் விளங்கும் தன்மையனாவானென்று அறிவேனன்றோ?

த்யமண்டலாபிமானியினுடைய உபாஸ[illegible] சொல்லுகிறது. என்பது விசேஷம். மற்றது சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌬𑍃𑌹𑌨𑍍𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌹 𑌸𑍁𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥௩॥

(ஶம் - பா.) சந்திரனிடத்திலும் மநதிலும் அபிமாநியாய்க் கர்த்தாவாய்ப் போக்தாவாய் விளங்குகிற புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கும்படி பாலாகி யுபதேசிக்க முன்போலவே இந்த உபாஸநம் முதலியவை எனக்குத் தெரியும், வேறு சொல்லும் என்று சொல்லி, மகானும் வெளுத்த வஸ்திரமுடையவனும் ஸோமராஜாவாயும் உபாஸநம் செய்கிறவன் அந்நஸம்ருத்திமுதலிய பலன்களை யடைவானென்பதையும் தெரியுமென்றார் என்பது கருத்து. மற்றது முன்போலவே.

(ரா - பா) ஸோமராஜ சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற ஒருவித கொடியை அபேதமாக உபாஸிப்பது அந்நஸம்ருத்தியைத் தரும் என்பது சிலர் மதமென்று சந்திரனே அந்நமாகிய ஸோமமாகையால் யதார்த்தமாகவே உபாஸிப்பது கீழ்ச்சொன்ன பலனைத் தருமென்பது கருத்தென்று சிலரும் சொல்லுகிறார்கள் என்றும் விசேஷம். மற்ற விஷயத்தில் சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌜𑌾𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍈𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍

ஸம்வதிஷ்டாஸ்தேஜஸ்வீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபா
ஸ்தே தேஜஸ்வீ ஹ பவதி தேஜஸ்விநீ ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ||௪||

(ஶம் - ஸா. ரா - ஸா.) மின்னலுக்கு அபிமானிபுருஷனை தேஜஸ்வியென்கிற குண
த்தோடு உபாஸநம் செய்தால் இவனுமிவன் ஸந்தாநமும் தேஜஸ்ஸை யடையலாமென்
பதும் எனக்குத்தெரியும், வேறு சொல்லுமென்றார்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள். மின்னலிலும்த்வக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மிந்ததேவதை
யொன்றென்பது சம்-பா, பேதம். பாலாகியை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறாரென்
பது இங்குமுண்டு. பாலாகிசொல்லுகிற விஷயம் தனக்குத்தெரியும் என்பதைச் சொல்
லுகிறார்.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமாகாஶே புருஷ ஏதமேவா
ஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந் ஸம்
வதிஷ்டா: பூர்ணமப்ரவர்தீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமே
வமுபாஸ்தே பூர்யதே ப்ரஜயா பஶுபிர்நாஸ்யாஸ்மால்லோகாத்ப்ரஜோ
த்வர்ததே ||௫||

(ஶம் - ஸா - ரா - ஸா.) ஆகாயத்திற்கு அபிமானியாயிருக்கிற புருஷனை பூர்ண
னாகவும் நிர்வ்யாபாரனாகவும் உபாஸிப்பவன் பூர்ணனாய் ஸந்தாநத்திற்கு அழிவில்லாத
வனுமாவானென்பதும் தெரியும் நீ சொல்லவேண்டாம் பாலாகியே என்று அவரை
நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார்.

அர்த்தபேதங்கள் ஆகாயத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதை யொன்றென்பது சம்-
பா, விசேஷம் மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் வாயௌ புருஷ ஏதமேவா
ஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந்ஸம்
வதிஷ்டா இந்த்ரோ வைகுண்டோऽபராஜிதா ஸேநேதி வா அஹமேதமுபா
ஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ஜிஷ்ணுர்ஹாபராஜிஷ்ணுர்பவத்யந்யத
ஸ்த்யஜாயீ ||௬||

(ஶம்-ஸா.) அவ்வாறே வாயுவினிடத்திலும் ப்ராணனிடத்திலும் ஒருதேவதை. பர
மேச்வர குணமுடையதும் ஸஹிக்க முடியாததும் ஜயிக்கமுடியாத ஸேனையாகவும், உபா
ஸிப்பவனுக்கு அப்படியே பலம் கிடைக்கும். முன்போலவே ப்ரச்னோத்தரங்களையறிக.

ரா - ஸா. பெரிய ஐச்வர்யத்தை யடையானும் வைகுண்டலோகமாகவும் தோ
ல்வியில்லாத ஸேனையாகவும் வாயுவிலிருக்கும் வாயுவபிமானி புருஷனை யுபாஸநம் செய்
தால் ஜயசிலனாகவும், தோல்வியில்லாதவனாகவும், சத்ருக்களை ஜயிப்பவனாகவும் ஆவான்.
மற்ற விஷயம் முன்போலவே காண்க.

ஸ ஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமக்நௌ புருஷ ஏதமேவாஹம்
ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மிந் ஸம்வதி
ஷ்டா விஷாஸஹிரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே
விஷாஸஹிர்ஹ பவதி விஷாஸஹிர்ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவதி ||௭||

(ஶம் - ஸா.) அக்நியிலும் வாக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. மற்றவை
முன்போலவேயாம். (ரா - ஸா.) விஷாஸஹித்வம் என்கிற குணமுடையவனாக அக்நி
புருஷனை உபாஸிக்கிற புருஷனும் அவன் ஸந்தாநமும் விஷாஸஹித்வமென்கிற அந்தக்
குணத்தை யடைகிறார்கள். விஷாஸஹித்வமாவது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் குண
மென்றறிக. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமப்ஸு புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மாமைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா: ப்ரதிரூப இதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ப்ரதிரூபம் ஹைவைநமுபகச்சதி நாப்ரதிரூபமதோ ப்ரதிரூபோऽஸ்மாஜ்ஜாயத இதி ||௮||

(ப௦ - ஸா.) ஜலத்திலும் ரேதஸ்ஸிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை. இதை ப்ரதிரூபமாக உபாஸநம் செய்பவனுக்கு, அதாவது சாஸ்திரானுகூலமாக உபாஸிப்பவனுக்குச் சாஸ்த்ரானுஸாரமாயே எல்லா முண்டாகும். சாஸ்திரத்தை யநுஸரித்தவனே இவனிடத்திலுண்டாவான். மற்றவை முன்போல.

(ரா - ஸா.) ஜலத்தில் ஸரியான ப்ரதிபிம்பம் விழுமாகையால் அந்த ஜலாபிமானி புருஷனை யுபாஸித்தவன் ஸரியான களத்திர ஸங்கத்தை யடைவான். அவனுக்கு ஸரியான ஸந்தானமுண்டாகும். மற்றவை முன்போலாம்.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயமாதர்ஶே புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மாமைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா ரோசிஷ்ணுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ரோசிஷ்ணுர்ஹ பவதி ரோசிஷ்ணுர்ஹாஸ்ய ப்ரஜா பவத்யதோ யை: ஸந்நிகச்சதி ஸர்வாம்ஸ்தாநதிரோசத இதி ||௯||

(ப௦ - ஸா.) தெளிவுள்ள கண்ணாடியிலும் ஆயுதங்களிலும் ஸத்வசுத்தியிலும் தேவதை யொன்று, அதை ப்ரகாசகுணமுடையதா யுபாஸநம் செய்தால் ப்ரகாசரூப மடைவான். மற்றவை முன்போல. (ரா - ஸா.) கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பபுருஷனை ஸ்வச்சகுணமுடையவனா யுபாஸிப்பவனும் அவன் மகனும் ஸ்வச்ச குணமுடையவனாவான். தானெவ்விடம் சேர்ந்தாலும் அங்குள் எல்லாரிலும் தான் கீர்த்திமானாயிருப்பான்.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் யந்தம் பஶ்சாச்சப்தோऽநூதேத்யேதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மாமைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா அஸுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே ஸர்வம் ஹைவாஸ்மிம்ல்லோக ஆயுரேதி நைநம் புரா காலாத்ப்ராணோ ஜஹாதி ||௧௦||

(ப௦ - ஸா - ரா - ஸா.) ப்ரதித்வநியை ப்ராணனாக உபாஸநம்செய்கிறவன் அபமிருத்யுவை யடையமாட்டான்.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் திக்ஷு புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மாமைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா த்விதீயோऽநபக இதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்தே த்விதீயவான் ஹ பவதி நாஸ்மாத்கணஶ்சித்யதே ||௧௧||

(ப௦ - ஸா - ரா - ஸா.) திக்குகளில் அபிமாநிதேவதைகளை ஸஹாயமுடையனவாகவும் பிரிவில்லாதவைகளாகவும் உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு எப்போதும் ஸஹாயமுண்டாம்; பந்துக்களிவனை விட்டுப் பிரியார்கள்.

ஸஹோவாச கார்க்யோ ய ஏவாயம் சாயாமய: புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்ரஹ்மோபாஸ இதி ஸஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மாமைதஸ்மின் ஸம்வதிஷ்டா ம்ருத்யுரிதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபா

ஸர்வꣳ ஹைவாஸ்மிம்ல்லோக ஆயுரேதி நைநம் புரா காலாந்ம்ருத்யு ராக3ச்ச2தி ||௧௨||

(ஸ0 - ர.) நிழலிலும் அஜ்ஞானத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதையொன்று. இதை ம்ருத்யுதேவதையாக உபாஸித்தவனுக்கு அம்ருத்யுவராது.

(ரா - ஸா.) புருஷனுடைய நிழல் கருத்து பயங்கரமாயிருக்கிறபடியினாலதை ம்ருத்யுவாக உபாஸிக்கும்படி விதித்தது. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

அர்த்தபேதங்கள். பத்தாவதுசுலோகத்தி லும் இதே பலன் சொல்லியிருக்கிற தென்னில் இதற்கு சம், பா, வில் இவனுக்கு நோய்வராமலிருப்பது விசேஷமென்று ஸமாதானம் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ ஹோவாச கா3ர்க்3ய ய ஏவாயமாத்மனி புருஷ ஏதமேவாஹம் ப்3ரஹ்மோபாஸ இதி ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்மா மைதஸ்மின் ஸம்வதி3ஷ்டா2 ஆத்மன்வீதி வா அஹமேதமுபாஸ இதி ஸ ய ஏதமேவமுபாஸ்த ஆத்மன்வீ ஹ ப4வத்யாத்மன்வினீ ஹாஸ்ய ப்ரஜா ப4வதி ஸ ஹ தூஷ்ணீமாஸ கா3ர்க்3ய: ||௧௩||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) ஆத்ம புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கிறேனென்று கார்க்யர் சொல்ல இது எனக்குத் தெரியும். இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நல்லறிவும் நல்லறிவுடைய பிள்ளையுமுண்டாகுமென்பதும் தெரியும். வேறுவித உபாஸமுண்டாகில் சொல்லுமென்று அஜாத சத்ரு கேட்க, ஒன்றும் தோற்றாமல் கார்க்யர் கவிழ்தலையிட்டு வாயை மூடிக்கொண்டு நின்றார்.

அர்த்தபேதங்கள். இவரிவ்வளவே அறிந்தாராகையால் அதற்குமேல் தெரியமை பற்றி வாய் மூடினார். ஆத்ம புருஷ, என்கிற விடத்திற்கு, சம், பா, வில் ப்ரஜாபதியினிடத்திலும் புத்தியிலும் ஹ்ருதயத்திலும் ஒரு தேவதை என்று வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. ரா, பா, வில் சரீராபிமாநியான ஜீவாத்மாவென்று அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டது.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருரேதாவந்நூ3 இதி ஏதாவத்3தீ4தி நைதாவதா விதி3தம் ப4வதீதி ஸ ஹோவாச கா3ர்க்3ய உப த்வா யானீதி ||௧௪||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) இப்படி வாய் மூடியிருக்கிற கார்க்யரை நோக்கி உமக்கு இவ்வளவுதான் தெரியுமோ என்று கேட்டார். இவ்வளவே எனக்குத்தெரியுமென்று கார்க்யர்சொன்னார். இவ்வளவு அறிந்தமாத்திரத்தினால் ப்ரம்மமறியப்படவில்லை, அறியவேண்டியது அதிகமாயிருக்கிற தென்று அஜாதசத்ரு சொன்னார். இதைச்கேட்ட மாத்திரத்தில கார்க்யர் நானும்மை யடைகிறேன், எனக்கு ப்ரம்ம வித்யையைச் சொல்லுமென்று அஜாதசத்ருவைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ரு: ப்ரதிலோமம் சைதத்3யத்3 ப்3ராஹ்மண: க்ஷத்ரியமுபேயாத்3 ப்3ரஹ்ம மே வக்ஷ்யதீதி வ்யேவ த்வா ஜ்ஞபயிஷ்யாமீதி தம் பாணாவாதா3யோத்தஸ்தௌ2 தௌ ஹ புருஷꣳ ஸுப்தமாஜக்3மதுஸ்தமேதைர்நாமபி4ராமந்த்ரயாஞ்சக்ரே ப்3ருஹன் பாண்ட3ரவாஸ: ஸோம ராஜன்னிதி ஸ நோத்தஸ்தௌ2 தம் பாணினா பேஷம் போ3த4யாஞ்சகார ஸ ஹோத்தஸ்தௌ2 ||௧௫||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) இவ்வாறு கிட்டிவந்த கார்க்யரை நோக்கி உத்தமவர்ணரான உமக்கு க்ஷத்ரியனான நான் வித்யோபதேசத்திற்கு ஆசார்யனாவது தகாது. இது சாஸ்திரவிருத்தமானது. மித்ரபாவனையாலே உமக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன், அந்த ப்ரம்ம வித்யையை; என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆஸநத்திலிருந்து எழுந்திருந்து இவர்கையைப்

பிடித்துக்கொண்டு உறங்குகிற ஒருவன் ஸமீபத்தில்சென்று, ஓபெரியவனே, ஓவெள்ளை வஸ்திரம் தரித்தவனே, ஓஸோம, ஓ அரசனே என்று ப்ராணனுடைய பெயர்களால் அழைக்க உறங்குகிற புருஷனுணராமலிருக்க அவனைக் கையாலுருட்டிப் புரட்ட அவனெழுந்திருந்தான்.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்யத்ரைஷ ஏதத்ஸுப்தோ(அ)பூத்ய ஏஷ விஜ்ஞாநமய: புருஷ: க்வைஷ ததா(அ)பூத்குத ஏததாகாதிதி ததுஹ ந மேநே கார்க்ய: ||௧௬||

(ஶாம் - ஹா - ரா - ஹா.) அந்த அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார். இப்போதுணர்ந்திருக்கிற இந்த விஜ்ஞாநமயபுருஷன் எவ்விடத்திலுறங்கினன். உறங்கும்போது எங்கிருந்தான். இப்போதெங்கிருந்து வந்தானென்று கார்க்யரைக் கேட்டார். அதைக் கார்க்யரறியவில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தக்கரணத்தினால் எல்லாவற்றையும் அறியுமவனையும் அந்தக்கரணத்தால் அறியப்படுமவனையும் இருக்கிறவன் ஆத்மா. ஆகையால் (மயட்) ப்ரத்யயம் வந்தது. விஜ்ஞாநமென்பது அந்தக்கரணம் என்று சங், பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. தேஹம் இந்திரியம் மநஸ் ப்ராணன் இவைகளைவிட ஜீவன் வேறென்று காட்டின பிறகு ஜீவனைவிட பரமாத்மா வேறென்று காட்டுவதற்கு இந்தச் சுலோகம் ஏற்பட்டது. எப்படி என்றால் ஜீவனுறங்குவதற்கு இடமானவன் ஜீவனைவிட வேறாகவேண்டும். இப்படியே மற்றவிடங்களிலும் காண்க. இந்தக் கருத்தைக் கார்க்யரறியவில்லை என்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்யத்ரைஷ ஏதத்ஸுப்தோ(அ)பூத்ய ஏஷ விஜ்ஞாநமய: புருஷஸ்ததேஷாம் ப்ராணாநாம் விஜ்ஞாநேந விஜ்ஞாநமாதாய ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்தஸ்மிஞ்சேதே தாநி யதா க்ருஹ்ணாத்யத ஹைதத்புருஷ: ஸ்வபிதி நாம தத்க்ருஹீத ஏவ ப்ராணோ பவதி க்ருஹீதா வாக்க்ருஹீதம் சக்ஷு: க்ருஹீதம் ஶ்ரோத்ரம் க்ருஹீதம் மந: ||

(ஶாம் - ப.) நாம், கேட்ட விஷயத்தை விளக்கிறோம். கார்க்யரே கேளும். இந்த விஜ்ஞாநமய புருஷன், அந்தக் கரணத்தையும் காரியாலத்தை ஸம்பந்தப்படாமல் அந்த சக்தியை க்ரஹித்துக்கொண்டு அஸம்ஸாரரூபமான தன்னுடைய ஆகாசஸ்பாவம் ரூபத்தில் லிங்கோபாதி ஸம்பந்தத்தை விட்டுறங்குகிறான். இது ஸ்வபிதி என்பதினாலும் விறங்குகின்றது. அப்போது வாகாதீந்திரியங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவன்றோ.

(ரா - ஹா.) இவ்வாறு தான் கேட்டதை யறியாமல் தடுமாறுகிற கார்க்யரைத் தெரிவிப்பதற்கு அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார். எப்போது இந்த விஜ்ஞாநமயபுருஷன் உறங்குகிறானோ அப்போது, ப்ராணங்களென்கிற இந்திரியங்களால் பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதாவது மநஸ்ஸை வேலையில்லாமலொழித்து, ஆகாசபதத்தின் பொருளாகிய பரமாத்மாவினிடத்தில் சயிக்கிறான். அதாவது தேவன் மநுஷ்யன் என்கிற ஆகாரபேதம் தோன்றாமல் தனக்குச் சரியான பரமாத்மஸ்வரூபத்தோடு கலந்து விடுகிறான். புருஷனுறங்குகிறானென்று இந்த இந்திரியங்களை க்ரஹிக்கும்போதே சொல்லுகிறார்களன்றோ? இந்திரியங்களப்போது விஷயங்களை க்ரஹிப்பதில்லை யன்றோ?

ஸ யத்ரைதத்ஸ்வப்ந்யயா சரதி தே ஹாஸ்ய லோகாஸ்ததுதேவ மஹாராஜோ பவத்யுதேவ மஹாப்ராஹ்மண உதேவோச்சாவசம் நிகச்சதி ஸ யதா மஹாராஜோ ஜாநபதாந்க்ருஹீத்வா ஸ்வே ஜநபதே யதாகாமம் பரிவர்தேதைவமேவைஷ ஏதத்ப்ராணாந்க்ருஹீத்வா ஸ்வே ஶரீரே யதாகாமம் பரிவர்ததே ||௧௮||

(ஸம் - ஹா - ரா - ஹா.) அந்தப் புருஷன் எப்போது ஸ்வப்நவ்ருத்தியோடு கூடியிருக்கிறானோ, அப்போது, அந்தந்த சுவர்க்காதி லோகங்களும், மஹாராஜஸ்தானமும், மஹாப்ராம்மண குணங்களும், அனேகவிதமான சித்ரங்களும் அந்தப் புருஷனுக்குண்டாகின்றன. மஹாராஜாவானவன் தன்னுடைய தேசங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு தனது ராஜ்யத்திலிருப்பதுபோல இந்த புருஷன் இந்த்ரியம் முதலியவற்றை க்ரஹித்துக்கொண்டு தன் சரீரத்தில் தன்னிஷ்டப்படி வர்த்திக்கிறான்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தபுருஷனுக்கு வாக்குமுதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லியதின்பேரில் ஸ்வப்நத்தில் வாக்குமுதலியவையடங்கியபோதும் நாநாவிதமான ஸம்ஸார ரூபங்களைக் காண்கிறானாகையாலது சேராதென்று சில ராக்ஷேபத்திற்கு ஸ்வப்நம் பொய்யாகையால் அந்த தோஷமில்லை என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. என்று சம்,பா,வில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லி அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் மற்ற விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை என்று சொல்லுகிறவர்களை நோக்கி ஸ்வப்நத்திலும் கர்த்தாவாயே இருக்கிறானென்று ஆத்மாவுக்குகர்த்ருத்வம் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வப்நம் ஸத்யமென்பது பல யுக்திகளாலும் சுருதி ப்ரமாணங்களாலும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌨 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍃𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌤𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌤𑌿𑌘𑍍𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌯𑍀𑌤𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 ॥௧௯॥

(ஸம் - ஹா.) ஆத்ம சக்தியை ஸுஷுப்தியில் மூதலிக்கிறது. (ரா - ஹா.) ஸ்வப்நத்திற்குப்பின் எப்போது பேருறக்கத்தை அதாவது ஸுஷுப்தியை அடைந்து ஒன்றையும் அறிகிறதில்லையோ: அப்போது ஹிதங்களென்கிற எழுபத்திரண்டாயிரம் நாடிகள் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்து புரீதத்து என்னும் மாம்ஸ பிண்டத்தை எதிர்கொண்டு பரப்புகின்றன. அந்த நாடிகளின் வழியாய்வந்து புரீதத்தில் சயிக்கிறான். புரீதத்திலிருக்கும் ப்ரம்மத்தில் சேருகிறான். அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; ராஜகுமாரனும், மகாராஜனும் மஹா ப்ராமணனும் எப்படி அதிசயமான ஆனந்தத்தையடைவனோ, அப்படியே இந்த ஜீவன் ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஆனந்தத்தோடு கூடினவனாகிறான். இதுவரையிலும் ஜாகரம், ஸ்வப்நம் ஸுஷுப்தி, இவைகளின்ஸ்வரூபம் வைராக்கியத்திற்காக நிரூபிக்கப்பட்டது.

𑌸 𑌯𑌥𑍋𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌚𑍍𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥௨௰॥

ஸம் - ஹா - ஊரணநாபியைப்போலவும் நெருப்புப் பொறிகள்போலவும் விஜ்ஞாநயாத்மாவினுடைய போதபூர்வ ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வாகாதீந்த்ரியங்களும் எல்லா கர்ம பலன்களும், அக்ந்யாதி ஸமஸ்ததேவதைகளும் எல்லா ப்ராணிகளும். வெளிப்படுகின்றன. அந்த ஆத்மா ஸத்யாஸத்யம், ப்ராணங்கள் ஸத்யம். அவைகளுக்கு இவை ஸத்யம். இது உபநிஷத்து. ரா - ஹா. லூதா என்கிற பூச்சியானது எவ்வாறு நூற்களின் நடுவிலிருந்து ஆகாரம் சம்பாதிப்பதற்கு நூற்களின் வழியாய் வெளிவருமோ, நெருப்பிலிருந்து பொரி கிளம்புவது எவ்வாறோ அவ்வாறே ஸுஷுப்தி ஆதாரமான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து எல்லா ஜீவர்களும் எல்லாஜ் ஞாநங்களும் எல்லா இந்திரியங்களும் எல்லாபூதங்களும் ஒரேகாலத்தில் வெளியாகின்றன. அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஸத்யத்திலும் ஸ்த்யமென்று ரஹஸ்யமான பெயர். அதாவது ஸத்யபூதர்களான ஜீவர்களிலும் ஸத்யமாகியவன் பரமாத்மா.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்சுருதியின் கீழ் சங்-பா த்தில் அநேக ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களா லத்வைத வாதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தப் படிக்கு இந்தச்சுருதி ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்றும், அதெப்படி எனில் ஸத்யமென்பது விகார ரூபமில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுமாகையால் ஜடம் சிறுப்பது பெருப்பது முதலிய விகாரங்களை யடையுமாகையால் அது ஸத்யமல்ல. ஜீவாத்மா எப்போதிலும் அணுவாயே இருப்பதொழியச் சிறுப்பது முதலிய விகாரங்களில்லாதவனுகையால் ஸத்யம். ஜீவாத்மாவைவிடப் பரமாத்மா ஸத்யம். ஏனென்ருல் ஜீவாத்மாதான், சிறுப்பது பெருப்பது என்றில்லையாயினும் தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்திற்க் குண்டான ஸங்கோச விகாஸங்களைப் பரம்பரையா யுடையவனு யிருக்கிருனுகையால் இவ்வழியாலாவது விகாரமுடையவனுகிருன். பரமாத்மாவுக்கு அவ்வழியாலும் விகாரமில்லை யாகையால் அதிலும் ஸத்யம் பரமாத்மா. ஸத்யபதத்தில் ஏகவசநம் (ஒருமைச்சொல்) ஜாதியைக் (கூட்டத்தை) குறிக்கும் என்று கொள்ளவேண்டும். சுருதியில்தானே (ப்ராணா:) என்கிற பதத்தினுல் பன்மையாய் விரிக்கப்பட்டமையாலெனக. ஆகவே ஜீவர்களனேகர்களென்றும் அவர்களிலும் பரஸ்பர ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும் பெற்ரும். இதனுல் ஏக ஜீவவாதம் மறுக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே ஜீவப்ரம்மைக்யவாதமும மறுக்கப்பட்டது. ஏனென்ருல் (நிர்தாரண ஷஷ்டியால்) வேறுபாட்டில் வந்த ஆறும் வேற்றுமையால் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்குப் பேதம் காட்டப்பட்டமையாலெனக. ஆனதாலப்படியே உபாஸிக்க வேண்டுமென்று அஜாத சத்ரு கார்க்யருக்குச் சொன்னதினுலென்றும் ரா-பா த்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவதத்யாயம் முதலாவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத சதுர்த்தாத்யாயே த்விதீயப்ராஹ்மணம்.

யோ ஹ வை சிசுꣳ ஸாதானꣳ ஸப்ரத்யாதானꣳ ஸஸ்தூணꣳ ஸதாமம் வேத ஸப்த ஹ த்விஷதோ ப்ராத்ருவ்யானவருணத்தி | அயம் வாவ சிசுர்யோऽயம் மத்யம: ப்ராணஸ்தஸ்யேதமேவாதானமிதம் ப்ரத்யாதானம் ப்ராண: ஸ்தூணான்னம் தாம ||௧||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) யவனொருவன் சிசுவை ஆதாநத்தோடும் ப்ரத்யாதாநத்தோடும், தூணோடும் கயிருேடும் கூடினதாக உபாஸிக்கிருனே அவன் ஏழுசத்துருக்களையும் நாசம் செய்கிருன். ப்ராணன், சிசு இதுவே ஆதாநம், இதுவே ப்ரத்யாதாநம். ப்ராணனே தூண். அந்நமே கயிறு.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சிசுவாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன் என்பது துல்யம். ஏழு சத்ருக்கள் யாரென்ருல் தலையிலுள்ள ஏழுத்வாரங்களென்றும் சங்-பா த்திலும், ஏழு தலைமுறை சத்ருக்களை என்று,* ரா-பா த்திலும் ஆதாநமென்பது அதிஷ்டாநமென்றும் அது சரீரமென்றும் சங்-பா த்திலும், ஆதாநமென்பது கர்பகோளம். அது ஹ்ருதயமென்று ரா-பா த்திலும் தூணுக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பலமென்று சங்-பா த்திலும் ஜீவனென்று ரா-பா த்திலும் ப்ரத்யாதாநமென்பது சிரஸ்ஸென்று சங்-பா த்திலும் இந்தச் சரீரம் பிறப்பிடம் போன்றதென்று ரா-பா த்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஒரு கன்றுக்குட்டியானது கர்பத்திலிருந்து பூமியில் பிறந்து தூணில் கயிருல் கட்டப்படுவதுபோல் பஞ்சவ்ருத்திப் பிராணன் ஹ்ருதயத்தில் தங்கிச் சரீரத்தில் வியாபித்து ஜீவனுகிய தூணில் அந்நமாகிய கயிருல் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது ரா-பா-வை யொடிய கருத்து. இவ்வாறு சங்கரபாஷ்யத்தை யொட்டின கருத்தை யூகித்துக்கொள்க.

தமேதா: ஸப்தாக்ஷிதய உபதிஷ்டந்தே தத்யா இமா அக்ஷன் லோஹின்யோ ராஜயஸ்தாபிரேனꣳ ருத்ரோऽன்வாயத்தோऽத யா அக்ஷன்னாபஸ்தாபி:

𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌾 𑌕𑌨𑍀𑌨𑌕𑌾 𑌤𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌧𑌰𑌯𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௨॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப் பிராணனை எழு (அக்ஷிதி) தேவதைகள் கிட்டுகிறார்கள். அஃதெப்படி எனில், கண்ணில் சிவந்த கோடுகள் தெரிகின்றனவன்றோ? அவ்வழியாலே இந்தப் பிராணனை உருத்திரன் கிட்டுகிறான். சுக்கு மிளகு தேய்த்துப் போட்டபோதும் புகை நுழைந்தபோதும் கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? அவ்வழியாலே பர்ஜந்யதேவதை இந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறது. கண்ணில் யாதொரு கருவிழி தெரிகின்றதோ அவ்வழியாலே சூரியனிந்த ப்ராணனைக் கிட்டுகிறான். கறுத்த ரூபம் யாதொன்று காண்கிறதோ, அவ்வழியாலக்நி தேவதையும் அந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். யாதொரு வெளுப்பு ரூபம் காண்கிறதோ அவ்வழியாலே இந்திரனுமிந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறான். கீழிமையைக்கொண்டு பூதேவதையும், மேலிமை வழியாலே த்யுலோக தேவதையும், இந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு உபாஸிப்பவர்கள் க்ஷயிக்காத அந்நத்தை அடைவார்கள். இப்படி க்ஷயிக்காத அந்நத்தைத் தருகிற தேவதைகளாகையாலே இந்தத் தேவதைகளைத் (அக்ஷிதி) தேவதைகளென்கிறது.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌬𑌿𑌲𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌵𑌾𑌗𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌬𑌿𑌲𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨 𑌇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌿𑌰 𑌏𑌷 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌬𑌿𑌲𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌯𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌤𑍀𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑌾 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹 𑌵𑌾𑌗𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயத்தி லிம்மந்திர முண்டு; அதாவது கீழ்த்துளையும் மேல் விரிவுமுள்ள சிரஸில் ப்ராணங்களாகிய இருஷிகள் நாநாரூபர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். எழு ப்ராணங்கள்முன் சொல்லப்பட்டவை. ப்ரம்மத்தோடு வாக்கெட்டாவது.

𑌇𑌮𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌗𑍋𑌤𑌮𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌾𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌗𑍋𑌤𑌮𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜 𑌇𑌮𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌜𑌮𑌦𑌗𑍍𑌨𑍀 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌜𑌮𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌮𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌮𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥௪॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) எழுப்ராணங்களை இருஷிகளாகச் சொன்னமையால் அவை எவை என்பதிலும் அவைற்றை உபாஸிப்பதிலும் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லுகின்றது. அதாவது காதிரண்டு கண்ணிரண்டு மூக்கிரண்டு வாயொன்று இவ்வேழுமென்றும் கௌதமரும் பரத்வாஜருமாக முறையே இரண்டு காதுகளையும் முறையே இரண்டு கண்களையும் விச்வாமித்ரஜமதக்நிகளாகவும், முறையே இரண்டு மூக்குகளையும் வஸிஷ்டகச்யபர்களாகவும், வாக்கையத்ரியாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்நஸம்ருத்தியுண்டாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நான்காவது அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ராம்மணம்

முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚 ||௧||

(ஶம்-ஹா-பா-ஷா.) ப்ரம்மம் இரண்டு ரூபமாயிருக்கிறது. மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் பிரிக்கப்படுகிறது. அழிவுள்ளது மதில்லாததும் பேராததும் பேருவதும் ஸத்தும், த்யத்துமாயிருக்கிறது.

பதார்த்தவ்யார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் மேலே ப்ரம்மத்தை நிச்சயிப்பதற்கு உபாதிகள் சொல்லப்படுகின்றனவென்று சங்-பாத்திலும், ப்ரம்மத்திற்குச் சரீரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ரா-பாத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸𑌃 ||௨||

(ஶம்-ஹா-பா-ஷா.) வாயு ஆகாசம் இவ்விரண்டு தவிர்ந்த மூன்று பூதங்களும் (அதாவது பஞ்சபூதங்களென்று ப்ரஸித்தமன்றோ? அவையாவன: பூமி ஜலம் தேஜஸ் ஸு வாயு ஆகாசம் இவையாம். அவற்றில் கடை இரண்டும் கழித்த மூன்று பூதங்களும் ப்ருதிவி ஜலதேஜஸ்ஸுகள்) மூர்தம். இதுவே மர்த்யம். இதுவே ஸ்திதம். இதுவே ஸத்து. இவ்வாறு மூர்தமாயும் மர்த்யமாயும் ஸ்திதமாயும் ஸத்தாயுமிருக்கிற இந்த ஆதித்யமண்டலமானது ரஸமாகின்றது.

𑌅𑌥𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 ||௩||

(ஶம்-ஹா-பா-ஷா.) வாயும் அந்தரிக்ஷமும் அமூர்த்தம். அமூர்த்தமாயும் அம்ருதமாயும், யத்தாயும், தத்தாயுமுள்ள இந்த ரூபத்திற்கு இந்த மண்டல புருஷன் ரஸமாகின்றான். இப்படி அதிதைவதம் சொல்லப்பட்டது.

பாதர்த்தவ்யார்த்த பேதங்கள்.

இந்தச் சுருதியில் ரஸமாக ரூபிக்கப்பட்ட மண்டல புருஷன் அசேதநமாகிய கரணரூபஹிரண்ய கர்பனென்று (சம்-பா) த்திலும், ஸூரிய மண்டலத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவை இந்தச் சுருதியில் அமூர்தரஸமாக த்யாநிக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ரா-பாத்திலும் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

𑌅𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌿𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑍋 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌰𑌸𑌃 ||௪||

(ஶம்-ஹா-பா-ஷா.) இனி அத்யாத்மம் கூறப்படுகிறது. ப்ராணனிலும் அந்தராகாசத்திலும் வேறானது மூர்த்தமெனப்படும். அத்யாத்மத்தில் இரஸமாக சக்ஷுஸ்ஸு

ரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா என்பதிவ்விடத்தில் சரீரத்தை என்று ரா-பா த்திலுல் வெளியாகின்றது.

அதாமூர்தம் ப்ராணஶ்ச யஶ்சாயமந்தராத்மந்நாகாஶ ஏததம்ருதமேதத்யதேதத்த்யம் தஸ்யைதஸ்யாமூர்தஸ்யைதஸ்யாம்ருதஸ்யைதஸ்ய யத ஏதஸ்ய த்யஸ்யைஷ ரஸோ யோ(அ)யம் தக்ஷிணே(அ)க்ஷந்புருஷஸ்த்யஸ்ய ஹ்யேஷ ரஸ: ||௫||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அந்தராகாசமும் ப்ராணவாயுவும் அத்யாத்மத்தில் அமிர்தம். மற்றவை முன்போல. தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷன் பரமாத்மாவென்று முன்போலவே ரா-பா த்தின் அபிப்பிராயம்.

தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸோ யதா பாண்ட்வாவிகம் யதேந்த்ரகோபோ யதாக்ந்யர்சிர்யதா புண்டரீகம் யதா ஸக்ருத்வித்யுத்தம் ஸக்ருத்வித்யுத்தேவ ஹ வா அஸ்ய ஶ்ரீர்பவதி ய ஏவம் வேதாதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி | ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்த்யத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம் ||௬||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தப் புருஷனுக்கு ரூபம் குஸும்ப வஸ்திரம்போலவும் வெள்ளைக்கம்பிளிபோலவும் பட்டுப்பூச்சிபோலவும் அக்நிஜ்வாலைபோலவும் தாமரைப் பூப்போலவும் மின்னல்போலவு மிருக்கின்றது; இதினுடைய சாயை மின்னல்போல விளங்கும். இனி இதைவிட இல்லை இல்லை என்று உபதேசம். இதைவிட வேறில்லை என்றது இதைவிட வேறு பரமில்லையென்றவாறு. இனிப் பெயர் (ஸத்யத்திலும் ஸத்யம்) என்று அதாவது ஸத்யமென்றால் ப்ராணன். அவற்றிலுமிது ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

அந்தக்கரணத்திற்குண்டாகிய வாசனைகளை அதற்கு ரூபமாக வர்ணித்திருக்கின்றது. வாஸனைகளனேகங்களாகையால் நாநாரூபங்கள் சொல்லப்பட்டது என்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் பரமாத்மாத்மாவுக்கு அப்ராக்ருத திவ்ய சரீரத்தை இந்தச்ருதி சொல்லுகிறதென்று ராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது. புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று (சங்) பொருள் கொண்டதினாலும் பரமாத்மாவென்று (ரா) பொருள் கொண்டதினாலு மிவ்வித பேதம் நேரிட்டது. ஆனால் புருஷ சப்தத்திற்கு அந்தக்கரணமென்று பொருள் சொல்லுவதிலும் பரமாத்மா என்று பொருளுரைப்பதே முக்யார்த்தத்தை யொத்ததாகின்றது. (அதாத ஆதேசோநேதிநேதி) என்கிற வாக்யத்திற்கு நிர்விசேஷம் ப்ரம்மம் என்று கருத்தென்றும மற்றொன்று மில்லை என்று நிஷேதிக்கப் படுகிறதென்றும் (சங்-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ப்ரம்மத்திற்கு அளவில்லையென்று அந்த வாக்யத்திற்கு (ரா-பா) த்தில் கருத்துக்கொள்ளப் பட்டது.

நான்காவதத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராம்மணம்

முற்றிற்று.

அத சதுர்தம் ப்ராஹ்மணம்,

மைத்ரேயீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய உத்யாஸ்யந்வா அரே(அ)ஹமஸ்மாத்ஸ்தாநாதஸ்மி ஹந்த தே(அ)நயா காத்யாயந்யாந்தம் கரவாணீதி ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் என்கிற ருஷி ஒருவரிருந்தார். இரண்டுபேர் அவருக்குப் பார்யைகள். அவர்களிலொருத்தி காத்யாயநி, மற்றொருத்தி மைத்திரேயி. இந்தயாஜ்ஞவல்க்யர் ஸந்யாஸாச்ரமத்தையடைய வேண்டுமென்று நினைத்து மைத்திரே

யியைப்பார்த்துச் சொன்னர். அதாவது ஓமைத்திரேயி, நான் ஸந்யாசாச்ரமத்தைக் கைக்கொள்ளப்போகிறேன்; இந்தக் காத்யாயனியோடு உனக்குப் பங்கு பிரித்துக்கொடுக்கிறேன்; தனவிபாகம் செய்து கொடுக்கிறேனென்ருர்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 | 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌮 𑌇𑌯𑌂 𑌭𑌗𑍋𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑍈𑌵𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ||௨||

(பூ௦-ஹா-பா-ஷா.) அந்த மைத்திரேயி இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருர். இந்தப் பணத்தால் நிறைந்த பூமியைக்கொண்டு என்ன செய்யலாம்? அதைக் கொண்டு மோக்ஷத்தை யடையலாமா? என்று கேட்டாள். அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் இந்தப் பணம் முதலியவற்ருல் மோக்ஷத்தை யாசைப்படுவதில் உபயோகமில்லை; அது கிடைக்கமாட்டாது என்று சொன்னர்.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍀 𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ||௩||

(பூ௦-ஹா-பா-ஷா.) எனக்கு மோக்ஷத்திற்கு உபயோகப்படாத பணத்தால் உபயோகமில்லை; எந்த விதத்தினுல் மோக்ஷத்தையடைவேனே, அந்த உபாயத்தை நீரறிவீராகையால் அதையே எனக்குச் சொல்லும் என்று கேட்டாள்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀 𑌸𑌤𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌾𑌷𑌸 𑌏𑌹𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௪||

(பூ௦-ஹா-பா-ஷா.) ஓமைத்திரேயி, நீ நன்மையுள்ளவளாயும் எனக்கு ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவளாயுமிருக்கிருய்; கிட்டி வந்து நில்லு; நானுனக்குச் சொல்லுகிறேன்; அதை நீ த்யாநம்பண்ணு; கவனித்துக்கேட்டுக்கொள்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 | 𑌨𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌦𑌿

த்யாஸிதவ்யோ மைத்ரேய்யாத்மநோ வா அரே தர்ஶநேந ஶ்ரவணேந ம
த்யா விஜ்ஞாநேநேதꣳ ஸர்வம் விதிதம் ||௫||

(ரு௦-ஸா.) மோக்ஷ ஸாதநமான வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகப் பார்யா புத்ராதிகளிடத்தில் வைராக்யத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு உபதேசம்பண்ணுகிருர். வைராக்யம்பிறந்தாலன்ரோ அவற்றைவிடுவது சுலபமாகும்? உலகத்தில் பர்த்தாவினுடைய த்ருப்திககாகப் பார்யை அவனிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவே ப்ரீதிபண்ணுகிருள். அவ்வாறே பார்யையினுடைய த்ருப்திக்காகவும் ப்ரீதிக்காகவும் அவளிடத்தில் ப்ரீதிபண்ணுகிறதில்லை. தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவேதான். இவ்வாறே பிள்ளைகள் விஷயத்திலும்; இப்படியே பணவிஷயத்திலும் ப்ராஹ்மணவிஷயத்திலும் ராஜாவிஷயத்திலும்; இப்படியே லோகவிஷயத்திலும்; இப்படியே தேவதைவிஷயத்திலும்; இப்படியே பூதவிஷயங்களிலும் காண்க. இப்படியே எதாகிலும் தன்னுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதேதவிர அதினுடைய ப்ரீதிக்காக ப்ரியமாகிறதில்லை. ஆகையால் ஆத்மா அவ்வளவு சிறந்ததாகையால் அந்த ஆத்மாவைக்கேட்டு மநநம்பண்ணி த்யாநம் பண்ணிக்காணவேண்டும். ஓமைத்ரேயி, ஆத்மாவைக் கண்டதினுலும் கேட்டதினுலும் மநநம் செய்வதினுலும் த்யாநம் செய்வதினுலும் இவையெல்லாமறியப்படும்.

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மோபாஸநத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்குகிருர். மோக்ஷத்திற்கு ஆசைப்படுகிற மைத்ரேயிக்கு மோக்ஷஸாதநமாக உபதேசிக்கப்படுகிற இந்த உபதேசமானது பரமாத்மோபதேசமென்று அவச்யம்ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்தப்பரமாத்மாவை யறிவதினுலேயே மோக்ஷமுண்டாமேயன்றி மற்ருென்ருலுண்டாகாதென்று தைத்திரீய ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலிதைப் பரமாத்ம பரமாகவே யோஜிக்க வேண்டும். அதெப்படி என்ருல் (காமாய) என்பதற்கு ஸங்கல்பத்திற்காக வென்று பொருள். தான்தன்னுடைய பார்யைக்கு இஷ்டனுயிருப்பது தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலன்று. பரமாத்மாவினுடைய ஸங்கல்பத்தினுலேதான் இப்படியே மற்றவிஷயங்களிலும் காண்க. அப்படித் தன் ஸங்கல்பத்தால் எல்லாவற்றையும் ப்ரியமாக்குகிற பரமாத்மாவை தர்சந ஸமாநாகாரமாகிய த்யாநத்தில் கண்டால் உலகமெல்லா மாநந்த ரூபமாகின்றது. அல்லது காரணவிஜ்ஞாநத்தால் காரியமாகிய எல்லாமறியப்பட்டதாகிறது. இதனுல் ஸகலவித உபாஸநங்களிலும் (காரணத்வம்) என்கிற குணமானது உபாஸிக்கத்தக்கது.

ப்ரஹ்ம தம் பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மநோ ப்ரஹ்ம வேத க்ஷத்ரம் தம்
பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மந: க்ஷத்ரம் வேத லோகாஸ்தம் பராதுர்யோऽந்ய
த்ராத்மநோ லோகாந் வேத தேவாஸ்தம் பராதுர்யோऽந்யத்ராத்மநோ தே
வாந் வேத பூதாநி தம் பராதுர்யோऽந்யத்ராத்மநோ பூதாநி வேத ஸ
ர்வம் தம் பராதாத்யோऽந்யத்ராத்மந: ஸர்வம் வேதேதம் ப்ரஹ்மேதம் க்ஷத்ர
மிமே லோகா இமே தேவா இமாநி பூதாநீதꣳ ஸர்வம் யதயமாத்மா ||௬||

(ரு௦-ஸா-ரா-ஸா) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமாய்ப் பார்க்கப்பட்ட ப்ராம்மண ஜாதியும் க்ஷத்ரியஜாதியும், பூலோகம் முதலான லோகங்களும், தேவதைகளும், பூதங்களும் அனேக வார்த்தையினு லென்ன? ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் அப்படிப் பார்க்கிற புருஷனை ஸம்ஸாரியாக்கிவிடுகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். ஸமஸ்தமும் ப்ரம்ம சரீரமென்று (ரா - பா) த்திலும் ஸமஸ்தமும் மித்யாபூதமென்று (சங் - பா) த்திலும் முக்யக்கருத்து.

ஸ யதா துந்துபேர்ஹந்யமாநஸ்ய ந பாஹ்யாஞ்சப்தாஞ்சக்நுயாத்க்ர
ஹணாய துந்துபேஸ்து க்ரஹணேந துந்துப்யாகாதஸ்ய வா ஶப்தோ க்ரு
ஹீத: ||௭||

(ரு௦ - ஸா.) ஆத்ம வ்யதிரிக்தமா யில்லாததால் ஆத்மாவை யறிந்தமாத்திரத்தால் ஸகலத்தையு மறியலாமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறது. துந்துபி என்

கிற வாத்யத்தின் சப்தங்களைத் தனித்தனியே அறியக்கூடாமல் போனபோதிலும் துந்துபியை அறிந்தமாத்திரத்தால் துந்துபி சப்தமென்று பொதுவாய் எல்லா சப்தங்களையு மறிவதுபோல் ப்ரம்மத்தை யறிவதினாலேயே அதினாலுண்டாகிய ஸமஸ்தத்தையுமறியலாம்.

(ரா - ஸா.) கீழ் ஜகத்காரண பரமாத்மாவி னுபாஸநத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதற்குவேண்டிய மநோஜயத்திற் குபாயம்சொல்லுகிறது. துந்துபி வாத்யத்தைத் தடியாலடித்தபின் அதனாலுண்டான சப்தங்களை வெளியே போகவொட்டாமல் தடுக்கமுடியாது. ஆயினும் துந்துபி வாத்யத்தோடு அடிகோலைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினாலும் அல்லது துந்துபி வாத்யத்தை ஆக்ரமித்துக் கொள்வதினாலும் சப்தங்களைப் புறப்படவொட்டாமல் தடுக்கலாம். அப்படியே விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவிட்ட பிறகு அதனால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்க முடியாதாயினும், விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினால் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவியாமலிருக்கக்கூடும். ஆகையாலிந்த மார்க்கத்தினாலே இந்திரியநிக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌮𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾
𑌯 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌧𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ||௮||

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑍈 𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑍈 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌞𑍍𑌛𑌕𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾
𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌯𑍈 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨 𑌵𑍀𑌣𑌾𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌗𑍃
𑌹𑍀𑌤𑌃 ||௯||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளின் கருத்து முன்போலவே அந்தந்த பாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துந்துபி வாத்யத்திற்கும் அடிகோலுக்கும் பதிலாகச் சங்கையும் சங்கூதுகிறவனையும் வீணையையும் வீணைவாசிப்பவனையும் சொல்லியிருக்கிறது.

𑌸 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌧𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌧𑍂𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯
𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌉
𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯
𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 ||௧௦||

(ஶ௦-ஸா-ரா-ஸா.) ஈரக்கட்டையோடு சேர்ந்த அக்நியிலிருந்து புகைகள் கிளம்புவதுபோலவும் இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து மூச்சுக்காற்றுப்போலவும் இருக்கு வேத முதலியனவும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வித்தைகளும், உபநிஷத்துக்களும், சுலோகங்களும், ஸூத்திரங்களும், அநுவியாக்யாநங்களும், வியாக்யாநங்களும் உண்டாயின.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இருக்குமுதலியவை மந்திரபேதங்களென்றும் இவ்விடத்தில் இதிஹாஸமென்பது வேதத்தி லொருபாகமே என்றும், இவ்வாறே மற்றவையும் வேதபாகங்களே யென்றும், (சங் - பா) த்திலும் நான்கு வேதங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முதலியவை இதிஹாஸமென்றும், விஷ்ணுபுராணம் முதலியவை புராணங்களென்றும், வித்தைக ளறுபத்துநான்கென்றும், உபநிஷத்துகள் ஈசாதிகளென்றும், சுலோகங்களென்பது ஸ்மிருதிகளென்றும், அநுவ்யாக்யாநங்களென்பது பாஷ்யவ்யாக்யாநங்களென்றும், வ்யாக்யாநங்களென்பது பாஷ்யங்களென்றும் வ்யாக்யாநம்செய்து, இவற்றில் சில புராணாதிகள் மகா ரிஷிகளால் செய்யப்பட்டவையா யிருக்க ப்ரம்மத்தினிடத்தி லிருந்துண்டானவையாகச் சொல்வது கூடுமோவென்று சங்கித்து, அவர்களும் ப்ரம்மாம்சமானவர்களாகையாலப்படிச் சொல்லலாகுமென்று ஸமாதாநத்தோடு (ரா - பா.) மும் சொல்லு

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌨 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌧𑍍𑌵𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 ||௧௧||

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) எல்லாவித நீர்களுக்கும் ஸமுத்திரமே ஸ்தாநமாவதுபோல எல்லா ஸ்பர்சங்களுக்கும் த்வகிந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரஸங்களுக்கும் ரஸநேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கந்தங்களுக்கும் கிராணேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ரூபங்களுக்கும் கண்களே முக்யஸ்தாநம், எல்லா சப்தங்களுக்கும் சுரோத்திரேந்திரியமே முக்யஸ்தாநம், எலலா ஸங்கல்பங்களுக்கும் மனதே முக்கியஸ்தானம், எல்லா ஞாநங்களுக்கும் ஹ்ருதயமே முக்யஸ்தாநம், எல்லாக் கருமங்களுக்கும் கைகளே முக்யஸ்தாநம், எல்லா ஆநந்தங்களுக்கும் உபஸ்தமே முக்யஸ்தாநம், எல்லா விஸர்க்கங்களுக்கும் பாயுவே முக்யஸ்தாநம், எல்லா வழிகளுக்கும் கால்களே முக்கியஸ்தாநம், எல்லா வேதங்களுக்கும் வாக்கே முக்கியஸ்தாநமாம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச்சுருதி ப்ரஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரம்மமென்று ஸ்தாபிக்கிறது. என்று (சங்-பா) த்திலும் முன்சொல்லிய இந்திரிய நிக்ரகத்தை விவரிக்கிறதென்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌧𑌵𑌖𑌿𑌲𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑍇𑌤 𑌨 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌯𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌦𑍀𑌤 𑌲𑌵𑌣𑌮𑍇𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵 | 𑌏𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 ||௧௨||

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) உப்புக்கட்டியானது தண்ணீரில் போடப்பட்டபோது நீரில் கலந்துபோய்த் தனித்து எடுக்கமுடியாது எந்தப்பக்கத்தி லெடுத்தாலும் உப்பாகவே தோற்றுகின்றது. இப்படிப்போல விஜ்ஞாநகனமாகிய பரப்ரம்மமானது இந்தப்பூதங்களினால் ஜந்மத்தை யடைந்து அதினுடைய நாசத்தினால் நாசத்தையடைகிறது. மோக்ஷத்தையடைந்தபின் ஸம்ஜ்ஞை என்கிற ஸம்ஸாரமில்லை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயிக்குச் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மோக்ஷத்தில் ஜீவனுடைய ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று (சங்-பா) த்திலும், ஜீவசரீரத்தைக் கொண்டு ஜந்மாவஸ்தை நாசாவஸ்தையையு மடைகிறானென்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

𑌸𑌾 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌮𑍂𑌮𑍁𑌹𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍍𑌯𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌰 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 ||௧௩||

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) மோக்ஷமடைந்த பின்பு ஸம்ஜ்ஞையில்லை என்கிற வாக்யத்தில் எனக்கு மோகமுண்டாயிருக்கிறது. அதாவது அதினுடைய தாத்பர்யம் தெரிய

வில்லை என்று மைத்ரேயி சொன்னாள். அதற்கு நான் மோகப்படும்படி சொல்லவில்லை. முக்தித் தசையில் ஸர்வஜ்ஞாநமு முண்டு. ஆனால் அது ஸம்ஸாரமல்ல.

யத்ர ஹி த்³வைதமிவ ப⁴வதி ததி³தர இதரம் ஜிக்⁴ரதி ததி³தர இதரம் பஶ்யதி ததி³தர இதரம் ஶ்ருணோதி ததி³தர இதரமபி⁴வத³தி ததி³தர இதரம் மனுதே ததி³தர இதரம் விஜாநாதி யத்ர வா அஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூ⁴த்தத்கேந கம் ஜிக்⁴ரேத்தத்கேந கம் பஶ்யேத்தத்கேந கம் ஶ்ருணுயாத்தத்கேந கமபி⁴வதே³த்தத்கேந கம் மன்வீத தத்கேந கம் விஜாநீயாத் । யேநேத³ம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்³விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாதி³தி ॥

(ரங் - ஸா.) த்வைத மதத்தை யநுஸரித்துப் பேதத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. அத்வைத மத ஸித்தாந்தப்படி பேதமில்லை என்று நிச்சயம் பிறந்தபின், கர்த்ருத்வம் முதலியவை யில்லாமையாலே ஸம்ஸாரம் நசித்துப்போமென்பது கருத்து.

(ரா - ஸா.) இந்தச் சுருதி ஸ்வாதந்த்ர்யங் கூடாதென்று சுழிக்கின்றது. ஈச்வரனை விட்டுப் பிரிந்து சுதந்திரமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தென்று நினைக்கு மஜ்ஞாநிகளுக்குச் சம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. இந்தச் சுதந்திர புத்தி நீங்கிப் பரமாத்மாவை யுபாஸித்து மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டும்; பரமாத்மாநுக்ரஹம் ஸம்பாதிக்கவேண்டும்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத² பஞ்சமம் ப்³ராஹ்மணம்.

இயம் ப்ருதி²வீ ஸர்வேஷாம் பூ⁴தாநாம் மத்⁴வஸ்யை ப்ருதி²வ்யை ஸர்வாணி பூ⁴தாநி மது⁴ யஶ்சாயமஸ்யாம் ப்ருதி²வ்யாம் தேஜோமயோऽம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்⁴யாத்மம் ஶாரீரஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய: புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேத³மம்ருதமித³ம் ப்³ரஹ்மேத³ம் ஸர்வம் ॥௧॥

(ரங் - ஸா - ரா - ஸா) இந்த ப்ராம்மணத்தில் முன் சொல்லிய விஷயத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. இந்தப்ருதிவியானது எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவிக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவியிலும் அத்யாத்மத்திலும் அம்ருத மயனும் தேஜோமயனுமிருக்கிற புருஷன் எவனோ அவனே ஆத்மா, அம்ருதம் ப்ரம்மம் எல்லாமாயிருக்கிறான். மது என்பது தேன்போல் இனிப்பானதென்று குறிக்கின்றது.

இமா ஆப: ஸர்வேஷாம் பூ⁴தாநாம் மத்⁴வாஸாமபாம் ஸர்வாணி பூ⁴தாநி மது⁴ யஶ்சாயமாஸ்வப்ஸு தேஜோமயோऽம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்⁴யாத்மம் ரைதஸஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய: புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேத³மம்ருதமித³ம் ப்³ரஹ்மேத³ம் ஸர்வம் ॥௨॥

(ரங் - ஸா - ரா - ஸா) இந்தச் சுருதிக்கு கருத்தெல்லாம் முன்போலவே ப்ருதிவிக்கு பதிலாக ஜலத்தைக் கூட்டிக்கொள்வது விசேஷம் இரேதஸ்ஸை அதிஷ்டித்திருக்கிறான் புருஷன். என்பதும் விசேஷம்.

அயமக்³நி: ஸர்வேஷாம் பூ⁴தாநாம் மத்⁴வஸ்யாக்³நே: ஸர்வாணி பூ⁴தாநி மது⁴ யஶ்சாயமஸ்மிந்நக்³நௌ தேஜோமயோऽம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்⁴யாத்மம் வாங்மயஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய: புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேத³மம்ருதமித³ம் ப்³ரஹ்மேத³ம் ஸர்வம் ॥௩॥

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) இந்தச் சுருதியில் ஜலத்திற்கு பதிலாக அக்நியைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே அருத்தங்கொள்க. வாங்மயன் புருஷனென்பது விசேஷம்.

அயம் வாயு꞉ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய வாயோ꞉ ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந்வாயௌ தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ப்ராணஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௪||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) வாயுவைக் கூட்டிக்கொண்டு முன்போலவே எல்லாம் காண்க. ப்ராணமயன் புருஷன் என்பது விசேஷம்.

அயமாதித்ய꞉ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யாதித்யஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந்நாதித்யே தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் சாக்ஷுஷஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௫||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) இந்தச் சுருதியில் வாயுவுக்குப் பதிலாக ஆதித்யனையும் அதாவது சூரியனையும், ப்ராணமயனென்பதற்கும் பதிலாகக் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மற்றவை முன்போலவே.

இமா திஶ꞉ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வாஸாம் திஶாம் ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமாஸு திக்ஷு தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஶ்ரௌத்ர꞉ ப்ராதிஶ்ருத்கஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௬||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) சூரியனுக்குப் பதிலாகத் திக்குக்களையும் கண்களை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாகச் சப்தத்தைக் கிரகிக்கும் சுரோத்ரேந்த்ரியத்தை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் மாற்றிக்கொண்டு மற்றவற்றை முன்போலவே கொள்க.

அயம் சந்த்ர꞉ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய சந்த்ரஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிம்ஶ்சந்த்ரே தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் மாநஸஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௭||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) ஸூரியனுக்குப் பதிலாகச் சந்திரனையும் காதுகளை யதிஷ்டிப்பவனென்பதற்குப் பதிலாக மனதை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் சேர்த்துக்கொள்க. மிச்சம் முன்போலவாம்.

இயம் வித்யுத் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யை வித்யுத꞉ ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்யாம் வித்யுதி தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் தைஜஸஸ்தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉ புருஷோऽயமேவ ஸ யோऽயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௮||

(ஸ0 - ஸா - ரா - ஸா.) வாக்யார்த்தத்தை முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு சந்திரனுக்குப் பதிலாக மின்னலையும் (மாநஸ꞉) என்பதற்குப் பதிலாகத் (தைஜஸ꞉) தேஜஸ்ஸை யதிஷ்டிப்பவனென்றும் பேதம் காண்க.

அயம் ஸ்தநயித்நு꞉ ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய ஸ்தநயித்நோ꞉ ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் ஸ்தநயித்நௌ தேஜோமயோऽம்ருதமய꞉

RE... MYLAPORE, CHENNAI

புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஶாப்த: ஸௌவரஸ்தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௯||

(ஶம் - ஸா - பா - ஸா.) இந்தச் சுருதியில் மேக கர்ஜநத்தைச் சொல்லுகிறது. சப்தஸ்வரங்களை புருஷன் அதிஷ்டித்திருப்பதாகவும் சொல்லுகிறது. இதுவே விசேஷம்.

அயமாகாஶ: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யாகாஶஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந்நாகாஶே தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஹ்ருத்யாகாஶஸ்தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௦||

(ஶம் - ஸா - பா - ஸா) முன்போலவே ரூபித்துக்கொண்டு இது ஆகாசத்தைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறது.

அயம் தர்ம: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய தர்மஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் தர்மே தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் தார்மஸ்தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௧||

(ஶம் - ஸா - பா - ஸா.) இது தர்மத்தை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல் காண்க.

இதம் ஸத்யம் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய ஸத்யஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் ஸத்யே தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் ஸாத்யஸ்தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௨||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) இது ஸத்யத்தைப்பற்றி ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

இதம் மாநுஷம் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்ய மாநுஷஸ்ய ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந் மாநுஷே தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமத்யாத்மம் மாநுஷஸ்தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௩

(ஶம் - ஸா - பா - ஸா.) இந்தச் சுருதி மநுஷ்ய ஜாதியை ரூபித்துச் சொல்லுகிறது.

அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் மத்வஸ்யாத்மந: ஸர்வாணி பூதாநி மது யஶ்சாயமஸ்மிந்நாத்மநி தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோ யஶ்சாயமாத்மா தேஜோமயோம்ருதமய: புருஷோயமேவ ஸ யோயமாத்மேதமம்ருதமிதம் ப்ரஹ்மேதம் ஸர்வம் ||௧௪||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவுக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்த ஆத்மாவில் தேஜோமயனும் அம்ருதமயனுமிருப்பவன் புருஷன். அத்யாத்ம மநுஷ்ய தேஜோமயனுமிருப்பவன் புருஷன். இவனே ஆத்மா, இவனே ப்ரம்மம், எல்லாமாயிருக்கிறான் என்பது முன்போலவே காண்க.

ஸ வா அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாமதிபதி: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ராஜா தத்யதா ரதநாபௌ ச ரதநேமௌ சாரா: ஸர்வே ஸமர்ப்பிதா ஏவமேவாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வே தேவா: ஸர்வே லோகா: ஸர்வே ப்ராணா: ஸர்வ ஏத ஆத்மாந: ஸமர்ப்பிதா: ||கரு||

(ஶ்ரீ - ஸா - ரா - ஸா.) இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கு மதிபதி; எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ராஜா. அஃதெப்படி என்றால் ரதநாபியிலும் ரதநேமியிலும் அரங்கள் நிலைபெற்றிருக்கிறப்போல இந்த ஆத்மாவில் எல்லாப் பூதங்களும் எல்லாப் போகங்களும் எல்லா ப்ராணங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நாபி என்பது சக்கிரங்களின் நடுவில் போடப்பட்டிருக்கிற துளையுள்ளகட்டை. நேமி என்பது சுற்றி வலயாகாரமாய்ப் போடப்பட்டிருக்கிற கட்டை. அரங்களென்பது நடுவிலுள்ள கட்டைகள்.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽச்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பச்யந்நவோசத் தத்வாம் நரா ஸநயே தம்ஸ உக்ரமாவிஷ்க்ருணோமி தந்யதுர்ந வ்ருஷ்டிம் தத்யங் ஹ யந்மத்வாதர்வணோ வாமச்வஸ்ய சீர்ஷ்ணா ப்ர யதீமுவாசேதி ||கசா||

(ஶ்ரீ - ஸா - ரா - ஸா.) இந்த மதுவித்யையை ஆதர்வணராகிய தத்யங் என்பவர் அச்விநீ தேவதைகளுக்குச் சொன்னார். இந்த ஸங்கதியை அறிந்த ஒரு மகர்ஷி அச்விநீ தேவதைகளைப் பார்த்துச் சொன்னார்; அச்விநீ தேவதைகளே நீங்கள் மதுவித்யையை அடைந்த வழியை மேகம் ஜலத்தைப் பொழிவதுபோல வெளியிட்டு விடுகிறேன். ஆதர்வண தத்யங் என்பவர் குதிரையின் தலையினால் உங்களுக்கு உபதேசித்தாரன்றோ? அதை வெளியாக்கி விடுகிறேனென்றார். இங்கொரு கதையுண்டு. அதென்னவென்றால் தத்யங் என்பவர் இந்திரனிடத்திலிருந்து மதுப்ராம்மண வித்யையை உபதேசம் பெற்றார். அந்த இந்திரன் இதை யொருவருக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டாமென்றான்; அப்படிச் சொன்னால் உனது தலையைக் கிள்ளி விடுவேனென்றான். இப்படி இருக்கும்போது இந்த ருஷி அச்விநீ தேவதைகளிடத்தில் இந்த ஸங்கதியைச் சொன்னார். அவர்கள் உம்மைக் காப்பாற்றி விடுகிறோம்; நீர் சொல்லுமென்றார்கள். அதெப்படி யென்றால் உம்முடைய சிரஸ்ஸைக் கிள்ளித் தூரத்தில் வைத்து வேறு சிரஸ்ஸைக் கட்டி வைக்கிறோம். அந்த சிரஸ்ஸாலே உபதேசியும்; இந்திரன் அந்த சிரஸ்ஸைக் கொண்டு போய்விட்டாலும் அதின்பிறகு உம்முடைய சிரஸ்ஸை உமக்குச் சேர்த்து விடுகிறோமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே நடந்ததென்பது. இதைப்பற்றி இந்த ரகஸ்யத்தை வெளிப்படுத்துகிறேனென்றார். அந்த மகரிஷி இதனால் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த வித்யை என்று வித்யையின் பெருமை கூறப்பட்டது.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽச்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பச்யந்நவோசத் ஆதர்வணாயாச்விநௌ ததீசேऽச்வ்யம் சிர: ப்ரத்யைரயதம் | ஸ வாம் மது ப்ரவோசத்ருதாயந் த்வாஷ்ட்ரம் யத்தஸ்ராவபி கக்ஷ்யம் வாமிதி ||கஎ|| இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽச்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பச்யந்நவோசத் புரச்சக்ரே த்விபத: புரச்சக்ரே சதுஷ்பத: | புர: ஸ பக்ஷீ பூத்வா புர: புருஷ ஆவிசதிதி ஸ வா அயம் புருஷ: ஸர்வாஸு பூர்ஷு புரிசயோ நைநேந கிஞ்சநாநாவ்ருதம் நைநேந கிஞ்சநாஸம்வ்ருதம் ||கஅ||

(ஶ்ரீ - ஸா - ரா - ஸா.) இந்தக் கதையின் விரிவைச் சொல்லுகிறது. பரமாத்மா, ஸம்ஸாரத்தை நடத்தும் க்ரமமும் அவருக்குப் புருஷன் என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணமும் சொல்லப்பட்டன. காம்ய கர்மங்களினாலும் காம்ய வித்யையினாலும் ஸம்ஸாரத்தை நடத்துகிறார். சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பதினால் புருஷனென்று பெயர் வந்தது.

இதம் வை தந்மது தத்யங்ஙாதர்வணோऽஶ்விப்யாமுவாச ததேதத்ருஷி: பஶ்யந்நவோசத் ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பபூவ ததஸ்ய ரூபம் ப்ரதிசக்ஷணாய | இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே யுக்தா ஹ்யஸ்ய ஹரய: ஶதா தஶேதி அயம் வை ஹரயோऽயம் வை தஶ ச ஸஹஸ்ராணி பஹூநி சாநந்தாநி ச ததேதத்ப்ரஹ்மாபூர்வமநபரமநந்தரமபாஹ்யமயமாத்மா ப்ரஹ்ம ஸர்வாநுபூரித்யநுஶாஸநம் ||௧௯||

(ஶம - ஸா.) ப்ரஜ்ஞாநகந ரூபத்தின் வடிவமாய் நாநாவித ரூப ப்ரதி ரூபங்களை மாயையினாலே அடைகிறான்; பரமாத்மா அநேக உபாதிகளோடு கூடுகிறான். ஸ்வரூப மானது ப்ரஜ்ஞாநகநமாயிருக்கிறது என்பது உபதேசம்.

(ரா - ஸா.) தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸமஸ்த ரூபங்களை யடைந்து நாநா விக்ரஹங்களை பரிக்ரஹித்துக் காலதேச பரிச்சேதமின்றி யிருக்கிறது பரப்ரம்மம்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத ஷஷ்டம் ப்ராஹ்மணம்.

அத வம்ஶ: பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத் கௌபவந: பௌதிமாஷ்யாத் பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத் கௌபவந: கௌஶிகாத் கௌஶிக: கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய: ஶாண்டில்யாச்சாண்டில்ய: கௌஶிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம: ||௧||

ஆக்நிவேஶ்யாதாக்நிவேஶ்ய: ஶாண்டில்யாச்சாநபிம்லாதாச்சாநபிம்லாத ஆநபிம்லாதாதாநபிம்லாத ஆநபிம்லாதாதாநபிம்லாதோ கௌதமாத்கௌதம: ஸைதவப்ராசீநயோக்யாப்யாம் ஸைதவப்ராசீநயோக்யௌ பாராஶர்யாத்பாராஶர்யோ பாரத்வாஜாத்பாரத்வாஜோ பாரத்வாஜாச்ச கௌதமாச்ச கௌதமோ பாரத்வாஜாத்பாரத்வாஜ: பாராஶர்யாத்பாராஶர்யோ வைஜவாபாயநாத்வைஜவாபாயந: கௌஶிகாயநே: கௌஶிகாயநி: ||௨||

க்ருதகௌஶிகாத்க்ருதகௌஶிக: பாராஶர்யாயணாத்பாராஶர்யாயண: பாராஶர்யாத்பாராஶர்யோ ஜாதூகர்ண்யாஜ்ஜாதூகர்ண்ய ஆஸுராயணாச்ச யாஸ்காச்சாஸுராயணஸ்த்ரைவணேஸ்த்ரைவணிரௌபஜந்தநேரௌபஜந்தநிராஸுரேராஸுரிர்பாரத்வாஜாத்பாரத்வாஜ ஆத்ரேயாதாத்ரேயோ மாண்டேர்மாண்டிர்கௌதமாத்கௌதமோ கௌதமாத்கௌதமோ வாத்ஸ்யாத்வாத்ஸ்ய: ஶாண்டில்யாச்சாண்டில்ய: கைஶோர்யாத்காப்யாத்கைஶோர்ய: காப்ய: குமாரஹாரிதாத்குமாரஹாரிதோ காலவாத்காலவோ விதர்பீகௌண்டிந்யாத்விதர்பீகௌண்டிந்யோ வத்ஸநபாதோ பாப்ரவாத்வத்ஸநபாத்பாப்ரவ: பத: ஸௌபராத்பந்தா: ஸௌபரோऽயாஸ்யாதாங்கிரஸாதயாஸ்ய ஆங்கிரஸ ஆபூதேஸ்த்வாஷ்ட்ராதாபூதிஸ்த்வாஷ்ட்ரோ விஶ்வரூபாத்த்வாஷ்ட்ராத்விஶ்வரூபஸ்த்வாஷ்ட்ரோऽஶ்விப்யாமஶ்விநௌ ததீச ஆதர்வணாத்தத்யங்ஙாதர்வணோऽதர்வணோ

ணோ(அ)த2ர்வணோ தை3வாத்3 அத2ர்வா தை3வோ ம்ருத்யோ: ப்ராத்4வம்ஸநாத் ம்ருத்யு: ப்ராத்4வம்ஸந: ப்ரத்4வம்ஸநாத் ப்ரத்4வம்ஸந ஏகர்ஷேரேகர்ஷிர்விப்ரசித்தேர்விப்ரசித்திர்வ்யஷ்டேர்வ்யஷ்டி: ஸநாரோ: ஸநாரு: ஸநாதநாத் ஸநாதந: ஸநகா3த் ஸநக3: பரமேஷ்டி2ந: பரமேஷ்டீ2 ப்3ரஹ்மணோ ப்3ரஹ்ம ஸ்வயம்பு4 ப்3ரஹ்மணே நம:

இந்தச் சுருதிகளினால் இந்த மகாவித்யை லபித்த பரம்பரை ஆசார்ய பக்தி அவச்யமென்பதற்காகச் சொல்லுகிறது. இந்தச் சுருதிகளில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடைய பதம் ஆசாரியனையும், முதல் வேற்றுமையுடைய பதம் சிஷ்யனையும் சொல்லுகிறது.

அறுவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

ஸப்தமே ப்ரத2மம் ப்3ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம்.

ஜநகோ ஹ வைதே3ஹோ ப3ஹுத3க்ஷிணேந யஜ்ஞேநேஜே தத்ர ஹ குருபஞ்சாலாநாம் ப்3ராஹ்மணா அபி4ஸமேதா ப3பூ4வுஸ்தஸ்ய ஹ ஜநகஸ்ய வைதே3ஹஸ்ய விஜிஜ்ஞாஸா ப3பூ4வ க: ஸ்விதே3ஷாம் ப்3ராஹ்மணாநாமநூசாநதம இதி ஸ ஹ க3வாம் ஸஹஸ்ரமவருரோத4 த3ஶ த3ஶ பாதா3 ஏகைகஸ்யா: ஶ்ருங்க3யோராப3த்3தா4 ப3பூ4வு: ||க||

தான்ஹோவாச ப்3ராஹ்மணா ப4க3வந்தோ யோ வோ ப்3ரஹ்மிஷ்ட2: ஸ ஏதா கா3 உத3ஜதாமிதி | தே ஹ ப்3ராஹ்மணா ந த3த்4ருஷுரத2 ஹ யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸ்வமேவ ப்3ரஹ்மசாரிணமுவாசைதா: ஸோம்யோத3ஜ ஸாமஶ்ரவா3 இதி தா ஹோதா3சகார தே ஹ ப்3ராஹ்மணாஶ்சுக்ருது4: கத2ம் நோ ப்3ரஹ்மிஷ்டோ2 ப்3ருவீதேத்யத2 ஹ ஜநகஸ்ய வைதே3ஹஸ்ய ஹோதாஶ்வலோ ப3பூ4வ ஸ ஹைநம் பப்ரச்ச2 த்வம் நு க2லு நோ யாஜ்ஞவல்க்ய ப்3ரஹ்மிஷ்டோ2(அ)ஸீ3 இதி ஸ ஹோவாச நமோ வயம் ப்3ரஹ்மிஷ்டா2ய குர்மோ கோ3காமா ஏவ வயம் ஸ்ம இதி தம் ஹ தத ஏவ ப்ரஷ்டும் த3த்4ரே ஹோதாஶ்வல: ||உ||

(ஸம - ஹா - ஜா - ஹா.) வைதேஹராகிய ஜநகர் பகுதக்ஷிணையுடைய யாகம் செய்தார். அந்தயஜ்ஞத்தில் குருதேசத்திலிருந்தும் பாஞ்சால தேசத்திலிருந்தும் அனேகம் ப்ராம்மணாகள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்த ஜநகருக்கு ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அதாவது இங்கு கூடியிருக்கும் ப்ராம்மணர்களுக்குள் யார் விசேஷப்ரம்மஜ்ஞாநமுடையவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களையறியவேண்டுமென்பதாம். அவர் ஆயிரம் கோக்களைச் சேர்த்து ஒவ்வொரு கோவின் கொம்புகளிலும் இரண்டரைப்பலம் பொன் கட்டி நிறுத்தி உங்களில் யாவரொருவர் சிறந்தவரோ, அவரிந்த ஆயிரம் கோக்களையுமடையலாமென்றார். இப்படிச் சொன்னபோது அனேகப்ராம்மணர்களில் யாரும் தைரியப்படவில்லை. அப்போது யாஜ்ஞவல்க்யர், தன்னுடைய சிஷ்யனை நோக்கி ஓ ஸாமச்ரவனே, இந்தக்கோக்களை நம்முடைய ஆச்ரமத்திற்குச் கொண்டுபோவென்றார். அவனும் அப்படியே கொண்டுபோனான். அதற்கங்கிருந்த மகா ப்ராமணர்கள் கோபித்து நாமிந்தனையேபிருக்க இவரெப்படித் தன்னையே ப்ரம்மஜ்ஞாநியாகச் சொல்லக்கூடும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அப்போதந்த ஜநகருடைய இருத்விக்காகிய ஆச்வலரென்பவர், இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைச் கேட்டார். அதாவது நீர் நம்மிலும் ப்ரஜ்ஞாநத்தால் சிறந்தவரோ, என்பதாம். அதற்கந்த யாஜ்ஞவல்க்யர், நாம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்கி

ன்றோம். நாம் கோக்களிடத்திலுண்டான ஆசையினாலே இப்படிச் செய்தோமென்று பரிஹாஸமாய்ச் சொல்ல அந்த ஆச்வலர் இவரை ப்ரச்நம்பண்ணத் தொடங்கினர்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதꣳ ஸர்வம் ம்ருத்யுநாப்தꣳ ஸர்வம் ம்ருத்யுநாபிபந்நம் கேந யஜமாநோ ம்ருத்யோராப்திமதிமுச்யத இதி ஹோத்ரர்த்விஜாக்நிநா வாசா வாக்வை யஜ்ஞஸ்ய ஹோதா தத்யேயம் வாக்ஸோ(அ)யமக்நி꞉ ஸ ஹோதா ஸ முக்தி꞉ ஸாதிமுக்தி꞉ ||௩||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்த லோகத்திலெல்லாம் ம்ருத்யுவினாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ. அந்த ம்ருத்யுவை எப்படி அதிக்ரமிக்கலாமோ அதைச் சொல்லுமென்று ஆச்வலர் யாஜ்ஞவல்க்யரைக் கேட்க, அதற்கவர் வாக்கினாலே என்று சொல்லுகிறார். அதாவது வாக்கை யுபாஸிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து. இதின் ரகஸ்யத்தை உபதேசமார்க்கத்தா லறிந்துகொள்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதꣳ ஸர்வமஹோராத்ராப்யாமாப்தꣳ ஸர்வமஹோராத்ராப்யாமபிபந்நம் கேந யஜமாநோ(அ)ஹோராத்ரயோராப்திமதிமுச்யத இத்யத்வர்யுணர்த்விஜா சக்ஷுஷாதித்யேந சக்ஷுர்வை யஜ்ஞஸ்யாத்வர்யுஸ்தத்யதிதம் சக்ஷு꞉ ஸோ(அ)ஸாவாதித்ய꞉ ஸோ(அ)த்வர்யு꞉ ஸ முக்தி꞉ ஸாதிமுக்தி꞉ ||௪||

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதꣳ ஸர்வம் பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷாப்யாமாப்தꣳ ஸர்வம் பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷாப்யாமபிபந்நம் கேந யஜமாந꞉ பூர்வபக்ஷாபரபக்ஷயோராப்திமதிமுச்யத இத்யுத்காத்ரர்த்விஜா வாயுநா ப்ராணேந ப்ராணோ வை யஜ்ஞஸ்யோத்காதா தத்யோ(அ)யம் ப்ராண꞉ ஸ வாயு꞉ ஸ உத்காதா ஸ முக்தி꞉ ஸாதிமுக்தி꞉ ||௫||

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதமந்தரிக்ஷமநாரம்பணமிவ கேநாக்ரமேண யஜமாந꞉ ஸ்வர்கம் லோகமாக்ரமத இதி ப்ரஹ்மணர்த்விஜா மநஸா சந்த்ரேண மநோ வை யஜ்ஞஸ்ய ப்ரஹ்மா தத்யதிதம் மந꞉ ஸோ(அ)ஸௌ சந்த்ர꞉ ஸ ப்ரஹ்மா ஸ முக்தி꞉ ஸாதிமுக்திரித்யதிமோக்ஷா அத ஸம்பத꞉ ||௬||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்க. அஹோராத்ரி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் சக்ஷுருபாஸநத்தையும், பூர்வாபரபக்ஷ நிவ்ருத்தியையும், ப்ராணோபாஸநத்தையும். ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி பலத்தையும், மநோபாஸநத்தையும் சொல்லுகிறது விசேஷம். அதிமோக்ஷங்கள் முடிந்தன. இனி ஸம்பத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்யர்க்பிர்ஹோதாஸ்மிந்யஜ்ஞே கரிஷ்யதீதி திஸ்ருபிரிதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோநுவாக்யா ச யாஜ்யா ச ஶஸ்யைவ த்ருதீயா கிம் தாபிர்ஜயதீதி யத்கிஞ்சேதம் ப்ராணப்ருதிதி ||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) ஹோதாவானவன் எத்தனை ருக்குக்களாலே யஜ்ஞத்தில் ஹோத்ரம் செய்கிறானென்று ஆச்வலர் கேட்க, மூன்று ருக்குக்களாலே என்றார். அவை எவை யென்றார். புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யை இவை யென்றார். அவைகளால் எவற்றை ஜயிக்கிறானென்றார். ஸர்வத்தையு மடைகிறானென்றார்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யாத்வர்யுரஸ்மிந்யஜ்ஞ ஆஹுதீர்ஹோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி யா ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி யா

ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி யா ஹுதா அதிநேதந்தே யா ஹுதா அதிசேரதே கிம் தாபிர்ஜயதீதி யா ஹுதா உஜ்ஜ்வலந்தி தேவலோகமேவ தாபிர்ஜயதி தீப்யத இவ ஹி தேவலோகோ யா ஹுதா அதிநேதந்தே பித்ருலோகமேவ தாபிர்ஜயதி அதீவ ஹி பித்ருலோகோ யா ஹுதா அதிசேரதே மநுஷ்யலோகமேவ தாபிர்ஜயதி அத இவ ஹி மநுஷ்யலோக: ||௮||

(ரு0-ஸா-பா-ஸா.) எத்தனை ஆகுதிகளை அத்வர்யு யஜ்ஞத்தில் செய்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க மூன்று ஆகுதிகளை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அவை எவையென்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளும், லயிக்கிற ஆகுதிகளும், என்ன அவைகளாலடையும் பலனும் என்னவென்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளால் தேவலோகத்தையும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளால் பித்ருலோகத்தையும் லயிக்கிற ஆகுதிகளால் மநுஷ்யலோகத்தையும் அடைகிறார்கள் என்றார். ஏனென்றால் தேவலோகம் உஜ்வலமான லோகமும், பித்ருலோகம் சப்திக்கிற லோகமும் பூலோகம் கீழ்லோகமுமன்றோ? ஆதலாலென்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதிபிரயமத்ய ப்ரஹ்மா யஜ்ஞம் தக்ஷிணதோ தேவதாபிர்கோபாயதீத்யேகயேதி கதமா ஸைகேதி மந ஏவேத்யனந்தம் வை மனோ அனந்தா விச்வேதேவா அனந்தமேவ ஸ தேன லோகம் ஜயதி||

(ரு0-ஸா-பா-ஸா.) ருத்விக்காகிய ப்ரம்மா, எத்தனை தேவதைகளைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை ரக்ஷிக்கிறனென்று ஆச்வலர் கேட்க, ஒரே தேவதையாலே என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். அதேதென்று கேட்க, மனஸ் என்று பதில்கூறி அதின் பலனையும் சொன்னார். அதாவது அது அநந்தவ்ருத்தியாயிருக்குமாகையால் அதற்கு அபிமானிதேவதைகள் அநந்தவிச்வேதேவதைகள். அதனால் அநந்தமான லோகத்தையுமடைவானென்பதாம்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கத்யயமத்யோத்காதாஸ்மின் யஜ்ஞே ஸ்தோத்ரியா: ஸ்தோஷ்யதீதி திஸ்ர இதி கதமாஸ்தாஸ்திஸ்ர இதி புரோநுவாக்யா ச யாஜ்யா ச சஸ்யைவ த்ருதீயா கிம் தாபிர்ஜயதீதி ப்ருதிவீலோகமேவ புரோநுவாக்யயா ஜயத்யந்தரிக்ஷலோகம் யாஜ்யயா த்யுலோகம் சஸ்யயா ததோ ஹாச்வல உபரராம ||௧௰||

(ரு0-ஸா-பா-ஸா.) புரோநுவாக்யை, யாஜ்யை, சஸ்யைகளையும், அத்யாத்மப் ராணனையும், அபானத்தையும், வ்யானத்தையும் சொல்லுகிறது. ப்ருதிவியையும், அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், த்யுலோகத்தையும் ஜயிக்கிறான் உபாஸகன். அதன்பிறகு ஆச்வலர் வாய்மூடிக்கொண்டார்.

முதல் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

த்விதீயப்ராஹ்மணம்.

அத ஹைனம் ஜாரத்காரவ ஆர்தபாக: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச கதி க்ரஹா: கத்யதிக்ரஹா இதி । அஷ்டௌ க்ரஹா அஷ்டாவதிக்ரஹா இதி । யே தே அஷ்டௌ க்ரஹா: । அஷ்டாவதிக்ரஹா: கதமே த இதி ||௧||

(ரு0-ஸா-பா-ஸா) ஆச்வலர் பராபவத்தை யடைந்த பிறகு ஜரத்காரு கோத்திரத்தில் பிறந்த இருதபாகருடைய பிள்ளையாகிய ஆர்த்தபாகர், இவரைத் தாம் ஜயித்துவிடலாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே கேட்டார். அப்போது யாஜ்ஞவல்க்யர், எத்தனைக்ரஹ

ங்கள் எத்தனை அதிக்ரஹங்களென்று கேட்டார். எட்டுக் கிரகங்கள் எட்டு அதிக்ரஹங்கள் என்று பதில் சொன்னார். மறுபடியும் அவையெவை என்று கேட்டார்.

ப்ராணோ வை க்ரஹ: ஸோபாநேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ(அ)பாநேந ஹி கந்தாஞ்ஜிக்ரதி ||௨|| வாக்வை க்ரஹ: ஸ நாம்நாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ வாசா ஹி நாமாந்யபிவததி ||௩|| ஜிஹ்வா வை க்ரஹ: ஸ ரஸேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ ஜிஹ்வயா ஹி ரஸாந்விஜாநாதி ||௪|| சக்ஷுர்வை க்ரஹ: ஸ ரூபேணாதிக்ராஹேண க்ருஹீதஶ்சக்ஷுஷா ஹி ரூபாணி பஶ்யதி ||௫|| ஶ்ரோத்ரம் வை க்ரஹ: ஸ ஶப்தேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீத: ஶ்ரோத்ரேண ஹி ஶப்தாஞ்ச்ருணோதி ||௬|| மநோ வை க்ரஹ: ஸ காமேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ மநஸா ஹி காமாந்காமயதே ||௭|| ஹஸ்தௌ வை க்ரஹ: ஸ கர்மணாதிக்ராஹேண க்ருஹீதோ ஹஸ்தாப்யாம் ஹி கர்ம கரோதி ||௮|| த்வக்வை க்ரஹ: ஸ ஸ்பர்ஶேநாதிக்ராஹேண க்ருஹீதஸ்த்வசா ஹி ஸ்பர்ஶாந்வேதயத இத்யேதே(அ)ஷ்டௌ க்ரஹா அஷ்டாவதிக்ரஹா: ||௯||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.)(௧)ப்ராணமென்கிற க்ரஹமானது அபானமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. அபானத்தினாலன்றோ கந்தங்களை க்ரஹிக்கிறான்? (௨)வாக்கென்கிற க்ரஹமானது நாமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது வாக்கினாலன்றோ நாமங்களையெல்லாம் க்ரகிக்கிறான்? ௩) ஜிஹ்வை என்கிற கிரஹமானது ரஸமாகிய அதிக்ரஹித்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. ஜிஹ்வையினாலன்றோ இரஸங்களை யறிகிறான்? (௪) கண்ணாகிய க்ரஹமானது ரூபமென்கிற அதிக்ரஹத்தினால் க்ரகிக்கப்படுகின்றது. கண்களினாலன்றோ ரூபங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௫) ச்ரோத்ரேந்திரியமாகிய க்ரஹமானது சப்தமாகிய அதிக்ரஹத்தாலே க்ரகிக்கப்படுகின்றது. காதுகளினாலன்றோ சப்தங்களை க்ரகிக்கிறான்? (௬) மநஸ்ஸென்கிற க்ரஹமானது காமமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மநஸ்ஸினாலே ஸகல காமங்களையும் க்ரஹிக்கிறானன்றோ? (௭) ஹஸ்தமென்கிற க்ரஹமானது கர்யமென்கிற அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஹஸ்தங்களினாலன்றோ ஸகல கார்யங்களையும் செய்கிறான்? (௮) த்வகிந்திரியமாகிய க்ரஹமானது ஸ்பர்சமாகிய அதிக்ரஹத்தினாலே க்ரகிக்கப்படுகிறது. த்வகிந்திரியத்தினாலன்றோ ஸகல ஸ்பர்சங்களையும் க்ரஹிக்கிறான்? இப்படி எட்டுக் கிரஹங்களும், எட்டு அதிக்ரஹங்களும் சொல்லப்பட்டன.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யதிதம் ஸர்வம் ம்ருத்யோரந்நம் கா ஸ்வித்ஸா தேவதா யஸ்யா ம்ருத்யுரந்நமித்யக்நிர்வை ம்ருத்யு: ஸோ(அ)பாமந்நமப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி ||௧௦||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) மற்றொரு ப்ரச்நம் பண்ணுகிறார், ஆர்த்தபாகர். ஓ யாஜ்ஞவல்க்யரே எந்த ம்ருத்யு தேவதைக்கு எல்லாமன்னமோ, அந்த ம்ருத்யுவும் எவனுக்கு அந்நமோ, அந்தத்தேவதையைச் சொல்லுமென்றார். அதறகுத்தரம், எல்லாவற்றையும் ஸஹிக்கிற அக்நிம்ருத்யு. அந்த ம்ருத்யுவாகிய அக்நியும் ஜலத்துக்கு அந்நம். இப்படி அறிந்து உபாஸிப்பவனுக்கு அபம்ருத்யு ஜயமுண்டாகும் என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறா.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத்ராயம் புருஷோ ம்ரியத உதஸ்மாத்ப்ராணா: க்ராமந்த்யாஹோ நேதி நேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ(அ)த்ரைவ ஸமவநீயந்தே ஸ உச்ச்வயத்யாத்மாயத்யாத்மாதோ ம்ருத: ஶேதே ||௧௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த முமுக்ஷுபுருஷன் மரிக்கும்போது இவனை விட்டு ப்ராணங்கள் உத்க்ராந்தியை யடைகின்றனவா, இல்லையாவென்று ஆர்த்தபாகர் கேட்க

யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ப்ராணங்களுத்க்ரமிப்பதில்லை; இவ்விடத்திலேயே லயத்தையடைகின்றன. அவனுச்சூநதையை யடைந்து காற்றுபூரித்து மரித்துக்கிடக்கிறான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். முக்தனுக்கு ஒரு தேசகமநமில்லை என்று சங்-பாத்திலும், ஜீவனுத்க்ரமணத்தை யடையும்போது ப்ராணங்கள் கூடியே உத்க்ரமணத்தை யடைகின்றன. தனித்துப்போகிறனவன்று. என்று ரா-பாத்திலும் பேதம் காண்க.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத்ராயம் புருஷோ ம்ரியதே கிமேனம் ந ஜஹாதீதி நாமேத்யனந்தம் வை நாமானந்தா விச்வே தேவா அனந்தமேவ ஸ தேன லோகம் ஜயதி ||௧௨||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் மரித்தாலும் அவன் பேரழிவதில்லை. நாம மநந்தமன்றோ? விச்வேதேவர்களுமநந்தர்கள். இதனாலநந்தமான லோகங்களை ஜயிக்கிறான்.

யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத்ராஸ்ய புருஷஸ்ய ம்ருதஸ்யாக்னிம் வாகப்யேதி வாதம் ப்ராணஸ்சக்ஷுராதித்யம் மனஸ்சந்த்ரம் திச꞉ ச்ரோத்ரம் ப்ருதிவீம் சரீரமாகாசமாத்மௌஷதீர்லோமானி வனஸ்பதீன் கேசா அப்ஸு லோஹிதம் ச ரேதச்ச நிதீயதே க்வாயம் ததா புருஷோ பவதீத்யாஹர ஸோம்ய ஹஸ்தமார்த்தபாக ஆவாமேவைதஸ்ய வேதிஷ்யாவோ ந நாவேதத்ஸஜன இதி தௌ ஹோத்க்ரம்ய மந்த்ரயாஞ்சக்ராதே தௌ ஹ யதூசது꞉ கர்ம ஹைவ ததூசதுரத ஹ யத்ப்ரசசம்ஸது꞉ கர்ம ஹைவ தத்ப்ரசசம்ஸது꞉ புண்யோ வை புண்யேன கர்மணா பவதி பாப꞉ பாபேனேதி ததோ ஹ ஜாரத்காரவ ஆர்த்தபாக உபரராம ||௧௩||

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஆர்தபாகர் கேட்கிறார். புருஷன் மரித்தபோது வாக்கு அக்நியையும், ப்ராணன் வாயுவையும், கண் சூரியனையும், மநஸ்ஸு இந்திரனையும், காது திக்குக்களையும், சரீரம் ப்ருதிவியையும், ஆத்மா ஆகாசத்தையும், உரோமங்கள் ஔஷதிகளையும், கேசங்கள் வநஸ்பதிகளையும் ஜலத்தில் சுக்லசோணிதங்களும் சேர்ந்து போகின்றனவன்றோ. அப்போது இந்தப் புருஷன் எதைப்பற்றி யிருக்கிறான் என்று கேட்டார். இந்தப்ரசநத்திற் குத்தரம் இரஹஸ்யமாகையாலே, எல்லாருங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சொல்லப் போகாதென்று ஆர்தபாகரை நோக்கி, கையை நீட்டச் சொல்லி அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை நாமிரண்டு பேருமே அறியக்கடவோம் என்று ஜநஸங்கத்தைவிட் டெழுந்திருந்து விசாரித்து, நிர்மாநமாய் ஏற்படுத்தினார்கள். அதாவது சுபாசுப கர்மங்களையாச்ரயித்துப் புண்யத்தாலந்தப் பலத்தையும் பாபத்தால் அந்தப் பலத்தையு மடைகின்றான் என்பதாம். அப்போது ஆர்த்தபாகர் யாஜ்ஞவல்க்யர் பெருமையை யறிந்து பேசாதிருந்தார்.

ஐந்தாம் அத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத த்ருதீயப்ராஹ்மணம்.

அத ஹைனம் புஜ்யுர்லாஹ்யாயனி꞉ பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச மத்ரேஷு சரகா꞉ பர்யவ்ரஜாம தே பதஞ்சலஸ்ய காப்யஸ்ய க்ருஹானைம தஸ்யாஸீத்துஹிதா கந்தர்வக்ருஹீதா தமப்ருச்சாம கோ(அ)ஸீதி ஸோ(அ)ப்ரவீத்ஸுதன்வாங்கிரஸ இதி தம் யதா லோகானாமந்தானப்ருச்சாமாதைனமப்ரூம க்வ பாரிக்ஷிதா அபவன்னிதி க்வ பாரிக்ஷிதா அபவன் ஸ த்வா ப்ருச்சாமி யாஜ்ஞவல்க்ய க்வ பாரிக்ஷிதா அபவன்னிதி ||௧||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஆர்தபாகருடைய ப்ரசநம் முடிந்தபின் லாஹ்ய கோத்திரத்தில் பிறந்த புஜ்யு என்பவர் யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ப்ரசநம் பண்ணினார். நாம் மத்ரதேசத்திற்குப் போயிருந்தோம். கோத்திரத்தால் காப்யரான பதஞ்சலரென்பவர் க்ருஹத்தில் சேர்ந்தோம். அவருடைய பெண் கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அவனை யாரென்று கேட்டோம். ஸுதந்வா என்கிற கந்தர்வனென்று சொன்னான். அவனை அநேகமான அநந்தலோக நிச்சயங்களைக் கேட்டோம். அப்போது பாரீக்ஷிதர்க ளெங்கிருக்கிறார்களென்று கேட்டோம். அதையுமைக் கேட்கிறோம்.

ஸ ஹோவாச உவாச வை ஸ: அக³ச்ச²ந் வை தே தத்³ யத்ராஶ்வமேத⁴யாஜிநோ க³ச்ச²ந்தீதி க்வ ந்வஶ்வமேத⁴யாஜிநோ க³ச்ச²ந்தீதி த்³வாத்ரிꣳஶதம் வை தே³வரதா²ஹ்ந்யாந்யயம் லோகஸ்தꣳ ஸமந்தம் ப்ருதி²வீ த்³விஸ்தாவத் பர்யேதி தாꣳ ஸமந்தம் ப்ருதி²வீம் த்³விஸ்தாவத் ஸமுத்³ர: பர்யேதி தத்³ யாவதீ க்ஷுரஸ்ய தா⁴ரா யாவத்³ வா மக்ஷிகாயா: பத்ரம் தாவாநந்தரேணாகாஶஸ்தாநிந்த்³ர: ஸுபர்ணோ பூ⁴த்வா வாயவே ப்ராயச்ச²த் தாந் வாயுராத்மநி தி⁴த்வா தத்ராக³மயத்³ யத்ராஶ்வமேத⁴யாஜிநோऽப⁴வந்நித்யேவமிவ வை ஸ வாயுமேவ ப்ரஶஶꣳஸ தஸ்மாத்³ வாயுரேவ வ்யஷ்டிர்வாயு: ஸமஷ்டிரப புநர்ம்ருத்யும் ஜயதி ய ஏவம் வேத³ ததோ பு⁴ஜ்யுர்லாஹ்யாயநிருபரராம ||௨||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் உத்தரம் சொன்னார். அச்வமேதயாகம் செய்கிறவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைகிறார்களோ, அதை யடைகிறார்களென்று கந்தர்வன் சொன்னானன்றோ வென்றார். அச்வமேதயாகத்தைச் செய்தவர்கள் எந்த லோகத்தை யடைவர்களென்று கேட்க, அதற்கு அங்கமாகச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிறார். ஒரு திநத்தில் ஸூரியன் எவ்வளவு தேசத்தைப் பரிச்சேதிக்கின்றானோ, அவ்வளவை 'தேவரதாஹ்நியம்' என்று சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட தேவரதாஹ்நியம் முப்பத்து மூன்று இந்த லோகத்தினளவு. இப்படி இரண்டு கொண்ட ப்ருதிவி யதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இப்படி இரண்டுகொண்ட சமுத்திர மதைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இது நிற்க, கத்தி முனை போலவும் ஈறகு போலவும் ஸூக்ஷ்மமான அண்ட கபாலத்தின் ரந்திரத்தில் இந்திரன் ஸுபர்ணனாய் வாயுவினிடத்தில் அச்வமேதியைச் சேர்க்கின்றான். அந்த வாயு தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டுபோய் அச்வமேதயாஜிகள் சேருகிற ப்ரம்மலோகத்தை யடைவிக்கிறான். ஆகையால் வாயுவே வ்யஷ்டி, வாயுவே ஸமஷ்டி. இப்படி யறிபவன் அபம்ருத்யுவை ஜயிக்கிறான். இப்படி உத்தரம் சொன்னபின் புஜ்யு, லாஹ்யாயநிருத்தரரானார்.

மூன்றாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

சதுர்த²ம் ப்³ராஹ்மணம்.

அத² ஹைநமுஷஸ்தஶ்சாக்ராயண: பப்ரச்ச² யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத் ஸாக்ஷாத³பரோக்ஷாத்³ ப்³ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தரஸ்தம் மே வ்யாசக்ஷ்வேத்யேஷ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: கதமோ யாஜ்ஞவல்க்ய ஸர்வாந்தரோ ய: ப்ராணேந ப்ராணிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ யோऽபாநேநாபாநிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ யோ வ்யாநேந வ்யநிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தரோ ய உதா³நேநோத³நிதி ஸ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர ஏஷ த ஆத்மா ஸர்வாந்தர: ||௧||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) புஜ்யுப்ரச்நம் முடிந்தபின், சக்கிரகோத்திரமுடைய உஷஸ்தர், யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ஸாக்ஷாத்தாயும் அபரோக்ஷமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மம் எதுவோ அந்த ஆத்மா ஸர்வாந்தர்யாமியே. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்.

என்று கேட்க, இந்த உன்னுடைய ஆத்மாவே ஸர்வாந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா என்று சொல்ல, அவனாரென்று கேட்க, ப்ராணாபாநவ்யா நோதாநங்களா லந்தந்த வ்யாபாரங்களை யவனடைகிறானோ அவனே யவன்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑌸𑍌 𑌗𑍌𑌰𑌸𑌾𑌵𑌶𑍍𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 । 𑌨 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌰𑍍𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌤𑍇𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌥𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃 । 𑌏𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌽𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌹𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌉𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௨॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) உஷஸ்தரைப்பார்த்து விருத்தமாய்ச் சொல்லுகிறது கூடாது' கவாச்வபேதங்களைச் சொல்லுவதுபோலிருக்கிறது. சரியாய்ச் சொல்லுமென்றார். உண்மையானவனைச் சொல்லும். முன் சொன்னதில் பிழையில்லை. அதின் கருத்தை யுணராமல் என்னை நீர் கேட்பது சரியல்லவென்று அதின் கருத்தை வெளியிட்டார்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள். இது ஜீவனையே பரமாத்மாவாகச் சொல்லுகிறதென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும், ஜீவனன்று பரமாத்மாவென்று ராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநமாத்திரம் ப்ரம்மமென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் மற்றொரு விசேஷம் சொல்லப்பட்டது. உஷஸ்தரும் நிருத்தரானார். என்பது ஸமாநம்.

நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌕𑌹𑍋𑌲𑌃 𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌕𑌤𑌮𑍋 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌶𑌨𑌾𑌯𑌾𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍇 𑌶𑍋𑌕𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌜𑌰𑌾𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 । 𑌏𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌷𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍈𑌷𑌣𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌥 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷𑌣𑌾 𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌷𑌣𑌾 𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌷𑌣𑌾 𑌸𑌾 𑌲𑍋𑌕𑍈𑌷𑌣𑍋𑌭𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌏𑌷𑌣𑍇 𑌏𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌲𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌬𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑌮𑍌𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑍌𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑍃𑌶 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌕𑌹𑍋𑌲𑌃 𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑍇𑌯 𑌉𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௧॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அதற்குப்பின் குஷிதகர் பிள்ளையாகிய கஹோளர் கேட்கிறார். மறுத்தும் விசதமாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறார். பசிதாஹ சோகமோகம் ஜரை மரணம் முதலிய எல்லாவற்றையும் விட்ட பரமாத்மா ஸர்வாந்தரனாயிருக்கிறான். இப்படி யறிந்தவன் ஈஷணாதோஷத்தைவிட்டு ஸந்யாஸத்தை யடைந்து உபதேசஜ்ஞாநத்தை யடைந்து அறியாதவனைப்போலிருந்து முநி

யாய் ப்ரம்மவித்தாகிருன். அதிஞலேயே அதை யடைகிருன். மற்றது அஸாரம். இப்படிச் சொல்லவே கஹோளர் நிருத்தரரானுர்.

ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍀 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑍍𑌸𑍍𑌵𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌚 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌪 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌓𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌪𑌪𑍍𑌤𑌦𑌨𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌤𑌿𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍀 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ॥௧॥

(ஶ௦-ஹா-ஶா-ஷா.) வசக்நு புத்ரியாகிய கார்க்கி ப்ரசநம்பண்ணுகிருள். யாஜ்ஞவல்க்யரை யதின்பின்பு.ஜலாதாரமான வஸ்துக்களுக்கு ஜலமாதாரமாயிருக்கிறது, அந்த ஜலதத்வத்திற்கு ஆதாரம் என்னவென்றுள். வாயுவென்று உத்தரம் சொன்னுர். அந்த வாயுவுக்கு ஆதார மெது? அந்தரிக்ஷலோகம். அந்த அந்தரிக்ஷத்திற்கு ஆதாரமெது? கந்தர்வலோகம். கந்தர்வலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ஆதித்யலோகம். ஆதித்யலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? சந்திரலோகம். சந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? நக்ஷத்ரலோகம். நக்ஷத்ரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? தேவலோகம். தேவலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? இந்திரலோகம். இந்திரலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரஜாபதிலோகம். ப்ரஜாபதிலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? ப்ரம்மலோகம். ப்ரம்மலோகத்திற்கு ஆதாரமெது? அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிருர் இப்படிக் கேட்கத்தகாத கேள்விகளெல்லாம் கேட்கக்கூடாது. உபதேசமாய்க் கேட்கவேண்டியவிஷயத்தை வாதத்தால் ஜயிக்கலாமா? ஆதலா லப்படி கேளாதே என்ருர். அப்படிக் கேட்டால் தலைவெடித்துப் போமென்ருர். உத்தமதேவதாப்ரச்நமிப்படி கேட்கத்தகாது என்று சொல்ல, கார்க்கி நிருத்தரையானுள்.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑌾𑌮 𑌪𑌤𑌞𑍍𑌚𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌮𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮 𑌕𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌅

ர்வண இதி ஸோ'ப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச வேத்த நு த்வம் கா
ப்ய தத் ஸூத்ரம் யேநாயம் ச லோக꞉ பரஶ்ச லோக꞉ ஸர்வாணி ச பூதாநி
ஸந்த்ருப்தாநி பவந்தீதி ஸோ'ப்ரவீத் பதஞ்சல꞉ காப்யோ நாஹம் தத்பகவந்
வேதேதி ஸோ'ப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச வேத்த நு த்வம் காப்ய தமந்
தர்யாமிணம் ய இமம் ச லோகம் பரம் ச லோகம் ஸர்வாணி ச பூதாநி யோ'ந்த
ரோ யமயதீதி ஸோ'ப்ரவீத் பதஞ்சல꞉ காப்யோ நாஹம் தம் பகவந் வேதேதி
ஸோ'ப்ரவீத் பதஞ்சலம் காப்யம் யாஜ்ஞிகாம்ஶ்ச யோ வை தத் காப்ய ஸூத்ரம்
வித்யாத் தம் சாந்தர்யாமிணமிதி ஸ ப்ரஹ்மவித் ஸ லோகவித் ஸ தேவவித் ஸ வேதவித்
ஸ பூதவித் ஸ ஆத்மவித் ஸ ஸர்வவிதிதி தேப்யோ'ப்ரவீத் ததஹம் வேத தச்சேத்த்வம்
யாஜ்ஞவல்க்ய ஸூத்ரமவித்வாம்ஸ்தம் சாந்தர்யாமிணம் ப்ரஹ்மகவீருதஜஸே மூ
ர்தா தே விபதிஷ்யதீதி வேத வா அஹம் கௌதம தத் ஸூத்ரம் தம் சாந்தர்யாமி
ணமிதி யோ வா இதம் கஶ்சித் ப்ரூயாத் வேத வேதேதி யதா வேத்த ததா ப்ரூஹீதி

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆருணியாகிய உத்தாலகர் ஓ யாஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டுக் கேட்டார். அதாவது, நான், காப்யராகிய பதஞ்சலருடைய க்ருஹத்தில் கல்ப ஸூத்ராத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவருடைய பார்யை கந்தர்வனாலே க்ரஹிக்கப்பட்டிருந்தாள். அந்த கந்தர்வனை நீயாரென்று கேட்டேன். அவன் அதர்வணனாகிய கபந்தன் நானென்றான். அந்தக் கந்தர்வன் அந்தக் காப்யராகிய பதஞ்சலரையும் அவருடைய சிஷ்யர்களாகிய யாஜ்ஞர்களையும், இந்த லோகங்களையும் பரலோகங்களையும் ஸமஸ்த பூதங்களையும் தரிக்கிற ஸூத்திரத்தையும் நீங்களறிவீர்களா என்று கேட்க, அறியவில்லை என்ன மீளவு மவனவர்களை ஸர்வலோகாந்தர்யாமியா யிருக்கிறவனை யறிவீர்களோ வென்று கேட்க, அறியவில்லையென்று சொல்ல, அதற்கவன் இந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்தர்யாமியையும் எவனறிவனோ அவன் ப்ரம்மவித்து, லோகவித்து, தேவவித்து, வேதவித்து, பூதவித்து, ஆத்மவித்து, (ஸர்வவித்து) எல்லாமறிந்தவன் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னான். அதை நானறிவேன். இந்த விஷயத்தை அதாவது அந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்த அந்தர்யாமியையும் அறியாமல் ப்ரம்மஜ்ஞர்களில் சிறந்தவரடைவதற்காக வைத்திருக்கிற கோக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோனால் உம்முடைய தலை வெடித்துப்போமென்று சொன்னார். இப்படி உத்தாலகர் கேட்ட கேள்விக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ஸூத்ரத்தையும் அந்த அந்தர்யாமியையும் நானறிவேனென்றார். அதற்கு உத்தாலகர் அறிந்தேனென்று சொல்வதினால் பயனில்லை; அறிந்தபடி சொல்லுமென்றார்.

ஸ ஹோவாச வாயுர்வை கௌதம தத் ஸூத்ரம் வாயுநா வை கௌதம ஸூ
த்ரேணாயம் ச லோக꞉ பரஶ்ச லோக꞉ ஸர்வாணி ச பூதாநி ஸந்த்ருப்தா
நி பவந்தி தஸ்மாத்வை கௌதம புருஷம் ப்ரேதமாஹுர் வ்யஸ்ரம்ஸிஷ
தாஸ்யாங்காநீதி வாயுநா ஹி கௌதம ஸூத்ரேண ஸந்த்ருப்தாநி பவந்தீ
த்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்யாந்தர்யாமிணம் ப்ரூஹீதி ||௨||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா. அப்போது யாஜ்ஞ்யவல்க்யர் சொன்னார். ஸூத்ரமாயிருப்பது வாயுவாகின்றது. அந்த வாயுவினாலே இந்த லோகமும் பரலோகமும் ஸகலபூதங்களும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் மரணமடைந்த புருஷனை 'அதாவது ப்ராண வாயுவில்லாத புருஷனை' கண்டு இவனுடைய சரீரம் விசீர்ணமாய்விட்டதென்கிறார்கள். வாயுவாகிய ஸூத்ரத்தினாலேயே எல்லாப் பூதங்களும் ஸ்திதிப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ என்றார். அதை யவர் அங்கீகரித்துக்கொண்டு அந்தர்யாமியா யிருப்பவனைச் சொல்லுமென்றார்.

ய꞉ ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய
ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய꞉ ப்ருதிவீமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத꞉ ||

(ஸ0-ஸா-ப்ர-ஸூ.) யாவனொருவன் ப்ருதிவியி லிருந்துகொண்டிருக்கிறன், உள்ளேயிருக்கிறன், அவனை ப்ருதிவி அறியாது. அவனுக்கு ப்ருதிவி சரீரம். அவன் ப்ருதிவிக்குள்ளிருந்து நியமிக்கிறன். அவனே உமக்கும்அந்தர்யாமி. தோஷஸம்பந்த மில்லாதவன்.

𑌯𑍋𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌪𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌪𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௪॥ 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௫॥ 𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௬॥ 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍌 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௭॥ 𑌯𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌵𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௮॥ 𑌯 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௯॥ 𑌯𑍋 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌦𑌿𑌶𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௦॥ 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌕𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௧॥ 𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௨॥ 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑌮𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௩॥ 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑌥𑌾𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂 ॥௧௪॥ 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌮𑌥𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 ॥௧௫॥ 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௬॥ 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌚𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌙𑍍 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௭॥ 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍋𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥௧௮॥ 𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌞𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋

த்ரமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௧௯|| யோ மநஸி திஷ்டந் மநஸோऽந்தரோ யம் மநோ ந வேத யஸ்ய மந: ஶரீரம் யோ மநோऽந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௨௰|| யஸ்த்வசி திஷ்டந் த்வசோऽந்தரோ யம் த்வங் ந வேத யஸ்ய த்வக் ஶரீரம் யஸ்த்வசமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௨௧|| யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந் விஜ்ஞாநாதந்தரோ யம் விஜ்ஞாநம் ந வேத யஸ்ய விஜ்ஞாநம் ஶரீரம் யோ விஜ்ஞாநமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||௨௨|| யோ ரேதஸி திஷ்டந் ரேதஸோऽந்தரோ யம் ரேதோ ந வேத யஸ்ய ரேத: ஶரீரம் யோ ரேதோऽந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோऽத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டாऽஶ்ருத: ஶ்ரோதாऽமதோ மந்தாऽவிஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா நாந்யோऽதோऽஸ்தி த்ரஷ்டா நாந்யோऽதோऽஸ்தி ஶ்ரோதா நாந்யோऽதோऽஸ்தி மந்தா நாந்யோऽதோऽஸ்தி விஜ்ஞாதைஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதோऽதோऽந்யதார்த்தம் ததோ ஹோத்தாலக ஆருணிருபரராம ||௨௩||

பதார்த்தங்கள். ஜலம், அக்நி, அந்தரிக்ஷம், வாயு, தேவலோகம், ஆதித்தன், திக்குக்கள், சந்திரன், தாரகைகள், ஆகாசம், தமஸ், தேஜஸ்ஸு, பூதங்கள், ப்ராணங்கள், வாக்கு, கண்கள், காதுகள், மனஸ், த்வக்கு, விஜ்ஞானம், ரேதஸ்ஸு இவைகளை ப்ருதிவிஸ்தானத்தில் அடைவே வைத்துக்கொண்டு மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் முன்போலவே வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சுருதிகளுக்குக் கருத்துக்கொள்க. சங்கர பாஷ்யத்திலும் இராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் இவ்விஷய மொத்திருக்கிறதாலும், ப்ருதிவீ தேவதை முதலியவற்றின் சரீரமே அந்த அந்தர்யாமிக்குச் சரீரம்வேறு சரீரமில்லையென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் பேதமான கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இருபத்துமூன்றுவது சுருதியில் காணப்படாதவனாய் எல்லாவற்றையும் காண்பவனென்றும், இப்படியே சிரவண மநந நிதித்யாஸநங்களிலும் அந்வயித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவுமின்றி அந்தர்யாமியைவிட வேறு த்ரஷ்டா முதலானவரில்லை என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உத்தாலகர் தம்முடைய ப்ரச்நத்தை நிறுத்திவிட்டார் என்பது முடிந்தது. இங்கு சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனில்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரா-பா-த்தில் ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவைப்போல் நிருபாதிகமாய் த்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளில்லை என்று வியாக்யானம் செய்யப்பட்டது. ௭ முதல் ௨௩ வரையிலும் இந்த ஸ்ருதி.

ஐந்தமத்யாயம் ஏழாவதுப்ராம்மணம் முடிந்தது.

அஷ்டமம் ப்ராஹ்மணம்.

அத ஹ வாசக்நவ்யுவாச ப்ராஹ்மணா பகவந்தோ ஹந்தாஹமிமம் த்வௌ ப்ரஶ்நௌ ப்ரக்ஷ்யாமி தௌ சேந்மே வக்ஷ்யதி ந வை ஜாது யுஷ்மாகமிமம் கஶ்சித்ப்ரஹ்மோத்யம் ஜேதேதி ப்ருச்ச கார்க்கீதி ||௧||

(ரா-பா-ஸா.) அந்தர்யாமிப்பிராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜயித்த பின்பு தன்னைமுன்னே கேட்கவேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினால் நாமின்னமும் கேட்டால் ஒருக்கால தோல்வியடைவாரோ என்று பார்த்து. தான் யாஜ்ஞயவல்க்யரை ப்ரச்நம் பண்ணுவதற்கு அநுமதி கேட்பதற்குப் பிராமணர்களைப்பார்த்து ஓப்பிராம்மணர்களே நானிவரை இரண்டு கேள்வி கேட்கிறேன் இவைகளைச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப்ராம்மண ஸபையில் இவரை ஜயிப்பதற்கு யாருமில்லை என்பதுண்மைதான் (அப்

படிக்குச் சொல்லாவிட்டால் இவர் தலை சிதறிப்போகவேண்டும்.) [இந்தக் கண்டலத்திற்குள்ளடங்கிய அர்த்த விஷயம் இரங்கராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மட்டுமே இருக்கின்றது] என்று சொல்லக் கார்க்கியை ப்ராம்மணர்கள் கேட்கச் சொன்னார்கள்.

ஸா ஹோவாசாஹம் வை த்வா யாஜ்ஞவல்க்ய யதா காஶ்யோ வா வைதேஹோ வோக்ரபுத்ர உஜ்ஜ்யம் தனுரதிஜ்யம் க்ருத்வா த்வௌ பாணவந்தௌ ஸபத்நாதிவ்யாதினௌ ஹஸ்தே க்ருத்வோபோத்திஷ்டேதேவமேவாஹம் த்வா த்வாப்யாம் ப்ரஶ்நாப்யாமுபோதஸ்தாம் தௌ மே ப்ரூஹீதி ப்ருச்ச கார்கீதி ॥ ௨ ॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) காசிராஜனும், விதேஹராஜனும் நாணேற்றிப் பாணஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு வருவதுபோல இரண்டுப்ரச்நங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதைச் சொல்லுமென்றாள் கார்க்கி. கேளென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

ஸா ஹோவாச யதூர்த்வம் யாஜ்ஞவல்க்ய திவோ யதவாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவாப்ருதிவீ இமே யத்பூதம் ச பவச்ச பவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷதே கஸ்மிம்ஸ்ததோதம் ச ப்ரோதம் சேதி ॥ ௩ ॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேலும், பூலோகத்திற்குக் கீழும், அவ்விரண்டு லோகங்களுக்கும் நடுவிலுமுள்ள பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான ஸகல வஸ்துக்களும் எந்த ஆதாரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அந்த கார்க்கி சொன்னாள்.

ஸ ஹோவாச யதூர்த்வம் கார்கி திவோ யதவாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவாப்ருதிவீ இமே யத்பூதம் ச பவச்ச பவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷத ஆகாஶே ததோதம் ச ப்ரோதம் சேதி ॥ ௪ ॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஆகாசத்தில் எல்லாம் ஓதப்ரோத ரூபமாயிருக்கிறது.

ஸா ஹோவாச நமஸ்தே யாஜ்ஞவல்க்ய யோ ம ஏதம் வ்யவோசோ(அ)பரஸ்மை தாரயஸ்வேதி ப்ருச்ச கார்கீதி ॥ ௫ ॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) கார்க்கி சொல்லுகிறாள். ஓ யாஜ்ஞயவல்க்யரே, உமக்கு நமஸ்காரம். ஒரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லிவிட்டீர். மற்றொரு ப்ரச்நத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றாள். கேளென்றார் யாஜ்ஞயவல்க்யர்.

ஸா ஹோவாச யதூர்த்வம் யாஜ்ஞவல்க்ய திவோ யதவாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவாப்ருதிவீ இமே யத்பூதம் ச பவச்ச பவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷதே கஸ்மிம்ஸ்ததோதம் ச ப்ரோதம் சேதி ॥ ௬ ॥

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள். இந்த ஆறாவது ச்ருதி கண்டமானது இரங்கராமாநுஜ பாடத்திலில்லை. சங்கரபாடத்தில் மூன்றாவது சுருதியையே மீளவும் சொல்லியிருப்பது த்ருடப்படுத்துவதற்கென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தப் புநருக்தியையும் அஃதில்லாமையையும்பற்றிப் புத்திமான்கள் யோசித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

ஸ ஹோவாச யதூர்த்வம் கார்கி திவோ யதவாக் ப்ருதிவ்யா யதந்தரா த்யாவாப்ருதிவீ இமே யத்பூதம் ச பவச்ச பவிஷ்யச்சேத்யாசக்ஷத ஆகாஶ ஏவ ததோதம் ச ப்ரோதம் சேதி கஸ்மிந்நு கல்வாகாஶ ஓதஶ்ச ப்ரோதஶ்சேதி ॥ ௭ ॥

பதார்த்தயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதியில் (ஸா ஹோவாச) என்கிறபாடம் இரங்கராமாநுஜபாஷ்யத்திலிருக்கிறது. அநுவாதம் செய்து கேட்டதாகக் கருதினால் இரண்டு பாஷ்யங்களிலு மொக்கும். கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆகாசம் எந்த ஆதாரத்தில் ஓதப்ரோதமாயிருக்கிறதென்று ப்ரச்நத்தின் முக்யபாவம்.

ஸஹோவாசைதத்வை ததக்ஷரம் கார்கி ப்ராஹ்மணா அபிவதந்த்ய
ஸ்தூலமநண்வஹ்ரஸ்வமதீர்கமலோஹிதமஸ்நேஹமச்சாயமதமோவாய்வநாகா
சமஸங்கமரஸமகந்தமசக்ஷுஷ்கமச்ரோத்ரமவாகமநோதேஜஸ்கமப்ராணம
முகமமாத்ரமநந்தரமபாஹ்யம் ந ததச்நாதி கிஞ்சந ந ததச்நாதி கச்சந ||௮||

(௮-ஹா-பா-ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யருத்தரம் சொல்லுகிறார் ஆகாசாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது அக்ஷரம். இதை ப்ரம்மவித்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்தூலமாகாததும், அணுவாகாததும், ஹ்ரஸ்வமாகாததும், தீர்க்கமாகாததும், அக்நிகுணம் ஜலகுணமில்லாததும், சாயையல்லாததும், தமஸ்ஸாகாததும், வாயுவாகாததும், ஆகாசமாகாததும், ஸங்கமில்லாததும், ரஸமில்லாததும், கந்தமில்லாததும், கண் காது வாக்கு மநஸ்ஸு இல்லாததும், தேஜஸ்ஸில்லாததும், ப்ராணனில்லாததும், முகமில்லாததும், அளவில்லாததும், உள்ளில்லாததும், வெளியில்லாததுமான அந்த அக்ஷரம் ஒன்றையும் தின்பதில்லை. ஒருவனுமதைத் தின்பதில்லை.

ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வி
த்ருதௌ திஷ்டத ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி த்யாவாப்ருதி
வ்யௌ வித்ருதே திஷ்டத: | ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி நி
மேஷா முஹூர்தா அஹோராத்ராண்யர்தமாஸா மாஸா ருதவஸ்ஸம்வ
த்ஸரா இதி வித்ருதாஸ்திஷ்டந்த்யேதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி
ப்ராச்யோऽந்யா நத்யஸ்ஸ்யந்தந்தே ச்வேதேப்ய: பர்வதேப்ய: ப்ரதீச்யோ
ऽந்யா யாம் யாம் ச திசமந்வேதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி தததோ
மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி யஜமாநம் தேவா தர்வீம் பிதரோऽந்வாயத்தா: ||

(௯-ஹா-பா-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மத்தினுடைய ஆஜ்ஞாசக்கிரத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் தரித்திருந்திருக்கின்றார்கள். இப்படியே த்யாவாப்ருதிவிகளும், நிமேஷங்களும், முகூர்த்தங்களும், அஹோராத்ரங்களும், பக்ஷங்களும், ருதுக்களும், ஸம்வத்ஸரங்களும், இந்தப்படியே நதிகளும், நதங்களும், சிற நதிகளும் தரித்திருக்கின்றன. தாநாதி ஸத்கார்யங்கள் செய்கிறவர்களை மநுஷ்யர்களும் தேவதைகளும் பித்ருக்களும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

யோ வா ஏததக்ஷரம் கார்க்யவிதித்வாஸ்மிம்ல்லோகே ஜுஹோதி யஜ
தே தபஸ்தப்யதே பஹூநி வர்ஷஸஹஸ்ராண்யந்தவதேவாஸ்ய தத்ப
வதி | யோ வா ஏததக்ஷரம் கார்க்யவிதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ க்ருப
ண: அத ய ஏததக்ஷரம் கார்கி விதித்வாஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ ப்ரா
ஹ்மண: ||௧0||

(௧0-ஹா-பா-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரப்ரம்மஜ்ஞாநமில்லாமல் செய்கிற யஜ்ஞதாநாதிகளெல்லாம் அவ்வளவு நல்ல பலத்தைத் தரமாட்டா. இந்த அக்ஷரத்தை யறியாமல் பரலோகத்தை யடைந்தவர்கள், நல்ல ஸத்கதியை அடைகிறதில்லை. அறிந்தவர்களாகி முக்தனாவார்கள்.

தத்வா ஏததக்ஷரம் கார்க்யத்ருஷ்டம் த்ரஷ்ட்ரச்ருதம் ச்ரோத்ரமதம்
மந்த்ரவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாத்ரு நாந்யதோऽஸ்தி த்ரஷ்ட்ரு நாந்யதோऽஸ்தி
ச்ரோத்ரு நாந்யதோऽஸ்தி மந்த்ரு நாந்யதோऽஸ்தி விஜ்ஞாத்ரேதஸ்மி
ந்நு கல்வக்ஷரே கார்க்யாகாச ஓதச்ச ப்ரோதச்சேதி ||௧௧||

(ஸ०-ஹா-பா-ஷா.) அந்த அக்ஷரம் காணப்படாததாய் காண்கிறது. மநநநிதித்யா ஸநம் முதலியவற்றிலும் காண்க. இதைவிட வேறு இப்படிப்பட்ட தொன்றுமில்லை. அப்படிப்பட்ட அக்ஷரத்தில் ஆகாசம் ஓதப்ரோதமா யிருக்கின்றது.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌬𑌹𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑍈 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍇𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾𑌚𑌕𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌰𑌾𑌮 ||௧௨||

(ஸ०-ஹா-பா-ஷா.) நீங்களறிந்த யாஜ்ஞவல்க்யரிடத்தில் நமஸ்காரம் செய்து தப் பித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அவரை ஜயிக்கமுடியாதென்று கௌரவித்துச் சொல்லி வாய் மூடிக்கொண்டாள் கார்க்கி.

ஐந்தாமத்யாயம் எட்டாம் ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌕𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍈𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌷𑌡𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿 ||௧||

(ஸ०-ஹா-பா-ஷா.) சாகல்யராகிய விதக்தர் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பார்த்து, தேவ தைக ளெத்தனைபேரிருக்கின்றார்களென்று கேட்டார். அதற்கு, நிவித்தென்கிற மந்திர பதங்களில் எத்தனை தேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றார்களோ மூவாயிரம், மூன்று, முந் நூறு, மூன்று என்றார். ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகள் என்று கேட்க முப்பத்துமூன்று என்ன ஆமென்றார். மறுபடியும் எத்தனை தேவதைகளென்று கேட்க, ஆறென்றார். மறுபடியும் கேட்டார் மூன்று என்றார். மறுபடியும் கேட்க இரண்டு பேர் களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒன்றரைப்பேர்களென்ன, மறுபடியும் கேட்க, ஒரு தேவதை என்றார். அதையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌷𑌾𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ०-ஹா-பா-ஷா.) மகிமையாகப் பலசொல்லப்பட்டன முப்பத்துமூன்று தேவ தைகள் கணக்குச் சொல்லுகிறேன். அஷ்டவஸுக்கள் ஏகாதசருத்திரர்கள் த்வாதசாதித் யர்கள் ஆக முப்பத்தொரு தேவதைகள், இந்திர ப்ரஜாபதிகளிருவர் ஆக முப்பத்து மூன்று தேவதைகள்.

𑌕𑌤𑌮𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑌸𑌵 𑌏𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌵𑌸𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌇𑌤𑌿 ||௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அக்நி, ப்ருதிவி, வாயு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யனும், த்யுலோகமும், இந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ஸமஸ்த வஸுக்களும் இருக்கிறபடியால் இவர்களே வஸுக்கள்.

கதமே ருத்ரா இதி தசேமே புருஷே ப்ராணா ஆத்மைகாதசஸ்தே யதாஸ்மாச்சரீராந்மர்த்யாதுத்க்ராமந்த்யத ரோதயந்தி தத்யத்ரோதயந்தி தஸ்மாத்ருத்ரா இதி ||௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பத்திந்திரியங்களும் ஆத்மா ஒருவனும் ஆகப் பதினொருபேர்கள். இவர்கள் சரீரத்தை விட்டுப் போகின்றபோது எல்லாரையும் அழச்செய்கிறார்களாகையாலே உருத்திரர்களென்று பெயர் வந்தது.

கதம ஆதித்யா இதி த்வாதச வை மாஸாஸ்ஸம்வத்ஸரஸ்யைத ஆதித்யா ஏதே ஹீதம் ஸர்வமாததாநா யந்தி தே யதிதம் ஸர்வமாததாநா யந்தி தஸ்மாதாதித்யா இதி ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பன்னிரண்டு மாஸங்களையும் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களாக எண்ணவேண்டியது. எல்லாவற்றையும் ஆதானம் பண்ணுகிறபடியால், மாஸங்களை ஆதித்யர்கள் என்று உபாஸிக்கச் சொல்லுகிறது.

கதம இந்த்ர: கதம: ப்ரஜாபதிரிதி ஸ்தநயித்நுரேவேந்த்ரோ யஜ்ஞ: ப்ரஜாபதிரிதி கதம: ஸ்தநயித்நுரித்யசநிரிதி கதமோ யஜ்ஞ இதி பசவ இதி ||௬||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்திரனும் ப்ரஜாபதியும்? ஸ்தநயித்நுவே இந்திரன், யஜ்ஞமே ப்ரஜாபதி. ஸ்தநயித்நுவாவது வஜ்ரம். யஜ்ஞமாவது பசுக்கள் இப்படி விதக்தசாகல்யருக்கும், யாஜ்ஞவல்க்யருக்கும், ப்ரச்நோத்தரங்கள் நடந்தன.

கதமே ஷடித்யக்நிச்ச ப்ருதிவீ ச வாயுச்சாந்தரிக்ஷம் சாதித்யச்ச த்யௌச்சைதே ஷடேதே ஹீதம் ஸர்வம் ஷடிதி ||௭||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆறுபேர்களாவன: அக்நி, ப்ருதிவி, வாயு, அந்தரிக்ஷம், ஆதித்யன், த்யுலோகம் இந்த ஆறுபேர்கள்.

கதமே தே த்ரயோ தேவா இதீம ஏவ த்ரயோ லோகா ஏஷு ஹீமே ஸர்வே தேவா இதி கதமௌ தௌ த்வௌ தேவாவித்யந்நம் சைவ ப்ராணச்சேதி கதமோऽத்யர்த்த இதி யோऽயம் பவத இதி ||௮||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) மூன்று தேவதைகளாவன மூன்று லோகங்களாம்; எல்லாத் தேவதைகளும் இவர்களிடத்தில் இருக்கிறார்கள். இரண்டு தேவதைகளாவன அந்நமும், ப்ராணனும். அத்யர்த்த தேவதையாவது வாயு.

ததாஹுர்யதயமேக இவைவ பவதேऽத கதமத்யர்த்த இதி யதஸ்மிந்நிதம் ஸர்வமத்யார்த்நோத்தேநாத்யர்த்த இதி கதம ஏகோ தேவ இதி ப்ராண இதி ஸ ப்ரஹ்ம த்யதித்யாசக்ஷதே ||௯||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஒரு தேவனாகிய வாயு அத்யர்த்த தேவதையாகச் சொல்லப்படுகிறதெப்படி என்றால் எல்லாம் இந்த வாயுவினால் விருத்தியடைந்தபடியால் அத்யர்த்தனென்னப்படுகிறான். ஒரு தேவதையாவது ப்ராணன். அதுவே த்யத்தாகிய ப்ரஹ்மமென்னப்படுகிறது.

ப்ருதிவ்யேவ யஸ்யாயதநமக்நிர்லோகோ மனோ ஜ்யோதிர்யோ வை தம் புருஷம் வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸ வை வேதிதா ஸ்யாத் | யாஜ்ஞவல்க்ய வேத வா அஹம் தம் புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம்

யஏவாயம் ஶாரீர: புருஷஸ்ஸஏஷ: வதைவ ஶாகல்ய தஸ்ய
கா தேவதேத்யம்ருதமிதி ஹோவாச ||௧௦||

(ஶா॰ - ஸூ - பா - ஷ்ய,) எவனுக்கு ப்ருதிவி ஆதாரமோ அவனுக்கு அக்நி தர்சந ஸாதநமோ, எவனுக்கு மனஸ்ஸு ஸங்கல்பஸாதநமோ, அந்த ஆத்மாவை உபாஸிக்க வறிந்தவனே அறிந்தவனாகிறான் என்று சாகல்யர் சொல்ல, அந்த ஆத்மாவை நானறிவே னென்கிறார். அவனாரெனகிறார். அவன் சாரீர புருஷனென்கிறார். அவனை யுபாஸிக்கும் மற்றொரு வழி யென்ன வென்கிறார். அம்ருதமென்பதே யென்கிறார். அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தில் "அந்தர்யாம்யம்ருத:"

காமஏவயஸ்யாயதநம் ஹ்ருதயம்லோகோமநோஜ்யோதிர்யோவை
தம்புருஷம்வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸவைவேதிதா
ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம்தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந: பராய
ணம்யமாத்த யஏவாயம்காமமய: புருஷஸ்ஸஏஷ வதைவஶாகல்ய தஸ்ய
காதேவதேதி ஸ்த்ரியஇதி ஹோவாச ||௧௧||

ரூபாண்யேவயஸ்யாயதநம் சக்ஷுர்லோகோ மநோஜ்யோதி
ர்யோவைதம் புருஷம்வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸவைவே
திதாஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம்தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந:
பராயணம்யமாத்த யஏவாஸாவாதித்யே புருஷஸ்ஸஏஷ: வதைவஶா
கல்ய தஸ்ய காதேவதேதி ஸத்யமிதி ஹோவாச ||௧௨||

ஆகாஶஏவயஸ்யாயதநம் ஶ்ரோத்ரம்லோகோ மநோஜ்யோதி
ர்யோவைதம்புருஷம்வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம்ஸவைவே
திதாஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம்தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந: ப
ராயணம்யமாத்த யஏவாயம் ஶ்ரௌத்ர: ப்ராதிஶ்ருத்க: புருஷ: ஸஏ
ஷ: வதைவஶாகல்ய தஸ்ய காதேவதேதி திஶஇதி ஹோவாச ||௧௩||

தமஏவயஸ்யாயதநம் ஹ்ருதயம்லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோவை
தம்புருஷம்வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸவைவேதிதாஸ்யா
த்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம்தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம்யமா
த்த யஏவாயம்சாயாமய: புருஷஸ்ஸஏஷ: வதைவஶாகல்ய தஸ்யகா
தேவதேதி ம்ருத்யுரிதி ஹோவாச ||௧௪||

ரூபாண்யேவயஸ்யாயதநம் சக்ஷுர்லோகோ மநோஜ்யோதி
ர்யோவைதம் புருஷம்வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸவைவே
திதாஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம்தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந:
பராயணம்யமாத்த யஏவாயமாதர்ஶே புருஷஸ்ஸஏஷ: வதைவஶாகல்ய
தஸ்ய காதேவதேதி அஸுரிதி ஹோவாச ||௧௫||

ஆபஏவயஸ்யாயதநம் ஹ்ருதயம்லோகோ மநோஜ்யோதிர்யோவை
தம்புருஷம்வித்யாத்ஸர்வஸ்யாத்மந: பராயணம் ஸவைவேதிதா
ஸ்யாத்யாஜ்ஞவல்க்ய வேதவாஅஹம்தம்புருஷம் ஸர்வஸ்யாத்மந: பராய

𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌮𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍁𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௬||

𑌰𑍇𑌤 𑌏𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌸 𑌵𑍈 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌥 𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌏𑌷 𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧௭||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்: காமம், ரூபம், ஆகாசம், தமஸ்ஸு, அப் இரேதஸ்ஸு இவைகளை ஆதாரமாகவும், ஹ்ருதயம், கண்கள், காதுகள் இவைகளை லோகமாகவும், ஸ்த்ரீகள், ஸத்யம், திக்கு, ம்ருத்யு, ப்ராணன், வருணன், ப்ரஜாபதி இவைகளை விசேஷணங்களாகவும் வைத்துக்கொண்டு பத்தாவது சுருதியைப்போல் அந்வயித்துக்கொள்க. ஆனால் சில சுருதிகளில் ஆதாராதிகள் சொன்னவையே சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கொள்க.

𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑌿𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑌯𑌣𑌮𑌕𑍍𑌰𑌤𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 ||௧௮||

(ஸம் - ஹா - பா - ஷா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ஓ சாகல்யரே, உம்மை நெருப்புப் பெட்டியாக்கிவிட்டார்கள். நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீரேன் தடுமாற வேண்டும் என்கிறார்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌶𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑍀𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌸𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌸𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 ||௧௯||

(ஸம் - ஹா - பா - ஷா) சாகல்யர் சொல்லுகிறார். குருபாஞ்சால தேசத்திலுண்டான ப்ராம்மணர்களையெல்லாம் பயந்தவர்களாகச் செய்து அவமானம் செய்துவிட்டீர். எந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவராயிருக்கிறீர்? திக்குக்களையும் அவைகளின் ப்ரதிஷ்டைகளையும் நானறிவேனென்றீராகில் சொல்லுமென்கிறார் சாகல்யர்.

𑌕𑌿𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌹𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ||௨௰||

(ஸம்-ஹா-பா-ஷா.) இந்தக் கிழக்குத்திக்கில், எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்றீர் என்று சாகல்யர் கேட்டதற்கு சூரியனை யுபாஸிக்கின்றேனென்றார். அந்தச் சூரியனெங்கு ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? கண்ணில் ப்ரதிஷ்டை யடைகிறான், கண்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? ரூபங்களிலென்றார். கண்களினாலன்றோ ரூபங்களைப்பார்க்கின்றான். ரூபங்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ஹ்ருதயத்தில் ரூபங்கள் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன. ஹ்ருதயத்தினாலன்றோ ரூபங்களை யறிகின்றான். இப்படிக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னதை யங்கீகரித்தார் சாகல்யர்.

𑌕𑌿𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌮𑌦𑍇𑌵𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌮𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕

ஸ்மிந்நு தக்ஷிணா ப்ரதிஷ்டிதேதி ச்ரத்தாயாமிதி யதா ஹ்யேவ ச்ரத்தத்தேऽத தக்ஷிணாம் ததாதி ச்ரத்தாயாம் ஹ்யேவ தக்ஷிணா ப்ரதிஷ்டிதேதி கஸ்மிந்நு ச்ரத்தா ப்ரதிஷ்டிதேதி ஹ்ருதய இதி ஹோவாச ஹ்ருதயேந ஹி ச்ரத்தாம் ஜாநாதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ச்ரத்தா ப்ரதிஷ்டிதா பவதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௧||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) தெற்குத்திக்கில் எந்தத் தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? யமனை. அந்த யமனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? யஜ்ஞம். யஜ்ஞம் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? தக்ஷிணையில். தக்ஷிணைக்கு ப்ரதிஷ்டையெது? சிரத்தை. சிரத்தையினலன்றோ தக்ஷிணை கொடுக்கின்ருன். சிரத்தைக்கு ப்ரதிஷ்டை எது? ஹ்ருதயம், இந்த உத்தரங்களையும் சாகல்யர் ஒப்புக்கொண்டார்.

கிந்தேவதோऽஸ்யாம் ப்ரதீச்யாம் திச்யஸீதி வருணதேவத இதி ஸ வருண: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இத்யப்ஸ்விதி கஸ்மிந்ந்வாப: ப்ரதிஷ்டிதா இதி ரேதஸீதி கஸ்மிந்நு ரேத: ப்ரதிஷ்டிதமிதி ஹ்ருதய இதி தஸ்மாதபி ப்ரதிரூபம் ஜாதமாஹுர்ஹ்ருதயாதிவ ஸ்ருப்தோ ஹ்ருதயாதிவ நிர்மித இதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ரேத: ப்ரதிஷ்டிதம் பவதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௨||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) மேற்குதிக்கில் யெந்த தேவதையையுபாஸிக்கின்றீர்? வருண தேவதையை. வருணனுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அப்பு, அப்புக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? இரேதஸ்ஸு. இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் ஹ்ருதயத்திலிருந்து இரேதஸ்ஸு வெளிப்பட்டதென்பதற்கு உலகமே சாக்ஷியாகையாலென்க.

கிந்தேவதோऽஸ்யாமுதீச்யாம் திச்யஸீதி ஸோமதேவத இதி ஸ ஸோம: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி தீக்ஷாயாமிதி கஸ்மிந்நு தீக்ஷா ப்ரதிஷ்டிதேதி ஸத்ய இதி தஸ்மாதபி தீக்ஷிதமாஹு: ஸத்யம் வதேதி ஸத்யே ஹ்யேவ தீக்ஷா ப்ரதிஷ்டிதேதி கஸ்மிந்நு ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டிதமிதி ஹ்ருதய இதி ஹோவாச ஹ்ருதயேந ஹி ஸத்யம் ஜாநாதி ஹ்ருதயே ஹ்யேவ ஸத்யம் ப்ரதிஷ்டிதம் பவதீத்யேவமேவைதத்யாஜ்ஞவல்க்ய ||௨௩||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) வடதிசையில் எந்த தேவதையை யுபாஸிக்கின்றீர்? ஸோம தேவதையை. ஸோமதேவதை எந்த அதிகரணத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகிருன்? தீக்ஷையில், தீக்ஷைக்குப் ப்ரதிஷ்டை யெது? ஸத்தியத்தில் ஆகையால் தீக்ஷிதனை, ஸத்யத்தை சொல்லவேண்டுமென்று விதிக்கிறது. ஸத்யத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம். ஹ்ருதயத்தினலன்றோ ஸத்யத்தை யறிகிருன்.

கிந்தேவதோऽஸ்யாம் த்ருவாயாம் திச்யஸீத்யக்நிதேவத இதி ஸோऽக்நி: கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித இதி வாசீதி கஸ்மிந்நு வாக் ப்ரதிஷ்டிதேதி ஹ்ருதய இதி கஸ்மிந்நு ஹ்ருதயம் ப்ரதிஷ்டிதமிதி ||௨௪||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) இந்தப் பூலோகமாகிய த்ருவமென்கிற கீழ்த்திக்கில் யாரை உபாஸிக்கின்றீர்? அக்நி தேவதையை. அக்நிக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வாக்கு. வாக்குக்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஹ்ருதயம் எல்லாத் திக்தேவதைகளுக்கு மாதாரமாயிருக்கும், ஹ்ருதயத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது.

அஹல்லிகேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யத்ரைததந்யத்ராஸ்மந்மந்யாஸை யத்த்யேததந்யத்ராஸ்மத்ஸ்யாச்ச்வாநோ வைநதத்யுர்வயாம்ஸி வைநத்விமத்நீரந்நிதி ||௨௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ரச்நோத்தரங்களுக்குப் பின், யாஜ்ஞவல்க்யர், தம்முடைய உத்தரங்களை ஒப்புக்கொண்ட சாகல்யரை ஓ அஹல்லிகரே நீரிந்த சரீரத்தை விட்டு ஹ்ருதயம் வேறிடத்திலிருப்பதாக நினைக்கிறீர். அப்படியானால் இந்தச் சரீரத்தை நாய்களாவது தின்றுவிடும் பக்ஷிகளாவது குத்திவிடும் ஆதலால் ஹ்ருதயம் சரீரத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருக்கிறது.

[illegible] ||உசா||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) உம்முடைய சரீரம் ஹ்ருதயம் இவை யிரண்டும் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டையை யடைந்தன? ப்ராணனில். ப்ராணத்திற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? அபாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? வியாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? உதாநம். அதற்கு ப்ரதிஷ்டை யெது? ஸமாநம் என்றார். இப்படி எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவன் மதுகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டவனே என்று நினைத்து சாகல்யனே யொன்றும் தெரியாதவன் யாரோ அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லப்படுபவனைக் கேட்கிறேன் என்றார். அவனை யறியவில்லை. அவருக்கு அதனாலே சாகல்யருக்கு, சிரஸ்ஸு வெடித்து எலும்புகளுங் கூட அபஹரிக்கப்பட்டன.

[illegible] ||உஎ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) பிறகு யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ப்ராம்மணர்களைப்பார்த்து, நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்தாவது தனியாயாவது இஷ்டப்படி கேள்வி கேளுங்கோள். அல்லது நானாவது உங்களைக் கேட்கிறேன், என்றார். யாஜ்ஞவல்க்யர். அந்த ப்ராம்மணர்கள் தைர்யப்படவில்லை.

[illegible]

𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋𑌹𑌤𑌿 | 𑌜𑌾𑌤 𑌏𑌵 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍋 𑌨𑍍𑌵𑍇𑌨𑌂 𑌜𑌨𑌯𑍇-
𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 | 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌰𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌤𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 | 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌨-
𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦 𑌇𑌤𑌿 ||௨௮||

(ஶம்-பா-ஹா.) ஒரு விருக்ஷம் எப்படி பல புஷ்பங்களை யுடையதாயிருக்கின்றதோ அப்படியே புருஷனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. உரோமங்களை இலைகளாகவும், துவக்கைப்பட்டைகளாகவும், சேர்த்துக்கொள்க. மேலும் பட்டைகளிலிருந்து பால்வழியுமாப்போலத் துவக்கி லிருந்து இரத்தம் வழிகிறதன்றோ? விருக்ஷங்களுக்குக் கண்டங்கள் போலப் புருஷனுக்கு மாம்ஸங்கள், ஸிரைகள் கிநாடங்கள். உள்ளெலும்புகள் தாருவிசேஷங்கள், மஜ்ஜை, மஜ்ஜையே. ஆயினும், விருக்ஷம் சேதிக்கப்பட்ட பிறகு மூலத்திலிருந்து முளைத்துக்கொள்வதுபோல இந்தச் சரீரம் ம்ருத்யுவினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டபின், மீண்டும் அந்தச் சரீரம் உண்டாவது எதுகொண்டு? அதற்கு மூலமென்ன? இரேதஸ்ஸென்று சொல்லப்போகாது. ஏனென்றால் ஜீவித்திருக்கும்போதே இரேதஸ்ஸுண்டாகின்றமையால் மரித்தபின் இறந்த இரேதஸ்ஸை மூலமாகச்சொல்லவழியில்லையன்றோ? இதுவும் தவிர விருக்ஷமானது விதையினாலுமுண்டாகிறது. மூலச்சேதமான பின்புண்டாவதுமில்லை. ஆகையால் ம்ருத்யுவினால் வழிக்கப்பட்ட மர்த்யன் எந்த மூலத்திலிருந் துண்டாகின்றான்? மரித்தபின் மீளவும் பிறப்பதில்லையாகில் புண்யபாபாநுபவத்திற்கு விரோதம் வருகின்றது. ஆகையால் அவன் ஜநிப்பதுண்மை. அதற்குக் காரணம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்த ப்ரச்நத்தோடு எல்லா ப்ராம்மணர்களும் வாய்மூடிக்கொண்டார்கள். கதை முடிந்துவிட்டது. இப்படி யாஜ்ஞவல்க்யர் கேட்ட பொருளின்னதென்பதைச் சுருதி விரிக்கின்றது. அதாவது விஜ்ஞாநாநந்த சொரூபமானதும் கர்மாநுகுணமாய்ப் பலனைத்தருவதும் உபாசிப்பவனுக்குப் பலமாயிருக்கின்றதும் ப்ரம்மமே.

ஐந்தாமத்யாயம் ஒன்பதாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂.

𑌜𑌨𑌕𑍋 𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹 𑌆𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌽𑌥 𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌆𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 |
𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀𑌃 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 | 𑌉𑌭𑌯-
𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸபையில் ஜநகர்வீற்றிருந்தார். அங்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அவரைநோக்கி வந்த காரணத்தைக் கேட்கும்போது யாஜ்ஞவல்க்யரே, பசுக்களை விரும்பி வந்தீரோ, அல்லது தத்வநிச்சயம் பண்ணவந்தீரோ, வென்றார். இரண்டையுமுத்தேசித்தே வந்தேன் மகாராஜனே என்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர்.

𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑌵𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍈𑌲𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾-
𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍈𑌲𑌿-
𑌨𑌿𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌦𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑍇𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌸
𑌵𑍈 𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 | 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑍇-
𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 | 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 | 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋-
𑌵𑌾𑌚 | 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋-
𑌽𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑍂-
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍀𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑌾𑌶𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾-
𑌯𑌿𑌤𑌮𑌯𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌟𑍍𑌪𑍍𑌰

ப்ரஜ்ஞாயந்தே வாக்³வை ஸம்ராட் பரமம் ப்³ரஹ்ம | நைநம் வாக்³ஜஹாதி ஸர்வாண்யேநம் பூ⁴தாந்யபி⁴க்ஷரந்தி தே³வோ பூ⁴த்வா தே³வாநப்யேதி ய ஏவம் வித்³வாநேதது³பாஸ்தே | ஹஸ்த்ய்ருஷப⁴ம் ஸஹஸ்ரம் த³தா³மீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதே³ஹ: | ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: பிதா மே(அ)மந்யத நாநநுஶிஷ்ய ஹரேதேதி ||உ||

(ஶ௦-பா-ஞா-பா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்: உம்முடைய ஆசாரியர்களுக்குள் யாரெப்படி உபதேசித்திருக்கிறார்களோ அதைச் சொல்லுமென்றார்; ஜநகர் சொல்லுகிறார்: சலரின் பிள்ளையாகிய ஜித்வா என்பவர் எனக்குச்சொல்லி யிருப்பது வாக்கை ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டுமென்பது. அதற்குயாஜ்ஞவல்க்யர் தாய்தந்தை ஆசாரி இவர்களை உபாஸித்த நல்ல ஆசாரியன் சொல்லுகிறபடியே சொல்லியிருக்கிறார். ஸரியாகச் சொல்லியிருக்கிறார். வாக்கே ப்ரம்மமென்பது ஸரியான விஷயம். ஆனாலுமவர்க்கு அதினுடைய ஆயதநத்தையும் ப்ரதிஷ்டையையும் சொன்னார். ஜநகர்சொல்லுகிறார் சொல்லவில்லை. ஓராஜனே, அப்போது மக்குக்கால்பங்கு தெரிந்தது என்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர். அதை முழுதும் சொல்லுமென்றார் ஜநகர் வாக்கே ஆயதநம், ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டை, ப்ரஜ்ஞை ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார் யாஜ்ஞவல்க்யர். ப்ரஜ்ஞையென்பது வாக்கோ வேறோவென்றார் ஜநகர். வாக்கே என்று உபதேசித்து யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார். இப்படி உபாஸிக்கிறவனுக்கு அநேகதிருஷ்டபலன்களோடு ஆராதித்த தேவதாஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறானென்றும் சொன்னார். இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ஜநகர் யானைபோன்ற எருதுகளின் கூட்டங்களடங்கிய ஆயிரம் கோக்களைக் கொடுக்கிறேன் இந்த வித்யோபதேசத்திற்காகவென்றார். நான் குறைபடுபதேசியாமல் தக்ஷிணை வாங்குவது தகப்பனருக்கு அஸம்மதமாகையால் குறையும் உபதேசித்தபின் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்றார்.

யதே³வ தே கஶ்சித³ப்³ரவீத்தச்ச்²ருணவாமேத்யப்³ரவீந்ம உத³ங்க: ஶௌல்பா³யந: ப்ராணோ வை ப்³ரஹ்மேதி யதா² மாத்ருமாந் பித்ருமாநாசார்யவாந் ப்³ரூயாத்ததா² தச்சௌ²ல்பா³யநோ(அ)ப்³ரவீத்ப்ராணோ வை ப்³ரஹ்மேத்யப்ராணதோ ஹி கிம் ஸ்யாதி³த்யப்³ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டா²ம் ந மே(அ)ப்³ரவீதி³த்யேகபாத்³வா ஏதத்ஸம்ராடி³தி ஸ வை நோ ப்³ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ராண ஏவாயதநமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டா² ப்ரியமித்யேநது³பாஸீத கா ப்ரியதா யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ராண ஏவ ஸம்ராடி³தி ஹோவாச ப்ராணஸ்ய வை ஸம்ராட் காமாயாயாஜ்யம் யாஜயத்யப்ரதிக்³ருஹ்யஸ்ய ப்ரதிக்³ருஹ்ணாத்யபி தத்ர வதா⁴ஶங்கம் ப⁴வதி யாம் தி³ஶமேதி ப்ராணஸ்யைவ ஸம்ராட் காமாய ப்ராணோ வை ஸம்ராட் பரமம் ப்³ரஹ்ம நைநம் ப்ராணோ ஜஹாதி ஸர்வாண்யேநம் பூ⁴தாந்யபி⁴க்ஷரந்தி தே³வோ பூ⁴த்வா தே³வாநப்யேதி ய ஏவம் வித்³வாநேதது³பாஸ்தே ஹஸ்த்ய்ருஷப⁴ம் ஸஹஸ்ரம் த³தா³மீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதே³ஹ: ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: பிதா மே(அ)மந்யத நாநநுஶிஷ்ய ஹரேதேதி ||ங||

(ஶ௦-பா-ஞாஹா.) உதங்கர் ப்ராணனை ப்ரமமென்றாரென்று சொல்ல முன்போல ஆயதந ப்ரதிஷ்டைகளைச் சொல்லவில்லை யென்ன இவருமதைக்கொண்டாடி ப்ரியமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென் றும் ப்ராணனுயதநமென் றும் ஆகாசம் ப்ரதிஷ்டையென்றும் சொல்லி அதை யுபாஸிப்பதற்குப் பலனையும்சொன்னர். மற்றவை முன்போலவேகாண்க.

யதே³வ தே கஶ்சித³ப்³ரவீத்தச்ச்²ருணவாமேத்யப்³ரவீந்மே ப³ர்குர்வார்ஷ்ண: சக்ஷுர்வை ப்³ரஹ்மேதி யதா² மாத்ருமாந் பித்ருமாநாசார்யவாந் ப்³ரூயாத்ததா²

யாத்வாஷ்ணோ உப்ருவீச்சக்ஷ்ணவெ ப்ருஹ்ஹத்ரு வஶ்ரதோஹிகித் ஸ்ராஷித்ர ப்ருவீத்தைதஸ்ராயதநம்வ்ரு திஷ்டாநரை ப்ருவீஷிதேர்க வாஷ்வாவணதஸ்த ராயிதிஸவெநா ப்ருஹியாஜ்ஞவல்க்யவக்ஷரொவாயத நரகாஶஃவ்ரு திஷ்டாஸத்ரிதேர நஷ்வாஸீதகாஸத்ர தாயாஜ்ஞவல்க்யவ க்ஷரொவஸ ராயிதிஹோவாவக்ஷஷோவெஸ ராடி வஶ்ரம்தரஹோ ரஷ்ர காக்ஷீரிதிஸ ஞஹாஷ்ர காக்ஷிதிதஸ்தர்ம்ஸவதி வக்ஷவெஸரா வரரம்ப்ரு ஹ்ஹெநநம்வக்ஷஜஹாஸவாணெர்நம் ஸதாநர்ஷிக்ஷரத்தி தெவொஸ்தா தெவாநவெர்திபவணவம் விஷ்ரநதஷ்வாஹோஸ்ஸர்ர ஷஸ்ர் ஸஹஸ்ரம் ஷஷஷீதிஹோவாவஜநகோவெதெஹஃ ஸஹோவாவ யாஜ்ஞவல்க்யஃ விதாஜ்ஜநர்தநாநஶிஷ்ரஹரேதி ||௬||

யதேவதகஶீஶ்ரு ப்ருவீத்தஹணவாதத்ர ப்ருவீநஹயதீவீ தொஹாரஷ்ணாஜஃஶ்ரதாம்வெப்ருஹூதியாஶதர்ஷநாவா ரர்வாநஷ்யாதயாதஷ்ரஷ்வாஜாப்ருவீஹ்ஹத்தம்வெப்ருஹ்ஹத்ரஶ்ரண தொஹிகித் ஸ்ராஷித்ரப்ருவீத்தைதஸ்ராயதநம்வ்ரு திஷ்டாம்நரைப்ரு வீஷிதேர்கவாஷ்வாவணதஸ்த ராயிதிஸவெநாப்ரு ஹியாஜ்ஞவல்க்யரோஶ த்ரவாயதநரகாஶஃவ்ரு திஷ்டாநஜதேர்நஷ்வா ஸீதகாநதா யாஜ்ஞவல்க்யஶவணவஸ ராயிதிஹோவாவதஸ்ஷாவெஸ ராயிதி யாம்காம் வஶம்ஹஹிதிநவாஸ்ரா கும்தம்ஹசத்ரநஹிஷ்யாஷிஶாவெஸ ராபூரத்ரஶ்ரதும்வெஸராபூரம்ப்ரு ஹ்ஹெநநஶ்ரதம் ஜஹாதிஸவாணெர்நம் ஸதாநர்ஷிக்ஷரத்திதெவொ ஸதாதெவாந வெர்திபவணவம்விஷ்ரநதஷ்வாஹோஸ்ஸர்ரஷஸ்ர் ஸஹஸ்ரம்ஷஷஷீதி ஹோவாவஜநகோவெதெஹஃஸஹோவாவயாஜ்ஞவல்க்யஃ விதாஜ்ஜநர்த நாநநஶிஷ்ரஹரேதி ||௭||

யதேவதகஶீஷ ப்ருவீத்தஹணவாதத்ர ப்ருவீநஸத்ரகாஶ ஜாபாஶேதநாவெப்ரு ஹ்ஹதியஶதர்ஷிதர்ஷநாவாயவாநப்ரு யாதயாஜாபாஶெ ப்ருவீநநாவெ ப்ருஹ்ஹத்ரநஶோஹிகித் ஸ்ராஷித்ர ப்ருவீதைதஸ்ராயதநம்வ்ரு திஷ்டாம்நரை ப்ருவீஷிதேர்க வாஷ்வாவணதஸ்த ராயிதிஸவெநாப்ரு ஹியாஜ்ஞவல்க்யநவணவாயதநரகா ஶஃவ்ருதிஷ்டாநஜதேர்நஷ்வாஸீதகா ஞநதாயாஜ்ஞவல்க்யநவண வஸ ராயிதிஹோவாவநஸாவெஸ ராடிதிபஹிஹாபதேதஸ்ரம் வ்ருதிரஶ்ரஷொதெ ஜாயதெஸ ஞநதேநாவெஸராபூரம்ப்ரு ஹ்ஹெநநநநாஜஹாதிஸவாணெர்நம் ஸதாநஷிக்ஷரத்தி தெவொ ஸதாதெவாநவெர்திபயெவம்விஷ்ரநதஷ்வாஹோஸ்ஸர்ரஷஸ்ர் ஸஹஸ்ரம்ஷஷஷீதிஹோவாவ ஜநகோவெதெஹஃஸஹோவாவ யாஜ்ஞவல்க்யஃ விதாஜ்ஜநர்தநாநஶிஷ்ரஹரேதி ||அ||

யதேவ தே கஶ்சித³ப்³ரவீத் தச்ச்²ருணவாமேதி । அப்³ரவீந்மே விதக்³த⁴: ஶாகல்யோ ஹ்ருத³யம் வை ப்³ரஹ்மேதி யதா² மாத்ருமாந் பித்ருமாநாசார்யவாந் ப்³ரூயாத் ததா² தச்சா²கல்யோ(அ)ப்³ரவீத்³ த்⁴ருத³யம் வை ப்³ரஹ்மேத்யஹ்ருத³யஸ்ய ஹி கிம் ஸ்யாதி³த்யப்³ரவீத்து தே தஸ்யாயதநம் ப்ரதிஷ்டா²ம் ந மே(அ)ப்³ரவீதி³த்யேகபாத்³வா ஏதத்ஸம்ராடி³தி ஸ வை நோ ப்³ரூஹி யாஜ்ஞவல்க்ய ஹ்ருத³யமேவாயதநமாகாஶ: ப்ரதிஷ்டா² ஸ்தி²திரித்யேநது³பாஸீத கா ஸ்தி²ததா யாஜ்ஞவல்க்ய ஹ்ருத³யமேவ ஸம்ராடி³தி ஹோவாச ஹ்ருத³யம் வை ஸம்ராட் ஸர்வேஷாம் பூ⁴தாநாமாயதநம் ஹ்ருத³யம் வை ஸம்ராட் ஸர்வேஷாம் பூ⁴தாநாம் ப்ரதிஷ்டா² ஹ்ருத³யே ஹ்யேவ ஸம்ராட் ஸர்வாணி பூ⁴தாநி ப்ரதிஷ்டி²தாநி ப⁴வந்தி ஹ்ருத³யம் வை ஸம்ராட் பரமம் ப்³ரஹ்ம நைநம் ஹ்ருத³யம் ஜஹாதி ஸர்வாண்யேநம் பூ⁴தாந்யபி⁴க்ஷரந்தி தே³வோ பூ⁴த்வா தே³வாநப்யேதி ய ஏவம் வித்³வாநேதது³பாஸ்தே ஹஸ்த்ய்ருஷப⁴ம் ஸஹஸ்ரம் த³தா³மீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதே³ஹ: ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: பிதா மே(அ)மந்யத நாநநுஶிஷ்ய ஹரேதேதி ॥எ॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) பர்க்கு என்பவர் சக்ஷுஸ்ஸை ப்ரம்மம் என்றார். அதைஸத்யமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். கர்த்தபிவிபீதரென்பவர் ச்ரோத்ரத்தை ப்ரம்மமென்றார். அநந்தமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். ஸத்யகாமரென்பவர் மனஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றார். அதை யாநந்தமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். விதக்தர், ஹ்ருதயம் ப்ரம்மமென்றார். ப்ரதிஷ்டா ஸ்திதியென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். இப்படிப் ப்ரச்நோத்தரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மற்றவை முன்போலவே யோஜித்துக்கொள்க.

ஆறமத்யாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

த்³விதீயப்³ராஹ்மணம்.

ஜநகோ ஹ வைதே³ஹ: கூர்சா³து³பாவஸர்பந்நுவாச நமஸ்தே(அ)ஸ்து யாஜ்ஞவல்க்யாநு மா ஶாதீ⁴தி ஸ ஹோவாச யதா² வை ஸம்ராண்மஹாந்தமத்⁴வாநமேஷ்யந் ரத²ம் வா நாவம் வா ஸமாத³தீ³தைவமேவைதாபி⁴ருபநிஷத்³பி⁴: ஸமாஹிதாத்மாஸ்யேவம் வ்ருந்தா³ரக ஆட்⁴ய: ஸந்நதீ⁴தவேத³ உக்தோபநிஷத்க இதோ விமுச்யமாந: க்வ க³மிஷ்யஸீதி நாஹம் தத்³ப⁴க³வந் வேத³ யத்ர க³மிஷ்யாமீத்யத² வை தே(அ)ஹம் தத்³வக்ஷ்யாமி யத்ர க³மிஷ்யஸீதி ப்³ரவீது ப⁴க³வாநிதி ॥௧॥

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) அப்போது ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருடைய ஜ்ஞாநாதிசயத்தைப் பார்த்து, ஆஸநத்தைவிட்டுக் கீழிருந்து, என்னை சிக்ஷித்தநுக்ரஹிக்கவேண்டும் என்று நமஸ்காரம் செய்து கேட்டுக்கொண்டார். அந்த யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்: ஓமஹாராஜனே, பெரிய ஸமுத்ரத்தையோ அல்லது பெரிய மார்க்கத்தையோ போகவிரும்பினவன், ஒரு தேரையோ ஓடத்தையோ ஸாதநமாக வைத்துக்கொள்வதுபோல அந்தந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் கேட்ட உபநிஷத்துக்களை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; பூஜ்யனை நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு எங்கு போகப்போகிறாய் என்று முமுக்ஷுவின் கதியைக் கேட்க, நானதை யறியேன், நீர் சொல்லவேண்டுமென்றார்; நானதைச் சொல்லுகிறேனென்றார்.

இந்தோ⁴ ஹ வை நாமைஷ யோ(அ)யம் த³க்ஷிணே(அ)க்ஷந் புருஷஸ்தம் வா ஏதமிந்த⁴ம் ஸந்தமிந்த்³ர இத்யாசக்ஷதே பரோக்ஷேணைவ பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தே³வா: ப்ரத்யக்ஷத்³விஷ: ॥௨॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) காது கண்ணில் வர்த்திக்கிற புருஷன் இந்திரனென்கிற பெயருடையவன் வர்த்திக்கிறான். இவனையே இந்தனென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறான், தேவர்கள் பரோக்ஷத்திலாசையுடையவர்கள் ப்ரத்யக்ஷத்தில் த்வேஷமுடையவர்கள்.

அதைதத்3 வாமே(அ)க்ஷிணி புருஷரூபமேஷாஸ்ய பத்நீ விராட் தயோரேஷ ஸம்ஸ்தாவோ ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶோ(அ)தைநயோரேததந்நம் ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதயே லோஹிதபிண்டோ(அ)தைநயோரேதத் ப்ராவரணம் யதேததந்தர்ஹ்ருதயே ஜாலகமிவாதைநயோரேஷா ஸ்ருதி: ஸஞ்சரணீ யைஷா ஹ்ருதயாதூர்த்4வா நாட்3யுச்சரதி யதா2 கேஶ: ஸஹஸ்ரதா4 பி4ந்ந ஏவமஸ்யைதா ஹிதா நாம நாட்3யோ(அ)ந்தர்ஹ்ருதயே ப்ரதிஷ்டி2தா ப4வந்த்யேதாபி4ர்வா ஏததா3ஸ்ரவதா3ஸ்ரவதி தஸ்மாதே3ஷ ப்ரவிவிக்தாஹாரதர இவைவ ப4வத்யஸ்மாச்சா2ரீராதா3த்மந: ||௩||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) புருஷரூபமாக இடதுகண்ணில் தோற்றுகிற விராட்டானது அந்த இந்திரனுடைய பத்நி. அந்தத் தம்பதிகள் வஸிப்பதற்கு ஸ்தாநம் ஹ்ருதயாகாசம். ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற லோஹித பிண்டமானது, போச்யமாகிய ப்ராஸாதம். கின்ஜல்கம் போல் தோற்றுகிற நாடீ ஸமூகமே வஸ்திரம். இவர்களுடைய ஸஞ்சாரமார்க்கமே ஸுஷும்னையென்கிற அந்த முக்த புருஷனுடைய கதிமார்க்கம். அது தவிர மற்ற நாடிகள் ஸம்ஸாரமார்க்கம். அந்தச் சாரீரனிலும் இவன் போச்யனாகக் காணப்படானின்றான்.

தஸ்ய ப்ராசீ தி3க் ப்ராஞ்ச: ப்ராணா த3க்ஷிணா தி3க் த3க்ஷிணே ப்ராணா: ப்ரதீசீ தி3க் ப்ரத்யஞ்ச: ப்ராணா உதீ3சீ தி3கு3த3ஞ்ச: ப்ராணா ஊர்த்4வா தி3கூ3ர்த்4வா: ப்ராணா அவாசீ தி3க3வாஞ்ச: ப்ராணா: ஸர்வா தி3ஶ: ஸர்வே ப்ராணா: ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மாக்3ருஹ்யோ ந ஹி க்3ருஹ்யதே(அ)ஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதே(அ)ஸங்கோ3 ந ஹி ஸஜ்யதே(அ)ஸிதோ ந வ்யத2தே ந ரிஷ்யதி | அப4யம் வை ஜநக ப்ராப்தோ(அ)ஸீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸ ஹோவாச ஜநகோ வைதே3ஹோ(அ)ப4யம் த்வா க3ச்ச2தாத்3 யாஜ்ஞவல்க்ய யோ நோ ப4க3வந்நப4யம் வேத3யஸே நமஸ்தே(அ)ஸ்த்விமே விதே3ஹா அயமஹமஸ்மி ந இதி ||௪||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) எல்லாத் திக்குக்களிலும் ப்ராணேந்திரிய வ்யாபாரங்களையுடைய ஜீவனைக்காட்டிலும் தக்ஷிணாக்ஷிபுருஷனாகியவன் விலக்ஷணனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட புருஷனை யுபாஸித்து அபயத்தை யடைந்தாயென்றார். அப்படியே யாகவேண்டுமென்று ஜநகர் வேண்டிக்கொண்டார். நமஸ்காரம் செய்து விதேஹதேசத்தையும் தன்னையும் தக்ஷிணைகொடுத்துவிட்டார்.

இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத2 த்ருதீயப்3ராஹ்மணம்.

ஜநகம் ஹ வைதே3ஹம் யாஜ்ஞவல்க்யோ ஜகா3ம ஸ மேநே ந வதி3ஷ்ய இத்யத2 ஹ யஜ்ஜநகஶ்ச வைதே3ஹோ யாஜ்ஞவல்க்யஶ்சாக்3நிஹோத்ரே ஸமூதா3தே தஸ்மை ஹ யாஜ்ஞவல்க்யோ வரம் த3தௌ3 ஸ ஹ காமப்ரஶ்நமேவ வவ்ரே தம் ஹாஸ்மை த3தௌ3 தம் ஹ ஸம்ராடே3வ பூர்வம் பப்ரச்ச2 ||௧||

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹ.) ஒருகால விசேஷத்தில் ஜநகர் ஸமீபத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் சென்றார். அப்போது நாம் வேதாந்த பாகத்தில் விசேஷார்த்தங்களைச் சொல்லப்போ

காரதென்று நினைத்தார். ஜநகரும் யாஜ்ஞவல்க்யரும் அக்நிஹோத்ரத்தினால் ஸம்வாதம் பண்ணினார்கள். அப்போது அவருடைய ஸாமர்த்யத்தைப்பார்த்து, வரங்கேட்கச் சொன்னார். அவர் இஷ்டத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றார். அப்படியே யென்றார். ராஜா கேள்விகேட்டார்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿। 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௨॥

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) ஜநகர், யாஜ்ஞவல்க்யரை கேட்கிறார்: இந்தப் புருஷனுக்கு ப்ரகாசம் எந்த ஜ்யோதாஸ்ஸாலே? யாஜ்ஞவல்க்யர் பதில் சொல்லுகிறார். ஸூர்யனாலே. இவன் ஸகல வியாபாரங்களையும் நடத்திக்கொள்வது ஸூர்யப்ரகாசத்தினாலன்றோ? இதை ஜநகர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ஆமாம் யாஜ்ஞவல்க்யரே.

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௩॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௪॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌮𑍍𑌰𑌾𑌡𑌪𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌗𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 ॥௫॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌲𑍍𑌯𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌲𑍍𑌯𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) ஸூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் சந்திரப்ரகாசத்தாலும் அவனும் அஸ்தமித்தபோது அக்நிப்ரகாசத்தாலும் அதுவுமில்லாதபோது வாக்கின் ப்ரகாசத்தாலும் புருஷன் வ்யவஹாரங்களை நடத்துகிறான் என்கிற விஷயம் ப்ரச்நோத்தரமாய் முடிந்தபின், அந்தவாக்கு மில்லாதபோது எந்தப்ரகாச மிவனுக்கென்ன ஆத்ம ப்ரகாசத்தினாலென்றார்.

𑌕𑌤𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃। 𑌸 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍁𑌭𑍌 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌵𑌨𑍁𑌸𑌂𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌲𑍇𑌲𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵। 𑌸 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 ॥

(ஸo-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநமயபுருஷனாகிய ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் தானே கர்த்தாவைப்போல் தோற்றுகிறான். ஸ்வப்நாவஸ்தையில் இந்த ஜாக்ரததசையில் காணப்படுகிற சரீராதி ஸம்ஸார ரூபங்களைக் காண்கிறதில்லையென்று, ஆத்மா யாரென்று கேட்ட ஜநகருக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்.

ஸ வா அயம் புருஷோ ஜாயமாந: ஶரீரமபிஸம்பத்யமாந: பாப்மபி: ஸம்ஸ்ருஜ்யதே ஸ உத்க்ராமந் ம்ரியமாண: பாப்மநோ விஜஹாதி ||அ||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) பாப ஸம்பந்தம் முதலியவையும் இவனுக்கு தேஹ ஸம்பந்தத்தாலே என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால்தயரூபம் நிர்மலமென்றதாயிற்று.

தஸ்ய வா ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய த்வே ஏவ ஸ்தாநே பவத இதம் ச பரலோகஸ்தாநம் ச ஸந்த்யம் த்ருதீயம் ஸ்வப்நஸ்தாநம் தஸ்மிந் ஸந்த்யே ஸ்தாநே திஷ்டந்நேதே உபே ஸ்தாநே பஶ்யதீதம் ச பரலோகஸ்தாநம் ச | அத யதாக்ரமோ(அ)யம் பரலோகஸ்தாநே பவதி தமாக்ரமமாக்ரம்யோபயாந் பாப்மந ஆநந்தாம்ஶ்ச பஶ்யதி | ஸ யத்ர ப்ரஸ்வபித்யஸ்ய லோகஸ்ய ஸர்வாவதோ மாத்ராமபாதாய ஸ்வயம் விஹத்ய ஸ்வயம் நிர்மாய ஸ்வேந பாஸா ஸ்வேந ஜ்யோதிஷா ப்ரஸ்வபித்யத்ராயம் புருஷ: ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்பவதி ||௯||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப் புருஷனுக்கு ஸ்தாநங்கள் இரண்டு. இந்த லோகமும் பரலோகமும். ஸ்வப்நமென்பது மூன்றாவது ஸ்தாநமும். இதையே ஸந்தியமென்பர். ஏனென்றால் இந்த ஸ்தாநத்திலிருந்து இரண்டு லோகங்களையு மநுபவிக்கிறானென்கையாலென்க. இன்பம் துன்பமென் றிரண்டையு மடைகிறானன்றோ ஸ்வப்நத்திலும். அப்போ திந்திரிய வியாபாரங்களை அடக்கிக்கொண்டு தன்புண்ய பாபாநுகுணமாக எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணிவித்துக்கொண்டு ஸ்வயம் ஜ்யோதியாய் விளங்குகின்றான்.

ந தத்ர ரதா ந ரதயோகா ந பந்தாநோ பவந்த்யத ரதாந் ரதயோகாந் பத: ஸ்ருஜதே ந தத்ராநந்தா முத: ப்ரமுதோ பவந்த்யதாநந்தாந் முத: ப்ரமுத: ஸ்ருஜதே ந தத்ர வேஶாந்தா: புஷ்கரிண்ய: ஸ்ரவந்த்யோ பவந்த்யத வேஶாந்தாந் புஷ்கரிணீ: ஸ்ரவந்தீ: ஸ்ருஜதே ஸ ஹி கர்தா ||௧0||

(ஶ0-ஹா.) ஸ்வப்நம் பொய்யேயாம். ஆதலாலப்போது சுயம்ப்ரகாசமென்னத் தடையில்லை.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மாவினால் அந்தக்காலத்திலந்த ஜீவனே காணும்படிக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உடனே அழிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் ஸ்வப்நம் ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரகரணத்திற்கும் வியாஸஸூத்திற்கும் விரோதபடாத கருத்து ரா-பாத்தில் சொல்லப்பட்டதே என்றறிக. இதின் விரிவு மற்றோரிடம் காண்க.

ததேதே ஶ்லோகா பவந்தி | ஸ்வப்நேந ஶாரீரமபிப்ரஹத்யாஸுப்த: ஸுப்தாநபிசாகஶீதி | ஶுக்ரமாதாய புநரைதி ஸ்தாநம் ஹிரண்மய: பௌருஷ ஏகஹம்ஸ: ||௧௧||

(ஶ0-ஹா.) ஸ்வப்நத்தோடு கூடிய ஜீவன், சரீரத்தை நிச்சேஷ்டமாக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசனாய் ப்ரகாசியாத இந்திரியங்களைச் சூழ்ந்து வருகிறான். ஒருவனாயே மீளவும் இந்திரியப்ரகாசமுடையனாய்க் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையை யடைகிறான்.

ப்ராணேந ரக்ஷந்நவரம் குலாயம் பஹிஷ்குலாயாதம்ருதஶ்சரித்வா | ஸ ஈயதே(அ)ம்ருதோ யத்ர காமம் ஹிரண்மய: பௌருஷ ஏகஹம்ஸ: ||௧௨||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணவாயுவினால் ஜாக்ரத்தசரீரத்தை மரிக்கவொட்டாமல் செய்து இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைவிட்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறான்.

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌮𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 ।
𑌉𑌤𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹 𑌮𑍋𑌦𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌜𑌕𑍍𑌷𑌦𑍁𑌤𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 ॥கங॥

(ஸ0 ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நமத்யத்தில் நாநாவித தேவாதிரூபங்களைப் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸ்திரீகளோடு கூடினதுபோலவும், புஜிப்பதுபோலவும் காண்கிறான்.

𑌆𑌰𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨𑍇𑌤𑌿 । 𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 । 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌷𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌮𑍇𑌷 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌥𑍋 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿॥

(ஸ0-ஸா-ரா-ஸா.) இவனுறங்கும்போது ஸ்வப்நம் காண்கிறானன்றோ? அப்போதிவனை யொருவரும் பார்ப்பதில்லை. ஆகையால் உறங்குகிறவனைத் திடீரென்றெழுப்பப்போகாது. அப்படியானால் சில ஸமயங்களில் இந்த்ரிய வ்யத்யாஸம் குருட்டுத்தனம் முதலாகிய தோஷங்களை யடைவான். அது சிகித்ஸைபண்ண முடியாமற்போம். இதனால் ஸ்வயம்ஜ்யோதி என்றது ரூபிக்கப்பட்டது என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல, இதைக்கேட்ட ஜநகர் மோக்ஷோபாயத்தை யுபதேசிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇 𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌪𑌞𑍍𑌚 । 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥கரு॥

(ஸ0-ஸா-ரா-ஸா.) ஜாக்ரத்தசையில் புண்ய பாபங்களுக்குத்தக்கபடி இன்பதுன்பங்களை யநுபவித்து விளையாடி ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்திற்போக நினைக்கும்போது முன் வந்த வழியே ஸ்வப்ந ஸ்தாநத்தை ஸ்வப்நாநுபவத்திற்காக அடைகிறான். அக்காலத்தில் ஜாக்ரத்தசையில் தானுண்டாயிருந்த மநுஷ்யதேஹ ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைவிட்டு விளங்குகின்றான். இந்தப் புருஷன் உபாதியிலாகிய ஸங்கத்தையொழியச் சுயமாய் சங்கமற்றவனன்றோ? இவ்வுபதேசத்தை யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசிக்கப்பெற்ற ஜநகரோ புக்சொன்றி நான் தேவரீருக்கு ஆயிரம்கோக்களைக் குருதக்ஷிணையாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அடியேனுக்கு மோக்ஷார்த்தத்தைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌪𑌞𑍍𑌚 । 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 ॥கசா॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ்ச்சொல்லியவாறு ஸ்வப்நத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிற ரூபங்களை ஜாக்ரத்தசையிலடைவதில்லை. இதனால் இரண்டுதசையில் ரூபங்களும் இவனுக்கு உபாதியினால் கர்மத்தினால வித்யையினுண்டாகியவையேயன்றிச் சுபாவமல்லவென்பது பெறப்பட்டது. இரங்கராமாநுஜத்தில் (ஸ்வப்நாந்தே) என்பது பாடம்.)

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிக்கு ஸகலமும் முன்போலவேயாம்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌭𑍇 𑌕𑍂𑌲𑍇𑌽𑌨𑍁𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌚𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍁𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 ॥௧௮॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மூன்று சுருதிகளாலும் ஆரோஹண வரோஹண க்ரமத்தினால், ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வப்நத்திலும் ஜாக்ரத்திலும் இவன் படும்பாடு வெளியிடப்பட்டது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றது. இந்தச் சுருதியில் ஒருபெரிய மீனானது ஆறுகளின் சில பொழுது இக்கரையிலும் சில போதக்கரையிலுமாய் இரண்டிடங்களில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல இந்த ஜீவனும் ஸ்வப்நஸ்தாநத்தில் சிலபோதும் ஜாக்ரத்ஸ்தாநத்தில் சிலபோதுமாய் இரண்டு ஸ்தாநங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌸𑌂𑌲𑌯𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௧௯॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன் இவ்வாறு ஸ்வப்நத்தையும் ஜாக்ரத்தையுமநுபவித்து, வருத்தமடைந்த கருடபக்ஷி முதலியவை மேலும் கீழும் திரிந்து சிரமப்பட்டு நல்ல கூடுதேடிப் படுப்பதுபோல ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தை யடைந்து லயிக்கிறான். அவ்விடத்தில் ஒரு வஸ்துக்களையும் காண்பதில்லை; ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை.

𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾 𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌣𑌿𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌨𑌂 𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌜𑌿𑌨𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌯𑌤𑌿 𑌗𑌰𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌤𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵 𑌇𑌵 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥௨௦॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் அதாவது இந்த ஜீவன் ஹிதங்களென்கிற நாடிகளில் வர்த்திக்கும்போது ஜாக்ரத்தசையில் காணுவதுபோல நாநாபயங்கரரூபங்களையும் பார்க்கிறான். ஸுஷுப்தி ஸ்தாநத்தில் அஃதில்லை. நாநாவர்ணங்களான அந்நரஸங்களால் பூர்ணமாயிருக்கின்ற அந்த நாடிகள் பல போக ஸதநமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரம்மத்தை யாச்ரயித்திருக்கும் ஸமயமாகிய ஸுஷுப்தியில் ஆத்மஸுகமொழிய மற்றொன்றும் தோற்றாதபடி கட்டளையிட்டிருப்பதால் அப்போது ராஜாவைப்போல் ஸுகத்தையே அநுபவிக்கிறான்.

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌤𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌭𑌯𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌮𑌮𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 ॥௨௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுஷுப்தி ஸ்தாநமாகிய ப்ரம்மமானது, அபரிமித ஸுகரூபமாகியது; பாபஸம்பந்தமில்லாதது; பயபந்தமில்லாதது. அந்த ப்ரம்மத்தோடு இந்த ஜீவன் ஸம்பந்தப்படும்போது தனக்கத்யந்தேஷ்டையான நாயிகைத்த தேகபாவனையிணையும்போது எவ்வாறு வேறொன்றையுமறியானோ; அப்படியே பரம ஸுகத்தையடைந்து மற்றொன்றையுமறியாமல் போகிறான். அந்த ப்ரம்மம் அவாப்த ஸமஸ்தகாமம் ஆத்மாநந்தாநுபவ சிலம். க்ஷுத்ரகாம சூந்யம், சோகதூரம்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌽𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌅𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑍍𑌰𑍂𑌣𑌹𑌾𑌽𑌭𑍍𑌰𑍂𑌣𑌹𑌾 𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑍋𑌽𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌃 𑌪𑍌𑌲𑍍𑌕𑌸𑍋𑌽𑌪𑍌𑌲𑍍𑌕𑌸𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌣𑍋𑌽𑌶𑍍𑌰𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌪𑌸𑍋𑌽𑌤𑌾𑌪𑌸𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௨௨॥

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) சுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருவிதமான ஸாம்ஸாரிக ஸம்பந்தங்கள் கிடையாவாகையால், தாய் தந்தை லோகம் வேதம் தேவதை முதலியவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல; தேஹ ஸம்பந்தத்தில் வரும் ஜாதி பேதமில்லை; அது மூலமாக வருகிற தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்மரூபம் நன்றாய் விளங்கும் தசை ஸுஷுப்தி என்றுரைக்கப்படுகிறது.

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥௨௩॥

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) ஸுஷுப்தி தசையில் வஸ்துஜ்ஞானமில்லாதது, இந்த ஆத்மாவுக்கு த்ருஷ்டி என்கிற ஜ்ஞானமில்லாமையாலன்று. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாத தசையே கிடைக்கமாட்டாதன்றோ? அது நாசமிருப்பதன்றன்றோ! வேறு காரணமென்னெனில் கண் முதலிய காரண ஸம்பந்தமுடையதாய்க் கொண்டு மற்றொரு வஸ்து அச்சமயத்திலில்லையன்றோ! அப்படியிருக்கையில் எதைப் பார்ப்பதற்கிடமுண்டு?

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥௨௪॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇 𑌰𑌸𑌯𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌰𑌸𑌯𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌰𑌸𑌯𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥௨௫॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌦𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 ॥௨௬॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௨௭॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥௨௮॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥௨௯॥ 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩௰॥

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) க்ராணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும் இரஸநேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், வாகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், ச்ரவணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், மநோ வ்ருத்தியா

லும், த்வகிந்திரிய வ்ருத்தியாலும், புத்தி வ்ருத்தியாலும் ஜ்ஞாநப்ரஸரணமில்லாமலிருப்பது அப்படி ப்ரஸரிக்கும் ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலன்று. அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம் நித்யமாயிருக்கின்றமையா லதற் கழிவில்லாமையினால். வேறென்னென்றால், அந்தந்த வ்ருத்திகளுக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு, அந்தந்தப் பதார்த்தங்க ளெப்போது வேறாயில்லாமையால் அந்த ப்ரஸரணமில்லாமலிருக்கின்றது.

யத்ர வா அந்யதிவ ஸ்யாத்தத்ராந்யோந்யத்பஶ்யேதந்யோந்யஜ்ஜிக்ரேதந்யோந்யத்ரஸயேதந்யோந்யத்வதேதந்யோந்யச்ச்ருணுயாதந்யோந்யந்மந்வீதாந்யோந்யத்ஸ்ப்ருஶேதந்யோந்யத்விஜாநீயாத் ||௩௧||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ஜாக்ரத் ஸ்வப்நங்களில் கரண வ்யாபாரங்களுண்டாயிருக்கின்றமையாலும் உபாதியினால் அப்ரம்மாத்மக வஸ்து தர்சநமுண்டாகின்றமையாலும் அவ்வித ஜ்ஞாநமுண்டாகின்றது. தன்னையும் அப்ரம்மாத்மகனாக நினைக்கின்றது.

ஸலில ஏகோ த்ரஷ்டாத்வைதோ பவத்யேஷ ப்ரஹ்மலோக: ஸம்ராடிதி ஹைநமநுஶஶாஸ யாஜ்ஞவல்க்ய ஏஷாஸ்ய பரமா கதிரேஷாஸ்ய பரமா ஸம்பதேஷோஸ்ய பரமோ லோக ஏஷோஸ்ய பரம ஆநந்த ஏதஸ்யைவாநந்தஸ்யாந்யாநி பூதாநி மாத்ராமுபஜீவந்தி ||௩௨||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) நீர்கலந்த நீர்போல ஸ்வச்சனாகிய பரமாத்மாவும், ஸ்வச்சனாகிய ஜீவாத்மாவும் கலந்த ஸுஷுப்தியி லத்வைதமாயிருக்கின்றது. இப்படிக்கு ஸுஷுப்த்யாதாரனாகிய பரமாத்மா ப்ரம்மலோகமென்றும், பரகதியென்றும், பரமானஸம்பத்தென்றும், பரமாநந்தமென்றும் ஜநகனை நோக்கி யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தனர். ஓ மகாராஜரே என்று ஸம்போதித்து அநுசாஸநம் பண்ணினர். இந்த ப்ரம்மத்தினுடைய ஆநந்தலேசத்தையே மற்றுமுள்ள எல்லாப் பூதங்களும் அநுபவிக்கின்றனவென்றார்.

ஸ யோ மநுஷ்யாணாꣳ ராத்த: ஸம்ருத்தோ பவத்யந்யேஷாமதிபதி: ஸர்வைர்மாநுஷ்யகைர்போகை: ஸம்பந்நதம: ஸ மநுஷ்யாணாம் பரம ஆநந்தோऽத யே ஶதம் மநுஷ்யாணாமாநந்தா: ஸ ஏக: பித்ரூணாம் ஜிதலோகாநாமாநந்தோऽத யே ஶதம் பித்ரூணாம் ஜிதலோகாநாமாநந்தா: ஸ ஏகோ கந்தர்வலோக ஆநந்தோऽத யே ஶதம் கந்தர்வலோக ஆநந்தா: ஸ ஏக: கர்மதேவாநாமாநந்தோ யே கர்மணா தேவத்வமபிஸம்பத்யந்தேऽத யே ஶதம் கர்மதேவாநாமாநந்தா: ஸ ஏக ஆஜாநதேவாநாமாநந்தோ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோऽவ்ருஜிநோऽகாமஹதோऽத யே ஶதமாஜாநதேவாநாமாநந்தா: ஸ ஏக: ப்ரஜாபதிலோக ஆநந்தோ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோऽவ்ருஜிநோऽகாமஹதோऽத யே ஶதம் ப்ரஜாபதிலோக ஆநந்தா: ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மலோக ஆநந்தோ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோऽவ்ருஜிநோऽகாமஹதோऽதைஷ ஏவ பரம ஆநந்த ஏஷ ப்ரஹ்மலோக: ஸம்ராடிதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸோஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாம்யத ஊர்த்வம் விமோக்ஷாயைவ ப்ரூஹீதி | அத்ர ஹ யாஜ்ஞவல்க்யோ பிபயாஞ்சகார மேதாவீ ராஜா ஸர்வேப்யோ மாந்தேப்ய உதரௌத்ஸீதிதி ||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) அவன் மநுஷ்யர்களுக்குள், யௌவநம் முதலிய குணங்களுடையவனாய், ப்ரபுவாயிருக்கிறானே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஆநந்தம் எப்படிப்பட்டதோ, அந்த ஆநந்தம் மநுஷ்யாநந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மநுஷ்யாநந்தத்தை நூறுநூறாகப் பெருக்கித் தைத்திரீயத்தில் ப்ரம்மாநந்தத்தை அளவிடப்போகாதென்று நிரூபித்துச்சொல்லியபடி யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அதைக்கேட்ட ராஜா மோக்ஷா

பாயத்தையே சொல்லும்படி கேட்க, தாம் முன் செய்துகொண்ட ஸங்கல்பம் நிறைவேறுதுபோலிருக்கிறது, எல்லா நிச்சயங்களையும் கேட்கின்றமையாலென்று நினைத்தார்.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑍈𑌵 ॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நத்திலிருந்து புண்யபாபாநுபவம் செய்தபின் ஜாகரத்தை முன்போலவே யடைகின்றான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌨𑌃 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑍂𑌢 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௩௫॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) சகடமானது பூர்வதேசத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரம்போவது போல இந்த ஜீவனும், ஊர்த்வச்வாஸம் வருகிற காலத்தில் இந்தச் சரீரத்தைவிட்டு பரமாத்மாவினாலேவப்பட்டவனாய், லோகாந்தரத்தை யடைகின்றான்.

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌰𑌯𑌾 𑌵𑍋𑌪𑌤𑌪𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌮𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍋𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑍈𑌵 ॥௩௬॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஜ்வரம் முதலிய வியாதி நிமித்தங்களினாலாவது ஜரை முதலிய சரீரதோஷங்களினாலாவது சரீரமிளைத்தபோது மாம்பூ முதலிய பூக்கள் காம்பிலிருந்து கழலுவதுபோல் கழன்று சென்று, மீண்டும் சரீரஸம்பந்தத்தை யடைந்து ஜீவிக்கின்றான் இந்த ஆத்மா வென்று சொல்லப்பட்டது.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃 𑌸𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌣𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌨𑍈𑌰𑌾𑌵𑌸𑌥𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌯𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌯𑌾𑌤𑍀𑌦𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥௩௭॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அரசன் வரும்போது அதற்கு முன்னமே அதை அறிந்த ப்ருத்யர்கள் எப்படி அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அப்படியே ஸகலோபகரணங்களும் இவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌿𑌯𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌸𑌃 𑌸𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌣𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௩௮॥

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படிச் சரீரத்தைவிட்டு ஜீவன் போம்போது, ஸகலேந்திரியோபகரணங்களும் கூடிச்செல்லுகின்றன.

ஆறமத்யாயம் மூன்றாவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌮𑌿𑌵 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑍋

𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌷 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌽𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மா பலஹாநியை யடைந்து மோஹப்படுகிற ஸமயத்தில் ப்ராணன்கள் அவனைக்கிட்டுகின்றன. அந்த ஸமயத்தில் இந்திரியங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்தை யடைந்து விடுகிறான். அப்படி விஷய பராங்முகனாய் விடுந்தசையில் இவனுக்கு வஸ்து ஜ்ஞாநமில்லாமற் போகின்றது.

𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌰𑌸𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌦𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌮𑌨𑍁𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍇𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑍇𑌨𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 | 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍂𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌨𑍂𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌨𑍂𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 | 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌚 ||௨||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அக்காலத்தில் இந்திரியங்களோடு ஏகீபவித்தபடியினால் உருவம் முதலியவற்றை க்ரஹிப்பதில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவனுக்கு ஹ்ருதயத்வாரத்தில் ப்ரகாசமுண்டாகின்றது. அந்த ப்ரகாசத்தினால் இந்த ஜீவனுத்க்ரமிக்கிறான்; அவனுத்க்ரமிக்கும்போது முக்யப்ராணன் அநுஸரித்துத்க்ரமிக்கின்றது; அப்போது எல்லா ப்ராணங்களு முத்க்ரமிக்கின்றன. அக்காலத்தில் தான் அடையவேண்டிய யோநிஸ்மரணத்தோடு கூடினவனாகின்றான். இந்த ஸ்மரணமுடையவனையே அந்த ப்ராணவர்க்கங்கள் அநுவர்த்திக்கின்றன; அவனை வித்யையும் கர்மங்களும் பூர்வாநுபவவாஸனையும் அநுஸரிக்கின்றன.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍃𑌣𑌜𑌲𑌾𑌯𑍂𑌕𑌾 𑌤𑍃𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌤𑌿 ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) த்ருணஜலூகை (புற்புழு) ஒரு புல்லைப்பற்றியபின் முன் பற்றியிருந்த மற்றொரு புல்லைவிடுவதுபோல ஒருதேஹத்தையாச்ரயித்துப் பூர்வதேஹத்தை விடுகிறான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍇𑌶𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌪𑍇𑌶𑌸𑍋 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌪𑌾𑌦𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌰𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌰𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌰𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌰𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுவர்ணக்காரன், (தட்டான்) ஒருவிதரூபமுடைய பொன்னை யழித்து மற்றொருவித நல்லரூபமுடைய பூஷணமாகச் செய்வதுபோல் இந்த ஜீவனும் முன் சரீரத்திற்கு உபாதாநமாகிய த்ரவ்யத்தையே கர்மாநுகுணமாக மற்றொரு நல்ல ரூபமாக்கிக்கொள்ளுகின்றான்; தேவபித்ராதிசரீரங்களில் எதையாவது அடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இரங்கராமாநுஜபாஷ்யத்தில் (பேசஸ்காரீ) என்பதற்கு, பட்டுப்பூச்சி யென்று வேறு அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ வா அயமாத்மா ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநமயோ மநோமய: ப்ராணமயஶ்சக்ஷுர்மய: ஶ்ரோத்ரமய: ப்ருதிவீமய ஆபோமயோ வாயுமய ஆகாஶமயஸ்தேஜோமயோ(அ)தேஜோமய: காமமயோ(அ)காமமய: க்ரோதமயோ(அ)க்ரோதமயோ தர்மமயோ(அ)தர்மமய: ஸர்வமயஸ்தத்யதேததிதம்மயோ(அ)தோமய இதி யதாகாரீ யதாசாரீ ததா பவதி ஸாதுகாரீ ஸாதுர்பவதி பாபகாரீ பாபோ பவதி புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி பாப: பாபேந | அதோ கல்வாஹு: காமமய ஏவாயம் புருஷ இதி ஸ யதாகாமோ பவதி தத்க்ரதுர்பவதி யத்க்ரதுர்பவதி தத்கர்ம குருதே யத்கர்ம குருதே ததபிஸம்பத்யதே ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மாகன் ஸம்ஸாரமுடையவனைக்கொண்டு சக்ஷுராதி ஸகலேந்திரியங்களுடைய பஞ்சபூதஸம்பந்தமுடையவனாய், தர்மாதர்மாதிகளையும் அதின் கார்யமான சாந்திகோபாதிகளையும் புண்யபாபாநுகுணமாக ஸாத்வஸாது கார்யங்களைச் செய்து அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகதுக்கங்களை யடைகின்றான்.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி ததேவ ஸக்த: ஸஹ கர்மணைதி லிங்கம் மநோ யத்ர நிஷக்தமஸ்ய | ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம் | தஸ்மால்லோகாத்புநரேத்யஸ்மை லோகாய கர்மண இதி நு காமயமாநோ(அ)தாகாமயமாநோ யோ(அ)காமோ நிஷ்காம ஆப்தகாம ஆத்மகாமோ ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி ||௬||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயமாக இப்படி ச்லோகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவனுடைய மநஸ்ஸு, எந்தப்பலத்தை யாசைப்படுகிறதோ அந்தப் பலாநுகுணமாகக் கர்மவசத்தினாலந்தந்த ஸம்ருத்தியை யடைகின்றான் என்பது இந்த ஸம்ஸாரியானவன், எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அந்தந்தக் கர்மாநுகுணமாக அந்தந்த லோகங்களை யடைந்து மீண்டுக் கர்மசேஷங்களை அநுபவிப்பதற்காக இந்த லோகத்தை யடைகின்றான்: இப்படிக் காமத்தை யாசையுடையவன் ஸம்ஸாரியாகின்றது; காமம் நீங்கின முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராணன்கள் உத்க்ரமிப்பதில்லை; ப்ரம்மபாவத்தை யடைந்தவனாய்க்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யடைகிறான்.

ததேஷ ஶ்லோகோ பவதி | யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமா யே(அ)ஸ்ய ஹ்ருதி ஶ்ரிதா: | அத மர்த்யோ(அ)ம்ருதோ பவத்யத்ர ப்ரஹ்ம ஸமஶ்நுத இதி தத்யதாஹிநிர்ல்வயநீ வல்மீகே ம்ருதா ப்ரத்யஸ்தா ஶயீதைவமேவேதம் ஶரீரம் ஶேதே | அதாயமஶரீரோ(அ)ம்ருத: ப்ராணோ ப்ரஹ்மைவ தேஜ ஏவ ஸோ(அ)ஹம் பகவதே ஸஹஸ்ரம் ததாமீதி ஹோவாச ஜநகோ வைதேஹ: ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸகல காமங்களும் ஒழிந்தபின் இங்கே ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கின்றான்; பாம்பின த்வக்கானது பாம்பினால் விடப்பட்ட பின்பும் பாம்புபோல் தோற்றுகின்றதன்றோ? அப்படியே சரீரமிருந்தாலும் அந்த ஜ்ஞாநிக்கு அகங்காரமில்லை யாகையால், அது விட்டுப்போனதாகவே எண்ணப்படும்; இப்படி உபதேசித்த உபதேசத்தைக்கேட்ட ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருக்கு ஆயிரம் கோக்களைத் தாநம்செய்வதாகச் சொன்னார்.

ததேதே ஶ்லோகா பவந்தி | அணு: பந்தா விததஃ புராணோ மாம் ஸ்ப்ருஷ்டோ(அ)நுவித்தோ மயைவ | தேந தீரா அபியந்தி ப்ரஹ்மவித: ஸ்வர்கம் லோகமித ஊர்த்வம் விமுக்தா: ||அ||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ப்ரமாணாந்தரங்களுக்குக் கோசரமாகாததும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டதுமான என்னாலறியப்பட்ட மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்துக்கள் ப்ரம்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

தஸ்மிஞ்சுக்லமுத நீலமாஹு: பிங்களம் ஹரிதம் லோஹிதம் ச| ஏஷ பந்தா ப்ரஹ்மணா ஹானுவித்த: தேனைதி ப்ரஹ்மவித் புண்யக்ருத் தைஜஸஸ்ச ||௯||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) வெளுப்புக் கறுப்புப் பிங்களம் ஹரிதம் இந்த ரூபங்களையுடைய ஆதித்யன் மோக்ஷமார்க்கத்திலிருக்கின்றான்; அந்த மார்க்கத்தினால் ப்ரம்மவித்து ப்ரம்மத்தை யடைகின்றான்.

அந்தம் தம: ப்ரவிசந்தி யே(அ)வித்யாமுபாஸதே | ததோ பூய இவ தே தமோ ய உ வித்யாயாம் ரதா: ||௰||

(ஸம்-ஸா.) கர்மானுஷ்டானபரர்களுக்கு அந்தகாரமாகிய ஸம்ஸாரமே ஸித்திக்கும்; இப்படியே கர்மங்களைச் சொல்லுகிற வேதபாகஜ்ஞானங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கும் அந்த ஸம்ஸாரமே த்ருடப்படும்.

(ரா-ஸா.) கேவலஞ் சுவர்க்கலோகாதிக் காம்யபலன்களை யாசைப்பட்டுக் கர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவர்கள், ஸம்ஸாராந்தகாரத்தை யடைந்து விடுவார்கள்; இப்படியே நித்யநைமித்தியாதி ஸகல கர்மங்களையும்விட்டு. கேவலஜ்ஞானத்தையே அநுஷ்டிக்கின்றபேர்களும் ஸம்ஸாரத்தையே யடைந்து விடுவார்கள்: நித்யநைமித்தியாதிக் கர்மங்களை விட்டுவிடுவது தாமஸத்யாகமென்று பகவத்கீதையில் பகவானுபதேசித்தபடி அவற்றை விடுவது கூடாதாகின்றமையாலென்க. ஏனெனில் ஜ்ஞானகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயமென்று நினைப்பிடவேண்டாம்; ஏனென்றால், ஜ்ஞானம் தவிர்ந்த மோக்ஷோபாயமில்லை யென்றும், ஜ்ஞானமே மோக்ஷோபாயமென்றும், கர்மங்களை ஜ்ஞானத்திற்கு அங்கமென்றும் ப்ரதிபாதிக்கின்ற (நாந்ய:பந்தா அயனாய வித்யதே (ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்) தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராம்மணாவிவிதிஷந்தியஜ்ஞேநதாநேந இவை முதலிய ச்ருதிவசனங்கள் விரோதிக்குமன்றோ? ஆகையால் கர்மங்களை ஜ்ஞானங்களாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து. இந்த ச்ருதி ஈசாவாஸ்யத்திலும் படிக்கப்படுகின்றது.

அநந்தா நாம தே லோகா அந்தேந தமஸாவ்ருதா: | தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபிகச்சந்த்யவித்வாம்ஸோ(அ)புதா ஜநா: ||௧௧||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) ப்ரம்மாத்மஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் ஸுகசூந்யமான போகங்களை மரணாநந்தரத்திலடைகின்றார்கள்.

ஆத்மாநம் சேத்விஜாநீயாத் அயமஸ்மீதி பூருஷ: | கிமிச்சந் கஸ்ய காமாய சரீரமநுஸஞ்ஜ்வரேத் ||௧௨||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இந்த ஜீவன், தன்னை தேஹாதிவிலக்ஷணனென்றும், ப்ரம்மாத்மகனென்று அறிந்தவனுக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் ஆசையில்லை; ஆகையால் சரீரஸம்பந்தமான பலன்களைப்பற்றிப் பரிதாபப்படமாட்டான்.

யஸ்யாநுவித்த: ப்ரதிபுத்த ஆத்மாஸ்மிந் ஸந்தேஹ்யே கஹநே ப்ரவிஷ்ட: | ஸ விச்வக்ருத் ஸ ஹி ஸர்வஸ்ய கர்தா தஸ்ய லோக: ஸ உ லோக ஏவ||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இவ்வித அநர்த்த ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்ற ஆத்மா எவனுக்கு ஸ்புடப்ரகாசப்படுகின்றதோ அவன் ப்ரம்மாத்மகனாகையால் அவனே எல்லாராலும் ஆதரித்துப் பூசிக்கத்தக்கவன்.

இஹைவ ஸந்தோ(அ)த வித்மஸ்தத்வயம் நசேதவேதிர்மஹதீ விநஷ்டி:| யே தத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்த்யதேதரே து:கமேவாபியந்தி ||௧௪||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இந்த ஜந்மத்திலிருந்து அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாகின்றோம்; அறியாதபோது மஹாநாசத்தை யடைவோம்; ஏனென்றால் அறிந்தால் மோக்ஷஸுகத்தையும், அறியாதபோது துக்கத்தையும் அடையவேண்டி யிருக்கின்றதன்றோ?

𑌯𑌦𑍈𑌤𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂𑌜𑌸𑌾 | 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 ||௧௫||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) எல்லாவற்றையும் பரமாத்மகமாய்த் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு ஒரு வஸ்துவிலும் நிந்தை ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍋𑌽𑌹𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 | 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌹𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ||௧௬||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) ஆயுஷ்காமனையுடையவன் காலபரிச்சேதமில்லாத ப்ரம்மத்தை ஆயுர்க்குணத்தோடுபாஸிக்கக் கடவன் என்பது கருத்து.

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 | 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌮𑍃𑌤𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ||௧௭||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) அந்த பஞ்சஜநங்களையும் ஆகாசத்தையும் தரிக்கின்ற அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍁𑌤 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍁𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 | 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 | 𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌚𑌿𑌕𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 ||௧௮||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) பஞ்சேந்த்ரியம் முதலியவற்றை யதிஷ்டித்திருக்கின்ற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களே புராணவித்துக்கள்.

𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨 | 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯 𑌇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௧௯||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்கள் ச்ரவணமநநங்களுக்குப்பின் விசுத்தமான மநஸினால் ப்ரம்மம் காணத்தக்கது. அந்த ப்ரம்மத்தில் பேதத்தைக்காண்கின்றவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைவான்.

𑌏𑌕𑌧𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 | 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌃 𑌪𑌰 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 ||௨௦||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) விரஜமாய் நிர்மலமாய்ப் பரமாயிருக்கிற அந்த ப்ரம்மத்தையே ஸர்வாதாரமாகக் காணவேண்டும்.

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 | 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑍂𑌞𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌲𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍 ||௨௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) அப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் புத்திசாலி த்யானஞ்செய்துகொண்டு வர்த்திக்கவேண்டும்; ப்ராம்மணன், ப்ரம்மகுணங்களை வெளியிடாத வீண்சப்தங்களைச் சொல்லுவது கூடாது; வாக்குக்கு ச்ரமத்தைக் கொடுப்பதே அதில் ப்ரயோஜநமாகையாலென்க.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌜 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑍇𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸 𑌨 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌕𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 | 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌏𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷 𑌭𑍂𑌤𑌪𑌾𑌲 𑌏𑌷

ஏஷ ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி | யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேநைதமேவ விதித்வா முநிர்பவதி | ஏதமேவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்சந்த: ப்ரவ்ரஜந்தி | ஏதத்த ஸ்ம வை தத்பூர்வே வித்வாம்ஸ: ப்ரஜாம் ந காமயந்தே கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ | யேஷாம் நோ(அ)யமாத்மா(அ)யம் லோக இதி | தே ஹ ஸ்ம புத்ரைஷணாயாஶ்ச வித்தைஷணாயாஶ்ச லோகைஷணாயாஶ்ச வ்யுத்தாயாத பிக்ஷாசர்யம் சரந்தி | யா ஹ்யேவ புத்ரைஷணா ஸா வித்தைஷணா யா வித்தைஷணா ஸா லோகைஷணோபே ஹ்யேதே ஏஷணே ஏவ பவத: | ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா(அ)க்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதே(அ)ஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதே(அ)ஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதே(அ)ஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யத்யேதமு ஹைவைதே ந தரத இத்யத: பாபமகரவமித்யத: கல்யாணமகரவமித்யுபே உ ஹைவைஷ ஏதே தரதி நைநம் க்ருதாக்ருதே தபத: ||௨௨||

(பூ௦-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநமயனென்று சொல்லப்பட்டவனே மகான், அஜன்; அவனே ஹ்ருதயாகாசத்தில் சயித்திருக்கின்றான்; அவனே எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் நியமிக்கிறவன்; இவனுக்குப் புண்யபாப ஸம்பந்தத்தாலுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களில்லை; இவன் ஸர்வேச்வரன், இவன் பூதாதிபதி, பூதபாலன்; இந்த லோகமர்யாதையை ஸ்தாபிக்கின்ற ஸேது; இப்படிப்பட்ட சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராம்மணர்கள் அதாவது த்ரைவர்ணிகர்கள், வேதாத்யயநத்தினலறியவிரும்புகின்றனர். யஜ்ஞதாநதபஸ்ஸுகளினலும் இஷ்டாசநத்யாகத்தாலும் அந்த ஆத்மாவை யறிந்து முநியாகின்றான்; இந்த ஆத்மாவையடைய விரும்பியே ஸந்யாஸிகளாகின்றார்கள்; எவர்கள் ஆத்மாவையே பலமாக நினைக்கிறார்களோ அவர்கள், மற்ற ப்ரயோஜநங்களை யாசைப்படாமல் பிக்ஷைசெய்து வருகின்றார்கள்; அப்படிப்பட்ட அந்த ஆத்மா அஸங்கன். இது முதலியவிஷயம் கஹோள ப்ராம்மணத்தில் சொல்லியபடி காண்க. அவ்வளவேயொழிய தேஹயாத்ரை நிமித்தமாகப் புண்யபாபங்களைச் செய்கிறதில்லை.

ததேதத்ருசா(அ)ப்யுக்தம் | ஏஷ நித்யோ மஹிமா ப்ராஹ்மணஸ்ய ந வர்ததே கர்மணா நோ கநீயாந் || தஸ்யைவ ஸ்யாத்பதவித்தம் விதித்வா ந லிப்யதே கர்மணா பாபகேநேதி | தஸ்மாதேவம்விச்சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா(அ)த்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யதி ஸர்வமாத்மாநம் பஶ்யதி நைநம் பாப்மா தரதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தரதி நைநம் பாப்மா தபதி ஸர்வம் பாப்மாநம் தபதி விபாபோ விரஜோ(அ)விசிகித்ஸோ ப்ராஹ்மணோ பவத்யேஷ ப்ரஹ்மலோக: ஸம்ராடிதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸோ(அ)ஹம் பகவதே விதேஹாந் ததாமி மாம் சாபி ஸஹ தாஸ்யாயேதி ||௨௩||

(பூ௦-ஹா-ரா-ஹா.) இது இருக்கினல் சொல்லப்பட்டது. ப்ரம்மவித்துக்கு இந்த மகிமை நித்யமாயிருக்கின்றது; அதாவது புண்யபாபங்கள் பலங்களொட்டுவதில்லை; இந்த மாஹாத்ம்யத்தை யறிந்தவனுக்கும் பாபங்களொட்டாவாம்; ஆனதாலப்படி யறிந்து சாந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவனாய் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆத்மாவைக் காணவேண்டும்; ஆத்மாவை யெல்லாமாகப் பார்க்கின்றான்; இவனைப் புண்யபாபங்ளடையா; இவன் புண்யபாபங்களை யதிக்ரமிக்கின்றான்; ஜ்ஞாநாக்நியினல் ஸகல கர்மங்களையும் தஹிக்கின்றான்; அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மஜ்ஞாநி ராகாதிதோஷங்களற்றவனாகின்றான்.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா(அ)ந்நாதோ வஸுதாநோ விந்ததே வஸு ய ஏவம் வேத ||௨௪

(ஶம்-பா.) ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யாக்யாயிகையில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மா, அந்நத்தைப் புசிப்பவனாகவும் கர்மபலன்களைத் தருபவனாகவு முபாஸிக்கப்பட்டால் அஜனாயும் மகானுமிருக்கிற அவனுடைய அநுக்ரகத்தினால் நல்ல போக்தாவாயும் கோஸம்ருத்தி முதலியவற்றையுடையவனாயும் ஆவான்; இதை முமுக்ஷு விஷயத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; அவன் ஸர்வாத்மாவாகையால் ஸர்வரூபவமும் ஸித்திக்குமென்பது கருத்து.

(ரா-பா.) மகானும் அஜனுமிருக்கின்ற அந்த ஆத்மா உபாஸகர்களுக்கு உபாஸநாநுகுணமாய்ப் புத்தி முக்தி பலன்களைத் தருகின்றானென்பது சொல்லப்படுகின்றது; அந்நத்தையும் தநங்களையும் கொடுப்பவனென்றுபாஸித்தால் அவற்றையடைகின்றான்.

ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மாஜரோঽமரோঽம்ருதோঽபயோ ப்ரஹ்மாபயம் வை ப்ரஹ்மாபயம் ஹி வை ப்ரஹ்ம பவதி ய ஏவம் வேத ॥௨௫॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) ஜராமரணமில்லாமல் அபயஸ்வரூபமாயு மம்ருதஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மரூபியாய் அபயத்தையும் அம்ருதத்தையு மடைகின்றான்.

அத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம்.

அத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ய த்வே பார்யே பபூவதுர்மைத்ரேயீ ச காத்யாயநீ ச தயோர்ஹ மைத்ரேயீ ப்ரஹ்மவாதிநீ பபூவ ஸ்த்ரீப்ரஜ்ஞைவ தர்ஹி காத்யாயந்யத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யோঽந்யத்வ்ருத்தமுபாகரிஷ்யந் ॥௧॥

(ஶம்-பா-ரா-பா.) நான்காவது அத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணத்தில் அதாவது யாஜ்ஞவல்க்ய ப்ராம்மணத்தில் படிக்கப்பட்ட சுருதிகளே சில ஏற்றக் குறைவுகளோடு இந்த ப்ராம்மணத்திலும் படிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் அவ்விடத்தில் வியாக்யானம் செய்யப்படாத பதங்களுக்கு இவ்விடத்தில் வியாக்யானம் செய்யப்படுகின்றது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சொல்லிய விஷயத்தையே மீளவும் சொல்லுவது நிகமநார்த்தமென்று சங்கரத்திலும், வைராக்யம் த்ருடப்படாதவனுக்கு ஸந்யாஸத்தி லதிகாரமில்லையென் றுணர்த்துவதற்கென்று ரா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன. எதார்த்தமென் றறிவிப்பதும் ப்ரயோஜனம். மைத்ரேயி, ப்ரம்மவாதிநியாயும் காத்யாயநி ஸம்ஸாரத்தை யறிந்தவளாயுமிருந்தாள். ஸந்யாஸத்தை யடைய விரும்பினவரானார்.

மைத்ரேயீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ப்ரவ்ரஜிஷ்யந்வா அரே ஹமஸ்மாத்ஸ்தாநாதஸ்மி ஹந்த தேঽநயா காத்யாயந்யாந்தம் கரவாணீதி ॥௨॥

ஸா ஹோவாச மைத்ரேயீ யந்நு ம இயம் பகோ: ஸர்வா ப்ருதிவீ வித்தேந பூர்ணா ஸ்யாத்ஸ்யாம் ந்வஹம் தேநாம்ருதாஹோ நேதி நேதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்யோ யதைவோபகரணவதாம் ஜீவிதம் ததைவ தே ஜீவிதம் ஸ்யாதம்ருதத்வஸ்ய து நாஶாஸ்தி வித்தேநேதி ॥௩॥

ஸா ஹோவாச மைத்ரேயீ யேநாஹம் நாம்ருதா ஸ்யாம் கிமஹம் தேந குர்யாம் யதேவ பகவாந்வேத ததேவ மே ப்ரூஹீதி ॥௪॥

ஸ ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ப்ரியா வை கலு நோ பவதீ ஸதீ ப்ரியமவ்ருதத்ஹந்த தர்ஹி பவத்யேதத்வ்யாக்யாஸ்யாமி தே வ்யாசக்ஷாணஸ்ய து மே நிதித்யாஸஸ்வேதி ॥௫॥

[illegible] ||௬||

[illegible] ||௭||

[illegible] ||௮||

[illegible] ||௯||

[illegible] ||௰||

ஸயதா(அ)ர்த்ரைதாக்நேரப்யாஹிதஸ்ய ப்ருதக்தூமா விநிஶ்சரந்த்யேவம் வா அரே(அ)ஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஶ்வஸிதமேதத்யத்ருக்வேதோ யஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோ(அ)தர்வாங்கிரஸ இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா உபநிஷதஶ்ஶ்லோகாஸ்ஸூத்ராண்யநுவ்யாக்யாநாநி வ்யாக்யாநாநீஷ்டம் ஹுதமாஶிதம் பாயிதமயம் ச லோக: பரஶ்ச லோகஸ்ஸர்வாணி ச பூதாந்யஸ்யைவைதாநி ஸர்வாணி நிஶ்வஸிதாநி ||கக||

ஸயதா ஸர்வாஸாமபாம் ஸமுத்ர ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸ்பர்ஶாநாம் த்வகேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரஸாநாம் ஜிஹ்வைகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கந்தாநாம் நாஸிகே ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ரூபாணாம் சக்ஷுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஶப்தாநாம் ஶ்ரோத்ரமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் ஸங்கல்பாநாம் மந ஏகாயநமேவம் ஸர்வாஸாம் வித்யாநாம் ஹ்ருதயமேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் ஹஸ்தாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமாநந்தாநாமுபஸ்த ஏகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் விஸர்காணாம் பாயுரேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாமத்வநாம் பாதாவேகாயநமேவம் ஸர்வேஷாம் வேதாநாம் வாகேகாயநம் ||க௨||

ஸயதா ஸைந்தவகநோ(அ)நந்தரோ(அ)பாஹ்ய: க்ருத்ஸ்நோ ரஸகந ஏவைவம் வா அரே(அ)யமாத்மா(அ)நந்தரோ(அ)பாஹ்ய: க்ருத்ஸ்ந: ப்ரஜ்ஞாநகந ஏவைதேப்யோ பூதேப்ய: ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிநஶ்யதி ந ப்ரேத்ய ஸம்ஜ்ஞா(அ)ஸ்தீத்யரே ப்ரவீமீதி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ||க௩||

ஸா ஹோவாச மைத்ரேய்யத்ரைவ மா பகவாந் மோஹாந்தமாபீபதந்ந வா அஹமிமம் விஜாநாமீதி ஸ ஹோவாச ந வா அரே(அ)ஹம் மோஹம் ப்ரவீம்யவிநாஶீ வா அரே(அ)யமாத்மா(அ)நுச்சித்திதர்மா ||க௪||

யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி ததிதர இதரம் பஶ்யதி ததிதர இதரம் ஜிக்ரதி ததிதர இதரம் ரஸயதே ததிதர இதரமபிவததி ததிதர இதரம் ஶ்ருணோதி ததிதர இதரம் மநுதே ததிதர இதரம் ஸ்ப்ருஶதி ததிதர இதரம் விஜாநாதி யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பஶ்யேத்தத்கேந கம் ஜிக்ரேத்தத்கேந கம் ரஸயேத்தத்கேந கமபிவதேத்தத்கேந கம் ஶ்ருணுயாத்தத்கேந கம் மந்வீத தத்கேந கம் ஸ்ப்ருஶேத்தத்கேந கம் விஜாநீயாத்யேநேதம் ஸர்வம் விஜாநாதி தம் கேந விஜாநீயாத்ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா(அ)க்ருஹ்யோ ந ஹி க்ருஹ்யதே(அ)ஶீர்யோ ந ஹி ஶீர்யதே(அ)ஸங்கோ ந ஹி ஸஜ்யதே(அ)ஸிதோ ந வ்யததே ந ரிஷ்யதி விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாதித்யுக்தாநுஶாஸநா(அ)ஸி மைத்ரேய்யேதாவதரே கல்வம்ருதத்வமிதி ஹோக்த்வா யாஜ்ஞவல்க்யோ விஜஹார ||க௫||

(ஸம் - ஸா - ஸா - ஸா.) இந்தச் சுருதிகளுக்கெல்லாம் வாக்யார்த்தம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. சில பதங்களுக்குப் பொருள் பேதப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் மிக முக்யமானவை யல்லவாகையால் இங்கெழுதப்படவில்லை.

ஆறமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

[illegible]

[illegible] ||க||

[illegible] ||உ||

[illegible] ||ந||

(ஸம்-ஸா-ஸா-ஸா.) மதுகாண்டத்திற்கு ஆசார்யவம்சம் சொல்லியதுபோல இந்தக் காண்டத்திற்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆசார்ய பரம்பரையை அநுஸந்திப்பது அத்யந்த முக்யமாகையா லிந்த விஷயத்தில் புநருக்தியில்லை.

ஆறாவது ப்ராம்மணம் முடிந்தது.

ஷஷ்டாத்யாயே ப்ரதமப்ராஹ்மணம்.

ஹரி꞉ ஓம்॥ பூர்ணமத꞉ பூர்ணமிதம் பூர்ணாத்பூர்ணமுதச்யதே। பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே ॥க॥

(ஶம் - ஹா.) நடந்த நாலத்யாயங்களால் அபரோக்ஷமாயும், ஸர்வாத்மாவாயும், நிருபாதிகமாயும், நிர்தோஷமாயும், அத்விதீயமாயும் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தினுடைய ஜ்ஞானம் மோக்ஷஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டது. இனி, வ்யாவஹாரிகமாகிய உபாதி விசிஷ்டமான ப்ரம்மத்தினது, உபாஸநங்கள் முன் சொல்லப்படாதவை பரம்பரையாய் மோக்ஷஸ்தானங்களும் சிறந்த ஐச்வர்ய ஸாதநங்களுமாகியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஓங்காரம் தமம் தயை தானம் இவைகளும் விதிக்கவேண்டும். பூர்ணமாகிய அந்த ப்ரம்மமானது பூரணமாகிய இதுவாகின்றது. அந்த ப்ரம்மம் என்பது காரண ப்ரம்மம். இந்த ப்ரம்மமென்பது காரிய ப்ரம்மம் காரண ப்ரம்மத்திலிருந்து காரிய ப்ரம்ம முண்டாகின்றது. இந்தக் கார்ய ப்ரம்மத்தினுடைய பூர்ணத்தன்மையைக்கொண்டு அவித்யை நீங்கி வித்யையினால் காரண பூர்ண ப்ரம்மமாகவே யாகின்றது.

(ரா - ஹா.) ப்ரத்யக்ஷாபரோக்ஷ ஸகல லோகங்களும் வேதசப்தங்களால் பூர்ணமானது. வேதங்கள் வ்யாஹ்ருதிகளால் பூர்ணமானது. அந்த வ்யாஹ்ருதிகளும் ப்ரணவ

ஓம் க²ம் ப்ரஹ்ம । க²ம் புராணம் வாயுரம் க²மிதி ஹ ஸ்மாஹ கௌரவ்யாயணீபுத்ரோ வேதோऽயம் ப்ராஹ்மணா விதுர்வேதைநேந யத்வேதிதவ்யம் ॥உ॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரணவத்தை, கம் ப்ரம்ம என்றுபாஸிக்கவேண்டியது. அதாவது:—சிலர் பரமாத்மாவென்றும் சிலர் பூதாகாசமென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இதில் முக்யபக்ஷம் முதலாவது. இரண்டாவதுபக்ஷம் கௌரவ்யாயணீ புத்திரருக்கு அபிமதம். ஸகலத்தையும் அறிவிக்கிறபடியால் இந்த ப்ரணவத்தையே வேதமாக ப்ராம்மணர்களறிந்திருக்கின்றார்கள்.

த்விதீயப்ராஹ்மணம்.

த்ரயா꞉ ப்ராஜாபத்யா꞉ ப்ரஜாபதௌ பிதரி ப்ரஹ்மசர்யமூஷுர்தேவா மநுஷ்யா அஸுரா உஷித்வா ப்ரஹ்மசர்யம் தேவா ஊசுர்ப்ரவீது நோ பவாநிதி தேப்யோ ஹைததக்ஷரமுவாச த³ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டா௩ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்மேதி ஹோசுர்தாம்யதேதி ந ஆத்தேத்யோமிதி ஹோவாச வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டேதி ॥க॥

அத² ஹைநம் மநுஷ்யா ஊசுர்ப்ரவீது நோ பவாநிதி தேப்யோ ஹைததேவாக்ஷரமுவாச த³ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டா௩ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்மேதி ஹோசுர்தத்தேதி ந ஆத்தேத்யோமிதி ஹோவாச வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டேதி॥

அத² ஹைநமஸுரா ஊசுர்ப்ரவீது நோ பவாநிதி தேப்யோ ஹைததேவாக்ஷரமுவாச த³ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டா௩ இதி வ்யஜ்ஞாஸிஷ்மேதி ஹோசுர்தயத்வமிதி ந ஆத்தேத்யோமிதி ஹோவாச வ்யஜ்ஞாஸிஷ்டேதி ததேததேவைஷா தைவீ வாகநுவததி ஸ்தநயித்நுர்த³ த³ த³ இதி தாம்யத தத்த தயத்வமிதி ததேதத்த்ரயம் ஶிக்ஷேத்தமம் தாநம் தயாமிதி ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) தேவர்களும், மநுஷ்யர்களும், அஸுரர்களும் சிஷ்யர்களாயிருந்து ஹிதமுபதேசிக்கும்படிகேட்கத் தனித்தனியே (த) என்றுபதேசித்து அர்த்தபரீ

ஷைக்ஷபண்ண அவர்கள் தமதயாதாநங்களை யுபதேசித்ததாகச் சொன்னார்கள். மேககர்ஜநத்துக்கு மதுவேதாத்பர்யம்.

அத² த்ருதீயம் ப்³ராஹ்மணம்.

ஏஷ ப்ரஜாபதிர்யத்³ஹ்ருத³யமேதத்³ப்³ரஹ்மைதத்ஸர்வம் ததே³தத்த்ர்யக்ஷரஸ் ஹ்ருத³யமிதி ஹ்ரு இத்யேகமக்ஷரமபி⁴ஹரந்த்யஸ்மை ஸ்வாஶ்சாந்யே ச ய ஏவம் வேத³ த³ இத்யேகமக்ஷரம் த³த³த்யஸ்மை ஸ்வாஶ்சாந்யே ச ய ஏவம் வேத³ யமித்யேகமக்ஷரமேதி ஸ்வர்க³ம் லோகம் ய ஏவம் வேத³ ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) ஹ்ருதயத்தை ப்ரஜாபதியாக உபாஸிக்கும்படி விதிக்கின்றது. இந்த மூன்று எழுத்தடங்கிய இந்தப் பதத்தைப்பற்றித் தனித்தனியே மூன்றக்ஷரங்களையும் நிருக்தியோடு தெரிந்துகொண்டவனுக்கு அந்தந்தப் பலன்கள் கிடைக்கும்.

அத² சதுர்த²ம் ப்³ராஹ்மணம்.

தத்³வை ததே³தே³வ ததா³ஸ ஸத்யமேவ ஸ யோ ஹைதம் மஹத்³யக்ஷம் ப்ரத²மஜம் வேத³ ஸத்யம் ப்³ரஹ்மேதி ஜயதீமாம்ல்லோகாஞ்ஜித இந்ந்வஸாவஸத்³ய ஏவமேதந்மஹத்³யக்ஷம் ப்ரத²மஜம் வேத³ ஸத்யம் ப்³ரஹ்மேதி ஸத்யம் ஹ்யேவ ப்³ரஹ்ம ॥௧॥

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) ஹ்ருதயத்தை ஸத்யமாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்த உபாஸநத்தாலிந்த லோகங்களை ஜயிக்கின்றான்.

ஆப ஏவேத³மக்³ர ஆஸுஸ்தா ஆப: ஸத்யமஸ்ருஜந்த ஸத்யம் ப்³ரஹ்ம ப்³ரஹ்ம ப்ரஜாபதிம் ப்ரஜாபதிர்தே³வாம்ஸ்தே தே³வா: ஸத்யமேவோபாஸதே ததே³தத்த்ர்யக்ஷரம் ஸத்யமிதி ஸ இத்யேகமக்ஷரம் தீத்யேகமக்ஷரம் யமித்யேகமக்ஷரம் ப்ரத²மோத்தமே அக்ஷரே ஸத்யம் மத்⁴யதோऽந்ருதம் ததே³தத³ந்ருதமுப⁴யத: ஸத்யேந பரிக்³ருஹீதம் ஸத்யபூ⁴யமேவ ப⁴வதி நைநம் வித்³வாம்ஸமந்ருதம் ஹிநஸ்தி ॥௨॥

(ஶ்ரீ-ஸா-பா-ஸா.) தகாரம் ம்ருத்யுவாகிய அந்ருதம். அது ஸகாரயகாரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. இதை யறிந்தவன் பொய்யனாகான்.

அத² பஞ்சமம் ப்³ராஹ்மணம்.

தத்³யத்தத்ஸத்யமஸௌ ஸ ஆதி³த்யோ ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்ட³லே புருஷோ யஶ்சாயம் த³க்ஷிணே(அ)க்ஷந்புருஷஸ்தாவேதாவந்யோந்யஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டி²தௌ ரஶ்மிபி⁴ர்வா ஏஷோ(அ)ஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டி²த: ப்ராணைரயமமுஷ்மிந்ஸ யதோ³த்க்ரமிஷ்யந்ப⁴வதி ஶுத்³த⁴மேவைதந்மண்ட³லம் பஶ்யதி நைநமேதே ரஶ்மய: ப்ரத்யாயந்தி ॥௧॥

பதார்த்தபேதங்கள். ஆதித்யமண்டலத்திலும் கண்களிலும் பரஸ்பரோபகாரத்தை யடைந்து வர்த்திக்கின்ற புருஷன் ஸத்யரூபியா யிருக்கின்றான். மற்ற விஷயங்களை மதபேதப்படி கேட்டறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

ய ஏஷ ஏதஸ்மிந்மண்ட³லே புருஷஸ்தஸ்ய பூ⁴ரிதி ஶிர ஏகம் ஶிர ஏகமேதத³க்ஷரம் பு⁴வ இதி பா³ஹூ த்³வௌ பா³ஹூ த்³வே ஏதே அக்ஷரே

𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌹𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௨||

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) அந்த ஆதித்யமண்டல புருஷனுக்குப் பூ: என்பது சிரஸ்ஸு, புவ: என்பது கைகள், ஸுவ: என்பது பாதங்கள், அஹ: என்பது இரஹஸ்யாதாநம். இந்தப்படி யறிந்தவனுக்குப் பாபவிமோசநமாகும்.

𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌂 𑌶𑌿𑌰 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌏𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌚 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௩||

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) எல்லா விஷயங்களோடு மாதித்ய புருஷனையும் அக்ஷி புருஷனையும் ஒன்ருகவே த்யாநிக்கவேண்டும்; இவனுக்கு அஹம் என்பது இரஹஸ்யாதாநம். இதுவே விசேஷம்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌾𑌃𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 ||௧||

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) ஹ்ருதயஸ்தனுகிய பரமாத்மா விசுத்தமநோக்ராஹ்யன், ஸமஸ்தத்தையு மவனே ஸர்வருக்கும் அதிபதி, ஸர்வத்துக்கும் ஈசன், ஸர்வத்தையும் நியமிக்கின்ருன்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ||௧||

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) மின்னல் ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும்; இவன் ஸகல பாபங்களையும் நாசம்பண்ணுவன்.

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌧𑍇𑌨𑍁𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌸𑍍𑌤𑌨𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌋𑌷𑌭𑍋 𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌃 ||௧||

(ஶ0-ஸா-ரா-ஸா.) வாக்கைத் தேநுவாக உபாஸிக்கவேண்டும், அதற்கு நான்கு முலைகள். ஸ்வாஹாகாரம், வஷட்காரம், ஹந்தகாரம், ஸ்வதாகாரம்; தேவதைகளுக்கு முன்னிரண்டு; மநுஷ்யர்களுக்கு ஹந்தகாரம்; பித்ருக்களுக்கு ஸ்வதைப்ராணன், இருஷபம்; மநஸ்ஸு வத்ஸம்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌅𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑌪𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌦𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 ||

(ஸம் - ஸா.) புசிக்கப்படுகின்ற அந்நத்தைப் பசநம் செய்கிறவனும், சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுமான வைச்வாநரனைப் பரமாத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்தச் சப்தம் மரணபூர்வாவஸ்தையில் தெரியாது.

அத தஶமம் ப்ராஹ்மணம்.

யதா வை புருஷோऽஸ்மால்லோகாத்ப்ரைதி ஸ வாயுமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா ரதசக்ரஸ்ய கம் தேந ஸ ஊர்த்வ ஆக்ரமதே ஸ ஆதித்யமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா லம்பரஸ்ய கம் தேந ஸ ஊர்த்வ ஆக்ரமதே ஸ சந்த்ரமஸமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா துந்துபே: கம் தேந ஸ ஊர்த்வ ஆக்ரமதே ஸ லோகமாகச்சத்யஶோகமஹிமம் தஸ்மிந்வஸதி ஶாஶ்வதீ: ஸமா: ||௧||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) வாயு, ஆதித்யன், சந்திரன் இவைகள் வழிவிட உபாஸகன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான். அர்சிராதி மார்க்கத்தில் சில சொல்லப்பட்டன. இந்தப்படி அந்த லோகம் சேர்ந்து அங்கு எப்போதும் ஸுகிக்கின்றான்.

அத ஏகாதஶம் ப்ராஹ்மணம்.

ஏதத்வை பரமம் தபோ யத்வ்யாஹிதஸ்தப்யதே பரமம் ஹைவ லோகம் ஜயதி ய ஏவம் வேதைதத்வை பரமம் தபோ யம் ப்ரேதமரண்யம் ஹரந்தி பரமம் ஹைவ லோகம் ஜயதி ய ஏவம் வேதைதத்வை பரமம் தபோ யம் ப்ரேதமக்நாவப்யாதததி பரமம் ஹைவ லோகம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ||௧||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) வ்யாதிபீடைச் மசாநகமநம் தஹநம் இவற்றைத் தபஸ்ஸாகத் த்யாநிக்கின்றவனுக்கு உத்தமலோக ஜயமுண்டாகின்றது.

அத த்வாதஶம் ப்ராஹ்மணம்.

அந்நம் ப்ரஹ்மேத்யேக ஆஹுஸ்தந்ந ததா பூயதி வா அந்நம்ருதே ப்ராணாத்ப்ராணோ ப்ரஹ்மேத்யேக ஆஹுஸ்தந்ந ததா ஶுஷ்யதி வை ப்ராண ருதேऽந்நாதேதே ஹ த்வேவ தேவதே ஏகதாபூயம் பூத்வா பரமதாம் கச்சதஸ்தத்த ஸ்மாஹ ப்ராத்ருத: பிதரம் கிம் ஸ்விதேவைவம் விதுஷே ஸாது குர்யாம் கிமேவாஸ்மா அஸாது குர்யாமிதி ஸ ஹ ஸ்மாஹ பாணிநா மா ப்ராத்ருத கஸ்த்வேநயோரேகதாபூயம் பூத்வா பரமதாம் கச்சதீதி தஸ்மா உ ஹைததுவாச வீத்யந்நம் வை வ்யந்நே ஹீமாநி ஸர்வாணி பூதாநி விஷ்டாநி ரமிதி ப்ராணோ வை ரம் ப்ராணே ஹீமாநி ஸர்வாணி பூதாநி ரமந்தே ஸர்வாணி ஹ வா அஸ்மிந்பூதாநி விஶந்தி ஸர்வாணி பூதாநி ரமந்தே ய ஏவம் வேத ||௧||

(ஸம்-ஸா-பா-ஸா.) சிலர் அந்நம் ப்ரம்மமென்றூர்கள், சிலர் ப்ராணனை ப்ரம்மமென்றூர்கள். இப்படியன்று, ஒன்றைவிட்டபோதொன்று விகாரத்தை யடைகின்றதன்றோ? ஆதலா லிவ்விரண்டும் ப்ரம்மம். இப்படி யறிந்தவன் சிறந்தவனென்று மகனுகிய ப்ராத்ருதன் சொல்லக்கேட்ட பிதா, அந்தப்ராணன்களை விரமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படியுபாஸிப்பவனுக்கு ஸர்வாநுகூலத்வ முண்டாகின்றதென்றுபதேசித்தார்.

கய த்ரயோதஶம் ப்ராஹ்மணம்.

உக்தம் ப்ராணோ வா உக்தம் ப்ராணோ ஹீதம் ஸர்வமுத்தாபயத்யுத்தாஸ்மாதுக்தவித்வீரஸ்திஷ்டத்யுக்தஸ்ய ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ||௧|| யஜு: ப்ராணோ வை யஜு: ப்ராணே ஹீமானி ஸர்வாணி பூதானி யுஜ்யந்தே யுஜ்யந்தே ஹாஸ்மை ஸர்வாணி பூதானி ஶ்ரைஷ்ட்யாய யஜுஷ: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ||௨|| ஸாம ப்ராணோ வை ஸாம ப்ராணே ஹீமானி ஸர்வாணி பூதானி ஸம்யஞ்சி ஸம்யஞ்சி ஹாஸ்மை ஸர்வாணி பூதானி ஶ்ரைஷ்ட்யாய கல்பந்தே ஸாம்ன: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ||௩|| க்ஷத்ரம் ப்ராணோ வை க்ஷத்ரம் ப்ராணோ ஹி வை க்ஷத்ரம் த்ராயதே ஹைனம் ப்ராண: க்ஷணிதோ: ப்ரக்ஷத்ரமத்ரமாப்னோதி க்ஷத்ரஸ்ய ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாம் ஜயதி ய ஏவம் வேத ||௪||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) ப்ராணனை உக்தமென்கிற சஸ்த்ரமாகவும் அந்தப்பேர்கொண்ட ஸாமமாகவும் யஜுஸ்ஸாகவும் க்ஷத்ரமாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அந்தந்த ஸாலோக்யஸாயுஜ்யங்களையும் அந்தந்த ஐஹிக பலன்களையு மதுதரும்.

கய சதுர்தஶம் ப்ராஹ்மணம்.

பூமிரந்தரிக்ஷம் த்யௌரித்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரம் ஹ வா ஏகம் காயத்ர்யை பதமேதது ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதேஷு த்ரிஷு லோகேஷு தாவத்த ஜயதி யோऽஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேத ||௧|| ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமானீத்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரம் ஹ வா ஏகம் காயத்ர்யை பதமேதது ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதீயம் த்ரயீ வித்யா தாவத்த ஜயதி யோऽஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேத ||௨|| ப்ராணோऽபானோ வ்யான இத்யஷ்டாவக்ஷராண்யஷ்டாக்ஷரம் ஹ வா ஏகம் காயத்ர்யை பதமேதது ஹைவாஸ்யா ஏதத்ஸ யாவதிதம் ப்ராணி தாவத்த ஜயதி யோऽஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேதாதாஸ்யா ஏததேவ துரீயம் தர்ஶதம் பதம் பரோரஜா ய ஏஷ தபதி யத்வை சதுர்தம் தத்துரீயம் தர்ஶதம் பதமிதி தத்ருஶ இவ ஹ்யேஷ பரோரஜா இதி ஸர்வமு ஹ்யேவைஷ ரஜ உபர்யுபரி தபத்யேவம் ஹைவ ஶ்ரியா யஶஸா தபதி யோऽஸ்யா ஏததேவம் பதம் வேத ||௩||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) காயத்ரியை உபாஸிக்கும் விதி சொல்லப்படுகிறது. முதலாவது பதம், பூமி, அந்தரிக்ஷம், த்யௌ: என்பது இது எட்டெழுத்தடங்கியது. இப்படிய மூன்றுலகமாக உபாஸிக்குமவனுக்கு மூன்றுலகங்களிலும் ஜயிக்கவேண்டியவற்றின் ஜயமுண்டாகும். இப்படி இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம். இது இரண்டாவது பதம், இந்தப்படி த்ரயியாக உபாஸித்தவனுக்கு வேதோக்த ஸகல பலன்களும் கிடைக்கும். இப்படியே ப்ராணன், அபாநம், வ்யாநம், இது மூன்றாவது பதம். இந்தப்படி யுபாஸித்தவனுக்கு ஸகல ப்ராணி ஜயமுமுண்டாகும். மண்டலபுருஷனை நான்காவது பதமாக உபாஸிப்பவன் அந்தப் புருஷனைப்போல் திருப்தியையுடையவனாவான்.

ஸைஷா காயத்ர்யேதஸ்மிம்ஸ்துரீயே தர்ஶதே பதே பரோரஜஸி ப்ரதிஷ்டிதா தத்வை தத்ஸத்யே ப்ரதிஷ்டிதம் சக்ஷுர்வை ஸத்யம் ச

ஹி வை ஸத்யம் தஸ்மாத்யதிதாநீம் த்வௌ விவதமாநாவேயாதாமஹ-மதர்ஶமஹமஶ்ரௌஷமிதி ய ஏவம் ப்ரூயாதஹமதர்ஶமிதி தஸ்மா ஏவ ஶ்ரத்தத்யாம தத்வை தத்ஸத்யம் பலே ப்ரதிஷ்டிதம் ப்ராணோ வை பலம் தத்ப்ராணே ப்ரதிஷ்டிதம் தஸ்மாதாஹுர்பலம் ஸத்யாதோகீய இத்யேவம்வேஷா காயத்ர்யத்யாத்மம் ப்ரதிஷ்டிதா ஸா ஹைஷா கயாம்ஸ்தத்ரே ப்ராணா வை கயாஸ்தத்ப்ராணாம்ஸ்தத்ரே தத்யத்கயாம்ஸ்தத்ரே தஸ்மாத்காயத்ரீ நாம ஸ யாமேவாமூம் ஸாவித்ரீமந்வாஹைஷைவ ஸா ஸ யஸ்மா அந்வாஹ தஸ்ய ப்ராணாம்ஸ்த்ராயதே ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா ஹா.) இந்தக் காயத்ரியானது அந்தத் துரீயத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைகின்றது; அந்தத் துரீயமும், ஸத்யத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. ஸத்ய மென்பது சக்ஷுரிந்திரியத்தை. ஏனென்றால், கேள்விப்பட்டவன் வார்த்தையிலும் கண்டவன் வார்த்தையை மெய்யாகச்சொல்லுகின்றோமல்லவா? அந்த ஸத்யம் பலத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. பலம் என்பது ப்ராணனே. ஸத்யத்தைவிடப் பலமாதாரமாகின்றமையால் சிறந்தது. இம்முறைப்படியே காயத்ரி அத்யாத்மத்தில் (அதாவது ப்ராணனில்) ப்ரதிஷ்டையை யடைந்திருக்கின்றது. இது கயமென்கிற ப்ராணனை இரக்ஷிக்கின்றமையால் காயத்ரி யென்று பெயரையடைந்திருக்கின்றது. ஆசார்யனாலுபதேசிக்கப்பட்ட ஸாவித்ரியும் இதுவேயாம். ஸவிதாவாகிய ஸூர்யனைத் தேவதையாக உடையதன்றோ? ஆக ஸாவித்ரியே காயத்ரியாம்.

தாம் ஹைதாமேகே ஸாவித்ரீமநுஷ்டுபமந்வாஹுர்வாகநுஷ்டுபேதத்வாசமநுப்ரூம இதி ந ததா குர்யாத்காயத்ரீமேவ ஸாவித்ரீமநுப்ரூயாத்யதி ஹ வா அப்யேவம்வித்பஹ்விவ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி ந ஹைவ தத்காயத்ர்யா ஏகஞ்சந பதம் ப்ரதி ||௫||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா) சிலர் ஸாவித்ரியை அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸென்று அதற்குச் சில காரணங்களைக் கூறுவது யுக்தமன்று. மற்றென்னவென்றால் காயத்ரியே ஸாவித்ரியாகக்கொள்ளவேண்டும். இப்படியறிந்தவனுக்குத் தானம் வாங்குவதினாலுண்டாகுமநந்தப் பாபங்கள் ஸம்பவியாவாம், அது காயத்ரீ ப்ரபாவமென்றறிக.

ஸ ய இமாம்ஸ்த்ரீன் லோகான் பூர்ணான் ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோ(அ)ஸ்யா ஏதத்ப்ரதமம் பதமாப்நுயாதத யாவதீயம் த்ரயீ வித்யா யஸ்தாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோ(அ)ஸ்யா ஏதத்த்விதீயம் பதமாப்நுயாதத யாவதிதம் ப்ராணி யஸ்தாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்ஸோ(அ)ஸ்யா ஏதத்த்ருதீயம் பதமாப்நுயாததாஸ்யா ஏததேவ துரீயம் தர்ஶதம் பதம் பரோரஜா ய ஏஷ தபதி நைவ கேநசநாப்யம் குத உ ஏதாவத்ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் ||௬||

(ஶம்-ஹா ரா-ஹா.) காயத்ரீப்ரதம பாதஜ்ஞானத்தால் த்ரிலோகாநுபவமும், த்விதீயபாதஜ்ஞானத்தால் வேதோக்த பலன்களும், த்ருதீய பாதஜ்ஞானத்தால் ஸர்வ ப்ராணி பலன்களுமுண்டாகின்றன. நான்காவது பாதத்தை யறிந்ததற்குப்பலம் ஆநந்த்யமே யன்றி வேறு பலன் ஒவ்வாது.

தஸ்யா உபஸ்தாநம் காயத்ர்யஸ்யேகபதீ த்விபதீ த்ரிபதீ சதுஷ்பத்யபதஸி ந ஹி பத்யஸே நமஸ்தே துரீயாய தர்ஶதாய பதாய பரோரஜஸே ஸாவதோ மா ப்ராபதிதி யம் த்விஷ்யாதஸாவஸ்மை காமோ மா ஸம்ருத்தி

வா நஹைவாஸ்மை ஸ காம: ஸம்ருத்⁴யதே யஸ்மா ஏவமுபதிஷ்ட²தே(அ)ஹமத³: ப்ராபமிதி வா ||௭||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அந்தக் காயத்ரிக்கு உபஸ்தாநமந்திரம் என்னவென்றால் காயத்ரியாகின்றாய், ஏக பதியாகின்றாய், த்விபதியாகின்றாய், த்ரிபதியாகின்றாய், சதுஷ்பதியாகின்றாய், அறியமுடியதாகின்றாய் உனக்கு நமஸ்காரம். நான்காவதின்பொருட்டு நமஸ்காரம். அந்தத் துரீயமே (தர்சத)மென்றும் (பரோரஜஸ்) என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சத்ருவைக்குறித்தாயின் இந்த இஷ்டத்தை யவனடைய வேண்டாம் என்றும் தன்னைக்குறித்தாயின் இந்த இஷ்டம் என்னை யடையவேண்டுமென்றும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் சேர்த்து உபஸ்தாநம் செய்தாலப்படிக்கே இஷ்டப்படியாகின்றது.

ஏதத்³த⁴ வை தஜ்ஜநகோ வைதே³ஹோ பு³டி³லமாஶ்வதராஶ்விமுவாச யந்நு ஹோ தத்³கா³யத்ரீவித³ப்³ரூதா² அத² கத²ம் ஹஸ்தீபூ⁴தோ வஹஸீதி முக²ம் ஹ்யஸ்யா: ஸம்ராண்ண விதா³ஞ்சகாரேதி ஹோவாச தஸ்யா அக்³நிரேவ முக²ம் யதி³ ஹ வா அபி ப³ஹ்விவாக்³நாவப்⁴யாத³த⁴தி ஸர்வமேவ தத்ஸந்த³ஹத்யேவம் ஹைவைவம்வித்³யத்³யபி ப³ஹ்விவ பாபம் குருதே ஸர்வமேவ தத்ஸம்ப்ஸாய ஶுத்³த⁴: பூதோ(அ)ஜரோ(அ)ம்ருத: ஸம்ப⁴வதி ||௮||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வ தராச்வி யாகிய புடிலரைப் பார்த்துச் சொல்லியது யாதெனில், நான் காயத்ரீவித்தென்கிறீரே; அப்படியானால் ஏன் பாபியாயிருக்கிறீரென்பது. அதற்கவர் சொல்லிய பதில், நான் காயத்ரீ முகத்தை யறியாமையிலிப்படியாயிற்றென்பது. இதைக் கேட்டு உபதேசித்தது யாதெனில் முகமாகியது அக்நி இதையறிந்தால் பாபங்களெல்லாம் தக்தங்களாய்விடும். சுத்தனாய்ப் பூதனுவானென்பது. இப்படிக்கெல்லாம் சொல்லியது வைதேஹராகிய ஜநகரேயாம்.

பஞ்சத³ஶம் ப்³ராஹ்மணம்.

ஹிரண்மயேந பாத்ரேண ஸத்யஸ்யாபிஹிதம் முக²ம் | தத்த்வம் பூஷந்நபாவ்ருணு ஸத்யத⁴ர்மாய த்³ருஷ்டயே | பூஷந்நேகர்ஷே யம ஸூர்ய ப்ராஜாபத்ய வ்யூஹ ரஶ்மீந் ஸமூஹ தேஜோ யத்தே ரூபம் கல்யாணதமம் தத்தே பஶ்யாமி யோ(அ)ஸாவஸௌ புருஷ: ஸோ(அ)ஹமஸ்மி | வாயுரநிலமம்ருதமதே²த³ம் ப⁴ஸ்மாந்தம் ஶரீரம் | ஓம் க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர க்ரதோ ஸ்மர க்ருதம் ஸ்மர | அக்³நே நய ஸுபதா² ராயே அஸ்மாந் விஶ்வாநி தே³வ வயுநாநி வித்³வாந் | யுயோத்⁴யஸ்மஜ்ஜுஹுராணமேநோ பூ⁴யிஷ்டா²ம் தே நம உக்திம் விதே⁴ம ||௧||

பதாந்ய வர்த்த பேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் கோடியில் அர்த்தமெழுதப்பட்டிருக்கிறது; அவ்விடத்திலும் இந்த வாக்யங்கள் படிக்கப்பட்டமையாலென்றறிக. ஆதலாலிங்கு பொருள் சொல்லப்படவில்லை.

ஏழாவதத்யாயம் முடிந்தது.

ஶ்ரீ ஶாரதா³யை நம:.

ப்³ருஹதா³ரண்யகோபநிஷதி³ ஷஷ்டோ²(அ)த்⁴யாய:.

ப்ரத²மம் ப்³ராஹ்மணம்.

ஹரி: ஓம் || யோ ஹ வை ஜ்யேஷ்ட²ம் ச ஶ்ரேஷ்ட²ம் ச வேத³ ஜ்யேஷ்ட²ஶ்ச ஶ்ரேஷ்ட²ஶ்ச ஸ்வாநாம் ப⁴வதி ப்ராணோ வை ஜ்யேஷ்ட²ஶ்ச ஶ்ரேஷ்ட²ஶ்ச ஜ்யேஷ்ட²ஶ்ச ஶ்ரேஷ்ட²ஶ்ச ஸ்வாநாம் ப⁴வத்யபி ச யேஷாம் பு³பூ⁴ஷதி ய ஏவம் வேத³ ||௧||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) ஜ்யேஷ்ட ச்ரேஷ்ட குணவிசிஷ்ட ப்ராணோபாஸகன் பர கோஷ்டிகளில் ஜ்யேஷ்டனும் ச்ரேஷ்டனுமாகிறான்.

யோ ஹ வை வஸிஷ்டம் வேத வஸிஷ்டோ ஹ ஸ்வாநாம் பவதி வாக்வாவ வஸிஷ்டோ வஸிஷ்டோ ஹ ஸ்வாநாம் பவத்யபி ச யேஷாம் புபூஷதி ய ஏவம் வேத ||௨||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) வஸிஷ்ட குணவிசிஷ்டவாகு பாஸநபரன் வஸிஷ்டகுணமுடையவனாகிறான் வஸிமானாகிறானென்றபடி. வஸிஷ்டம் வாக்மிவஸிமானாகக்காண்கையாலே வாக்குவஸிஷ்டமாகின்றது.

யோ ஹ வை ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதி ஹ திஷ்டதி ஸமே ப்ரதிதிஷ்டதி துர்கே சக்ஷுர்வாவ ப்ரதிஷ்டா சக்ஷுஷா ஹி ஸமே ச துர்கே ச ப்ரதிதிஷ்டதி ப்ரதி ஹ திஷ்டதி ஸமே ப்ரதிதிஷ்டதி துர்கே ய ஏவம் வேத ||௩||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) ப்ரதிஷ்டை குணவிசிஷ்ட சக்ஷுருபாசகன் ப்ரதிஷ்டை பலத்தையடைகின்றான். ஸமவிஷம ஸ்தாநங்களில் கண்ணால் கண்டு ப்ரதிஷ்டையடைகின்றானாகையால் கண் ப்ரதிஷ்டை குணமுடையதாகின்றது.

யோ ஹ வை ஸம்பதம் வேத ஸம் ஹாஸ்மை காமா: பத்யந்தே தைவாஶ்ச மாநுஷாஶ்ச ஶ்ரோத்ரம் வாவ ஸம்பச்ச்ரோத்ரே ஹீமே ஸர்வே வேதா அபிஸம்பந்நா: ஸம் ஹாஸ்மை காமா: பத்யந்தே தைவாஶ்ச மாநுஷாஶ்ச ய ஏவம் வேத ||௪||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) ஸம்பத குணவிசிஷ்ட ச்ரோத்ரோபாஸநம் செய்பவனுக்கு இஷ்டமெல்லாம் கைகூடும். ச்ரோத்ரமுடையவனுக்கே வேத ஸம்பத்தியுண்டாமாகையால், ச்ரோத்ரம் ஸம்பத் குணவிசிஷ்டமாகின்றது.

யோ ஹ வா ஆயதநம் வேதாயதநம் ஹ ஸ்வாநாம் பவத்யாயதநம் ஜநாநாம் மநோ ஹ வா ஆயதநமாயதநம் ஹ ஸ்வாநாம் பவத்யாயதநம் ஜநாநாம் ய ஏவம் வேத ||௫||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) மநஸ்ஸை ஆயதநமென்று பொஸிப்பவன், அனைவர்க்குமாச்ரயனாவான். இந்திரியங்களுக்கு மநஸ்ஸு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதநமாயிற்று.

யோ ஹ வை ப்ரஜாபதிம் வேத ப்ரஜாயதே ஹ ப்ரஜயா பஶுபீ ரேதோ வை ப்ரஜாபதி: ப்ரஜாயதே ஹ ப்ரஜயா பஶுபிர்ய ஏவம் வேத ||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) உபஸ்தேந்திரியத்தை ப்ரஜாபதியாக உபஸித்தவன் புத்ராதி ஸம்ருத்தியை யடைவான்.

தே ஹேமே ப்ராணா அஹம்ஶ்ரேயஸே விவதமாநா ப்ரஹ்ம ஜக்முஸ்தத்தோசு: கோ நோ வஸிஷ்ட இதி தத்தோவாச யஸ்மிந்வ உத்க்ராந்த இதம் ஶரீரம் பாபீயோ மந்யதே ஸ வோ வஸிஷ்ட இதி ||௭||

(ஶ்ரீ-ரா-பா-ஸ.) இந்த ப்ராணன்களென்கிற இந்திரியங்கள் ஆத்மாவுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை யுண்டுபண்ணுகிற விஷயத்தில் விவாதப்பட்டுக்கொண்டு ப்ரம்மாவின் ஸமீபத்தில் சென்றன; எங்களுக்குள் யார் பெருமை யுடையவரென்று கேட்டன. அதற்கவர் சொல்லியது உங்களில் யாருடையவியோகத்தில் இந்தச்சரீரத்தை ஹேயமாய் நினைக்கின்றார்களோ அவரே வஸிஷ்டரென்று.

வாக்தோச்சக்ராம ஸா ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா கலா அவதந்தோ வாசா ப்ரா

ணந்த: ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண வித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக்||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) அப்போது முதலில் வாகிந்திரியமானது சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஒருவருடம் கழித்து வந்து என்னை விட்டு நீங்கள் எப்படி ஜீவித்திருந்தீர்களென்று கேட்க. உலகத்தில் ஊமைகளைப்போல் மற்றுண்டான இந்திரிய வ்யாபாரங்களோடு ஜீவித்திருந்தோம் என்று சொல்ல, வாக்குச் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தது.

சக்ஷுர்ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதாந்தா அபஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ப்ராணந்த: ப்ராணேந வதந்தோ வாசா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண வித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ சக்ஷு:||௯|| ஶ்ரோத்ரம் ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா பதிரா அஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண ப்ராணந்த: ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா வித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ஶ்ரோத்ரம்||௰|| மநோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா முக்தா அவித்வாம்ஸோ மநஸா ப்ராணந்த: ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண ப்ரஜாயமாநா ரேதஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ மந: ||௧௧|| ரேதோ ஹோச்சக்ராம தத்ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்யாகத்யோவாச கதமஶகத மத்ருதே ஜீவிதுமிதி தே ஹோசுர்யதா க்லீபா அப்ரஜாயமாநா ரேதஸா ப்ராணந்த: ப்ராணேந வதந்தோ வாசா பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண வித்வாம்ஸோ மநஸைவமஜீவிஷ்மேதி ப்ரவிவேஶ ஹ ரேத: ||௧௨||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) இப்படியே கண் காது மநம் இரேதஸ்ஸு இவைகளும் சரீரத்தை விட்டு வருஷகாலம் வெளியிருந்து ஜீவித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரசனம் பண்ண அந்தந்த இந்திரியங்களில்லாதவர் இதரேந்திரியங்களோடு ஜீவிப்பதுபோல் ஜீவித்தோமென்ன, அந்த இந்திரியங்களும் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டன.

அத ஹ ப்ராண உத்க்ரமிஷ்யந் யதா மஹாஸுஹய: ஸைந்தவ: பட்வீஶஶங்கூந் ஸம்வ்ருஹேதேவம் ஹைவேமாந் ப்ராணாந் ஸம்வவர்ஹ தே ஹோசுர்மா பகவ உத்க்ரமீர்ந வை ஶக்ஷ்யாமஸ்த்வத்ருதே ஜீவிதுமிதி தஸ்யோ மே பலிம் குருதேதி ததேதி ||௧௩||

(ஶம்-ஸா-பா-ஸா.) அப்போது முக்ய ப்ராணன் சரீரத்தைவிட முயன்றது. அப்போது எல்லா இந்திரியங்களுக்கு முத்க்ரமண முண்டாம்படியாய்விட்டது ஒரு வெறிய குதிரை கூச்சுக்களைப் பேர்த்துக் கொண்டு கிளம்புவதுபோலாயிற்று. அப்போது மற்ற விந்திரியங்கள் நீ உத்க்ரமியாதே; உன்னை விட்டு நாங்கள் ஜீவியோம் என்றுசொல்லின. அதற்கு முக்ய ப்ராணன் என்னைப் பூசியுங்கோளென்று கேட்டது.

ஸா ஹ வாகுவாச யத்வா அஹம் வஸிஷ்டாஸ்மி த்வம் தத்வஸிஷ்டோஸீதி யத்வா அஹம் ப்ரதிஷ்டாஸ்மி த்வம் தத்ப்ரதிஷ்டோஸீதி சக்ஷு: யத்வா அஹம் ஸம்பதஸ்மி த்வம் தத்ஸம்பதஸீதி ஶ்ரோத்ரம் யத்வா அஹமாயதநமஸ்மி த்வம் ததாயதநமஸீதி மநோ யத்வா அஹம் ப்ரஜாதிரஸ்மி த்வம் தத்ப்ரஜாதிரஸீதி ரேதஸ்தஸ்யோ மே கிமந்நம் கிம் வாஸ இதி யதிதம் கிஞ்சாஶ்வப்ய ஆ க்ருமிப்ய ஆ கீடபதங்கேப்யஸ்தத்தேந்நமாபோ வாஸ இதி ந ஹ வா அஸ்யாநந்நம் ஜக்தம் பவதி நாநந்நம் பரிக்ருஹீதம் ய ஏவமேததநஸ்யாந்நம் வேத தத்வித்வாம்ஸ: ஶ்ரோத்ரியா அஶிஷ்யந்த ஆசாமந்த்யஶித்வாசாமந்த்யேதமேவ தததநமநக்நம் குர்வந்தோ மந்யந்தே ||௧௪||

(ஸம-ஸா-ரா-ஸா.) அந்த வாக்கு நீயே வஸிஷ்டனென்றும், கண் நீயே ப்ரதிஷ்டையென்றும், காது நீயே ஸம்பத்தென்றும், நீயே ஆயதநமென்று மநஸ்ஸும், நீயே ப்ரஜாதியென்று இரேதஸ்ஸும், தந்தம் குண சக்திகளை ப்ராணநிட மென்றறிந்து ப்ராணனுக்கே யென்றன. இப்படிக் குணதாநம் செய்த இந்திரியங்களைநோக்கி அந்த வஸ்த்ரங்களை ப்ராணன் கேட்க, கீடாதி ஸர்வ ப்ராணிகளுடைய அந்நமுமுனக்கு அந்நம். ஜலமேவ வஸ்த்ரம் என்றும் இப்படி யறிந்தவனுக்கு அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் துஷ்ட ப்ரதிக்ரஹம் முதலிய தோஷங்கள் புகுராவென்றும், அப்பு வஸ்த்ரமெய்யதற்குப் போசந பூர்வோத்தர ஆசமநங்கள் மநங்கள் செய்யும்போது ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக நினைக்கிறார்கள் என்று சொல்லின.

இப்படி எட்டாமத்தியாயம் முதல் ப்ராம்மணம் முற்றும்.

அத த்விதீயம் ப்ராஹ்மணம்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹ வா ஆருணேய: பஞ்சாலாநாம் பரிஷதமாஜகாம ஸ ஆஜகாம ஜைவலிம் ப்ரவாஹணம் பரிசாரயமாணம் தமுதீக்ஷ்யாப்யுவாத குமாரா௩ இதி ஸ போ௩ இதி ப்ரதிஶுஶ்ராவாநுஶிஷ்டோந்வஸி பித்ரேத்யோமிதி ஹோவாச ||௧||

(ஸம-ஸா-ரா-ஸா.) ஆருணி குமாரனாகிய ஶ்வேதகேது பாஞ்சால தேசத்து வித்வத் கோஷ்டியை ஜயித்துக்கொண்டு தன்னை உபசரிக்கின்ற ஜீவல புத்ரனாகிய ப்ரவாஹண ராஜாவினுடைய ஸதஸ்ஸுக்கு வந்தான். அவனைப் பார்த்து ஓ குமாரரே என்று ஸம்போதித்தான். அதற்கு போவென்று ப்ரதிவசநம் சொன்னான். பிதாவினால் ஜ்ஞாநோபதேசம் பெற்றீரோவென்றான். அதற்கு இந்த ஶ்வேதகேது ஆமென்றான்.

வேத்த யதேமா: ப்ரஜா: ப்ரயத்யோ விப்ரதிபத்யந்தா௩ இதி நேதி ஹோவாச வேத்தோ யதேமம் லோகம் புநராபத்யந்தா௩ இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ யதாஸௌ லோக ஏவம் பஹுபி: புந: புந: ப்ரயத்பிர்ந ஸம்பூர்யதா௩ இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ யதித்யாமாஹுத்யாம் ஹுதாயாமாப: புருஷவாசோ பூத்வா ஸமுத்தாய வதந்தீ௩ இதி நேதி ஹைவோவாச வேத்தோ தேவயாநஸ்ய வா பத: ப்ரதிபதம் பித்ருயாணஸ்ய வா யத்க்ருத்வா தேவயாநம் வா பந்தாநம் ப்ரதிபத்யந்தே பித்ருயாணம் வா அபி ஹி ந ருஷேர்வச: ஶ்ருதம் | த்வே ஸ்ருதீ அஶ்ருணவம் பித்ரூ

ணாமஹம் தேவாநாமுத மர்த்யாநாம் | தாப்யாமிதம் விஶ்வமேஜத்ஸமேதி யதந்தரா பிதரம் மாதரம் சேதி | நாஹமத ஏகம்சந வேதேதி ஹோவாச ||

(ஶம்-ஹா-ரு-ஹா.) இப்படிச் சொன்ன ச்வேத கேதுவை ராஜா கேட்டார். மரணமடையும் பேர்கள் எப்படி நல்லகதி யடைகிறார்களென்பது தெரியுமா? அறியேன். மீண்டு இந்த லோகத்தில் ஜந்மமெடுக்குங் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். சுவர்க்கலோகம் நிரம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். எத்தனையாவது ஆஹுதியில் அப்பு என்கிற பூதஸூக்ஷ்மம் புருஷாகாரத்தை யடையுமோ அது தெரியுமா? அறியேன். தேவயாந பித்ருயாணங்களை யடையும் வழி தெரியுமா? அறியேன். இது வேதமோதும் விஷயமன்றோ? எல்லாப் ப்ராணிகளும் இந்த இரண்டுவழிகளினாலேயே செல்லுகின்றனவன்றோ என்று சொல்லிய இந்த ப்ரச்நங்களில் நானொன்றையுமறியேனென்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இவ்விரண்டு வழிகளும் ஸம்ஸார கதிக்கே ஸாதநமாயினவை. பிதரம் மாதரம்ச என்பதற்கு அண்டத்தினுடைய மேற்கபாலமும் கீழ்க்கபாலமும் பொருளாகையால் அதின் நடுவில் என்று பொருள்படுகிற அந்தரா என்கிற பதத்தினால் அண்டத்துக்குட்பட்ட உலக மென்று தோற்றுகின்றமையாலென்று சங், பாத்திலும், தாய்தந்தை ஸம்பந்தமென்கிற ஸம்ஸார மில்லாத பகவானுடைய முத்திலோகத்தையும் இரப புண்யலோகங்களையு மிவ்விரண்டு வழிகளினாலும் செல்லுகின்றார்களென்று (ரா-ஹாகதிலும்) சொல்லப்பட்டது. இராமாநுஜ பாஷ்ய பக்ஷத்தில் அந்தரா என்பதற்கு இல்லா என்றுபொருள் மாதா பிதா என்பதற்கு ப்ரஸித்தமான பொருளேயாம். இந்தப் பேதங்களைப் புத்திமான்கள் ஊஹித்துக் கொள்க.

அதைநம் வஸத்யோபமந்த்ரயாஞ்சக்ரே அநாத்ருத்ய வஸதிம் குமார: ப்ரதுத்ராவ ஸ ஆஜகாம பிதரம் தம் ஹோவாசேதி வாவ கில நோ பவாந் புராநுஶிஷ்டாநவோச இதி கதம் ஸுமேத இதி பஞ்ச மா ப்ரஶ்நாந் ராஜந்யபந்துரப்ராக்ஷீத்ததோ நைகஞ்சந வேதேதி கதமே த இதீம இதி ஹ ப்ரதீகாந்யுதாஜஹார ||௩||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தப்படி ப்ரசநங்கள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் போனபின் அந்த அரசன், ஆதரம் செய்து அவ்விடத்தி லிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு அர்க்கய முதலிய உபசாரங்களுக்குத் தொடங்க அவற்றை யநாதரித்து, தகப்பனாரிடமோடி வந்து எனக்கு எல்லா வித்யையும் உபதேசித்தேனென்றீரே; இப்படி மோசம் செய்யலாமா? இப்படி அந்த ராஜாகேட்ட அஞ்சு கேள்விகளுக்கும் ஸமாதாநம் எனக்குத் தெரியவில்லையே என்று வியலநத்ருட னிருவரிடத்திலும் வெறுப்புடன் பேசினான்.

ஸ ஹோவாச ததா நஸ்த்வம் தாத ஜாநீதா யதா யதஹம் கிஞ்ச வேத ஸர்வமஹம் தத்துப்யமவோசம் ப்ரேஹி து தத்ர ப்ரதீத்ய ப்ரஹ்மசர்யம் வத்ஸ்யாவ இதி பவாநேவ கச்சத்விதி ஸ ஆஜகாம கௌதமோ யத்ர ப்ரவாஹணஸ்ய ஜைவலேராஸ தஸ்மா ஆஸநமாஹ்ருத்யோதகமாஹாரயாஞ்சகாராத ஹாஸ்மா அர்க்யம் சகார தம் ஹோவாச வரம் பகவதே கௌதமாய தத்ம இதி ||௪||

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) அவர் அதாவது பிதா சொல்லுகின்றார். நானறிந்த விஷயமெல்லாமுனக்குச் சொல்லியே இருக்கின்றேனென்று நீ நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் எனக்கும் தெரியா; நாமிருவருமே போயவ்விடத்தி லிதையறிந்து வருவோம் என்று பிதா சொல்ல, புத்ரன் நீரே போய்த் தெரிந்துகொண்டு வாரும், நான் வருவதில்லை யவ்விடத்திற்கென்று சொல்ல கௌதமரென்கிற அவனுடைய பிரா அந்த ராஜனிடம் செல்ல அரசனும் அர்க்க்யம் முதலியவற்றா லவரை உபசாரம் செய்து உமக்கு வேண்டிய தருகிறேனென்றான்.

ஸ ஹோவாச ப்ரதிஜ்ஞாதோ ம ஏஷ வரோ யாம் து குமாரஸ்யாந்தே வாசமபாஷதாஸ்தாம் மே ப்ரூஹீதி ||௫||

(ஶ0-ஹா-ஸா-ரா.) எனக்கு வரங்கொடுப்பதாய்ச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையுண்மையாயின், என்னுடைய குமாரனைக் கேட்ட விஷயங்களை நானறியச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ ஹோவாச தைவேஷு வை கௌதம தத்வரேஷு மானுஷாணாம் ப்ரூஹீதி ||௬||

(ஶ0-ஹா-ஸா-ரா.) நீர் கேட்கும் வரமானது தேவ ஸம்பந்த முடையது; மநுஷ்யார்ஹமான வரங் கேளுமென்றான் அந்த ராஜன்.

ஸ ஹோவாச விஜ்ஞாயதே ஹாஸ்தி ஹிரண்யஸ்யாபாத்தம் கோ அஶ்வானாம் தாஸீனாம் ப்ரவாராணாம் பரிதானஸ்ய மா நோ பவான் பஹோரனந்தஸ்யாபர்யந்தஸ்யாப்யவதான்யோ பூதிதி ஸ வை கௌதம தீர்த்தேனேச்சாஸா இத்யுபைம்யஹம் பவந்தமிதி வாசா ஹ ஸ்மைவ பூர்வ உபயந்தி ஸ ஹோபாயனகீர்த்யோவாஸ ||௭||

(ஶ0-ஹா-ஸா-ரா.) கௌதமர் சொல்லுகின்றார். யானை குதிரை தாஸவர்க்கம் பொன் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் கொடுப்பவனாகிய நீ, இந்த நான் கேட்ட வரத்திற்கு அதாதாவாகக்கூடாது. இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், சாஸ்த்ரப்படி சிஷ்யன் முறை தப்பாமல் இருந்து அறிந்துகொள்ளலாமென்று சொன்னேன். அப்படி வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை இசைந்தார். ஏனென்றால் ப்ராம்மணர் தக்கஆசார்யன் கிடையாதபோது தாழ்ந்த ஜாதியாரை ஆசார்யனாக வரிக்கும்படி நேரிட்டால் முக்யமான சுச்ரூஷை முதலிய சிஷ்ய வ்ருத்தியைச் செய்யக் கூடாதென்றே சொல்லுவதே தர்மமாகும். இந்தப்படியே முன்னோர்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஆகையாலப்படியே வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை ஒப்புக்கொண்டு கேட்டார்.

ஸ ஹோவாச ததா நஸ்த்வம் கௌதம மாபராதாஸ்தவ ச பிதாமஹா யதேயம் வித்யேத: பூர்வம் ந கஸ்மிம்ஶ்சன ப்ராஹ்மண உவாஸ தாம் த்வஹம் துப்யம் வக்ஷ்யாமி கோ ஹி த்வைவம் ப்ருவந்தமர்ஹதி ப்ரத்யாக்யாதுமிதி ||

(ஶ0-ஹா-ஸா-ரா.) இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும்; நீர் பிதா மஹனைப்போலே பார்க்கத் தக்கவர். இனி நானுமக்குச் சொல்லாமலிருப்பேனா? இதுவரையி லிந்த விஷயம் ராஜாக்களின் பரம்பரையிலேயே வந்தது; ப்ராம்மணர்களறியார்கள். அப்படியிருந்தும் உமக்கு நான் சொல்லிவிடுகின்றேன். உனக்கு நான் சிஷ்யனென்று இப்படித் தாழ்ந்தவனிடத்திலும் யார் சொல்லுவார்கள்? ஆகையால் சாஸ்திரப்படியே உமக்கு நான் சொல்லுகின்றேன்.

அஸௌ வை லோகோ(அ)க்நிர்கௌதம தஸ்யாதித்ய ஏவ ஸமித் ரஶ்மயோ தூமோ(அ)ஹரர்சிர்திஶோ(அ)ங்காரா அவாந்தரதிஶோ விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மின்னேதஸ்மின்னக்னௌ தேவா: ஶ்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை ஸோமோ ராஜா ஸம்பவதி ||௯||

(ஶ0-ஹா-ஸா-ரா.) கௌதமரே கேளும்; இந்த த்யுலோகத்தை அக்நியாகவும் அதற்கு ஆதித்யனை ஸமித்தாகவும், கிரணங்களைப் புகையாகவும் பகலை வெளிச்சமாகவும் திக்கு விதிக்குக்களைத் தணல் பொறிகளாகவும் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட இந்த அக்நியில் தேவர்கள் ச்ரத்தையை ஹோமம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆஹுதிக்கு ஸோமன் ராஜாவாகின்றான்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். அக்நிஹோத்ராகுதி ஸம்பந்தமாக 'சங்க-பாத்திலும் இந்திரிய ஸம்பந்தப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்ம விஷயமாக 'ரா-பாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இதின் விரிவை யுபதேசத்தினாலறிக.

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MYLAPORE, CHENNAI-4

பர்ஜந்யோ வா அக்நிர்கௌதம தஸ்ய ஸம்வத்ஸர ஏவ ஸமிதப்ராணி தூமோ வித்யுதர்சிரசநிரங்காரா ஹ்ராதுநயோ விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவாஸ்ஸோமம் ராஜாநம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை வ்ருஷ்டிஸ்ஸம்பவதி ||௧௦||

(ஸ0-ஹா-ர-ஹா.) வர்ஷ தேவதை ஸம்வத்ஸரம் மேகம் மின்னல் இடி இவைகளை அக்நி முதலியவையாகக் கீழ்ச்சொன்னபடி வைத்துக்கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்த ஸோம ராஜாவாகும்படி ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட ச்ரத்தை என்கிற அப்புகளைச் சேர்க்கவர்ஷமாய் முடிகிறது.

அயம் வை லோகோऽக்நிர்கௌதம தஸ்ய ப்ருதிவ்யேவ ஸமிதக்நிர்தூமோ ராத்ரிரர்சிஸ்சந்த்ரமா அங்காரா நக்ஷத்ராணி விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா வ்ருஷ்டிம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யா அந்நம் ஸம்பவதி ||௧௧||

(ஸ0-ஹா-ர-ஹா.) இந்த லோகம் ப்ருதிவி நெருப்பு இரவு சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளை முன்போல் காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் வர்ஷத்தைவிட அது அந்நமாகின்றது.

புருஷோ வா அக்நிர்கௌதம தஸ்ய வ்யாத்தமேவ ஸமித்ப்ராணோ தூமோ வாகர்சிஸ்சக்ஷுரங்காராஸ்ஸ்ரோத்ரம் விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா அந்நம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை ரேதஸ்ஸம்பவதி ||௧௨||

(ஸ0-ஹா-ர-ஹா.) புருஷன் திறந்தவாய், ப்ராணன் வாக்கு கண் காது இவைகளை முன்போலவே காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்நியில் அந்நத்தைச் சேரவிட இரேதஸ்ஸாய் விடுகிறது.

யோஷா வா அக்நிர்கௌதம தஸ்யா உபஸ்த ஏவ ஸமில்லோமாநி தூமோ யோநிரர்சிர்யதந்த: கரோதி தேऽங்காரா அபிநந்தா விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா ரேதோ ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை புருஷஸ்ஸம்பவதி ஸ ஜீவதி யாவஜ்ஜீவத்யத யதா ம்ரியதே ||௧௩||

(ஸ0-ஹா-ர-ஹா.) ஸ்த்ரீ உபஸ்தமம், ரோமங்கள், யோநி, மைதுந வ்யாபாரம், ஸுகம் இவைகளை முன்போல் ரூபித்துக் கொள்க. இப்படிப்பட்ட அக்நியில் இரேதஸ்ஸைச் சேர்க்கப் புருஷனாகின்றான், அவனுடைய ஸ்திதி நிலையில்லை. தர்மத்தின்படியாகின்றது.

அதைநமக்நயே ஹரந்தி தஸ்யாக்நிரேவாக்நிர்பவதி ஸமித்ஸமித் தூமோ தூமோऽர்சிரர்சிரங்காரா அங்காரா விஸ்புலிங்கா விஸ்புலிங்காஸ்தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்நௌ தேவா: புருஷம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுத்யை புருஷோ பாஸ்வரவர்ணஸ்ஸம்பவதி ||௧௪||

(ஸ0-ஹா-ர-ஹா.) இவன் மரித்தபின் வாஸ்தவமான லக்ஷணங்களை தூமாங்காராதிகளை யுடைத்தான நெருப்பில் விதிப்படி ஹோமம் பண்ண இந்த யஜமானன் ஸ்வர்க்கத்தில் திவ்ய புருஷனாகிறான்.

தே ய ஏவமேதத்விதுர்யே சாமீ அரண்யே ஸ்ரத்தாம் ஸத்யமுபாஸதே தேऽர்சிரபிஸம்பவந்த்யர்சிஷோऽஹரஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத்யாந்ஷண்மாஸாநுதங்ஙாதித்ய ஏதி மாஸேப்யோ தேவலோகம் தேவலோகாதாதித்யமாதித்யாத்வைத்யுதம் தாந்வைத்யுதாந்

தாந் வைத்3யுதாந் புருஷோ மாநஸ ஏத்ய ப்3ரஹ்மலோகாந் க3மயதி தே தேஷு ப்3ரஹ்மலோகேஷு பரா: பராவதோ வஸந்தி தேஷாம் ந புநராவ்ருத்தி: ||கரு||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்தவரும், ப்ரம்மோபாஸநம் செய்கின்றவரும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ப்ரம்மலோகத்தைப் புநராவ்ருத்தி யில்லாதவர்களாகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இங்கு ப்ரம்மமென்பது சதுர்முக லோகமென்றும், புநரா வ்ருத்தியில்லை என்பதற்கு இந்தக் கல்பத்திலில்லையென்றும் (சங்-பாத்தில்) வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (ரா-பாத்தில்) பரப்ரம்மமே, ப்ரம்மமென்றிவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டதென்றும் இதுமோக்ஷமே என்றும் எப்போதும் புநரா வ்ருத்தியில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டன.

அத2 யே யஜ்ஞேந தா3நேந தபஸா லோகாஞ்ஜயந்தி தே தூ4மமபி4ஸம்ப4வந்தி தூ4மாத்3ராத்ரிம் ராத்ரேரபக்ஷீயமாணபக்ஷமபக்ஷீயமாணபக்ஷாத்3யாந் ஷண்மாஸாந் த3க்ஷிணாதி3த்ய ஏதி மாஸேப்4ய: பித்ருலோகம் பித்ருலோகாச்சந்த்3ரம் தே சந்த்3ரம் ப்ராப்யாந்நம் ப4வந்தி தாம்ஸ்தத்ர தே3வா யதா2 ஸோமம் ராஜாநமாப்யாயஸ்வாபக்ஷீயஸ்வேத்யேவமேநாம்ஸ்தத்ர ப4க்ஷயந்தி தேஷாம் யதா3 தத்பர்யவைத்யதே2மமேவாகாஶமபி4நிஷ்பத்3யந்த ஆகாஶாத்3வாயும் வாயோர்வ்ருஷ்டிம் வ்ருஷ்டே: ப்ருதி2வீம் தே ப்ருதி2வீம் ப்ராப்யாந்நம் ப4வந்தி தே புந: புருஷாக்3நௌ ஹூயந்தே ததோ யோஷாக்3நௌ ஜாயந்தே லோகாந் ப்ரத்யுத்தா2யிநஸ்த ஏவமேவாநுபரிவர்தந்தே(அ)த2 ய ஏதௌ பந்தா2நௌ ந விது3ஸ்தே கீடா: பதங்கா3 யதி3த3ம் த3ந்த3ஶூகம் ||கசா||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) கேவலங் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள், தூமாதி மார்க்கத்தினால் பித்ரு லோகத்தை யடைந்து பித்ரு லோகத்திலிருந்து சந்திரனையும் அடைகின்றார்கள்; சந்திரனை யடைந்து தேவாந்நமாகின்றார்கள்; அந்தப் புண்ய கர்மம் முடிந்தபின் ஆகாசத்தை யடைகின்றார்கள்; ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவை யடைகின்றார்கள்; வாயுவிலிருந்து வ்ருஷ்டியை யடைகின்றார்கள்; வர்ஷத்திலிருந்து ப்ருதிவியை யடைகின்றார்கள்; ப்ருதிவியை யடைந்து அந்நமாய்ப் புருஷர்களை ப்ரவேசித்து ரேதோ ரூபமாய் ஸ்திரீயை ப்ரவேசித்துப் புருஷர்களாய்ப் புண்ய தேச யாத்ரை செய்கிறார்கள். இப்படிக் கர்மாநுஷ்டாந பரர்கள் கதாகதப்பட்டுத் திரிகின்றார்கள். இந்த வழிகளை யறியாதவர்கள் கீடபதங்காதிகளாய் ஜந்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

எட்டாமத்யாயம் இரண்டாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத2 த்ருதீயம் ப்3ராஹ்மணம்.

ஸ ய: காமயேத மஹத்ப்ராப்நுயாமித்யுத3க3யந ஆபூர்யமாணபக்ஷஸ்ய புண்யாஹே த்3வாத3ஶாஹமுபஸத்3வ்ரதீ பூ4த்வௌது3ம்ப3ரே கம்ஸே சமஸே வா ஸர்வௌஷத4ம் ப2லாநீதி ஸம்ப்4ருத்ய பரிஸமுஹ்ய பரிலிப்யாக்3நிமுபஸமாதா4ய பரிஸ்தீர்யாவ்ருதாஜ்யம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய பும்ஸா நக்ஷத்ரேண மந்த2ம் ஸந்நீய ஜுஹோதி | யாவந்தோ தே3வாஸ்த்வயி ஜாதவேத3ஸ்திர்யஞ்சோ க்4நந்தி புருஷஸ்ய காமாந் | தேப்4யோ(அ)ஹம் பா4க3தே4யம் ஜுஹோமி தே மா த்ருப்தா: ஸர்வை: காமைஸ்தர்பயந்து ஸ்வாஹா | யா திரஶ்சீ நிப

பத்யதே(அ)ஹம் விதரணீ இதி| தாம் த்வா க்ருதஸ்ய தாரயா யஜே ஸம்ராதநீமஹம் ஸ்வாஹா ||௧||

(ஸம்-ஹ-ரா-ஸா.) கீழ் ஜ்ஞாந கர்மங்களுக்குக்கதி சொல்லப்பட்டதன்றோ? அந்தக்கர்மத்திற்கு ஸாதநமான தநங்களுக் குபாயமாந மகத்வத்தை யடைவதற்குமந்தக் கர்மம் தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நான் மகத்வத்தை யடையவேண்டுமென எவனுக்கு ஆசையிருக்கின்றதோ அவன், உத்தராயணத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தில் ஒரு சுப தினத்தில் பன்னிரண்டு நாள்களுபஸத்வ்ரதமிருந்து அத்திமரத்தால் செய்யப்பட்ட கிண்ணிபோலிருக்கின்ற கம்ஸமென்கிற பாத்திரத்திலாவது சமஸமென்கிற யஜ்ஞ பாத்திரத்திலாவது ஸகலவித் கொடிகளையும் பழங்களையும் சேர்த்து யஜ்ஞ பூமியைச் சீர்திருத்தி அக்நியை முன்னே ப்ரதிஷ்டை செய்து, தர்பங்களாலே பரிஸ்தரணம் செய்து (ஆவ்ருத்) என்கிற ப்ரயோக க்ரமத்தினாலே உத்தமமாகிய நக்ஷத்திரத்தில் ஔஷதிர ஸபிஷடத்தை அக்நி ஸமீபத்தில் சேர்த்து இந்த 'யாவந்த:' இத்யாதி மந்திரங்களினால் நெய் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. விவரண விஸ்தர்க்க ஹேது. இந்த முறைகளும் மந்திரத்தின் பொருள்களும் கல்பத்தினாலு முபதேசத்தினாலுமறியக்கூடிய இரஹஸ்யமாகையால் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படவில்லை.

ஜ்யேஷ்டாய ஸ்வாஹா ச்ரேஷ்டாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ராணாய ஸ்வாஹா வஸிஷ்டாயை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி வாசே ஸ்வாஹா ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி சக்ஷுஷே ஸ்வாஹா ஸம்பதே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ச்ரோத்ராய ஸ்வாஹாऽऽயதநாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி மநஸே ஸ்வாஹா ப்ரஜாத்யை ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ரேதஸே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ||௨||

அக்நயே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸோமாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூ:ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி புவ:ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸ்வ:ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூர்புவஸ்ஸ்வஸ்ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ரஹ்மணே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி க்ஷத்ராய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பூதாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி பவிஷ்யதே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி விச்வாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ஸர்வாய ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ப்ரஜாபதயே ஸ்வாஹேத்யக்நௌ ஹுத்வா மந்தே ஸம்ஸ்ரவமவநயதி ||௩||

அதைநமபிம்ருசதி ப்ரமதஸி ஜ்வலதஸி பூர்ணமஸி ப்ரஸ்தப்தமஸ்யேகஸபமஸி ஹிங்க்ருதமஸி ஹிங்க்ரியமாணமஸ்யுத்கீதமஸ்யுத்கீயமாநமஸி ச்ராவிதமஸி ப்ரத்யாச்ராவிதமஸ்யார்த்ரே ஸந்தீப்தமஸி விபூரஸி ப்ரபூரஸ்யந்நமஸி ஜ்யோதிரஸி நிதநமஸி ஸம்வர்கோ(அ)ஸீதி ||௪||

கூயெ நகூ஧்ருஷ்ஷ த்ராதீ ஸ்ராதீ ஷிதெ தஷிஷஷிரோஜெஸோ நாயிவதி: ஸாதீ ரோஜெஸோ நாஉயிவதிம்கரோதீதி ||ரு||

கூயெ நசோவாதிதக்ஷவிதாவ்ரணம்யோவாதா ஐதீயதெ யாக்ஷரத்திவியுவ: சாயிநஸ்தெ நாஷயிஹஸ்வாஹா | ஹமோதெவ ஸ்யீஷிபோநக்தஸொதாஷ்வொஸாயோதாயிவதீ ரஜ:யோஷ்ராளர ஷூநம் விதாஹவஸ்ஸாஹா | யியோயா ந: வரொவாரயாஸ் யோரா ஞோவநஸதியோராதீ கஸஸ்ஷரா: ராயிஸ்ரா ம்வஹவந்ந நஸவஸா ஹொதி|ஸவாம்வஸாவித்தீ ரநாஹஸவா ஸோயோதீய ஷூதெவெநதீ ஸவம் ஹயாஸம்ஹஹவ ஸவவஸாஹெதத்த க்ஷுவதிவாணீ வருஷாஉ ஜவநநாஷிம் வராகிஷாஸம்விஸதி வராதராஷ்தத்ஷவதிஷெதி ஸா ஜெகவாணீகலஸஷம்நஷாணா கவாணீகம்ஹயாஸதிய யெதஜெதஜவநநாஷிசாவீநாவதீ ஸம்ஜவதி ||சு||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளும் சீழ்ச் சொன்ன அந்தக் கர்மத்தின் ப்ரயோகத்தி லடங்கனவையாகையா லிவற்றையும் அந்தக் கல்பாசார்யார்களிடத்தி லறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

தீ ஹெதஷாஷகருணீவாஜஸநயாயாஜவஷ்ரயாந்த வாஸிந உகூாவாவாவியவநதீ ஸஷஸாணளநிஷிஞெஜ்யொர ஞாவா:வருரா ஹெயா: வஷாஸாநீதி ||எ|| வநதஹெவாஜஸநயொயாஜவஜ்ஷ்யாகாயவெம்ஷ்யாந்தவாவிந உகூாவாவ வியவநதீ ஸஷஸாணளதிஷிஞெஜாயொஞஸாவா:வருராஹெயா:வஷாஸாநீதி ||அ|| வநதஹெவயோகதெவெஜ்ஷ்ஷஹயஹாம விதயெந்தவாவிந உகூாவாவாவியவநதீ ஸஷஸாணளநிஷிஞெஜாயொஞாவா: வருராஹெய வஷாஸாநீதி ||கூ|| வநதஹெவஷோஹமவிதிஜாநகயெ க்ஷுயஸணாயாந்தவாவிந உகூாவாவாவியவநதீ ஸஷஸாணளநிஷிஞெஜாயொஞாவா:வரொராஹெய: வஷாஸாநீதி ||கய|| வநதஹெவஜாநதி ராயஸணம் ஸதக்ராசாயஜாஸாஷயாந்தவாவிந உகூாவாவாவியவநதீ ஸஷஸாணளநிஷிஞெஜாயொஞாவா: வரொராஹெய:வஷாஸாநீதி ||கக|| வநதஹெவஸத்க்ராசாஜாஸாஷாந்தவாவிஹ்ய உகூாவாவாவியவநந்தீ ஸஷஸாணளநிஷிஞெஜாயொஞாவா: வரொராஹெய: வஷாஸாநீதி தஜெதம் நாவாதாயவாநந்தவாவிநவா ஸவஹயாஸ ||கஉ||

(ஸம-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிகளில் சிஷ்யபேத மொழிய அர்த்தபேதமில்லை. அதாவது பக்ஷஞார்த்தமாக ஸத்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அர்த்தத்தைச் சுஷ்கமாகிய காஷ்டத்தில் வைத்தாலும் துளிர்த்துக்கொள்ளுமென்று அதின் மாகாத்யத்தைச் சொல்

ஷி யாஜ்ஞவல்க்யாதி க்ரமத்திலுபதேசம் செய்யப்பட்டது. ஜாபாலரனேசருக் குபதேசித்தார். இதைப் புத்ர சிஷ்யவ்யதிரிக்தர்களுக் குபதேசிக்கப்படா தென்றார்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍌𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍌𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌰𑍁𑌵 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌶𑍍𑌚𑌮𑌸 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰 𑌇𑌧𑍍𑌮 𑌔𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌮𑌨𑍍𑌥𑌨𑍍𑌯𑍌 𑌦𑌶 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑌿𑌯𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌅𑌣𑍁𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌙𑍍𑌗𑌵𑍋 𑌗𑍋𑌧𑍂𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌸𑍂𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌲𑌕𑍁𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌿 𑌘𑍃𑌤 𑌉𑌪𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 ||௧௩||

(ஶ௦-ஸா-ரா-ஸா.) ஸ்ருவம், சமஸம், இத்மம், உபமந்தநீகள் இவை நான்கும் ஔதும்பரமாயிருக்கவேண்டும்; வ்ரீஹி, யவம், திலம், மாஷம், அணீ, ப்ரியங்கு, கோதூமம், மஸூரம், கல்வம், கலகுலம் இந்தப் பத்துத் தான்யங்களையும் சேர்க்கவேண்டும். இவற்றில் ஸம்பந்தமான இரஸத்தை மது, ததி, க்ருதம் இவற்றில் சேர்த்து ஆஜ்யஹோமம் செய்ய வேண்டியது.

எட்டாமத்யாயம் மூன்றவது ப்ராம்மணம் முற்றும்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍.

𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌪𑍋𑌽𑌪𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍇𑌤𑌃 ||௧||

(ஶ௦-ஸா-ரா-ஸா.) இந்த ப்ராம்மணத்தில் புத்ரோத்பத்திக்கு விதிசொல் ப்ருதிவி ஸகல பூதரஸமன்றோ? அந்த ப்ருதிவிக்கு அப்புக் கிரஸம். அப்புக்கு ஔஷதிகள் ஔஷதிகளுக்குப் புஷ்பங்கள், புஷ்பங்களுக்குப் பலன்கள், பலன்களுக்குப் புருஷன், புருஷன்களுக்கு இரேதஸ்ஸு.

𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑌸𑍃𑌜𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌧 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌧 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸 𑌏𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌦𑌪𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌨𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌤𑍍 ||௨||

(ஶ௦-ஸா-ரா-ஸா.) இப்படிப்பட்ட ஸாரமான இரேதஸ்ஸுக்கு ப்ரதிஷ்டையைக் கல்பிக்கவேண்டுமென்று அந்த ஸ்த்ரீயோடு மைதுந கார்யத்தைச் செய்தான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌷𑌵𑌣𑍇 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌕𑍌 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌹 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌜𑌪𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯 𑌇𑌦𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍃𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇 ||௩||

(ஶ௦-ஸா-ரா-ஸா.) இந்த மைதுந கர்மம், வாஜபேயமாக ரூபிக்கப்படுகின்றது. இந்த க்ரமத்தை யறிந்த மைதுநி பாபத்தை யடையமாட்டான்.

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕 𑌆𑌰𑍁𑌣𑌿𑌰𑌾𑌹𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌕𑍋 𑌮𑍌𑌦𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯 𑌆𑌹𑍈𑌤𑌦𑍍𑌧 𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌹𑌾𑌰𑌿𑌤 𑌆𑌹 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋

காத்ப்ரயந்தி ய இதமவித்வாம்ஸோ(அ)தோபஹாஸம் சரந்தீதி பஹு வா இதம் ஸுப்தஸ்ய வா ஜாக்ரதோ வா ரேத: ஸ்கந்ததி ||௪||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த விஷயம் உத்தால காதி மகர்ஷி பரம்பரையாலே வெளியாகின்றது.

ததபிம்ருசேதநு வா மந்த்ரயேத யந்மே(அ)த்ய ரேத: ப்ருதிவீமஸ்காந்த்ஸீத்யதோஷதீரப்யஸரத்யதப: இதமஹம் தத்ரேத ஆததே புநர்மாமைத்விந்த்ரியம் புநஸ்தேஜ: புநர்பக: புநரக்நிர்திஷ்ண்யா யதாஸ்தாநம் கல்பந்தாமித்யநாமிகாங்குஷ்டாப்யாமாதாயாந்தரேண ஸ்தநௌ வா ப்ருவௌ வா நிம்ருஞ்ஜ்யாத் ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அயோநி இரேதஸ்ஸு ஸ்கலிதமானால் ப்ராயச் சித்த க்ரமம் கூறப்பட்டது.

அத யத்யுதக ஆத்மாநம் பரிபச்யேத்ததபிமந்த்ரயேத மயி தேஜ இந்த்ரியம் யசோ த்ரவிணம் ஸுக்ருதமிதி ச்ரீர்ஹ வா ஏஷா ஸ்த்ரீணாம் யந்மலோத்வாஸாஸ்தஸ்மாந்மலோத்வாஸஸம் யசஸ்விநீமபிக்ரம்யோபமந்த்ரயேத ||௬||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஜலத்தில் ப்ரதிபிம்ப தர்சநத்திற்கு ப்ராயச் சித்தம் சொல்லுகின்றது.

ஸா சேதஸ்மை ந தத்யாத்காமமேநாமவக்ரீணீயாத் ஸா சேதஸ்மை நைவ தத்யாத்காமமேநாம் யஷ்ட்யா வா பாணிநா வோபஹத்யாதிக்ராமேதிந்த்ரியேண தே யசஸா யச ஆதத இத்யயசா ஏவ பவதி ||௭||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்த்ரீயைச் சேரும் முறைகள் அநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யாதி க்ரமங்களில் நடக்கும் விதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸா சேதஸ்மை தத்யாதிந்த்ரியேண தே யசஸா யச ஆததாமீதி யசஸ்விநாவேவ பவத: ||௮||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அநுகூல்யத்தில் யசஸ்ஸுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது.

ஸ யாமிச்சேத்காமயேத மேதி தஸ்யாமர்த்தம் நிஷ்டாய முகேந முகம் ஸந்தாயோபஸ்தமஸ்யா அபிம்ருச்ய ஜபேதங்காதங்காத்ஸம்பவஸி ஹ்ருதயாததிஜாயஸே | ஸ த்வமங்ககஷாயோ(அ)ஸி திக்தவித்தாமிவ மாதயேமாமமூம் மயீதி ||௯||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்த்ரீயை வசமாக்கிக் கொள்வதற்கு விதி மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அத யாமிச்சேந்ந கர்ப்பம் ததீதேதி தஸ்யாமர்த்தம் நிஷ்டாய முகேந முகம் ஸந்தாயாபிப்ராண்யாபாந்யாதிந்த்ரியேண தே ரேதஸா ரேத ஆதத இத்யரேதா ஏவ பவதி ||௧௦||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியை யழிக்கும் விதி கூறப்படுகின்றது.

அத யாமிச்சேத்ததீதேதி தஸ்யாமர்த்தம் நிஷ்டாய முகேந முகம் ஸந்தாயாபாந்யாபிப்ராண்யாதிந்த்ரியேண தே ரேதஸா ரேத ஆததாமீதி கர்ப்பிண்யேவ பவதி ||௧௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) கர்ப்பதாரணச் சக்தியையுண்டாக்கும் விதி விரிக்கப்பட்டது.

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌜𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌮𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑍋𑌮𑌂 𑌶𑌰𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌾𑌶𑍍𑌶𑌰𑌭𑍃𑌷𑍍𑌟𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑍋𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌷𑌾𑌽𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌹𑍌𑌷𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑍌 𑌤 𑌆𑌦𑌦𑍇𑌽𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 | 𑌮𑌮 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌹𑍌𑌷𑍀𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑌶𑍂𑌂𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌦𑌦𑍇𑌽𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 | 𑌮𑌮 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌹𑍌𑌷𑍀𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌤 𑌆𑌦𑌦𑍇𑌽𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 | 𑌮𑌮 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌹𑍌𑌷𑍀𑌰𑌾𑌶𑌾𑌪𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑍌 𑌤 𑌆𑌦𑌦𑍇𑌽𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 | 𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌨𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌶𑌪𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑍋𑌪𑌹𑌾𑌸𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍁𑌤 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ||௧௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) ப்ரஸங்கத்தினால் ஸ்வபார்யை விஷயத்தில் ஜாரக்ருத்யம் பண்ணினவனை யபிசரிக்கும் வழி சொல்லப்பட்டது, இந்த மந்திரங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் உபதேசத்தினாலறிக. ஆனதால் பரதாராபிமர்சநம் செய்பவனுக்கு ஆபத்து அநேகமாயிருக்கின்றமையால் அதைப் புத்திமான் சிந்திக்கப்படாது.

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌕𑌂𑌸𑍇 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑌹𑌤𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌨𑍈𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌲𑍋 𑌨 𑌵𑍃𑌷𑌲𑍍𑌯𑍁𑌪𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌰𑍀𑌹𑍀𑌨𑌵𑌘𑌾𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ||௧௩||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இதில் ஸ்தாலீபாகத்திற்காக உருதுஸ்நாதையான பார்யையைக்கொண்டு நெல்லுக்குத்தி விற்கவேண்டிய விதி சொல்லப்பட்டது.

𑌸 𑌯 𑌇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍋 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑍌𑌦𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍌 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑌵𑍈 ||௧௪|| 𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑍇 𑌕𑌪𑌿𑌲𑌃 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑍋 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌵𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌦𑌧𑍍𑌯𑍋𑌦𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍌 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑌵𑍈 ||௧௫|| 𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑍇 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌉𑌦𑍌𑌦𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍌 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑌵𑍈 ||௧௬|| 𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌦𑍁𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍇 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌲𑍌𑌦𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍌 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑌵𑍈 ||௧௭|| 𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑍇 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍀𑌤𑌃 𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿𑌂𑌗𑌮𑌶𑍍𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌜𑌾𑌯𑍇𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌨𑍁𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂𑌸𑍌𑌦𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌿𑌷𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍌 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑌵𑌾 𑌔𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌭𑍇𑌣 𑌵𑌾 ||௧௮||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) இந்த ச்ருதிகளினால், தானுடைய விரும்புகின்ற பிள்ளையின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பாற்சோறு முதலியவை தம்பதிகள் க்ரமப்படி புசித்துக்கொண்டு வந்தால் நியமப்படிக்கு நடந்தால் இஷ்டப்படி பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஸமர்த்தராவாரென்பது சொல்லப்படுகின்றது.

அதாபிவ்ராதமேவ ஸ்தாலீபாகாவ்ருதாஜ்யம் ஹுத்வா ஸ்தாலீபாகஸ்ய ஜுஹோத்யக்நயே ஸ்வாஹா அநுமதயே ஸ்வாஹா தேவாய ஸவித்ரே ஸத்யப்ரஸவாய ஸ்வாஹேதி ஹுத்வா ஶேஷம் ப்ராஶ்நாதி பத்நீம் ச ப்ராஶயித்வா ஹஸ்தௌ ப்ரக்ஷால்ய அப உபஸ்ப்ருஶ்ய ஸமாபயித்வா அதைநாம் அபிம்ருஶதி உதீர்ஷ்வாதோ விஶ்வாவஸோ நமஸேடாமஹே த்வா அந்யாமிச்ச ப்ரபர்வ்யம் ஸம் ஜாயாம் பத்யா ஸஹேதி ||௧௯||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) பின்பு ஸ்தாலீபாக முறைப்படி ஸ்தா:லீபாகம் செய்து ஹவிச் சேஷத்தைத் தானும் பாநம்பண்ணி உன்பத்நியையும் பா:ஶ பண்ணிவித்து, கை கால் கழுவி ஜலம் ப்ரோக்ஷித்து மந்திரோச் சரணம் செய்யவேண்டியது.

அதைநாமபிம்ருஶதி ஸாமாஹமஸ்மி ருக்த்வம் த்யௌரஹம் ப்ருதிவீ த்வம் தாவேஹி ஸம்ரபாவஹை | ஸஹ ரேதோ ததாவஹை பும்ஸே புத்ராய வித்தய இதி ||௨௰||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இது ஆலிங்கந மந்திரமாகையால் மந்திரோபதேசம் கேட்டறிக.

அதாஸ்யா உபஸ்தமபிம்ருஶ்ய ஸம்வேஶயதி விஜிஹீர்ஷாம் ஶ்ராவயத்யபி ஜபதி ஸ்வாஹாம் நிஷ்டாய ரேதஸ்ஸேகம் ஸம்பாதயந் விஷ்ணுர்யோநிம் கல்பயது த்வஷ்டா ரூபாணி பிம்ஶது ஆஸிஞ்சது ப்ரஜாபதிர்தாதா கர்பம் ததாது தே | கர்பம் தேஹி ஸிநீவாலி கர்பம் தேஹி ஸரஸ்வதி | கர்பம் தே அஶ்விநௌ தேவாவாதத்தாம் புஷ்கரஸ்ரஜா ||௨௧||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இது மைதுநோப க்ரமவிதியை விளக்குகின்றது.

ஹிரண்யயீ அரணீ யம் நிர்மந்ததோ அஶ்விநா தம் தே கர்பம் ஹவாமஹே தஶமே மாஸி ஸூதவே | யதாக்நிகர்பா ப்ருதிவீ யதா த்யௌரிந்த்ரேண கர்பிணீ | வாயுர்திஶாம் யதா கர்ப ஏவம் கர்பம் ததாமி தே(அ)ஸாவிதி ||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இது சர்பாதாந விதியை த்ருஷ்டாந்தத்துடன் விரிக்கின்றது. மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

ஸோஷ்யந்தீமத்பிரப்யுக்ஷதி | யதா வாயு: புஷ்கரிணீம் ஸமிங்கயதி ஸர்வத: | ஏவா தே கர்ப ஏஜது ஸஹாவைது ஜராயுணா | இந்த்ரஸ்யாயம் வ்ரஜ: க்ருத: ஸார்கல: ஸபரிஶ்ரய: | தமிந்த்ர நிர்ஜஹி கர்பேண ஸாவராம் ஸஹேதி ||௨௩||

(ஸம்-ஸா-ரா-ஸா.) இது ஸூதக ப்ரஸவத்திற்குத் தக்க விதிகளையும் மந்திரங்களையும் சொல்லுகின்றது.

ஜாதே உத்தாநஶாயாயாக்நேயம் க்ஷுராயகம் ஸர்பிஷாஜ்யம் ஸந்நீய ப்ருஷதாஜ்யஸ்ய ஸ்தாலீபாகம் ஜுஹோதி | அஸ்மிந் ஸஹஸ்ரம் புஷ்யாஸமேதமாநஸ் ஸ்வே க்ருஹே | அஸ்யோபஸந்த்யாம் மா சைத்ஸீத் ப்ரஜயா ச பஶுபிஶ்ச ஸ்வாஹா | மயி ப்ராணாம்ஸ்த்வயி மநஸா ஜுஹோமி ஸ்வாஹா | யதஸ்

ணாத்யரீரிசம் யத்வா ந்யூநமிஹாகரம் | அக்நிஷ்டத் ஸ்விஷ்டக்ருத் வித்வாந் ஸ்விஷ்டம் ஸுஹுதம் கரோது ந: ஸ்வாஹேதி ॥௨௪॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஜாதகக் கர்மவிதியைப்பற்றி ஹோமவிதிகளோடு மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

அதாஸ்ய தக்ஷிணம் கர்ணமபிநிதாய வாக்வாகிதி த்ரிரத தததி மது க்ருதம் ஸந்நீயாநந்தர்ஹிதேந ஜாதரூபேண ப்ராசயதி | பூஸ்தே ததாமி | புவஸ்தே ததாமி | ஸ்வஸ்தே ததாமி | பூர்புவ: ஸ்வ: ஸர்வம் த்வயி ததாமீதி ॥௨௫॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு சிசுவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ராசநவிதி மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

அதாஸ்ய நாம கரோதி வேதோஸீதி ததஸ்ய தத்குஹ்யமேவ நாம பவதி ॥௨௬॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது நாமகரணவிதி மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

அதைநம் மாத்ரே ப்ரதாய ஸ்தநம் ப்ரயச்சதி யஸ்தே ஸ்தந: சசயோ யோ மயோபூர்யோ ரத்நதா வஸுவித்ய: ஸுதத்ர: | யேந விச்வா புஷ்யஸி வார்யாணி ஸரஸ்வதி தமிஹ தாதவே கரிதி ॥௨௭॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் முலைகொடுப்பதற்கு மந்திரஜபவிதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

அதாஸ்ய மாதரமபிமந்த்ரயதே | இளாஸி மைத்ராவருணீ வீரே வீரமஜீஜநத் | ஸா த்வம் வீரவதீ பவ யாஸ்மாந் வீரவதோகரதிதி | தம் வா ஏதமாஹுரதிபிதா பதாபூரதிபிதாமஹோ பதாபூ: பரமாம் பத காஷ்டாம் ப்ராபச்ச்ரியா யசஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம்விதோ ப்ராஹ்மணஸ்ய புத்ரோ ஜாயத இதி ॥௨௮॥

(ஸம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது சிசுவின் தாயாரை அபிமந்த்ரணம் பண்ணும் விதியையும் சிலஸ்துதி முதலிய விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றது.

எட்டாமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அத வம்சப்ராஹ்மணம்.

அத வம்ச: பௌதிமாஷீபுத்ர: காத்யாயநீபுத்ராத் காத்யாயநீபுத்ரோ கௌதமீபுத்ராத் கௌதமீபுத்ரோ பாரத்வாஜீபுத்ராத் பாரத்வாஜீபுத்ர: பாராசரீபுத்ராத் பாராசரீபுத்ர ஔபஸ்வஸ்தீபுத்ராத் ஔபஸ்வஸ்தீபுத்ர: பாராசரீபுத்ராத் பாராசரீபுத்ர: காத்யாயநீபுத்ராத் காத்யாயநீபுத்ர: கௌசிகீபுத்ராத் கௌசிகீபுத்ர: ஆலம்பீபுத்ராச்ச வையாக்ரபதீபுத்ராச்ச வையாக்ரபதீபுத்ர: காண்வீபுத்ராச்ச காபீபுத்ராச்ச காபீபுத்ர: ॥௧॥

ஆத்ரேயீபுத்ராதாத்ரேயீபுத்ரோ கௌதமீபுத்ராத் கௌதமீபுத்ரோ பாரத்வாஜீபுத்ராத் பாரத்வாஜீபுத்ர: பாராசரீபுத்ராத்

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌰𑍍𑌤𑌭𑌾𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍌𑌂𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌛𑍌𑌂𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌥𑍀𑌤𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌲𑍁𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌲𑍁𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌿𑌕𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌵𑍈𑌦𑌭𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑌭𑍃𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑌕𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌶𑌕𑍇𑌯𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌯𑍋𑌗𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌦𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌆𑌸𑍁𑌰𑍇𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌃 ॥௨॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌾𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌽𑌰𑍁𑌣𑌾𑌦𑌰𑍁𑌣 𑌉𑌪𑌵𑍇𑌶𑍇𑌰𑍁𑌪𑌵𑍇𑌶𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌜𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌽𑌸𑌿𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑌾𑌦𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌶𑌿𑌲𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑍍𑌨𑍈𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍇𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑍈𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌵𑌾𑌗𑌮𑍍𑌭𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌮𑍍𑌭𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌵𑌾𑌜𑌸𑌨𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌂𑌜𑍀𑌵𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑍂𑌕𑌾𑌯𑌨𑌿𑌃 𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍌𑌤𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌕𑍌𑌤𑍍𑌸𑍋 𑌮𑌾𑌹𑌿𑌥𑍇𑌰𑍍𑌮𑌾𑌹𑌿𑌥𑌿𑌃 𑌵𑌾𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑌾𑌂𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌚𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌾𑌯𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌵𑌷𑍇𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌵𑌷𑍇𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥௪॥

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌪𑌾-𑌷𑌾.) இனி ஸமஸ்த ப்ரவசநத்திற்கும் ஆசார்யர்களின் வம்சஸ்திரீ ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. குணவானான பிள்ளையுண்டாவது ஸ்திரீ ஸம்பந்தத்திலன்றே? இப்படி வம்சஸ்துதியோடு ப்ரம்மஸ்துதியில் முடித்தது.

எட்டாமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அஷ்டமாத்யாயம் முற்றிற்று.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேபரமாத்மநேநம:.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலடங்கிய மத்வபாஷ்யார்த்தபேதங்கள்.

மூன்றாவதத்தியாயம்.

முதலாவது அச்வப்ராம்மணத்தில் குதிரை ரூபங்கொண்ட ஸூரியனுலுபதேசிக்க ப்பட்டபடியால் வாஜஸநேயமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸூரியனிடத்தில் கேட்ட யாஜ்ஞவல்க்யர் காண்வருக்குபதேசித்தபடியால் காண்வசாகை யென்று பெயர் பெற்றது. அச்வமேதாச்வத்தின் எல்லா அவயவங்களையும் ரூபகாலங்காரமாகப் பேசி யிருக்கின்றது. இது த்யாநார்த்தம். இவ்விஷயம் வராகபுராணம் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

இரண்டாவதாகிய அச்வமேத ப்ராம்மணத்தில் ப்ரலயாதி க்ரமங்களோ சில ரூப ணங்கள் சொல்லப்பட்டன; இதை ப்ரம்ம தர்க்காதிகளினுலும் தெரிந்துகொள்க.

மூன்ருவதாகிய உத்கீதப்ராம்மணத்தில் ஸாமபக்தியாகிய உத்கீதம் முதலியவற்றை யும் உத்காதா முதலியவற்றையும் ரூபித்துபாஸிக்கும் வழி கூறப்படுகின்றது.

ப்ரஜாபத்யப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்தின் குணங்கள் சொல்லப்பட்டன; பரமாத்மா வாகிய நாராயணன் ப்ரம்மாமுதலான தேவதைகளைக் காட்டிலும் லக்ஷ்மியைக் காட்டி லும் குணாதிகனுகையால் உருத்திரனைவிட அதிகனென்பதில் தடையில்லை என்று தொ டங்கி ப்ரம்மதர்க்கவசநங்களால் அந்த ப்ரம்மகுணங்கள் வெளியாக்கப்பட்டன; ஸகு ணேபாஸநமோதப்பட்டது.

அவ்யாக்ருத ப்ராம்மணத்தில் அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி, இது முதலிய அத்வைதிகளால் அபேதஸாதகமாக உதகரிக்கப்படுகிற பருதிகளுக்கும் பேதபரமாக அர்த்தம் காட்டப் பட்டது; விடத்தகாதது பூர்ணமானது; உள்ளதென்றறியத்தக்கது என்ருப்போல அர்த் தங்கள் சொல்லப்பட்டன. சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள தத்வமான வாக்யத்திலும் பேதமே போதிக்கப்படுகின்றது. (அதத்) (தவம்) (அஸி) என்று பகுத்துக் கொள்ளவே ண்டும் அப்போது பேதமே பொருளென்பது ஸித்திக்கின்றது; பேதாபேதஜ்ஞானமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது; அநேகப் புராணவசநங்களாலும் இப்படியே ஏற்படுகின்றமை யால் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸப்தாந்ந ப்ராம்மணத்தில் விசேஷபேதமில்லை என்றறிக.

நாமாதிப்ராம்மணத்தில் ப்ராணஸ்வரூபம் நாமரூபகர்மங்கள் இந்த விஷயங்களைப் பற்றியதென்பது துல்யம்.

மூன்ருவதத்தாயம் முடிந்தது.

நான்காவதத்யாயம்.

அஜாதசத்ரு ப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ஜகத்துமுண்டாகும் வழி போதப்படுகின்றது.

சிசுப்ராம்மணம், மூர்த்தாமூர்த்த ப்ராம்மணம், மைத்ரேயீப்ராம்மணம், மதுப்ரா ம்மணம், வம்சப்ராம்மணம் இவைகளிலும் விசேஷபேதமில்லை.

நான்காமத்யாயம் முடிந்தது.

ஐந்தாமத்யாயம்.

ஆச்வல ப்ராம்மணம், ஆர்தபாக ப்ராம்மணம், புஜ்யு ப்ராம்மணம், உஷஸ்த ப்ராம்மணம், கஹோள ப்ராம்மணம், கார்கி ப்ராம்மணம், இவைகளில், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஸித்தாந்தம சொல்லுகிற வியாஜத்தினுல் ஸர்வ ஸ்வதந்திரம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தினுல் ஸர்வாந்தர்யாமித்வம் சொல்லப்படுகின்றது. அக்ஷர ப்ராம்மணத்தில் ஸர்வாதாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. சாகல்ய ப்ராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்ய விஜயத்தைச் சொல்லுகிற வழியாலே ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றது.

ஐந்தாமத்யாயம் முடிந்தது.

ஆறமத்யாயம்.

ஷடாசார்ய ப்ராம்மணத்தில் அந்தந்த ஆசார்யர்கள் ஜநகருக்குபதேசித்த விஷயங்களின் சீர்திருத்தம் யாஜ்ஞவல்க்யரால் செய்யப்பட்டது.

கூர்ச்ச ப்ராம்மணத்தில் ஜநகர் மர்யாதை செய்து கேட்டதற்கு அஸங்கத்வாதி குணங்களுபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜ்யோதிர் ப்ராம்மணத்தி லந்தந்த ஜ்யோதிஸ்க்குகளினுலும் ப்ரகாசமில்லாத ஸமயத்தில் பரப்ரம்மத்தினுலும் ப்ரகாசமுண்டாகின்றதென்று ப்ரம்ம ஜ்யோதிரூபமென்று ரூபிக்கப்பட்டது.

சாரீர ப்ராம்மணத்தி லாத்மாவினுடைய தேஹ ஸ்திதி கத்யுத்க்ராந்தி முதலியவை சொல்லப்பட்டன. முக்தாத்ம விஷயமும் விசதீகரிக்கப்பட்டது.

மைத்ரேயீ ப்ராம்மணத்தி லாத்ம ஸ்வரூபமே நன்கு விசதீகரிக்கப்பட்டது. மேலே வம்சம்.

ஆறுமத்யாயம் முடிந்தது.

ஏழாமத்யாயம்.

ஏழாவதத்யாயத்தில் விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லையாகையால் ப்ராம்மணங்கள் பிரித்தெழுதப்படவில்லை.

ஏழாமத்யாயம் முடிந்தது.

எட்டாமத்யாயம்

எட்டாமத்யாயத்தில் முக்ய ப்ராணனுடைய ப்ராதாந்யம் பஞ்சாக்நிவித்யை இவை முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

எட்டாமத்தியாயம் முடிந்தது.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் முற்றும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

சாந்தோக்யோபநிஷத் வ்யாக்யாந:.

ப்ரதமோऽத்யாய:.

ப்ரதம: கண்ட:.

ஓமித்யேததக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத । ஓமிதி ஹ்யுத்காயதி தஸ்யோ
பவ்யாக்யாநம் ॥ க ॥

(ஸ—பா.) ஓமித்யேததக்ஷரம் என்பது முதல் எட்டத்தியாயங்கள் சாந்தோக்கியோபநிஷத்து, அதன் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகின்றன.

கர்மகாண்டத்தில் தேவதோபாஸனத்தோடு கூடிய அக்னிஹோத்ரம் முதலிய கர்மங்களினால் அர்ச்சாதி மார்க்கத்தாலே கார்யப்ருஹ்மத்தை அடையக் கூடுமென்றும் கேவலகர்மத்தினால் தூமாதிமார்க்கமாய் ஸ்வர்க்காதிகளை அடையலாமென்றும் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்வதினால் நரகமென்றும் அதோகதி உண்டாகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வகைகளில் எதிலும் பரப்ருஹ்ம ப்ராப்தி கைக்கூடாதாதலின் கர்மாபேக்ஷையில்லாத அத்வைதஜ்ஞானம் இவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

அதற்குமுன்னம் அப்யுதயஸாதனங்களும் விகிருத ப்ருஹ்மவிஷயங்களுமான சில உபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அத்வைதஜ்ஞானமானது மனோவிருத்திமாத்திரம், உபாஸனங்கள்மனோவிருதிரூபங்கள், கயிற்றைப்பார்த்துப் பாம்பென்று முதலில் பிரமங்கொண்டவன் இது கயிறென்று தெரிந்து கொண்டபின் பாம்பென்னும் பிரமம்நீங்கப் பெறுவதுபோலே சுத்தசைதந்யமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏற்பட்ட பிரமங்கள் நீங்குவதே அத்வைதஜ்ஞானம். உபாஸனமானது ஒன்றை ஆலம்பனமாக்கிக் கொண்டு தான் அத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டவனென்று பாவிக்கையாம்.

இவ்வுபாஸனங்கள் ஸத்வசுத்தியைச்செய்வதும் வஸ்துவின் உண்மையை விளக்குவதால் அத்வைதஜ்ஞானத்துக்குதவி செய்வதும் ஆலம்பனமொன்று உண்டாதலால் சுகத்தில் ஸாதிக்கத்தகுந்ததுமாகையால் இவையேமுதலில் சொல்லப்படுகின்றன.

அதில் கர்மாப்பியாஸம் திடமாக இருப்பதால் அதைவிட்டு உபாஸனத்தில் விழுவது கஷ்டம்என்று முதலில் அதிகர்மாங்க விஷயமான உபாஸனமேசொல்லப்படுகிறது,

ஓம் என்னும் அக்ஷரமானது பரமாத்மாவை நேரேசொல்லுகிறது. இங்கு இதி என்றதினால் இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கத்தக்கதென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வக்ஷரத்தை ப்ரயோகிப்பதினால் அப்பரமாத்மா ப்ரஸன்னமாகும். யாகம் ஜபம் முதலிய சற்கர்மங்களில் எல்லாம் இவ்வக்ஷரம் அந்தத்தில் உச்சரிக்கப்படுவதினால் இதுஸர்வசிரேஷ்டமானது. இது பரமாத்மாவுக்கு நாமமாயிருப்பதோடே அர்ச்சைபோலே பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாயுமிருப்பதால் இருவகையாயும் உபாஸிப்பது முக்கியமென்பது எல்லாவேதாந்தங்களிலும் பிரசித்தமாயுள்ளது. இவ்வக்ஷரம் உத்கீதத்துக்கு அவயவமாகையாலே உத்கீதமென்று சொல்லப்படும். யாகங்களில் ஸாமகானம் செய்யும்போது ஓம் என்று துடங்கியேகானம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இதுவும் உத்கீதமேயாம். அதன் உபாஸநம் இப்படிப்பட்டது, அதன் மகிமை இது, அதன் பலம் இதுஎன்பது முதலியவை இனி சொல்லப்படுகின்றன. (க.)

(ரா—பா.) ப்ரஹ்மவித்தைக்குஉபயுக்தமாயுள்ளதும்கர்மாங்கத்தைப்பற்றியதுமான உபாஸனம் இங்குசொல்லப்படுகிறது: உத்கீதமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை

உபாஸநம்செய்யக்கடவன். உத்கீதபக்திக்கு அவயவமாகையாலிது உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. எவ்விதத்திலும் ஓமென்னும் அக்ஷரம் உத்கீதமாகக்கூடாதாகையால் உத்கீதபதத்திற்காவது அக்ஷரபதத்திற்காவது முக்கியார்த்தத்தை விட்டு லக்ஷணையை அவலம்பிக்கவேண்டியிருப்பதால் ‘ஏதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யோபவ்யாக்யானம்,’ என்று இக்கண்டத்தின்முடிவில் சொல்வதற்கேற்க உத்கீதசப்தத்திற்கே லக்ஷணை சொல்வது யுக்தம். (௧)

𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌪𑍋 𑌰𑌸𑌃 𑌅𑌪𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌯𑍋 𑌰𑌸 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌚 𑌋𑌗𑍍𑌰𑌸 𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌰𑌸𑌃 ॥ ௨ ॥

ஸம்—ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பூதங்களுக்கு பூமியும் அந்த பூமிஜலத்தில் கோக்கப்பட்டிருப்பதால் பூமிக்கு ஜலமும் ஆதாரம். அந்தஜலத்தின் பரிணாமமாகையால் ஜலங்களுக்கு ஒஷதிகளும் அன்னபரிணாமமாகையாலே ஒஷதிகளுக்கு ஜீவாத்மாவும் அவன அவயவங்களில் வாக்சேச்ரேஷ்டமாகையால் ஜீவனுக்குவாக்கும் அந்தவாக்குக்கு ருக்கும் ருக்குக்கு ஸாமமும் அந்தஸாமத்துக்கு உத்கீதமும் ஸாரபூதமானது.

ரா—பூதங்களுக்கு பூமி ஆதாரம். பூமிஜலத்திலிருந்து உண்டானது ஒஷதிகள் ஜலத்தின்பரிணாமம். வாக்குபுருஷனுக்கு மிகவும் உபகாரம்செய்வது. ருக்குகள் கம்பீரமான அர்த்தம் உடையன. ஸாமங்கள் கீதியுடையன கேட்க இனிமையாயிருப்பன உத்கீதம் இங்கு உத்கீதமென்பது உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தை. (௨)

𑌸 𑌏𑌷 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌤𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋 𑌯𑌦𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 ॥ ௩ ॥

(ஸம்—ரா.) உத்கீதமென்னும் இவ்வோங்காரமானது கீழ்சொன்னபடி பூதங்களுக்குமேல் ஸாரமானது பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாகையால் பரமாத்ம ஸ்தானத்துக்கு யோக்கியமானது பரமாத்மாவைப்போலே உபாஸிக்கத்தக்கது மிது இவ்வுத்கீதமென்பது ப்ருதிவீ முதலாகச் சொல்லப்பட்டதில் எட்டாவது. (௩)

𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌕𑌤𑌮𑌰𑍍𑌕𑍍 𑌕𑌤𑌮𑌤𑍍𑌕𑌤𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌕𑌤𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌮 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥

(ஸம்—ரா.) ருக் என்பதுயாது, ஸாமம் என்பது எது, உத்கீதம் என்பதுயாவது என்பது யோசிக்கப்படுகிறது. (௪)

𑌵𑌾𑌗𑍇𑌵𑌰𑍍𑌕𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌕𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌮 𑌚 ॥ ௫ ॥

(ஸம்—ரா.) இவ்விசாரத்தில் நிச்சிதமானதைச்சொல்லுகிறது வாகிந்திரியத்தினால் உச்சரிக்கத்தக்கதாதலின் வாக்கே ருக்காகும் ஸாமகானம் ப்ராணனாகியமூச்சைப் பிடித்துச் செய்யவேண்டியதாதலின் பிராணன் ஸாமம் உத்கீதபக்தியின் அவயவமாகையால் ஓம்என்னும் அக்ஷரமே உத்கீதம், வாக்என்பது ஸ்திரீலிங்கமும் ப்ராணன் என்பது புல்லிங்கமுமாகையாலே இவ்விரண்டும்மிதுனமாம் இவைகளை விடவேறுபடாத ருக்சாமங்களும் அவ்வாறேமிதுனமானமைகாண்க. (௫)

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑌮𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑍈 𑌮𑌿𑌥𑍁𑌨𑍌 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌆𑌪𑌯𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌂 ॥ ௬ ॥

(ஸம்—பா.) இம்மிதுனமானது ஓமென்னும் இந்த அக்ஷரத்தில் சேருகிறது இதில் ஸர்வகாமப்ராப்திகுணமுடையது உலகத்தில் கூடும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர்க்கொருவர் காமதிருப்தி அடைகிறார்கள் அல்லவா, அதுபோல இங்கும் தனனுள் மிதுனம் சேர்வதால் இது நாமப்ராப்தியுடையது. ஓங்காரம் வாக்விகாரமாகையாலும் ப்ராணனால் ஏற்படவேண்டியதாகையாலும் இதில் மிதுனம் சேருகிறதென்றது.

(ஸம்—பா.) உத்கீதமானது ருக்கில் ஏறிய ஸாமத்தின் பாகமாகையாலே இது ருக்ஸாமரூபமாகையாலும் உத்கீதாவயவமானப்ரணவம் ருக்ஸாமங்களோடு கலந்ததாகையாலும் மிதுனத்துடன் சேர்ந்ததென்பது. வாக்ப்ராணனென்னும் மிதுனம் சேரப்பெற்ற ருக்சாமத்துடன் சேர்ந்த உத்கீதத்தின் அவயவமான பிரணவத்தை உபாசிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து. (சு)

ஆபயிதா ஹ வை காமானாம் பவதி ய ஏதத் ஏவம் வித்வான் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸ்தே ||எ||

(ஸம்—ரா.) இப்படிகாமப்ராபகமென்னும் குணத்தோடுகூடிய உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யும் உத்காதாவானவன் யஜமானனுக்கு எல்லா கர்மங்களையும் பூர்த்திசெய்துவைப்பன். (எ)

தத் வா ஏதத் அனுஜ்ஞாக்ஷரம் யத்தி கிஞ்சானுஜானாத்யோமித்யேவ தத் ஆஹ ஏஷோ ஏவ ஸம்ருத்திர்யதனுஜ்ஞா ஸமர்தயிதா ஹ வை காமானாம் பவதி ய ஏதத் ஏவம் வித்வான் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸ்தே ||அ||

(ஸம்—ரா.) லோகத்தில்தனவானோ ஞானவானோ, ஒன்றை ஒருவன் அனுமதிகொடுக்கும்போது ஓம் என்றே அனுமதிகொடுப்பதால் இது அனுஜ்ஞாக்ஷரம் என்னப்படும். ஸம்ருத்தியுடையவனே அனுமதிகொடுப்பன் ஆகையால் இதுவே ஸம்ருத்தி இப்படிஸம்ருத்திகுணமுடைய ஓங்காரத்தை உபாசிப்பவன் யஜமானனுக்கு எல்லா காமங்களையும் பூர்த்திசெய்விப்பவனாவன். (அ)

தேனேயம் த்ரயீவித்யா வர்த்ததே ஓமித்யாச்ராவயத்யோமிதி சம்ஸத்யோமித்யுத்காயத்யேதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யாபசித்யை மஹிம்னா ரஸேன ||கூ||

(ஸம்—ரா.) சிரேஷ்டமாகிய மஹிமையோடு கூடிய இவ்வுத்கீதமென்னும் அக்ஷரத்தின்பூஜைக்காக இதைமுன்னிட்டு ஆச்ராவணம் சம்ஸரம் உத்கானம் இவை செய்யப்படுகின்றன. (கூ)

தேனோபௌ குருதோ யச்சைததேவம் வேத யச்ச ந வேத நானா து வித்யா சாவித்யா ச யதேவ வித்யயா கரோதி ச்ரத்தயோபநிஷதா ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதீதி கல்வேதஸ்யைவாக்ஷரஸ்யோபவ்யாக்யானம் பவதி ||க௦||

(ஸம்—ரா.) இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட உத்கீதத்தின் மகிமையை யறியாதவர்களும் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதினால் வித்யையினால் பயன் என்னவெனில் வித்யையோடு செய்யும் கர்மங்கள் அதிகவீர்யமுடையனவாம் அல்லாதது அவ்வளவு வீர்யமுடையதல்ல; ச்ரத்தையென்பது ஆஸ்திக புத்தி; வித்யையென்பது உபாஸனம்; உபநிஷத் என்பது உபநிஷத்தால் உண்டாகும் பிரமஜ்ஞானம், கர்மங்கள் வீர்யவத்தரமாகையாவது இதரகர்மங்கள் பிரபலங்களாயிருந்தாலும் அவைகளால் இதக்பலம் தடைபெறாதிருத்தலேயாம் ரஸதமாயிருக்கை காமப்ராப்தி ஸம்ருத்தி யிவைகளை குணமாக உடைத்தாகை இக்குணங்களோடு இவ்வக்ஷரம் ஒங்கார உபாசிகத்தக்கது என்பது இக்கண்டத்தின் பொருள். (க௦)

முதல்கண்டம் முற்றிற்று.

த்விதீயஃ கண்டஃ.

தேவாஸுரா ஹ வை யத்ர ஸம்யேதிர உபயே ப்ராஜாபத்யாஸ்தத்த தேவா உத்கீதமாஜஹ்ருரநேநைநாநபிபவிஷ்யாம இதி ‖ ௧ ‖

(ஸம்.—பா.) உத்கீதத்தின் அவயவமான ஓங்காரத்தில் முக்கியப்ராணன் என்று புத்திசெய்யும் பொருட்டு ஓர் உபாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மாவின் புத்ரர்களான தேவதைகளும் அசுரர்களும் யுத்தம் செய்தபோது தேவர்கள் இவ்வுத்தகீதத்தை உபாஸித்தால் நாம் அசுரர்களை ஜயிக்கலாமென்று நிச்சயித்து உத்கீதத்தைப் ப்ரதானமாகவைத்து அதை உபாயமாகக்கொண்டார்கள். (௧

தே ஹ நாஸிக்யம் ப்ராணமுத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே தம் ஹாஸுராஃ பாப்மநா விவிதுஃ । தஸ்மாத்தேநோபயம் ஜிக்ரதி ஸுரபி ச துர்கந்தி ச பாப்மநா ஹ்யேஷ வித்தஃ ‖ ௨ ‖

ஸம்—அந்த தேவர்கள் மூக்கில் உள்ளபிராணனாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்தார்கள் கீழ்ச்சொன்ன உதகீதகர்மத்திலேயே இவ்வுபாஸனம் இவ்வாறு தேவதைகளால் வரிக்கப்பட்ட ப்ராணனை அசுரர்கள் பாவத்தோடு சேர்த்தார்கள். அதனால் அந்நாஸிகா ப்ராணன் நல்வாசனையையே மேற்கொள்வதென்னும் அபிமானம் கொண்டு விவேகம் போகப்பெற்று இத்தோஷத்தால் பாபத்தோடே சேர்ந்ததாய் விட்டது. ஆகையால்தான் அது துர்க்கந்தத்தையும் அறியவேண்டியதாயிற்று.

ரா—தேவதைகள் உத்கீதத்தைப் பிராணேந்திரியமாக உபாசனம் செய்தார்கள். மூக்கிலுண்டாகும் பிராணனோடு அசுரர்கள் தங்கள் பாபங்களைச் சேர்த்தார்கள். அப்படி பாவம் சேர்ந்ததினால் புருஷன் நல்வாஸனை கெட்டவாஸனை இரண்டையும் முகரும்படியாயிற்று. ஆதலால் நாஸிக்யமான ப்ராணனானது பாவத்தோடு கூடியதே.

அத ஹ வாசமுத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே தாம் ஹாஸுராஃ பாப்மநா விவிதுஃ தஸ்மாத்தயோபயம் வததி ஸத்யம் சாந்ருதம் ச பாப்மநா ஹ்யேஷா வித்தா ‖ ௩ ‖

அத ஹ சக்ஷுருத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே தத்தாஸுராஃ பாப்மநா விவிதுஸ்தஸ்மாத்தேநோபயம் பச்யதி தர்சநீயம் சாதர்சநீயம் ச பாப்மநா ஹ்யேதத்வித்தம் ‖ ௪ ‖

அத ஹ ச்ரோத்ரமுத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே தத்தாஸுராஃ பாப்மநா விவிதுஸ்தஸ்மாத்தேநோபயம் ச்ருணோதி ச்ரவணீயம் சாச்ரவணீயம் ச பாப்மநா ஹ்யேதத்வித்தம் ‖ ௫ ‖

அத ஹ மந உத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே தத்தாஸுராஃ பாப்மநா விவிதுஸ்தஸ்மாத்தேநோபயம் ஸங்கல்பதே ஸங்கல்பநீயம் சாஸங்கல்பநீயம் ச பாப்மநா ஹ்யேதத்வித்தம் ‖ ௬ ‖

(ஸம்—ரா.) உபாஸிக்கத்தக்க முக்கிய ப்ராணனே யாகையால் அதுபரிசுத்தமானதென்று அநுபவிப்பதன் பொருட்டிவ்விசாரம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன நாஸிக்ய ப்ராணன்போலவே வாக்கு கண் காது மனம் என்னும் இத்தேவதை

களும் ஆசுரமான பாபத்தால் தூஷிக்கப்பட்டன. இதில் சொல்லாத த்வக், நாக்கு முதலியவையும் கொள்க.

வாக்கு பொய் மெய் இரண்டையும் சொல்வதினாலும், கண் பார்கத்தக்கது பார்க்கத்தகாதது இரண்டையும் பார்ப்பதினாலும் காது கேட்கத்தக்கது கேட்கத்தகாதது இரண்டையும் கேட்பதினாலும் மனஸ்ஸு நினைக்கத்தக்கது நினைக்கத் தகாதது இரண்டையும் நினைப்பதினாலும் இவையெல்லாம் பாவத்தோடு சேர்ந்தவை நினைப்பதென்பது ஸங்கல்பிப்பது. நினைக்கததகாதது பாவம் (௩-௪ ௫-௬)

அத ஹ ய ஏவாயம் முக்ய: ப்ராணஸ்தமுத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே தம் ஹாஸுரா ருத்வா விதத்வம்ஸுர்யதாஸ்மாநமாகணம்ருத்வா வித்வம்ஸேதைவம் ||௭||

தாத்ப—பிறகு அவர்கள் உத்கீதத்தை முகத்தில் உண்டாகிய (முக்கிய) ப்ராணனாக உபாசனம் செய்தார்கள். அசுரர்கள் அதையும் பாபத்தோடுகூட பிரயத்னம் செய்தார்கள் என்றாலும் அது அசாத்தியமாய்ப்போன தோடு, பெருங்கல்லின்மேல் எறியப்பட்ட மண்கட்டி அக்கல்லை ஒன்றும் செய்யாததோடு தானே பலவாறு சிதறுண்டு போவதுபோல அவர்கள் சிதறுண்டு ஓடிப்போனார்கள்.

ஸம—கட்டப்பாரை முதலியவைகளினால் வெட்டக்கூடாததும் உளியால் பிளக்கக்கூடாததுமான கல் அகணம். அதுவே இங்கு ஆகணமென்று சொல்லப்பட்டதும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்க இங்கு மண்கட்டியென்று ஒன்றுவைத்துக்கொள்க.

ரா—வெட்டப்படக் கூடியதாகையால் ஆகணமென்று மண்கட்டியே இங்கு கூறப்படுகிறதென்று ச்ருதப்பிரகாசிகா சாரியர் பொருள் கூறுகிறார். (௭)

யதாஸ்மாநமாகணம்ருத்வா வித்வம்ஸத ஏவம் ஹைவ ஸ வித்வம்ஸதே ய ஏவம்விதி பாபம் காமயதே யஸ்சைநமபிதாஸதி ஸ ஏஷோ(அ)ஸ்மாகண: ||௮||

தாத்—இவ்வாறு ப்ராணனை அறிந்தவன் விஷயத்தில் பாபிஷ்டமான கார்யத்தைச்செய்ய இச்சிக்கிறவனும் வைதல் அடித்தல்முதலிய ஹிம்சை செய்கிறவனும் கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டிபோல் சிதறுண்டுபோவன்.

ஸம—ப்ராணனைஅறிந்தவன் யாவராலும்பிடிக்கத்தகாதவன். இதனால்இவன் அச்மாகணனென்று சொல்லப்படுகிறான். மூக்கினிடத்திலுள்ளதும் பிராணனாயிருக்க அது பாபத்தோடு சேர்ந்ததும் இது பாபமில்லாததுமானது எதனாலோ வென்னில், நாஸிக்யமும் வாயுவாயிருந்தும் ஸ்தானம் கரணம் இவைகளின் வைகுண்யத்தால் தோஷமடைந்தது, முக்கியப்ராணன் வைகுண்யமில்லாதது ஸ்தானதேவதை பலமானது ஆதலாலிதுக்கு தோஷமில்லை. வாள்முதலிய ஆயுதங்கள் கைதேர்ந்தவன் கைக்கு உயர்ந்தவேலை செய்வதும் கைதேர்ச்சி யில்லாதவன் கைக்கு அவ்வாறு வேலைசெய்யாததும்போல தோஷத்தோடுகூடிய மூக்கிலிருப்பதால் அது தோஷமுடையதாயிற்று. முக்கியப்ராணன் அப்படி அல்ல.

ரா—இங்கு அச்மாகண என்றதற்கு பெருங்கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டியென்றுபொருள். இது ப்ராணனை அறிந்தவனைப் பீடைசெய்பவனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் அச்ம ஆகண இரண்டும் விசேஷவிசேஷ்ய பதங்களென்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. (௮)

நைவைதேந ஸுரபி ந துர்கந்தி விஜாநாத்யபஹதபாப்மா ஹ்யேஷ தேந யதஸ்நாதி யத்பிபதி தேநேதராந் ப்ராணாநவதி ஏதமு ஏவாந்ததோ(அ)வித்த்வோத்க்ராமதி வ்யாததாத்யேவாந்தத இதி ||௯||

(ஶம்—ரா.) மற்ற ப்ராணன்களுக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு சொல்லப்படுகிறது, புருஷன் இம்முக்கியப்ராணனால் ஸுகந்தம் துர்க்கந்தம் ஒன்றையும் அறிய மாட்டான் இதனால் செய்யப்படும் அசனம் பானம் இவைகளே மற்றப்ராணன்களுக்கு தாரகம் ஆகையால் மரணகாலத்தில் இதன் அசனபானங்கள் இல்லாததினால் தான் மரணம் உண்டாகிறது அப்போது எல்லாபிராணன்களும் வெளிப்பட்டுவிடுவதனால் வாய்திறக்கப்படுகிறது. (௯)

𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌃 ॥ ௧௦ ॥

ஶம்—அங்கிரஸ்ஸு என்னும்ருஷியொருவர்தானேபிருஹ்மாகையாலேதானே பிராணனாயிருந்தும் தன்னையே அங்கிரஸப்ராணனை உத்கீதமாக உபாசனம்செய்தார். அங்கமான ப்ராணன்களுக்கு ரஸமானமையால் அவர் அங்கிரஸர் ஆனார்.

ரா—இவ்வுத்கீதத்தையே முக்கியப்ராணனாக அங்கிரஸ்ஸு என்னும் ருஷி உபாசனம்செய்தார். அங்கங்கள் ப்ராணாதீனமாகையால் பிராணன் அங்கிரஸமானது. மறைவாகச்சொல்வதில் தேவதைகளுக் கிஷ்டமாகையால் அங்கரஸமென்பதை அங்கிரஸமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (௧௦)

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌹 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌘𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌷 𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥ ௧௧ ॥

ஶம்—பெரியவாக்குக்குப்பதியாதலால் பிருஹஸ்பதியானது.

ரா—இதை அங்கிரஸமென்னும் குணத்தோடு பிரஹஸ்பதி உபாசனம் செய்தார். எல்லா விஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவது வாக்கேயாகையால் இது பெருமையுடையது அது முக்கியப்ராணனுக்கு ஆதீனமாகையால் ப்ராணன் அந்தவாக்குக்குப்பதியாகிறது. அதனால் அதுவே பிருஹஸ்பதியாகை யுசிதமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (௧௧)

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌏𑌤𑌮𑍁 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌯𑌤𑍇 ॥ ௧௨ ॥

ஶம்—அப்படியேஆயாஸ்யரென்னும் ருஷிமுகத்திலிருந்துவெளிப்படுவதென்னும் பொருள்கொண்ட ஆயாஸ்யப்ராணனை தானேயாயிருந்தும் உபாசனம் செய்தார். ஆகையால் இதரஉபாசகர்களும் அங்கிரஸமாகை முதலிய குணங்களோடு கூடிய ப்ராணனை உபாஸிக்கக்கடவர்கள்.

ரா—ப்ருஹஸ்பதியென்னும் குணத்தோடு ஆயாஸ்யர் இதை உபாஸித்தார். முகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதினால் இதையே ஆயாஸ்யமென்று சொல்லலாமென்று சிலர் நினைத்தார்கள். (௧௨)

𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌹 𑌬𑌕𑍋 𑌦𑌾𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 । 𑌸 𑌹 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌶𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌸 𑌹 𑌸𑍍𑌮𑍈𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥ ௧௩ ॥

ஶம்-ரா—இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அங்கிரஸமாகைபிருஹஸ்பதியாகைஆயாஸ்யமாகை யென்னும் மூன்றுகுணங்களோடும் உத்கீதத்தை முக்கியப்ராணமாக தல்பருஷியின் புத்ரரான பகமுனிவர் உபாசனம்செய்து அதன்மகிமையால் நைமிசாரண்யத்தில் யாகம்செய்பவர்களுக்கு உத்காதாவாயிருந்து அந்த யஜமானர்களின் இஷ்டங்களையெல்லாம் வித்யையின் மாஹாத்ம்யத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தார்

𑌆𑌗𑌾𑌤𑌾 𑌹 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑍍 ॥ ௧௪ ॥

(ஶம்—ரா.) இவ்வாறு உத்கீதத்தை முக்கியப்ராணனாக உபாஸிப்பவன் உத்காதாவாகும்போது கானத்தின்மகிமையானால்யஜமானனதுகாமங்களைப்பூர்த்திசெய்விப்பவனாகி முன் ஆத்மாவைப்பற்றிய உத்கீதோபாஸனம் முற்றும்.

(ஸ—ரா.) இது திருஷ்டபலம். தான் அந்தப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுகிறுனென்பது அதிருஷ்டபலம். (௧௪)

இரண்டாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌅𑌥𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂𑌯𑌏𑌵𑌾𑌸𑍌𑌤𑌪𑌤𑌿𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌾𑌏𑌷𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌭𑌯𑌮𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌵𑍈𑌭𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌮𑌸𑍋𑌭𑌵𑌤𑌿𑌯𑌏𑌵𑌂𑌵𑍇𑌦 ॥௧॥

(ஸ—ரா.) கர்மாங்கமான உத்கீதத்தைக்காட்டிலும் அத்தர்கங்களினுல் ஆராத்தியமான ஆதித்யனை உபாஸிப்பது உத்தமமாகையாலும் தாழ்ந்த இடத்திலும் உயர்ந்ததாக புத்திபண்ணுவதே நியாயமாகையாலும் உத்கீதத்தை ஆதித்யனுகஉபாஸிக்க வேண்டும். (௧)

𑌸𑌮𑌾𑌨𑌉𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂𑌚𑌾𑌸𑍌𑌚𑍋𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌𑌸𑍍𑌵𑌰𑌇𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌸𑍍𑌵𑌰𑌇𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑌇𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌂𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌏𑌤𑌮𑌿𑌮𑌮𑌮𑍁𑌂𑌚𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸ—வெவ்வேறிடத்தில் இருப்பதினுல் ப்ராணனும் சூர்யனும் வேறுவேறு போல் தோற்றினுலும் தத்வத்தில் அவையிரண்டுக்கும் பேதமில்லை. குணங்களில் இரண்டும்ஒன்றே இரண்டும் உஷ்ணமானது. ப்ராணனை ஸ்வரன் என்கிறுர்கள் ஆதித்யனை ஸ்வரன் ப்ரத்யாஸ்வரன் என்கிறுர்கள். ப்ராணன்போனுல் திரும்புகிறதில்லை சூர்யன் அஸ்தமித்தாலும் மறுபடி உதயமாவதினுல் ப்ரத்யாஸ்வரனென்றும் சொல்லப்படுகிறுன். இப்படி குணத்தாலும் பேராலும் இருவரும் ஒன்றேயாகையால் உத்கீதத்தை ப்ராணனுகவும் ஆதித்யனுகவும் உபாஸிக்கக்கடவது.

ரா—கீழ் அத்யாத்ம ப்ரகரணத்தில் சொன்ன பிராணனும் இங்கு அதிதைவதப்ரகரணத்தில் சொல்லுகிற ஆதித்யனும் இரண்டும்ஒன்றே. மூச்சு உஷ்ணமாய் வருவதினுல் ப்ராணன் உஷ்ணமென்றறியப்படுகிறது. சூர்யன் உஷ்ணமாயிருப்பது ஸ்பஷ்டமானது ஆதலால் ப்ராணனையும் சூர்யனையும் ஒன்றுக்கிக்கொண்டு அதுவாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கக்கடவது. (௨)

𑌅𑌥𑌖𑌲𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌤𑌿𑌸𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋𑌯𑌦𑌪𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿𑌸𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑌃𑌅𑌥𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌯𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃𑌸𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿 ॥௩॥

ஸ—ரா.) வேறுவிதமாக உத்கீதத்தைஉபாஸிக்கவேண்டிய முறைசொல்லப்படுகிறது. புருஷன்முகத்தாலும்மூக்கினுலும் வாயுவைவெளிவிடுவது ப்ராணன் என்றும்அபானம் என்றும்சொல்லப்படும். இவ்விரண்டு வாயுவின் வியாபாரங்களின் நடுநிலையே வியானனென்று சொல்லப்படும். ப்ராணுபான வ்யாபாரங்கள் இல்லாதபோதும் வார்த்தைசொல்லுகிறது உண்டாகையால் வாக்கு வியானத்தின் காரியம் ஆகையால் வியானமானது வீர்யவத்தான கர்மங்களுக் கேதுவாதலால் இவ்வியானமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கவேண்டுமென் றிதில் சொல்லப்படுகிறது. (௩)

𑌯𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌰𑍍𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍃𑌚𑌮𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌤𑌿𑌯𑌰𑍍𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌸𑌾𑌮𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌸𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸம்-ரா—வாக்கே ருக்கு ருக்கே சாமம் சாமமே உத்கீதம் ஆதலால் பிராணாபான வியாபாரங்களில்லாதபோதும் ருக்கைச் சொல்லலாம். ஸாமகானம் செய்யலாம் உத்கானம் செய்யலாம்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்—இவையெல்லாம் வியானத்தால் நடப்பது.

ரா—ப்ராணாபான வியாபாரம் இல்லாத மனிதனால் நடப்பதால் வியானம் ருக் ஸாமம் உத்கீதம இவையெல்லாம் ஒன்றே. (௪)

𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌥𑌨𑌮𑌾𑌜𑍇𑌃 𑌸𑌰𑌣𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌨𑍁𑌷 𑌆𑌯𑌮𑌨𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌨𑌨𑌪𑌾𑌨𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥ ௫ ॥

ஸம்-ரா—வாக்கு முதலியவைகளைச் சொல்வது மாத்திரமே யல்லாமல் அக்னி மந்தனம் எல்லை நடத்தல் பெரியவில்லை இழுத்தல் முதலிய பலிஷ்டவ்யாபாரங்களை ப்ராணாபானவ்யாபார மில்லாதபோது வ்யானவ்யாபாரத்தாலேயே செய்வதால் ஸர்வோத்கிருஷ்டமான வ்யானமாகவே உத்கீதத்தை உபாஸிப்பது. (௫)

𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍂𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌗𑍀𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌹 𑌗𑌿𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌥𑌮𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

ஸம்-ரா—உத்கீதத்தின் அக்ஷரங்களையே உபாஸிக்கலாம். இவ்வுலகத்தார் ப்ராணனாலேயே எழுந்திருத்தலாலும் ப்ராணனில்லாதபோது எழுந்திருக்கக் கூடாமையாலும் உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ப்ராணனாகவும் வாக்குக்களை பெரியோர் கீர் சப்தத்தால் சொல்வதினால் கீ என்னும் அக்ஷரத்தை வாக்காகவும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாகையால் (த) காரம் இருப்பதைப்பற்றி இங்குள்ள த காரத்தை அன்னமாகவும் உபாஸிக்கவேண்டும். (௬)

𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍇𑌵𑍋𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌗𑍀𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌥𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌗𑍀𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦 𑌏𑌵𑍋𑌦𑍍𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌗𑍀𑌰𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌦𑍋𑌹𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌦𑍋𑌹𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா—உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ஸ்வர்க்கம் ஸூர்யன் ஸாமவேதம் இதுகளாகவும், கீ என்னும் அக்ஷரத்தை ஆகாசம்வாயுயஜுர் வேதம் இவைகளாகவும் என்னும் அக்ஷரத்தை பூமி அக்னி ருக்வேதம் இவைகளாகவும் உபாஸிக்கக்கடவது. இவ்வித குணத்தோடு உத்கீதாக்ஷரத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் ஸூகோச்சாரணை அன்னம் அக்னி தீபனம் இவைகளை அடைவன்.

ரா—மற்றொரு விதமாக உத்கீதாக்ஷரோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. (௭)

𑌅𑌥 𑌖𑍍𑌵𑌾𑌶𑍀𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌰𑌣𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ ௮ ॥

ஸம்-ரா—உபாஸனங்களால் இஷ்டபூர்த்தி உண்டாகிறதென்று தெரிந்துகொண்டு, எந்த ஸாமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய இச்சிக்கிறானோ அந்த ஸாமத்தை உபாஸிக்கக்கடவன். (௮)

𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍃𑌚𑌂 𑌯𑌦𑌾𑌰𑍍𑌷𑍇𑌯𑌂 𑌤𑌮𑍃𑌷𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌧𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ ௯ ॥

சங்-ரா—தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கும் ஸாமம் இருக்கும் ருக்கையும் அந்த ஸாமத்தின் ருஷி தேவதை இவைகளையும் சிந்திக்கவேண்டும். (௯)

யேந ச²ந்த³ஸா ஸ்தோஷ்யந் ஸ்யாத்தச்ச²ந்த³ உபதா⁴வேத் யேந ஸ்தோமேந ஸ்தோஷ்யமாண: ஸ்யாத்தம் ஸ்தோமமுபதா⁴வேத் ||௧௰|| யாம் தி³ஶமபி⁴ஷ்டோஷ்யந் ஸ்யாத்தாம் தி³ஶமுபதா⁴வேத் ||௧௧||

ஸ0-ரா—காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களில்தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைப்பது எதுவோ அந்த சந்தஸ்ஸையும் எந்த ஸ்தோமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கிருனோ அந்த ஸ்தோமத்தையும், எந்தத் திக்கை ஸ்தோத்ரம்செய்ய நினைக்கிருனோ அந்தத் திக்கையும் சிந்திக்கக்கடவன். (௧௰)

அ-பே—எந்தத் திக்கின் முகமாக ஸ்தோத்திரம் செய்யப்போகிருனோ அந்தத் திக்கையும் தியானம் செய்யவேண்டும். (௧௧)

ஆத்மாநமந்தத உபஸ்ருத்ய ஸ்துவீத காமம் த்⁴யாயந்நப்ரமத்தோऽப்⁴யாஶோ ஹ யத³ஸ்மை ஸ காம: ஸம்ருத்⁴யேத யத்காம: ஸ்துவீதேதி யத்காம: ஸ்துவீதேதி ||௧௨||

ஸ0-ரா—மேற்சொன்னபடி தியானம் செய்தபின் கடைசியில் தன்னை ஹ்ருதயமாகப் பாவித்துக்கொண்டு ஸ்வரம் எழுத்து முதலியவை பிசகாமல் பஹிஷ்பவமானம் முதலிய ஸ்தோத்ரங்களை ஆரம்பிக்கக்கடவன். இவன் எந்தப் பலத்தை உத்தேசிக்கிருனே அந்தப் பலனை அடைவன்.

ச—யத்காமஸ் ஸ்துவீதேதி என்பதை இரண்டுதரம் சொன்னது ஆதரவினல்.
ரங்—இரண்டுதடவை சொன்னது இவ்வித்யை முடிந்தமையால். (௧௨)

மூன்ருங்கண்டம் முற்றிற்று.

சதுர்த²: க²ண்ட³:

ஓமித்யேதத³க்ஷரமுத்³கீ³த²முபாஸீத ஓமிதி ஹ்யுத்³கா³யதி தஸ்யோபவ்யாக்²யாநம் ||௧||

ஸ0-ரா—நடுவில் உத்கீதத்தின் நாமாக்ஷரங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டதினுல் மறுபடி உத்கீதோபாஸனம் தொடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ0—அமிருதம் அபயம் என்னும் குணங்களோடு இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கப்படத்தக்கதாகச் சொல்லப்படப் போகிறது. (௧)

தே³வா வை ம்ருத்யோர்பி³ப்⁴யதஸ்த்ரயீம் வித்³யாம் ப்ராவிஶம்ஸ்தே ச²ந்தோ³பி⁴ரச்சா²த³யந் யதே³பி⁴ரச்சா²த³யம்ஸ்தச்ச²ந்த³ஸாம் ச²ந்த³ஸ்த்வம் ||௨||

ஸ0—தேவதைகள் மரணத்துக்குபயந்து வைதிககர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கர்மங்களில் விநியோகிக்கப்படாத மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஜபம் ஹோமம் முதலியவைசெய்யும் அவர்கள் இதரகர்மங்களில் தங்களை மறைத்துக்கொண்டார்கள். இப்படிமறைத்ததினுலே அவைகள் சந்தஸ்ஸுக்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

ரா—கர்மங்களில்விநியோகிக்கப்பட்ட வைதிகமந்த்ரங்களால் தேவதைகள் தங்களைமறைத்துக்கொண்டார்கள், (௨)

தாநு தத்ர ம்ருத்யுர்யதா² மத்ஸ்யமுத³கே பரிபஶ்யேதே³வம் பர்யபஶ்யத்³ருசி ஸாம்நி யஜுஷி தே நு வித்³வோர்த்⁴வா ருச: ஸாம்நோ யஜுஷ: ஸ்வரமேவ ப்ராவிஶந் ||௩||

ஸ0-ரா-பா—இப்படி தேவர்கள் வைதிககர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகையில் மீன்பிடிப்பவர்கள் பெரும ஜலத்திலும் மீனைக்கண்டுபிடிப்பதுபோல் ஸமயம்பார்த்

து மரணம் பிடிக்க நினைத்தது. இதை அறிந்த தேவர்கள் அவைகளைவிட்டு அதற்கு மேலான ஓங்காரத்தை உபாஸனம் செய்யத்தொடங்கினார்கள். (௩)

யதா வா ருசமாப்நோத்யோமித்யேவாதிஸ்வரத்யேவம் ஸாமைவம் யஜுரேஷ உ ஸ்வரோ யதேததக்ஷரமேததம்ருதமபயம் தத்ப்ரவிஶ்ய தேவா அம்ருதா அபயா அபவன் ॥௪॥

ஸ௦-ரா-பா—ருக்கு யஜுஸ் ஸாமம் இவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது ஓம் என்று சப்திப்பதாய் இது ஸ்வரமென்று சொல்லப்படும். இதுவே மரணம் பயம் இவைகளை நீக்குவது. இதை உபாஸித்ததினால் தேவர்கள் மரணமும் பயமும் இல்லாதவர்கள் ஆனார்கள். (௪)

ஸ ய ஏததேவம் வித்வானக்ஷரம் ப்ரணௌத்யேததேவாக்ஷரம் ஸ்வரமம்ருதமபயம் ப்ரவிஶதி தத்ப்ரவிஶ்ய யதம்ருதா தேவாஸ்ததம்ருதோ பவதி ॥௫॥

ஸ௦-ரா-பா—இப்படி (அமிருதம் அபயம்) மரணம் பயம் இவைகளைப்போக்கும் குணமுடையதாக இவ்வக்ஷரத்தை உபாஸிக்குமவன் கீழ்ச்சொன்னதேவதைகளைப்போலே அமிருதனாக ஆவான். (௫)

ஸ௦—ராஜக்ருஹத்தில் அந்தரங்க பஹிரங்க தாரதம்யம்போலே பிருஹ்மப்ராப்தியில் தாரதம்யமில்லை. (௫)

நாலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அத பஞ்சம: கண்ட:

அத கலு ய உத்கீத: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ உத்கீத இத்யஸௌ வா ஆதித்ய உத்கீத ஏஷ ப்ரணவ ஓமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரன்னேதி ॥௧॥

ஸ௦—ப்ராணன் ஆதித்யன் முதலியதாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டதை அநுவதித்துக்கொண்டு ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி உபாஸிக்கவேண்டுமென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. அனேக புத்ரலாபம் இதற்குப்பலம்.

ருக்வேதத்தில் ப்ரணவம் என்று சொல்லப்படுவதே சாந்தோக்யத்தில் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறது. உத்கீதமும் ஸூர்யன், ப்ரணவமும் ஸூர்யன். ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்போது ஓம் என்று அநுஜ்ஞை செய்பவன்போல் ஸஞ்சரிப்பதால் இவன் ப்ரணவமே.

ரா—ஓங்காரமொன்றே ஹோதாவினால் சொல்லப்படும்போது ப்ரணவமென்றும் உத்காதாவினால் சொல்லப்படும்போது உத்கீதமென்றும் சொல்லப்படும். ஆத இரண்டும் ஒன்றே யென்று பாவிக்கவேண்டும்.

ஸூர்யன் கர்த்தவ்யமான கர்மங்களுக்கு ஓம் என்று அனுமதி கொடுப்பவன் போலவே உதயமாவதால் ஓங்காரத்தை ஸூர்யனாக உபாஸனம் செய்யக்கடவன். (௧)

ஏதமு ஏவாஹமப்யகாஸிஷம் தஸ்மான்மம த்வமேகோ(அ)ஸீதி ஹ கௌஷீதகி: புத்ரமுவாச । ரஶ்மீம்ஸ்த்வம் பர்யாவர்தயாத் பஹவோ வை தே பவிஷ்யந்தீத்யதிதைவதம் ॥௨॥

ஸ௦—யான் உத்கீதத்தை ஸூர்யனாக உபாஸனம் செய்தேன், அதனால் நீ எனக்கொரு புத்ரன் பிறந்தாய் ஸூர்யனுக்கும் கிரணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்று உபாஸித்ததினால் ஒரே புத்ரனைப் பெற்றாய் நீ கிரணங்களையும் ஸூர்யனையும் வேறாக உபாஸித்தால் அனேக புத்ரர்களை அடைவாய் என்று குஷீதகரின் புத்ரரான கௌஷீதகி யென்னும் ருஷி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். தேவதோபாஸனம் முற்றும்.

ரா—நான் ஆதித்யனாக உபாஸனம் செய்தேனே யல்லது அநேக கிரணங்களை உடையவனாக உபாஸனம் செய்யவில்லை. அந்தத் தோஷத்தினால் நீ ஒரே புத்ரன் எனக்கு அநேக கிரணங்களோடுகூடிய சூர்யனாக நீ உபாஸனம் செய்தால் அந்தஜ்ஞானத்தின் மஹிமையால் அநேகம் புத்ரர்களை நீ அடைவாய் என்று கௌஷீதகி சொன்னார். (௨)

அத்யாத்மம் ய ஏவாயம் முக்ய: ப்ராணஸ்தமுத்கீதமுபாஸீதோமிதி ஹ்யேஷ ஸ்வரன்னேதி ॥ ௩ ॥ ஏதமு ஏவாஹமப்யகாஸிஷம் தஸ்மான்மம த்வமேகோஸீதி ஹ கௌஷீதகி: புத்ரமுவாச ப்ராணாம்ஸ்த்வம் பூமானமபிகாயதாத் பஹவோ வை மே பவிஷ்யந்தீதி ॥ ௪ ॥

ஸ௦-ரா—ப்ராணனானது வாக் முதலியவைகளுக்கு ஓம் என்று அனுமதிகொடுப்பதுபோலவே ஸஞ்சரிக்கிறது. ஆதலால் இம்முக்கிய ப்ராணனாக உத்கீதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டும். ப்ராணனொன்றை மாத்திரம் உபாஸித்ததினால் நீ ஒரே புத்ரனாய் அநேகமாக உபாஸித்தால் அநேகம் புத்ரர்களைப் பெறுவாய் என்று கௌஷீதகி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். (௩-௪)

அத கலு ய உத்கீத: ஸ ப்ரணவோ ய: ப்ரணவ: ஸ உத்கீத இதி ஹோத்ருஷதனாத்தைவாபி துருத்கீதமனுஸமாஹரதீத்யனுஸமாஹரதீதி ॥ ௫ ॥

ஸ௦-ரா—இப்படி ப்ரணவம் உத்கீதம் இரண்டும் ஒன்றே யென்று அறிந்தவன் ஹோதா செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பிசகாது செய்வதினாலே, இந்த ஞானம் இல்லாமையாலே உத்காதா செய்யும் பிசகுகளை நீக்கி ஸமீகரணம் செய்வன்.

ஸ௦—வாதம் பித்தம் முதலிய தாதுக்களின் வைஷம்யத்தை சிகித்ஸையால் ஸமீகரிப்பதுபோல ஸமீகரிப்பன். ரா—இத்தஜ்ஞானம் ஹோதா உத்காதா இருவருக்கும் வேண்டியதே. உத்காதாவுக்கு ஜ்ஞானமில்லாவிட்டாலும் அதனால் நேரும் குறைகளை ஹோதா தன் ஞானம் பெருமையால் ஸமீகரணம் செய்வனென்கை. அனுஸமாஹரதீதி என்பதை மறுபடியும் சொன்னது வித்யையின் முடிவைகாட்டுகிறது.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

இயமேவர்கக்னி: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயத இயமேவ ஸாக்னிரமஸ்தத்ஸாம ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ரா—மற்றோர் விதமாக உத்கீதோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. ருக்கை ப்ருதிவியாகவும் ஸாமத்தை அக்னியாகவும் உபாசனம் செய்யவேண்டும். அக்னி யென்னும் ஸாமமானது ப்ருதிவியென்னு மிருக்கின்மேலிருப்பது. அதனால் ஸாமகர்கள் எல்லோரும் ருக்கிலுள்ள சாமத்தையே கானம் செய்கிறார்கள். ஸாம என்னும் பெயர் ஸா அம என்று இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஸா என்பது ஸ்த்ரீலிங்கமாயிருப்பதால் பூமியையும் அம என்பது புல்லிங்கமாயிருப்பதால் அக்னியையும் சொல்லுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்து ஸாம என்றாகிறது ருக்கும் ஸாமமும்போல பூமி அக்னி இவையிரண்டும் சேர்ந்தேயிருக்கிறபடியால் பூமி அக்னி ருக்கும் ஸாமமும்போலே ருக்கு பூமியும ஸாமம் அக்னியுமாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும். (௧)

அந்தரிக்ஷமேவர்க்வாயு: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதேந்தரிக்ஷமேவ ஸா வாயுரமஸ்தத்ஸாம ॥ ௨ ॥ த்யௌரேவர்காதித்ய: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே த்யௌரேவ ஸாதித்யோமஸ்தத்ஸாம ॥

ஈ || 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌰𑍍𑌕𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 ||௪||

ஸ°-ரா—ருக்கை ஆகாசமாகவும், ஸாமத்தை வாயுவாகவும், ருக்கை ஸ்வர்க்கமாகவும், ஸாமத்தை ஸூர்யனாகவும், ருக்கை நக்ஷத்ரமாகவும், ஸாமத்தை நக்ஷத்ராதிபதியான சந்த்ரனாகவும் உபாஸிக்கடவன். ஸா என்பது வாயு ஸூர்யன் சந்த்ரன் இவர்களையும் சொல்லும் மற்றதின் பொருள் முன்போல் கொள்க. (உ-ஈ-௪)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌭𑌾𑌃 𑌸𑍈𑌵𑌰𑍍𑌗𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌸𑌾𑌮 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 ||௫||

ஸ°-ரா—ஸூர்யனிடத்தில் காணப்படும் வெளுப்பு காந்தியே ருக்கு வெகு உன்னிப்பாய் பார்த்து அறியக்கூடிய கறுப்பு காந்தியே ஸாமம், ஸூரியனிடத்தில் அதிக கறுப்பான நிறமும் உண்டு, அது வெகு உன்னிப்பாய்ப் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்,

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍇𑌵𑍈𑌤𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌂 𑌭𑌾𑌃 𑌸𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌥 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑍇𑌶 𑌆𑌪𑍍𑌰𑌣𑌖𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 ||௬||

ஸ°-ரா—ஸூர்யனது வெளுப்புகாந்தி ஸா என்றும் அதிக கறுப்பானகாந்தி அம என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஓர் புருஷன் காணப்படுகிறனே.

ஸ°—ஸ்வர்ணமாயிருப்பதுபோலே ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய் ஜ்யோதிர்மயமான ச்மச்ருகேசங்களோடும் நகநுனி முதல் முழுதும் ஜ்யோதிஸ்வரூபனுயும் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறனே.

ரா—இப்படி ருக்கை பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் நக்ஷத்ரம் ஸூர்யனிலுள்ள வெளுப்பு காந்தி இவையாகவும் ஸாமத்தை அக்னி வாயு ஸூர்யன் சந்த்ரன் ஸூர்யனிடத்திலுள்ள கறுப்புகாந்தி இவைகளாகவும் உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. ஸூர்யமண்டல மத்தியத்தில் ரமணீயமான ச்மச்ருகேசங்களோடு நகத்தின் நுனி முதல் எல்லா அவயவங்களிலும் ரமணீயனுய் ரமணீயனுன புருஷன் ஒருவன் யோகிகளால் காணப்படுகிறனே.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌮𑍇𑌵𑌮𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌸 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌿𑌤 𑌉𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌹 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ||௭||

ஸ°—குரங்கின் ப்ருஷ்டபாகம்போன்ற தாமரைப்புட்பம் எப்படி அழகாயிருக்குமோ, அப்படியே அந்தப் புருஷனது கண்கள் அழகாயிருக்கும். அவன் பாபமும் பாபகார்யங்களும் இல்லாதவனுதலால் உத் என்று சொல்லப்படுகிறன். இப்படிப்பட்ட குணமுடையவனும் உத் என்று பேர் உடையவனுமாக இவனை அறிந்து உபாஸிப்பவனும் பாபங்களினுடையவும் அதன் காரியங்களினுடையவும் சம்பந்தத்தை நீக்கப்பெறுவன்.

ரா—ஆழமாகிய ஜலத்தில் உண்டாகியதும் பெருத்த தண்டோடுகூடியதும் ஸூர்யகிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்டதான தாமரைமலர்போன்றது அவனது கண்கள். பாபஸம்பந்தமில்லாமை யென்றது கர்மஸம்பந்தமில்லாமை.

அர்த்தபேதம். தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் எவமக்ஷிணீ என்னும் வாக்கியத்துக்கு ஆறு அர்த்தம்.

௧. கப்யாஸம் என்று ஸூர்யமண்டலமும் புண்டரீகம் என்று இருதயகமலமும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யமண்டலமும் இருதய புண்டரீகமும் எப்படி உபாஸனஸ்தானமோ அப்படியே உபாஸகனுடைய கண்களும் உபாஸனஸ்தானம். ௨. கப்யாஸமென்பதற்கு கொஞ்சம் விகஸித்ததென்று பொருளாய் கொஞ்சம்மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போ விருக்கும் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள புருஷனுடைய கண்கள். ௩. கபி என்பது குரங்கு. அத்தை ஆஸம் என்பது ஆசனம் அது உட்காருவது, குரங்கின் ப்ருஷ்டம். அதுபோன்ற புண்டரீகம் எப்படியோ அப்படி அந்தப்புருஷனது கண்கள். ௪. கப் என்பது ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் (உலர்த்துவதால்) கபி என்று ஸூர்யன். அவனால் விகஸிப்பிக்கப்படுகிற புண்டரீகம்; தாமரைமலர்போன்றிருக்கும் அவன் கண்கள். ௫. கம் ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் கபி என்பது அதன் தண்டு. அதில் (ஆஸம்) இருப்பது. காம்புகிள்ளிவிட்ட மலரைக்காட்டிலும் காம்போடுகூடிய மலர் சோபையதிகமாகையால் தழைத்து தண்டோடுகூடிய தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவன் கண்கள். ௬. கம் ஜலம், ஆஸ என்பது இருப்பு. அதில் அபி என்னும் உபஸர்க்கம் சேர்த்து அகாரம் லோபித்து ப்யாஸம் என்றிருக்கிறது. இருப்பதென்று பொருள். ஆகவே ஆழமான ஜலத்தில் உண்டான தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவனது கண்கள். இந்த ஆறு அர்த்தங்களில் முந்தின மூன்றும் பூர்வபக்ஷார்த்தங்கள். பிந்தின மூன்றும் ஸித்தாந்தார்த்தங்கள். பிந்தினவை மூன்றுமே போதாயனருக்கு அபிமதமானவை என்பது ராமானுஜமதத்தின் கொள்கை. இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமானது, "கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூதஸம்ருஷ்டநாளரவிகரவிகஸித புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷண:" என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. ஸாதாரணமாக புண்டரீகமென்று வெண்டாமரையையே சொல்லுவதானாலும் சபரஸ்வாமி பாஷ்யம் ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் சிவப்பு புண்டரீகங்களால் ஆஸ்தாணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்குப் புண்டரீகச் சப்தத்திற்குச் செந்தாமரையென்றே பொருள். (௭)

தஸ்ய ருக்ச ஸாம ச கேஷ்ணௌ தஸ்மாதுத்கீதஸ்தஸ்மாத்த்வேவோத்காதைதஸ்ய ஹி காதா ஸ ஏஷ யே சாமுஷ்மாத்பராஞ்சோ லோகாஸ்தேஷாம் சேஷ்டே தேவகாமாநாம் சேத்யதிதைவதம் ॥ ௮ ॥

பொ—கீழ்பிருதிவிமுதலியதாகச் சொல்லப்பட்ட ருக் ஸாமங்களிவைகள் ஸர்வாத்மாவான அந்த தேவதைக்கு பர்வங்களாம். இப்படி தேவனை உத் என்னும் பேர் உடையவனும் ருக் ஸாமங்களை பாகங்களாக உடையவனுமாயிருக்கும் மறைவாய்ச் சொல்வதில் தேவதைகளுக்கு இஷ்டம் ஆகையால் உக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறான், உத் என்னும் இந்த தேவனை கானம் செய்வதால் அவன் உத்காதாவென்றும்பேர் பெறுகிறான். ஸூர்யனுக்குமேல் உலகங்களில் இருப்பவர்களின் இஷ்டங்களையுமளிப்பதினால் அவனை ஸர்வலோகேச்வரமான ப்ருஹ்மம் தேவதாவிஷயமான உத்கீதத்தின் உபாஸனம் முற்றும்.

ரா—பூமி அக்னி ஸூர்யன். இவைகளாக முன்சொல்லப்பட்ட ருக ஸாமங்கள் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள அந்த பரமாத்மாவின் கானரூபங்களாம் ருக்குகானத்துக் காச்ரயமாகையால் கானத்தைவிட வேறேதுனாலும் இங்கு அபேதோபசாரம் அக்னிமுதலியவைகளைச்சொல்லும் ருக் ஸாமங்களால் ஸ்துதிக்கப்படுவதால் அவன் ஸர்வாத்மகனென்றதாயிற்று. பரமாத்மா உத் என்று பேர்பெற்றவனாகையாலும் அவனை கானம் செய்வதாலும் இரண்டாவது பக்தி உத்கீதமாயினது. அவன் உத்காதாவானான். அல்லாமலும் பரமாத்மா உத் என்னும்பெயர் உடையவனாகையாலும் ருக் ஸாமங்களால் கானம் செய்யப்படுகையாலும் அவன் உத்கீதமென்று சொல்லப்படுகிறான். என்றப்பொருள் கூறலாம். ஆகையால் உத்கீதத்தை பரமாத்மாவாக உபாஸனம் செய்யவேண்டியது. ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள இந்த புருஷனை அதன்மேலுள்ளலோகங்கள் அதிலுள்ளவர்கள் அவர்களின் உபகரணங்கள் போகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவானவன்.

தேவதா விஷயமான உபாஸனம் உபதேசிக்கப்பட்டது. (௮)

ஆறாவது கண்டம் முற்றும்.

அதாத்யாத்மம்.

அத அத்யாத்மம் வாகேவர்க் ப்ராண: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே வாகேவ ஸா ப்ராணோமஸ்தத்ஸாம ||க|| சக்ஷுரேவர்காத்மா ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே சக்ஷுரேவ ஸாத்மாமஸ்தத்ஸாம ||உ|| ஶ்ரோத்ரமேவர்ங்மன: ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே ஶ்ரோத்ரமேவ ஸா மனோமஸ்தத்ஸாம ||

ப-ரா—ருக்கை வாக்காகவும் ஸாமத்தை ப்ராணனாகவும். ருக்கைக்கண்ணாக வும் ஸாமத்தை அதிலுள்ள சாயாத்மாவாகவும், ருக்கைக்காதாகவும் மனதை ஸாம மாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். ஸாஎன்று வாக்கு கண் காது இவைகளும், அம என்று ப்ராணன், சாயாத்மா மனது, இவைகளும் சொல்லப்படுகிறன. மற்றவைக ளுக்கு முன்போல் பொருள். (க-உ-ங)

தாத்—அதரத்தின்மேலிருப்பதால் இங்கு ஸாமத்தை ப்ராணனாகச் சொல்லுகி றது. ப்ராணனென்றது கிராணேந்திரியம் சாயாத்மா கண்ணிலிருப்பதாலும் காது க்கு மனது அதிஷ்டானமானதாலும் இப்படி சொல்லப்பட்டது.

அத யதேததக்ஷ்ண: ஶுக்லம் பா: ஸைவர்கத யந்நீலம் பர: க்ருஷ்ணம் தத்ஸாம ததேததேதஸ்யாம்ருச்யத்யூடம் ஸாம தஸ்மாத்ருச்யத்யூடம் ஸாம கீயதே அத யதேவைததக்ஷ்ண: ஶுக்லம் பா: ஸைவ ஸாத யந்நீலம் பர: க்ருஷ்ணம் தத்மஸ்தத்ஸாம ||ச||

ப-ரா—ருக்கைக கண்ணில் உள்ள வெளுப்புகாந்தியாகவும் ஸாமத்தை அதிலு ள்ள பெருகறுப்புக்காந்தியாகவும் உபாசிக்கக்கடவன் ஸா என்பது வெளுப்புகாந்தி அம் என்றது கறுப்புகாந்தி மற்றவை முன்போல. (ச)

அத ய ஏஷோந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸைவர்க் தத்ஸாம தது க்தம் தத்யஜுஸ்தத்ப்ரஹ்ம தஸ்யைதஸ்ய ததேவ ரூபம் யதமுஷ்ய ரூபம் யாவமுஷ்ய கேஷ்ணௌ தௌ கேஷ்ணௌ யந்நாம தந்நாம ||ரு||

ப-ரா—கண்ணிற்காணப்படும் புருஷனே ருக், அவனே ஸாமம், அவனே உக் தம், அவனே யஜுஸ்ஸு. அவனே பரப்பிரும்மம் ரூபம் பெயர் கேஷ்ணம் இவையெ ல்லாம் சூரியமண்டல புருஷனுக்கெதுவோ அதுவே இவனுக்கும். (ரு)

ஸ ஏஷ யே சைதஸ்மாதர்வாஞ்சோ லோகாஸ்தேஷாம் சேஷ்டே மனுஷ்யகாமானாம் சேதி தத்ய இமே வீணாயாம் காயந்த்யேதம் தே காயந்தி தஸ்மாத்தே தனஸனய: ||சா||

ப-ரா—கீழ் லோகங்களில் உள்ளவர்களான மனிதர்களுக்கு வேண்டிய காமங் களை இவனே நிறைவேற்றுகிறான் வீணையில் கானம்செய்பவர்கள் இவனையே கானம் செய்கிறார்கள் அவ்விசை ஸாமசரீரியான பரப்பிரும்மமாகையால் தேவர்கள் மனுஷ் யாக ளிவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யுங்கானமும் இவனைக்குறித்ததேயாம் ஆதலால் அந்த அக்ஷிபுருஷனைப் பாடியதினாலே அவர்கள் தனத்தை அடைகிறார்கள். (சா)

அத ய ஏதத்ேவம் வித்வான் ஸாம காயதி உபௌ ஸ காயதி ஸோமுனைவ ஸ ஏஷ யே சாமுஷ்மாத்பராஞ்சோ லோகாஸ்தாம்ஶ்சாப்னோதி தேவகாமாம்ஶ்ச ||எ|| அதானேனைவ யே சைதஸ்மாதர்வாஞ்சோ லோகாஸ்தாம்ஶ்சா

ப்நோதி மநுஷ்யகாமாꣳஶ்ச தஸ்மாது ஹைவம்விது3த்3கா3தா ப்3ரூயாத் ||௮|| கம் தே காமமாகா3யாநீத்யேஷ ஹ்யேவ காமாகா3நஸ்யேஷ்டே ய ஏவம் வித்3வாந்ஸாம கா3யதி ஸாம கா3யதி ||௯||

ஸம்-ரா-பா—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அத்யாத்மாதி தைவதபேத முடையதாக உத்கீதத்தை அறிந்து கானம் செய்கிறவன் ஸூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்மரூபம் கண்ணிலுள்ள பரமாத்மரூபம் இரண்டையும் கானம்செய்கிறவனுகிறான் ஆதித்யாந்தர்வர்த்தியை உபாஸிப்பதாலே மேல்லோகங்களிலுள்ள தேவபோகங்களையும் அக்ஷிபுருஷனை உபாசிப்பதினலே கீழ்லோகங்களிலுள்ள மனுஷ்யபோகங்களையும் பெறுவனெனவே கண்ணிலும் ஸூர்யமண்டலத்திலுமுள்ள பரமாத்மாவை உபாசிப்பதினலே ஸர்வலோகாவாப்தி யுண்டாகுமென்றதாகிறது இவ்வித்யையோடுகூடிய உத்காதாவானவன் தான்ஸாமகானம் செய்வதினலே இஷ்டமான பலன்களை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்குந் திறமை உடையவனுனமைபற்றி 'நானுனக்கெந்த இஷ்டத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கவேணு'மென்று யஜமானனைக்கேட்கலாம் ஸாமகாயதியென்று மறுபடிசொன்னது வித்யைமுடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (௭-௮-௯)

ஏழாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

அஷ்டம: க2ண்ட3:

த்ரயோ ஹோத்3கீ3தே2 குஶலா ப3பூ4வு: ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநோ தா3ல்ப்4ய: ப்ரவாஹணோ ஜைவலிரிதி தே ஹோசுருத்3கீ3தே2 வை குஶலா: ஸ்மோ ஹந்தோத்3கீ3தே2 கதா2ம் வதா3ம இதி ||௧||

ஸம்-ரா-பா—வேறுவிதமாக இவ்வக்ஷரத்தின் உபாஸனத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி எளிதில் தெரியும்பொருட்டு கதைசொல்லப்படுகிறது, சலாவான என்பவரின் புத்ரராகிய சிலகரென்பவரும், சிகிதாயனரின்புத்ரராய் தல்பகோத்ரத்தவர் அல்லது தல்பருக்கும் புத்ரரானவராதலால் தால்ப்யர்என்று சொல்லப்பட்டவரும் ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணரும் ஆகியமூவரும் ஒருகாலத்தில் சேர்ந்தார்கள் நாம் மூவரும் உத்கீதத்தில் ஜ்ஞானமுடையவர்களா யிருப்பதால் அதில் வைசத்ய முண்டாவதன் பொருட்டு ஒருவர்க்கொருவர் விசாரம்செய்வோம் என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். (௧)

ததே2தி ஹ ஸமுபவிவிஶு: ஸ ஹ ப்ரவாஹணோ ஜைவலிருவாச ப4க3வந்தாவக்3ரே வத3தாம் ப்3ராஹ்மணயோர்வத3தோர்வாசம் ஶ்ரோஷ்யாமீதி ||௨||

ஸம்-ரா-பா—அப்படியேயென்று அவர்கள் ஸம்மதித்துஉட்கார்ந்தார்கள் நீங்கள் பூஜியர்களான பிராஹ்மணர்களாகையாலே நீங்கள் முனனே விசாரம் செய்யுங்கள் நான்கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று ஜீபலரின புத்ரரான ப்ரவாஹணன் சொன்னார். இவர்ராஜா. (௨)

ஸ ஹ ஶிலக: ஶாலாவத்யஶ்சைகிதாயநம் தா3ல்ப்4யமுவாச ஹந்த த்வா ப்ருச்சா2நீதி ப்ருச்சே2தி ஹோவாச ||௩||

ஸம்-ரா-பா—சலாவானது புத்ரரான சிலகர் சிகிதாயரின் புத்ரரானதால்ப்யரைப்பார்த்து 'நான் உம்மைக்கேட்கிறேன்' என்றார். 'அப்படியேகேளு' மென்றதால்ப்யர் சொன்னார். (௩)

கா ஸாம்நோ க3திரிதி ஸ்வர இதி ஹோவாச ஸ்வரஸ்ய கா க3திரிதி ப்ராண இதி ஹோவாச ப்ராணஸ்ய கா க3திரித்யந்நமிதி ஹோவாசாந்நஸ்ய கா க3திரித்யாப இதி ஹோவாச ||௪||

தாத்.—சிலர் கேள்வி - தால்ப்யர் உத்தரம், சாமத்துக்காச்ரயமேது - ஸ்வரம் (ஸாமம் ஸ்வரரூபமாதலால்), ஸ்வரத்துக்காச்ரயமேது - ப்ராணன், (ஸ்வரம் ப்ராணனால் நிஷ்பந்நமாதலின்), ப்ராணனுக்காச்ரயமேது - அன்னம், (ப்ராணனுக்கு அன்னம் ஆதாரமாகலின், அன்னத்திற் காச்ரயமேது - ஜலம், (ஜலத்தால் அன்னம் உண்டாவதினால். (௪)

𑌅𑌪𑌾𑌂 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌨𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌵𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸம்-ரா-பா—ஜலத்துக்கு காச்ரயமேது என்று சிலர் கேட்க ஸ்வர்க்கலோகமென்று தால்ப்யர் சொன்னார். ஜலம் அதிலிருந்து உண்டாவதினாலே அதற்கு ஆச்ரயமேது வென்று சிலர் கேட்டார். ஸ்வர்க்கத்துக்கு மேல்பட்ட ஆச்ரயமொன்றிருப்பதாக சாமத்தால் ஏற்படவில்லை. ஸாமமே ஸ்வர்க்கலோகமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நாமும் ஸாமத்துக்கு ஸ்வர்க்கமே ஆச்ரயமென்று நிர்ணயிக்கக் கடவோம் என்று தால்ப்யர் சொன்னார். (௫)

𑌤𑌂 𑌹 𑌶𑌾𑌲𑌾𑌵𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌕𑌿𑌤𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇 𑌦𑌾𑌲𑍍𑌭𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌮 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸம்-ரா-பா—ஸாமத்தை பரம்பரையில் ஸ்வர்க்கலோகத்தோடு நிறுத்திவிட்டதினால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்ணமாகவில்லை. இப்படி அரைகுறையாகத் தெரிந்து நீர் வாதம்செய்வதை ஸாமஜ்ஞனாகிய வேறு யாராவது கேட்பாரானால் உம்தலை வெடிக்கக்கடவதென்று சபிப்பன் உம்தலை உடனே வெடித்துவிடும் நான் ப்ரீதியுடையவனாகையால் அப்படி சபிக்க இஷ்டப்படவில்லையென்று சிலர் தால்ப்யருக்குச் சொன்னார். (௬)

𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌤𑌿𑌨𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥௭॥

ஸம்-ரா-பா—ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை உம்மால் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று தால்ப்யர் கேட்க அப்படியே செய்யுமென்று சிலர் சொன்னார். ஸ்வர்க்கத்திற் காச்ரயமேது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். யஜ்ஞதான தபோஹோமாதிகளால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை போஷிப்பதினால் பூலோகம் ஸ்வர்க்கத்துக் காச்ரயமென்று சிலர் சொன்னார். இப்பூலோகத்திற் காச்ரயமேது வென்று தால்ப்யர் கேட்டார். இதற்குமேல் ஆச்ரயமொன்று ஸாமத்திற்கில்லை யென்று சிலர் சொன்னார்.

அ-பே-ரங்—ச்ருதியில் ஸாமமானது ப்ரதிஷ்டாலோகமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கலோகம் ஜ்யோதிச்சக்கிரத்தில் கோர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும் அது சுழன்றுகொண்டே யிருப்பதாலும் நிலையானதென்றும் பொருள்கொண்ட ப்ரதிஷ்டாலோகமாகக் கூடாதாகையாலும் பூமியே ப்ரதிஷ்டா லோகமென்று கொள்க. (௭)

𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑍋 𑌜𑍈𑌵𑌲𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌲𑌾𑌵𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌮 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௮॥

ஸம்-ர-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் பூமிக்குமேலில்லையென்பதால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்த்தியாகவில்லை. இதை வேறு யாராவது ஸாமஜ்ஞானி கேட்டால் கோபம்கொண்டு உம்தலை வெடித்துவிடும்படி சபிப்பன் உடனே தலை வெடித்து விடுமென்று ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணர் சொன்னார். ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை நான் உம்மால் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனென்று சிலகர் சொன்னார். அப்படியே செய்யுமென்று ப்ரவாஹணர் ஒப்புக்கொண்டார்.

அ-பே-ரங்—நாசமுடையதான பூமியை ஸாமத்தின் கடைசி ஆச்ரயமாக நீர் நினைத்திருப்பதால் உம்முடைய ஸாமமும் நாசமுடையதாய் விடுமல்லவா என்று ப்ரவாஹணர் சொன்னார். (௮)

௯ 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 ||௧||

ஸம்-ர-பா—இப்பூமிக் காச்ரயமெதுவென்று சிலகர் கேட்க ப்ரவாஹணர் சொல்லுகிறார். பூமிக்கு ஆச்ரயம் ஆகாசமே. இங்கு ஆகாசம் என்பது பரமாத்வாவை. ஸர்வபூதங்களும் அவனிடத்திலே யிருந்தே உத்பந்நமாகின்றன. ப்ரளயகாலத்திலே அவனிடத்திலேயே லயமடைகின்றன. எல்லாவற்றையும்விட இவனே உத்கிருஷ்டன் இவனே பரமப்ராப்யம்.

அ-பே-ரங்—ஆகாசம் என்றது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கிறான் அல்லது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறான் என்னும் அர்த்தமுடையது ஆதலால் அது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே யல்லது பூதாகாசத்தைச் சொல்லாது. (௧)

𑌸 𑌏𑌷 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌸 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌸𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ||௨||

ஸம்-ர-பா—இவ்வுத்கீதத்தை உத்கிருஷ்டங்களெல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் ஆகாசமென்று சொல்லப்படுவதுமாகிய பரமாத்மாவாக உபாஸிக்கக்கடவன். ஸாமத்தின் கடைசியானகதி நாசமில்லாத அந்தப் பரமாத்மாவே ஆதலால் இப்பக்ஷத்தில் தோஷம் ஒன்றுக்கும் இடமில்லை. இவ்வாறு பரோவரீய ஸ்த்வகுண விசிஷ்டாகாசமாக உத்கீதத்தை உபாஸிக்கிறவன் இங்கு ஸர்வோத்கிருஷ்டனாய் ஜீவிப்பதோடு ஸர்வலோக போகங்களையும் அடைவன். (௨)

𑌤𑌂 𑌹𑍈𑌤𑌮𑌤𑌿𑌧𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌨𑌕 𑌉𑌦𑌰𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤 𑌏𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌹𑍈𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ||௩||

ஸம்-ர-பா—சுநகபுத்ரராகிய அதிதன்வா என்பவர் இவ்வுத்கீத விஜ்ஞானத்தை சிஷ்யராகிய உதரசாண்டில்யருக்குச் சொல்லி, உன் சந்ததியார்கள் எதுவரையில் இவ்வாறு பரோவரீயஸ்த்வகுண விசிஷ்டமாக உத்கீதத்தை உபாசனம் செய்கிறார்களோ, அதுவரையில் அவர்கள் ஸர்வோத்கிருஷ்டமாக ஜீவிப்பார்கள் என்றும் சொன்னார்.

அ-பே-ரங்—உதரசாண்டில்ய ரென்றதற்கு தொந்தியுடைய சாண்டில்யரென்று பொருள். (௩)

𑌤𑌥𑌾𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍋𑌵𑌰𑍀𑌯 𑌏𑌵 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 ||௪||

ஸ0-ரா-பா—பரலோகத்திலும் அவர்களுக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனம் கிடைக்குமென்றுஞ்சொன்னார். இவ்விதமான பலன் யாரோ சிலருக்கு மாத்திரமென்பதில்லை, பரோவரீயஸ்த்வகுணத்தோடு உத்கீதத்தை உபாஸிப்பவர் எவனானாலும் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஜீவனத்தைப்பெறுவன், லோகேலோக இதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌮𑌟𑌚𑍀𑌹𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵𑌾𑌟𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌜𑌾𑌯𑌯𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣 𑌇𑌭𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌕 𑌉𑌵𑌾𑌸 ॥௧॥

ஸ0-ரா—மற்றோர் விதமான உபாஸனத்தைவிதிக்கும்பொருட்டு உபாக்கியானம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது சக்ரனென்னும் ருஷியின் புத்ரரான உஷஸ்தியென்பவர் குருக்ஷேத்ரத்தில் வஸித்துவந்தார். அப்போது மடசீயினால் (சங்-இடிகள் விழுந்ததினால், ரங்-கல்மழையால்) துர்ப்பிக்ஷமுண்டாய் விடவேஸ்தனம் முதலிய பெண்ணுருவங்கள் வெளிப்படாத தன் பத்னியோடு எற்பட்டு யானைக்காரர்கள் வாஸம் செய்யு ஊருக்குவந்து பசியால்வருந்தி நடைதளர்ந்து; (சங்-ஒருவீட்டில், ரங்-எவ்விதமாயாவது பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் பிருஹ்மவித்யை நிஷ்டந்தமாகப் பெறலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே) உட்கார்ந்தார். (க)

𑌸 𑌹𑍇𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌷𑌾𑌨𑍍𑌖𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌿𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 । 𑌨𑍇𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌮 𑌇𑌮 𑌉𑌪𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌦𑍌 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑍈 𑌮𑍇 𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥௩॥ 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌤𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌾 𑌅𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌮𑌾𑌨𑌖𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌮 𑌉𑌦𑌪𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௪॥ 𑌸 𑌹 𑌖𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌞𑍍𑌜𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌆𑌜𑌹𑌾𑌰 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌦𑌧𑍌 ॥௫॥ 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌜𑌿𑌹𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌬𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌭𑍇𑌮𑌹𑌿 𑌲𑌭𑍇𑌮𑌹𑌿 𑌧𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌸𑍌 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌣𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥ 𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌪𑌤 𑌇𑌮 𑌏𑌵 𑌕𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌷𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌖𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 ॥

ஸ0-ரா—அவர் ஆஹாரத்துக்காக அலைந்தபோது யானைக்காரன் ஒருவன் கொள்ளுவேகவைத்து அதைக்கொட்டி கும்பலாய் சேர்த்து அதிலிருந்து எடுத்துத் தின்றுகொண்டிருக்கக்கண்டு அவன் அருகேசென்று தனக்குக் கொள்ளு கொஞ்சம் கொடுக்கும்படி கேட்டார். நான் தின்றமீதி இதில் போடப்பட்டிருக்கிறது. இதுவல்லது வேறில்லையே யென்ன செய்வதென்றவன் சொன்னான். (2) இதிலேயே கொஞ்சம் கொடு என்று உஷஸ்தி கேட்டார். அவன் கொடுத்தான். ருஷி அதை வாங்கிக் கொஞ்சம் புசித்தார். அவன் தன் சமீபத்திலிருந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துப் பருகும்படி சொன்னான். அது எச்சில் ஆயிற்றே என்று ருஷி சொன்னார். 'இகொள்ளு எச்சலல்லவோ வென்று அவன் கேட்டான். இதை நான் புஜியாமல் போனால் பிராணன் போய் விடுமாகையால் புசித்தேன், ப்ராணன் போகும்தருணத்தில் நியமம் பார்க்க வேண்டியதில்லை. தீர்த்தம்பருகாததினால் ப்ராணன் போகாதாகையால் இதுகாமசாரம். இதற்கு நியமமுண்டென்று உஷஸ்தி சொன்னார். (ச) அவர்தான் புசித்து மிகுந்த கொள்ளை பத்னியிடம் கொடுத்தார். இதற்குள்ளாக அவள் பிக்ஷையெடுத்துப் புசித்துப் பசியாறியிருந்தாள். ஆனாலும் பர்த்தாவின் ஆக்கினையை பரிபாலனம் செய்ய வேண்டியது ஸ்த்ரீகளின் கடமையாகையால் அதை அவமரியாதை செய்யாமல் வாங்கி முடிந்து வைத்துக் கொண்டாள். (ரு) மறுநாள் காலையில் உஷஸ்தியானவர் படுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கும் போதே' இன்றுக் ஏதாவது கிடைத்தால் அதைப்புசித்துக் கொஞ்சம் திடம் கொண்டுநடக்கலாம். ஸமீபத்தில் ஓர் அரசன் யாகம் செய்கிறான் அங்கே போகலாம அவ்வரசன் எல்லாருத்விக்குகர்மங்களையும்பண்ணி

வைக்கும்படி என்னை வேண்டிக் கொள்ளுவான். அதனால் தனம் கிடைக்கும் அதைக் கொண்டு சுகமாய் வாழலாம்' என்று பத்னிகாதுச்சுக் கேட்கும்படி சொன்னார். (௬)
இதைக் கேட்ட அவரது பத்னி! தாம் நேற்றுக் கொடுத்த கொள்ளு இதோ இருக்கிறதென்று கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அது ஆனைக்காரன் புசித்த மீதி தான் புசித்த மீதி, முதல் நாளையது, அப்படியிருந்தும் ப்ராணன் போகும் சமயமாயிருந்ததினாலே அவைகளைப்புசித்து நடந்து சென்று யாகசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார் (௭)

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍄𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾 𑌨𑍁𑌪𑍋𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶
𑌸𑌹𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥ ௮ ॥

ஸ-ரா—அங்கேஸ் தோத்ரம் செய்யும் பொருட்டு அதற்குரிய ஸ்தானத்திலிருந்த உத்காதாதாப்ரஸ்தோதா ப்ரதிஹர்த்தா இவர்களின் ஸமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து உஷஸ்தி ப்ரஸ்தோதாவைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (௮)

𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑌾𑌂𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌤𑍇𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௯ ॥

ஸ-பா—ப்ரஸ்தோதாவே இப்போது நீப்ரஸ்தாவம் செய்யும் தேவதையை அறிந்து கொள்ளாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்வாயாகில் உன் தலையறுந்து கீழே விழும்.

அ-பே-சங்—ப்ரஸ்தாவபக்தி இன்னதென்று அறியாத நீ பிரம்ஹஜ்ஞானியான என்முன்னே காரியம் செய்யத்தகாது என்பது ருஷியின் தாத்பர்யம். கீழே இரண்டு கதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே பிரம்ஹஜ்ஞானமில்லாதவனும் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலா மென்று ஏற்படுகிறதாகையால், பிரம்ஹஜ்ஞானியின் ஸமீபத்தில் அவன் அனுமதியில்லாது செய்யலாகாதென்பது இங்கே ஏற்படுகிறது.

அ-பே-ரங்—ப்ரஸ்தாவ பக்தியில் எந்த தேவதையை உபாசிக்க வேண்டுமோ அதையறியாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன் தலைவெடிக்கும்.

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑌾
𑌂𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌤𑍇𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧௦ ॥

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌰𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿
𑌹𑌾𑌰𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑌾𑌂𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌤𑍇𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿
𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿𑌤𑍇𑌹𑌸𑌮𑌾𑌰𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑌾𑌸𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇 ॥ ௧௧ ॥

ஸ-ரா—உத்காதாப்ரதிஹர்த்தா இவர்களை நோக்கியும் உஷஸ்தி அப்படியே சொன்னார். அவர்கள் பயந்து ஒன்று செய்யாமல் நின்று விட்டார்கள். இதை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதினால் வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை.

அ-பே-ரங்—இந்தகண்டத்திலும் மேல் கண்டத்திலுமாக உத்கீத பத்திப்ரஸ்தாவபக்தி, ப்ரதிஹாரபக்தி யென்று மூன்று பக்தி விஷயமான உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥𑌹𑍈𑌨𑌂𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌉𑌵𑌾𑌚𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌂𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌿𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿𑌉
𑌷𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌚𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌇𑌤𑌿𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௧௧ ॥

ஸ-ரா-பா—பிறகுயஜமானனானராஜா இவர் ஸமீபத்தில் வந்து தாம் இன்னாரென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்! என்று சொன்னார். நான் சக்ரருஷியின் புத்ரன், உஷஸ்தி, நீகேட்டிருப்பாயல்லவா, என்றுருஷிசொன்னார். (௧)

𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌭𑌿𑌃𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪
𑌰𑍍𑌯𑍈𑌷𑌿𑌷𑌂𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌵𑌾 𑌅𑌹𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑍃𑌷𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌭𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌯𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌤𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌹 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 ॥௩॥

ஸ0-ரா-தாத்—ஆம், நான் பலவாறு கேட்டிருக்கிறேன். எல்லாருத்விக்குகர்மங்களையும் நடத்தும்படியான் தம்மை வரிப்பதாகவே நினைத்திருந்தேன் தம்மைத் தேடினேன், தமதிருப்பிடம்தெரியாமையால் இதரர்களைவரித்துக் கொள்ளும்படியாயிற்று. (உ) ஆனாலும் அந்தருத்விக் கர்மங்களை யெல்லாம் செய்யும் பொருட்டு தம்மையேயான் இப்போது வரிக்கிறேன் என்று ராஜா சொன்னான். அப்படியே யாகலாம். ஆனால் நீமுன்னம் இவர்களை வரித்து விட்டதினால் இவர்களுக்கே நான் உபதேசம் செய்து அவரவர் காரியங்களைச் செய்யும்படி அனுமதி கொடுக்கிறேன். இவர்களுக்கு நீகொடுக்கும் தக்ஷிணையளவு எனக்கும் கொடுக்கவேணுமென்று ருஷி சொன்னார். யஜமானன் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டான்.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ0-ரா—பின்பு ப்ரஸ்தோதாவிநயத்துடன் உஷஸ்தி கிட்டவந்து, ப்ரஸ்தாவபக்திக்கு விஷயமான தேவதையை யறியாமல் ப்ரஸ்தாவம்செய்தால் தலைவெடித்துவிழும்' என்று சொல்லிற்றே. அது எந்த தேவதையென்று கேட்டார்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌜𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ராணனே அந்ததேவதை, எல்லாபூதங்களும் பிராணனிடத்தில் லயமடைகின்றன. பிராணனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன அதை அறியாமல் நீ ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன்தலை விழுந்துவிடு மென்று சொன்னேன் நீ என்வார்த்தையை லக்ஷியம்பண்ணாமல் நீ இருந்தால் தலைவிழுந்தேயிருக்கும். இப்போது விநயத்துடன் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டது யுக்தமானதென்று உஷஸ்திசொன்னார்.

உ-பே-ரங்—இங்கு ப்ராணனென்றது ஸகலஜகதுத்பத்தி லயகாரணமான பரப்பிரம்மத்தையே; எல்லோரையும் ப்ராணனோடேயிருக்கும்படிசெய்வது, (ஜீவிக்கும்படிசெய்வது) என்பதுபொருள். பரமாத்மாவை ப்ரஸ்தாவபக்தியில் அத்யாயம் செய்து உபாஸிக்கவேண்டும். (௫)

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍋𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦𑍋𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌵𑍋𑌚𑌤𑍍𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸ0-ரா-பா—ப்ரஸ்தோதா கேட்டதுபோலே உத்காதாவந்துகேட்டார். பிறகு.

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌦𑌗𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿 ॥௭॥

ஸ0-ரா-பா—உயர இருப்பவனாகிய ஆதித்யனையே யெல்லாரும் ஸ்துதிப்பதால் அவனே உத்கீதத்திற்கு தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரஸ்தாவம் ப்ரா

ணன் இரண்டு இடத்திலும் முதலில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். உத்கீதம் உச்சை: (உயர) இருக்கிற சூர்யன் இரண்டுக்கும் உத் இருப்பதால் ஸாம்யம்.

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள் போலவே வந்து கேட்டார். (எ)

அத² ஹைனம் ப்ரதிஹர்தோபஸஸாத³ ப்ரதிஹர்தர்யா தே³வதா ப்ரதிஹாரமன்வாயத்தா தாம் சேத³வித்³வான் ப்ரதிஹரிஷ்யஸி மூர்தா⁴ தே விபதிஷ்யதீதி மா ப⁴க³வானவோசத் கதமா ஸா தே³வதேதி ||அ||

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹர்தா, பரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள்போலவே வந்து கேட்டார்.

அன்னமிதி ஹோவாச ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூ⁴தான்யன்னமேவ ப்ரதிஹரமாணானி ஜீவந்தி ஸைஷா தே³வதா ப்ரதிஹாரமன்வாயத்தா தாம் சேத³வித்³வான் ப்ரத்யஹரிஷ்யோ மூர்தா⁴ தே வ்யபதிஷ்யத்ததோ²க்தஸ்ய மயேதி ததோ²க்தஸ்ய மயேதி ||கூ||

ஸ0-ரா-பா—எல்லாப்ராணிகளும் அன்னத்தைபுஜித்தே ஜீவிப்பதால் அன்னமேப்ரதிஹார தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரதிஹாரம், ப்ரதிஹாரம் செய்யப்படும் (புஜிக்கப்படும்) அன்னம்) இவைகளில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம். மற்றவை முன்போல, இதனால் ப்ரஸ்தாப பக்தியில் ப்ராணபுத்தியும் உத்கீதபக்தியில் ஆதித்யபுத்தியும் ப்ரதிஹாரபக்தியில் அன்னதேவதா புத்தியும் செய்து உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ததோக்தஸ்யமயேதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

த்³வாத³ஶ: க²ண்ட:.

அதா²த: ஶௌவ உத்³கீ³த²ஸ்தத்³த⁴ ப³கோ தா³ல்ப்⁴யோ க்³லாவோ வா மைத்ரேய: ஸ்வாத்⁴யாயமுத்³வவ்ராஜ ||க||

ஸ0-ரா-பா—கீழ்கண்டத்தில் அன்னம் அகப்படாமல் கஷ்டப்பட்டவரின் கதை சொல்லப்பட்டது. இதில்அன்னம் அகப்படும்பொருட்டு நாய்கள் உத்கீதோபாஸனம் செய்ததை சொல்லப்படுகிறது.

தல்பருஷியின் புத்ரரும் மித்ரையின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவரும் பகர்கலாவர் என்னும் இரண்டுபேர் உடையவருமான ஒருருஷி வேதாத்யயனம் செய்யும்பொருட்டு ஊரைவிட்டேகாந்தமான ஒரிடத்திற்குப்போனார்.

தஸ்மை ஶ்வா ஶ்வேத: ப்ராது³ர்ப³பூ⁴வ தமன்யே ஶ்வான உபஸமேத்யோசுரன்னம் நோ ப⁴க³வானாகா³யத்வஶனாயாம வா இதி ||உ||

ஸ0-ரா-பா—இவரது அத்யயனத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த ஒருதேவதை அல்லது ஒருருஷி வெளுப்புநாயாக உருவம்கொண்டு இவர்முன்னேவர அதைச்சூழ்ந்து பல நாய்கள் வந்து எங்களுக்குப் பசியாயிருப்பதால் தாம் கானம்செய்து எங்களுக் எங்களுக்கு அன்னம் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேணும் என்றுகேட்டன அதைக்கேட்டதுகள். (உ)

தான் ஹோவாசேஹைவ மா ப்ராதருபஸமீயாதேதி தத்³த⁴ ப³கோ தா³ல்ப்⁴யோ க்³லாவோ வா மைத்ரேய: ப்ரதிபாலயாஞ்சகார ||ங||

ஸ0-ரா-பா—நாளைக்குக் காலையில் நீங்கள் இங்கே என்னிடம்வாருங்கள் என்று வெள்ளைநாய் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டருஷி அந்த சமயத்திற்குச் சரியாய் அங்கே போய் காத்துக்கொண்டிருந்தார். (ங)

அ-பே-ஸ0 — உத்கானம் காலவேளையில் செய்யவேண்டிய தாகையால் காலையில் வரும்படி சொல்லப்பட்டது. (௩)

𑌤𑍇 𑌹 𑌯𑌥𑍈𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌪𑌵𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌾𑌸𑌸𑍃𑌪𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌃 ॥௪॥

ஸ0-ர-பா — யாகங்களில் பஹிஷ் பவமான ஸ்தோத்ரம்செய்யும் உத்காதாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பதுபோல ஒன்றுக்கொன்று வாயினால் வாலைக்கவ்விக்கொண்டு சுற்றிவந்து உட்கார்ந்து ஹிங்காரம் செய்தன. (௪)

𑌓௩𑌮𑌦𑌾௩𑌮𑍋௩𑌪𑌿𑌬𑌾௩𑌮𑍋௩ 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾௨𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌹𑌾௨ 𑌹𑌰𑌦𑌨𑍍𑌨𑌪𑌤𑍇௩𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌹𑌾௨𑌹𑌰𑌾௨𑌹𑌰𑍋௩𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ0-ர-பா — அவைகள் செய்த ஹிங்காரம் இதில் சொல்லப்படுகிறது.

நாங்கள் புசிக்கவேண்டும் தீர்த்தம் அருந்தவேண்டும், தேவன் வருணன் பிரஜாபதி ஸவிதா என்று சொல்லப்படும் சூர்யன் எங்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கடவன். அன்னத்துக்கு அதிபதியான சூர்யனே! நீ எங்களுக்கு அன்னத்தைக்கொடுப்பாயாக.

அ-பே-ஸ0 — ப்ரகாசிப்பதால் தேவன். மழைக்குக் காரணமாதலால் வருணன். ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதால் பிரஜாபதி - எல்லாவற்றிற்கும் உத்பாதகனாதலால் ஸவிதா. ஆஹர என்று மறுபடி சொன்னது ஆதரவினால்.

அ-பே-ரங் — எல்லோராலும் வரிக்கப்படுவதால் வருணன். ஆஹர என்பதை மறுபடி சொன்னது ப்ரார்த்தனையாகையால். இவ்விதமாய அந்த நாய்கள் கானம் செய்தன. அன்னபதே என்னும் மந்திரத்தைக்கொண்டு உத்கீதத்தை ஆதித்யனாக உபாஸித்தால் அன்னம் கிடைக்குமென்று இதனால் ஏற்படுகிறது. (௫)

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌹𑌾𑌉𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌹𑌾𑌇𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌅𑌥𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌹𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑌾𑌰𑌃 ॥௧॥

ஸ0-ர-பா — ஸாமாவயவமான ஸ்தோபாக்ஷரவிஷயமான சில உபாசனங்கள் இங்கே ஒருங்கே சொல்லப்படுகிறன.

ரதந்தரசாமத்தில் வரும்ஹாஉ என்னும்ஸ்தோபாக்ஷரத்தை இந்தலோகமாகவும் வாமதேவ்யஸாமத்தில் வரும் ஹாஇ என்பதை வாயுவாகவும், அத என்பதை சந்த்ரனாகவும் இஹ என்பதை ஆத்மாவாகவும் ஆக்னேய ஸாமத்தில்வரும் ஈகாரங்களை அக்னியாகவும். (௧)

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌊𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌵 𑌏𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌔𑌹𑍋𑌇𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍 ॥௨॥

ஸ0-ர — ஆதித்யதைவத்யமான ஸாமத்தில்வரும் ஊகாரத்தை சூர்யனாகவும், ஏகாரத்தை நிஹவமாகவும் ஔஹோஇ என்பதை விச்வேதேவர்களாகவும் ஹிங்காரத்தை ப்ருஹ்மாவாகவும் ஸ்வரனென்னும் ஸ்தோபத்தை ப்ராணனாகவும் யா என்பதை அன்னமாகவும் வாக என்பதை அன்னம் அல்லது விராட்புருஷனாகவும் உபாசிக்க வேண்டும். (௨)

𑌅𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌭𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑍋 𑌹𑍁𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 ॥௩॥

ஸ0-ர-பா — கீழ்பன்னிரண்டு ஸ்தோபாக்ஷரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவைகளைப்போல ஹூம் பதின் மூன்றாவது ஸ்தோபாக்ஷரம் ஒன்று உண்டு. அது ஸ்பஷ்டமாய் நிர்வசனம் செய்யப்படாதது. அதனால் ஸந்தேஹமாயே யிருப்பது. அதை ஸஞ்சரமாக உபாசிக்கவேண்டும்.

கீழ்சொன்ன எல்லாஸ்தோபாக்ஷரங்களிலும் முறையேபூலோகம்முதலியபுத்தி செய்து உபாசிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லப்பட்டதாயிற்று. (௫)

𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌦𑍋𑌹𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌦𑍋𑌹𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋
𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌿

ஸ०-ரா-பா—இவ்வுபாஸனத்தின் பலம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்சொன்ன ஸ்தோபாக்ஷரங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் அன்னம் ஜீரணசக்தி ஸ்வாதீனேச்சாரணை சக்திமுதலிய பலன்களை அடைவன். உபநிஷதம் வேதஎன்று மறுபடிசொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)

ஸ०—இதிஎன்றது ஸாமாவயவங்களின் உபாஸனம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

மத்வ—உந்நதஸ்தானத்திலிருப்பதாலும் கானம்செய்யப்படுவதாலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்தானமாதலாலும் உத்கிருஷ்டரான விஷ்ணுவே இங்குஉத்கீதமாகச் சொல்லப்படுகிறார்.

எல்லாவற்றிலும் வாயுவேச்ரேஷ்டமானது. பகவான்தவிர அதற்குமேல்பட்ட வாயுவை உபாசித்தால் பகவானை உபாசித்ததாகும். பர்வதினத்தில் சோமோத்கீதத் விஷ்ணுவை உபாசனம் செய்தால் அவர் எல்லாபலனையும் கொடுப்பர். ஓமதாமஎன்றும் மந்த்ரம் வாயுவினால் சொல்லப்பட்டது. வாயுவிடத்திலுள்ள விஷ்ணுவை இதனால் உபாசித்து தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களை அடைந்தார்கள்.

முதல் ப்ரபாடகம் முற்றும்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌧𑍍𑌵𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌖𑌲𑍁 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌤𑌦𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 ॥௧॥

ஸ०-ரா-பா—கீழ்ஸாமைக தேசவிஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. இனிபூர்ணஸாம விஷயமான உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. ஸாமம் ஐந்து அல்லது எழுவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூர்ணமானஸாமம் உத்தமமானகையால் அது உபாசிக்கத்தக்கது. நல்லகாரியங்களை ஸாமமென்றும் கெட்டகாரியங்களை அஸாமமென்றும் சொல்லுகிறது வழக்கமாயிருக்கிறது. (௧)

𑌤𑌦𑍁𑌤𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥௨॥

ஸ०-ரா-பா—அரசனிடத்தில் எதிரிவந்தால் அவன் அடைந்தபலனைப் பார்த்துக்கொண்டு, நல்லபலனாயிருந்தால் ஸாமத்தால் வந்தான் என்றும் கெட்டபலனாயிருந்தால் அஸாமத்தால் (ஸாமமில்லாமல்) வந்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (3) மேலும் நல்லகாரியம் செய்யப்படும்போது, ஸந்தோஷம். நமக்குஸாமமாயிற்றென்று ஸந்தோஷமாயும், கெட்டகாரியம் செய்யப்படும்போது அஸாமமானது என்றும் துக்கமாயும் சொல்லுகிறார்கள்.

𑌅𑌥𑍋𑌤𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌮 𑌨𑍋 𑌬𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌬𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌰𑌸𑌾𑌮 𑌨𑍋 𑌬𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌬𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥௩॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌮𑍇𑌯𑍁𑌃 ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ஸமஸ்தமான ஸாமமானது ஸாதுவென்று உபாஸிப்பவனைச் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத சத்கர்மங்கள் தானேவந்தடையும், யோக்கியங்களாகவும் ஆகும். (௪)

அர்த்தபேதம். அப்யாசஃ என்றதற்கு சீக்கிரமென்று அர்த்தம். சுருதப்ரகாசிகாசாரியர்மற்றோரிடத்தில் இப்பதத்திற்கு வருகிறவையென்று பொருள்கூறியிருப்பதால் இங்கும் அதேபொருளாய் நாம் தேடிப் போகவேண்டிய தர்மங்கள் தானேவருமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரம் ப்ரஸ்தாவம் உத்கீதம் ப்ரதிஹாரம் நிதனம் என்று சாமம் ஐந்துவிதம், அதுகளில் முதலாகையால் ஹிங்காரத்தை பூமியாகவும் அக்னியில் காரியங்களை ஆரம்பிப்பதால் ப்ரஸ்தாபத்தை அக்னியாகவும், ஆகாசம் ககனமென்று சொல்லப்படுவதாலும் உத்கீதத்தில் ககாரம் இருப்பதாலும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் எல்லோருக்கும் எதிரே (ப்ரதிமூலமாக இருப்பவனாகையாலே ப்ரதிஹாரத்தை ஸூர்யனாகவும் இங்கிருந்து போனவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் நிதானம் செய்யப்படுவதால் (நிறுத்தப்படுவதால்) நிதனத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும் உபாசிக்கக்கடவன், ஸாமங்கத்திலும் ஊர்த்வமுறையில் லோகமாக செய்யவேண்டிய கிரமம். (௧)

𑌅𑌥𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௨॥

ஸ0-ரா—திருப்பமுறையால் பார்க்கும்போது முதலானதால் ஹிங்காரத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், சூர்யன் உதயமானபின்பே கர்மங்களை ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ப்ரஸ்தாவத்தை சூர்யனாகவும் உத்கீதத்தை ஆகாசமாகவும் (முன்புபோலவே) இங்கும் அங்கும் ப்ரதிஹரணம் செய்வதால் (கொண்டுபோவதால்) ப்ரதிஹாரத்தை அக்கினியாகவும் இங்கே மரிப்பதால் நிதானத்தை பூமியாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். (௨)

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

ஸ0-ரா—இவ்வாறு ஐந்துவிதமாக ஸாமத்தை அறிந்து உபாசனம் செய்பவனுக்கு கதி ஆகதி இரண்டுடன்கூடிய லோகங்களெல்லாம் இவன் அபேக்ஷித்த இஷ்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும்.

அ-பே-ஸ0—ஊர்த்வமாயும் ஆவ்ருத்தமாயுமுள்ள எல்லாலோகங்களும் போக்கியமாகும்.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌪𑍁𑌰𑍋𑌵𑌾𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌹 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—முதலாகையால் கீழ்காற்றை ஹிங்கமாகவும் வர்ஷாகாலத்தில் மேகம் சேர்ந்தால் மழைக்கு (ப்ரஸ்தாபம்) ஆரம்பமென்று ப்ரசித்தமாகையால் ப்ரஸ்தாபத்தை மேகோத்பத்தியாகவும் உத்தமமாகையால் உத்கீதத்தை வர்ஷம் (மழை) ஆகவும், மிரதிஹிருதம் (இறைந்திருப்பது) ஆகையால் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னல் இடி இவைகளாகவும் கடைசியாகையால நிதனஸிரமத்தை மழையின் முடிவாகவும் இப்படி ஐந்துவிதமான சாமத்தையும் விருஷ்டியாக உபாசனம் செய்கிறவன் இதுசிக்கும்போது மழைபெய்யும் இஷ்டமானபோது அவன் மழைபெய்யும்படி செய்யவும் ஸமர்த்தன். (க-௨)

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑍇 𑌸 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥ 𑌨 𑌹𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌸𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇.

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை மேகங்கள் சேர்ந்து ஸஞ்சரிப்பதாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை மழையாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மேற்கு மழையாகவும் நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் இப்படி ஐந்து சாமங்களையும் ஜலமாக அறிந்து உபாசிக்கிறவன் ஜலத்தில் மரணமடையமாட்டான். ஜலஸம்ருத்தனாகவும் ஆவன்.

அ-பே-சங்—இவன் வேண்டாதபோது ஜலத்தில் மரிக்கமாட்டான். கங்காதி தீர்த்தங்களில் மரணம் கோரப்படுவதல்லவா. (க-௨)

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌋𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑌃 𑌶𑌰𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌹𑍇𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑌵 𑌋𑌤𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍃𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்தாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தமாகவும் இப்படி ருதுக்களாக உபாசனம் செய்பவனுக்கு ருதுக்கள் போகங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் அவன் அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய போகங்கள் அடைந்து ஸந்தோஷிக்கவும் பெறுவன். (க-௨)

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾𑌜𑌾 𑌹𑌿𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌵𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍋 𑌗𑌾𑌵 𑌉𑌦𑍍𑌗𑍀𑌥𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌪𑌶𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌶𑍁𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும் உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரையாகவும், நிதனத்தைப் புருஷனாகவும் இப்படிப் பசுக்களாக ஸாமத்தை உபாசிப்பவனுக்குப் பசுக்கள் ஸகல போகங்களையும் கொடுக்கும். இவன் பசுபோக ஸம்ருத்தனாகவும் ஆவன். (க-௨)

ஸப்தம: கண்ட:

ப்ராணேஷு பஞ்சவிதம் பரோவரீயஸ்ஸாமோபாஸீத ப்ராணோ ஹிங்காரோ வாக்ப்ரஸ்தாவஶ்சக்ஷுருத்கீத: ஶ்ரோத்ரம் ப்ரதிஹாரோ மநோ நிதநம் பரோவரீயாம்ஸி வா ஏதாநி ||க|| பரோவரீயோ ஹாஸ்ய பவதி பரோவரீயஸோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏததேவம் வித்வாந்ப்ராணேஷு பஞ்சவிதம் பரோவரீய: ஸாமோபாஸ்த இதி து பஞ்சவிதஸ்ய ||உ||

ஸா-ர-பா—ஹிங்காரத்தை ப்ராணனாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தைக் கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை மனஸ்ஸாகவும் இப்படி ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ஐந்து ஸாமங்களையும் ஸர்வச்ரேஷ்டங்களான ப்ராணன் முதலியதாக உபாஸிப்பவன் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ஜீவிப்பதோடு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான லோகங்களையும் அடைபவன். இதுவரையில் ஐந்துவிதமான ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்பட்டது. (க-உ)

அஷ்டம: கண்ட:

அத ஸப்தவிதஸ்ய வாசி ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத யத்கிஞ்ச வாசோ ஹுமிதி ஸ ஹிங்காரோ யத்ப்ரேதி ஸ ப்ரஸ்தாவோ யதேதி ஸ ஆதி: ||க|| யதுதிதி ஸ உத்கீதோ யத்ப்ரதீதி ஸ ப்ரதிஹாரோ யதுபேதி ஸ உபத்ரவோ யந்நீதி தந்நிதநம் ||உ|| துக்தேऽஸ்மை வாக்தோஹம் யோ வாசோ தோஹோऽந்நவாநந்நாதோ பவதி ய ஏததேவம் வித்வாந்வாசி ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸ்தே.

ஸா-ர-பா—ஸாமமானது ஹிங்காரம், ப்ரஸ்தாவம், ஓங்காரம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம் என்று ஏழுவகைப்படும். அதில் ஹிங்காரத்தை (சங்-ஹுங்காரமாகவும், ரங்-ஹிங்காரமாகவும்) ப்ரஸ்தாவத்தை ஸகல பரமான என்னும் சப்தமாகவும், உத்கீதத்தின் முதல் அவயவமான ஓங்காரத்தை (சங்-ஆ-என்கிற, ரங்-ஆ-என்கிற) சப்தமாகவும் (க) உத்கீதத்தை உத் என்னும் சப்தமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ப்ரதி என்னும் சப்தமாகவும் உபத்ரவத்தை உப என்னும் சப்தமாகவும் நிதனத்தை நி என்னும் சப்தமாகவும் (உ) இப்படி ஏழுவிதமான சாமங்களையும் வாக்காக உபாசிப்பவனுக்கு அந்த வாக்கு வாக்கினால் ஸாதிக்கத்தக்க பலன்களையெல்லாம் கொடுக்கும். அவன் அன்னம் ஜீரணசக்தி இவைகளை உடையவனாகிறான். சங்-ஹுமிதி. ரங்-ஹிமிதி என்று பாடரூபம். (௩)

நவம: கண்ட:

அத கல்வமுமாதித்யம் ஸப்தவிதம் ஸாமோபாஸீத ஸர்வதா ஸமஸ்தேந ஸாம மாம் ப்ரதி மாம் ப்ரதீதி ஸர்வேண ஸமஸ்தேந ஸாம ||க||

ஸா-ர-பா—எப்போதும் ஏகரூபனாயிருப்பதாலும் ஒருவருக்கெதிராக இருப்பது மற்றொருவருக்குப் பின்பாக இருப்பதென்றில்லாமல் எல்லாருக்கும் எதிராகவே இருப்பதாலும் ஸூர்யன் ஸமனானவன். இவ்வேழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கக்கடவன். (க)

தஸ்மிந்நிமாநி ஸர்வாணி பூதாந்யந்வாயத்தாநீதி வித்யாத்தஸ்ய யத்புரோதயாத்ஸ ஹிங்காரஸ்ததஸ்ய பஶவோऽந்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஹிம் குர்வந்தி ஹிங்காரபாஜிநோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ந: ||உ||

ஸ0-ரா-பா—அந்த ஸூர்யனை எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ப்ராணாதாரமாக உபாஸிக்கவேண்டும். ஹிங்காரத்தை உதயமாவதற்கு முன்பு சூரியனது ரூபமாக உபாஸிப்பது. அது பசுக்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது ஆதலால்தான் அவைகள் ஹிம் என்று சப்திக்கின்றன. (௨)

அத யத் ப்ரதமோதிதே ஸ ப்ரஸ்தாவஸ்தத³ஸ்ய மனுஷ்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரஸ்துதிகாமா: ப்ரஶம்ஸாகாமா: ப்ரஸ்தாவபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௩||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரஸ்தாவஸாமத்தை முதல் முதலாக உதயமாகும் சூர்யனாக உபாஸிக்கக்கடவன் அது மனுஷ்யர்களால் உபஜீவிக்கப்படுவது. அதனால்தான் மனிதர்கள் ப்ரசம்ஸையை ஆசைப்படுகிறார்கள். (௩)

அத யத் ஸங்க³வவேலாயாம் ஸ ஆதி³ஸ்தத³ஸ்ய வயாம்ஸ்யன்வாயத்தானி தஸ்மாத்தான்யந்தரிக்ஷே஽நாரம்ப³ணான்யாதா³யாத்மானம் பரிபதந்த்யாதி³பா⁴ஜீனி ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௪||

ஸ0-ரா-பா—ஓங்காரத்தை ஸங்கவகாலத்திய சூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது பக்ஷிகளுக்கு பஜிஸ்யம் அதனால்தான் பக்ஷிகள் வேறுதரவில்லாமல் தங்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறக்கின்றன. (௪)

அத யத் ஸம்ப்ரதி மத்⁴யந்தி³னே ஸ உத்³கீ³தஸ்தத³ஸ்ய தே³வா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ஸத்தமா: ப்ராஜாபத்யானாமுத்³கீ³த²பா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௫||

ஸ0-ரா-பா—உத்கீதத்தை மத்தியந்தின ஸூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது தேவதைகளுக்கு வஜிஸ்வியம் அதனால்தான் தேவதைகள் ப்ரம்மஸ்ருஷ்டியில் உத்கிருஷ்டர்கள் உத்கீதம் சத்தம் இச்சப்தங்களில் தகாரம் இருப்பதால் இப்படி சொல்லப்பட்டது. (௫)

அத யதூ³ர்த்⁴வம் மத்⁴யந்தி³னாத் ப்ராக³பராஹ்ணாத் ஸ ப்ரதிஹாரஸ்தத³ஸ்ய க³ர்பா⁴ அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே ப்ரதிஹ்ருதா நாவபத்³யந்தே ப்ரதிஹாரபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௬||

ஸ0-ரா-பா—ப்ரதிஹாரத்தை மத்தியான்னத்திற்குமேல் அபரான்ஹம் வரையிலுள்ள சூர்யனாக உபாஸிப்பது. அது கர்ப்பங்களுக்காதாரம் அதனால்தான் வயிற்றிருந்தும் அவை கீழே விழாமலிருக்கின்றன. (௬)

அத யதூ³ர்த்⁴வமபராஹ்ணாத் ப்ராக³ஸ்தமயாத் ஸ உபத்³ரவஸ்தத³ஸ்யாரண்யா அன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தே புருஷம் த்³ருஷ்ட்வா கக்ஷம் ஶ்வப்⁴ரமித்யுபத்³ரவந்த்யுபத்³ரவபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன: ||௭||

ஸ0-ரா-பா—உபத்ரவத்தை அபராஹ்னம் முதல் ஸாயங்காலம் வரையிலுள்ள சூர்யனாக உபாஸிப்பது. காட்டிலுள்ள மிருகங்கள் இதை உபஜீவிக்கின்றன. ஆகையால் அவைகள் மனிதனைக்கண்டவுடன் காட்டிலும் குகையிலும் புகுந்து ஒளிந்துக்கொள்ளுகின்றன. (௭)

அத யத் ப்ரத²மாஸ்தமிதே தன்னித⁴னம் தத³ஸ்ய பிதரோ஽ன்வாயத்தாஸ்தஸ்மாத்தான்னித³த⁴தி நித⁴னபா⁴ஜினோ ஹ்யேதஸ்ய ஸாம்ன ஏவம் க²ல்வமுமாதி³த்யம் ஸப்தவித⁴ம் ஸாமோபாஸ்தே ||௮||

ஶம்-ரா-பா—நிதனஸாமத்தை அஸ்தமனத்துக்கு முன் உள்ள சூர்யனாக உபாசிப்பது. இவன் பித்ருதேவதைகளுக்காதாரம் அதற்காகவே ச்ராத்தங்களில் பித்ருதேவதைகளை தர்ப்பத்தில் ஆவாஹனம் செய்வது அல்லது பிண்டங்களை தர்ப்பத்தில் வைப்பது. இவ்வாறு ஏழுவித ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கக்கடவன்.

அ-பி-சங்—அவ்வாறு உபாசிப்பவன் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தை அடைவன்.

த³ஶம: க²ண்ட³:

அத² க²ல்வாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவித⁴ம் ஸாமோபாஸீத ஹிங்கார இதி த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஸ்தாவ இதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥௧॥

ஶம்-ரா-பா—ஏழுவிதமான ஸாமங்களையும் ஸூர்யனாக உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட பின்பு ஸூர்யனைத் தாண்டிப் போகும்பொருட்டு வேறுவிதமான உபாஸநம் சொல்லப்படுகிறது. இரவும் பகலுமான காலத்தைச்செய்து அதனால் ஜகத்தை முடிப்பதினால் ஸூர்யன் ம்ருத்யுவென்று சொல்லப்படுகின்றான். ஏழுவித ஸாமங்களும் தமக்குத்தாம் ஸமமாயிருப்பன். (சங-பரமாத்மாவிற்கு ஸமானமானவை.) இந்த ஸாமங்கள் இருபத்திரண்டு அக்ஷரமானவை. ஸூர்யன் இருபத்தொன்றாதலால் ஸாமம் ஸூர்யனை ஜயிக்கத்தக்கது. ஹிங்காரம் என்பதும் பிரஸ்தாவம் என்பதும் மும்மூன்றெழுத்தாதலின் அவை ஒன்றுக்கொன்று ஸமமானவை. ()

ஆதி³ரிதி த்³வ்யக்ஷரம் ப்ரதிஹார இதி சதுரக்ஷரம் தத இஹைகம் தத்ஸமம் ॥௨॥
உத்³கீ³த² இதி த்ர்யக்ஷரமுபத்³ரவ இதி சதுரக்ஷரம் த்ரிபி⁴ஸ்த்ரிபி⁴: ஸமம் ப⁴வத்யக்ஷரமதிஶிஷ்யதே த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமம் ॥௩॥ நித⁴னமிதி த்ர்யக்ஷரம் தத்ஸமமேவ ப⁴வதி தானி ஹ வா ஏதானி த்³வாவிம்ஶதிரக்ஷராணி ॥௪॥

ஶம்-ரா-பா—ஆதி என்பது இரண்டெழுத்து. பிரதிஹாரம் என்பது நாலெழுத்து இதிலிருந்து ஒரு எழுத்தை எடுத்து அதில் சேர்த்தால் இரண்டும் சமானமாய் விடுகின்றன. (உ)

ஶம்-ரா-பா—உத்கீதமென்பது மூன்றெழுத்து உபத்திரவமென்பது நாலெழுத்து இதில் ஒரு எழுத்து அதிகம், அதை எடுத்துவிட்டால் அவை ஸமமாய்விடுகிறன.

ஶம்-ரா-பா—நிதனமென்பது மூன்றெழுத்தாதலின் அது சமமாகவேயிருக்கின்றது. இப்படி இவ்வேழுஸாமங்களும்சேர்ந்து இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாகின்றன.

ஏகவிம்ஶத்யாதி³த்யமாப்னோத்யேகவிம்ஶோ வா இதோ(அ)ஸாவாதி³த்யோ த்³வாவிம்ஶேன பரமாதி³த்யாஜ்ஜயதி தன்னாகம் தத்³விஶோகம் ॥௫॥

ஶம்-ரா-பா—மாதம் பன்னிரண்டு, ருது ஐந்து, லோகம் மூன்று, சூர்யன் ஒன்று ஆக இருபத்திரண்டென்று சொல்லப்படுவதினால் இருபத்திரண்டாவதான சூர்யனை ஸாமங்களின் இருபத்திரண்டெழுத்துக்களாலே அடையலாம், இருபத்திமூன்றாவது எழுத்தை உபாசிப்பதால் சூர்யனுக்கு மேற்பட்டதும் துக்கமே இராத சுகருபமானதுமான பதத்தைப் பெறலாம். (ரு)

ஆப்னோதி ஹாதி³த்யஸ்ய ஜயம் பரோ ஹாஸ்யாதி³த்யஜயாஜ்ஜயோ ப⁴வதி ய ஏததே³வம் வித்³வானாத்மஸம்மிதமதிம்ருத்யு ஸப்தவித⁴ம் ஸாமோபாஸ்தே ஸாமோபாஸ்தே ॥௬॥

ஶம்-ரா-பா—இப்படி ஏழுவித ஸாமங்களையும் சூர்யனை ஜயிப்பதாகவும் ஸமானமாகவும் அறிந்து உபாசிப்பவன் இங்கிருக்கும்போதே ஸூர்யனை ஜயித்து அதனால் ஸாவோத்கிருஷ்டனாக இருப்பன். (சு)

ஏகாதஶ: கண்ட:.

மனோ ஹிங்காரோ வாக்ப்ரஸ்தாவஶ்சக்ஷுருத்கீத²: ஶ்ரோத்ரம் ப்ரதிஹார: ப்ராணோ நிதனமேதத்காயத்ரம் ப்ராணேஷு ப்ரோதம் ॥க॥ ஸ ய ஏவமேதத்காயத்ரம் ப்ராணேஷு ப்ரோதம் வேத ப்ராணீ ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹான்கீர்த்யா மஹாமனா: ஸ்யாத்தத்வ்ரதம் ॥உ॥

ஸம்-ரா-ப்ா—பெயர் சொல்லாமலே ஐந்துவிதமும் ஏழுவிதமுமான ஸாமங்களின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இனி காயத்ரம் முதலிய பெயர் குறித்து ஸாமங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்படுகின்றது. காயத்ரமென்னும் ஸாமத்தினது. ஹிங்காரத்தை மனதாகவும், ப்ரஸ்தாபத்தை வாக்காகவும், உத்கீதத்தை கண்ணாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை ப்ராணனாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி இந்தக் காயத்ரஸாமமானது தனது ஐந்து பிரிவுகளும் ப்ராணனிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கப் பெற்றது. (க) இப்படி அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்திரிய வைகல்யத்தை அடையமாட்டான். தீர்க்காயுஸ்ஸுடையவனும் திப்தியோடு ஜீவிப்பவனும் ஸந்தானம் கோஸம்ருத்தி கீர்த்தி இவைகளில் அதிகனும் தாத்ருத்வமுடையவனுமாவன். இதுதான் முக்யவ்ரதம், சங்-கம்பீரமான உடைமை யென்னும் விரதமிவனுக்குண்டாகும். ரங்-இங்கு சொன்ன தாதருத்வமுடைய மனதுடைமை உபாசனத்துக்கு அங்கம். (க-உ)

த்³வாத³ஶ: க²ண்ட³:.

அபி⁴மந்த²தி ஸ ஹிங்காரோ தூ⁴மோ ஜாயதே ஸ ப்ரஸ்தாவோ ஜ்வலதி ஸ உத்³கீ³தோ²(அ)ங்கா³ரா ப⁴வந்தி ஸ ப்ரதிஹார உபஶாம்யதி தந்நித⁴னம் ஸம்ஶாம்யதி தந்நித⁴னமேதத்³ரத²ந்தரமக்³னௌ ப்ரோதம் ॥க॥ ஸ ய ஏவமேதத்³ரத²ந்தரமக்³னௌ ப்ரோதம் வேத³ ப்³ரஹ்மவர்சஸ்யன்னாதோ³ ப⁴வதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்³ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபி⁴ர்ப⁴வதி மஹான்கீர்த்யா ந ப்ரத்யங்ஙக்³னிமாசாமேன்ன நிஷ்டீ²வேத்தத்³வ்ரதம் ॥உ॥

ஸம்-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அக்னியை மதனம் செய்வதாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை அதில் புகை உண்டாவதாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி ஜ்வலிப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை தணலாவதாகவும் நிதனத்தை அணைவதாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி ரதந்தர ஸாமமானது அக்னியில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது. (க) இப்படி அறிந்து உபாசனம் செய்பவன், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்ஸும் அக்னி தீப்தியும் உண்டாகப் பெறுவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். அவன் அக்னிக்கெதிராக ஆசமனம் செய்யக்கூடாது, காறி உமிழக்கூடாது, இது விரதம். (க-உ)

பன்னிரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

த்ரயோத³ஶ: க²ண்ட³:.

உபமந்த்ரயதே ஸ ஹிங்காரோ ஜ்ஞபயதே ஸ ப்ரஸ்தாவ: ஸ்த்ரியா ஸஹ ஶேதே ஸ உத்³கீ³த²: ப்ரதி ஸ்த்ரீம் ஸஹ ஶேதே ஸ ப்ரதிஹார: காலம் க³ச்ச²தி தந்நித⁴னம் பாரம் க³ச்ச²தி தந்நித⁴னமேதத்³வாமதே³வ்யம் மிது²னே ப்ரோதம் ॥க॥

ஸ ய ஏவமேதத்வாமதேவ்யம் மிதுநே ப்ரோதம் வேத மிதுநீ பவதி மிதுநாந்மிதுநாத்ப்ரஜாயதே ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா ந காஞ்சந பரிஹரேத்தத்வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை ஸஜ்கேதம் செய்வதாகவும், ஸந்தோஷிக்கச்செய்வதாகவும், உத்கீதத்தை ஒருபடுக்கையில் கூடப்படுப்பதாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை ஸ்திரீக்கு முகமாகப் படுப்பதாகவும், நிதனத்தை ஸ்திரீஸங்கமமாகவும் அதன் முடிவாகவும் உபாஸிப்பது. இப்படி வாமதேவ்ய ஸாமமானது வாயு ஜலம் என்னும் மிதுனத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இப்படி அறிந்து வாமதேவ்ய ஸாமத்தை உபாஸிப்பவன் எப்போதும் ஸ்திரீவியோகத்தை அடையமாட்டான். ரேதஸ்ஸு வீணாகாமல் ஆண் பெண் ஆண் பெண்ணாகப் பிள்ளைகளைப் பெறுவன், தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன்; இவன் தன் ஸங்கமத்தை விரும்பும் எந்த ஸ்திரீயையும் விடக்கூடாது. இதுவிரதம். பரஸ்திரீகமனம் செய்யக்கூடாதென்னும் விதிகள் இவ்வுபாஸனம் தவிர மற்ற விஷயத்தில் பிரவர்த்திப்பது இவ்வுபாஸனத்துக்கிது அங்கம். (௨)

சதுர்தஶ: கண்ட:.

உத்யந்ஹிங்கார உதித: ப்ரஸ்தாவோ மத்யந்திந உத்கீதோऽபராஹ்ண: ப்ரதிஹாரோऽஸ்தம் யந்நிதநமேதத்ப்ருஹதாதித்யே ப்ரோதம் ॥ ௧ ॥

ஸ ய ஏவமேதத்ப்ருஹதாதித்யே ப்ரோதம் வேத தேஜஸ்வ்யந்நாதோ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா தபந்தம் ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை உதயமாகும் சூர்யனாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை உதயமான சூர்யனாகவும் உத்கீதத்தை மத்யான்ன சூர்யனாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை அபராஹ்ன சூர்யனாகவும் உபாஸிப்பது, இப்படி பிருஹத் என்னும் ஸாமமானது சூர்யனிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்ஸு அன்னம் திடனம் இவைகளோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன். சூர்யன் தபிக்கும்போதும் இவன் சூர்யனை நிந்தியாமலிருக்கடவன். இதுவிரதம். இதில் தேஜஸ்ஸு என்பது சரீரத்தின் சோபை கீழ் பிருஹ்மவர்ச்சஸ்ஸு என்றது. நல்ல அநுஷ்டானம் அத்தியயனம் இவைகளால் பிறந்த காந்தி. (௨)

பஞ்சதஶ: கண்ட:.

அப்ராணி ஸம்ப்லவந்தே ஸ ஹிங்காரோ மேகோ ஜாயதே ஸ ப்ரஸ்தாவோ வர்ஷதி ஸ உத்கீதோ வித்யோததே ஸ்தநயதி ஸ ப்ரதிஹார உத்க்ருஹ்ணாதி தந்நிதநமேதத்வைரூபம் பர்ஜந்யே ப்ரோதம் ॥ ௧ ॥

ஸ ய ஏவமேதத்வைரூபம் பர்ஜந்யே ப்ரோதம் வேத விரூபாம்ஶ்ச ஸுரூபாம்ஶ்ச பஶூநவருந்தே ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா வர்ஷந்தம் ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ॥

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை நீர்கொண்டு உலாவும் மேகமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை ஊற்றும் மேகமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னுவதும் இடிப்பதுமான மேகமாகவும் நிதனத்தை மழைபெய்யும் மேகமாகவும் உபாஸிக்கக்கடவன். இப்படி வைரூபமென்னும் ஸாமமானது மேகத்தில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து

அந்த வைரூபசாமத்தை உபாஸிப்பவன் நாநாவிதமும் அழகுமான உருவமுடைய பசுக்களை (சங்-ஆடு பசு முதலியவைகளை) அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன், இவன் மழைபெய்யும்போது மேகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிரதம். (உ)

ஷோடஶ: கண்ட:.

வஸந்தோ ஹிங்காரோ க்ரீஷ்ம: ப்ரஸ்தாவோ வர்ஷா உத்கீத: ஶரத்ப்ரதிஹாரோ ஹேமந்தோ நிதநமேதத்வைராஜம்ருதுஷு ப்ரோதம் ||க||

ஸ ய ஏவமேதத்வைராஜம்ருதுஷு ப்ரோதம் வேத விராஜதி ப்ரஜயா பஶுபிர்ப்ரஹ்மவர்சஸேந ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யர்தூந்ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ||உ||

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸந்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்கீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்ருதுவாகவும் நிதனத்தை ஹேமந்தருதுவாகவும் உபாஸிப்பது, இப்படி வைராஜமென்னும் சாமமானது ருதுக்களில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (க) இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் ஸந்தானம் பசுக்கள் பிருஹ்மதேஜஸ்ஸு இவைகளும் விளங்குவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்னபலன்களையும் பெறுவன், இவன் ருதுக்களை நிந்திக்கக்கூடாது. இதுவிரதம்,

ஸப்ததஶ: கண்ட:.

ப்ருதிவீ ஹிங்காரோऽந்தரிக்ஷம் ப்ரஸ்தாவோ த்யௌருத்கீதோ திஶ: ப்ரதிஹார: ஸமுத்ரோ நிதநமேதா: ஶக்வர்யோ லோகேஷு ப்ரோதா: ||க||

ஸ ய ஏவமேதா: ஶக்வர்யோ லோகேஷு ப்ரோதா வேத லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா லோகாந்ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ||உ||

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை பூமியாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை ஆகாசமாகவும், உத்கீதத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை திக்குக்களாகவும், நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் உபாஸிப்பது, இப்படி சக்வரீ யென்னும் சாமமானது லோகமாக உபாஸிக்கத்தக்கது. (க) இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் உயர்ந்த லோகங்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய பலன்களையும் அடைவன், அவன் லோகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிருதம். (உ)

அஷ்டாதஶ: கண்ட:.

அஜா ஹிங்காரோऽவய: ப்ரஸ்தாவோ காவ உத்கீதோऽஶ்வா: ப்ரதிஹார: புருஷோ நிதநமேதா ரேவத்ய: பஶுஷு ப்ரோதா: ||க||

ஸ ய ஏவமேதா ரேவத்ய: பஶுஷு ப்ரோதா வேத பஶுமாந்பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹாந்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹாந்கீர்த்யா பஶூந்ந நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ||உ||

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அஜமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை அவியாகவும். (இவையிரண்டும் ஆடுகளின் பேதங்கள்.) உத்கீதத்தைப் பசுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரை

யாகவும் நிதனத்தை புருஷனாகவும் இப்படி ரேவதி என்னும் ஸாமத்தை பசுக்களாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் பசுக்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச் சொன்ன பலன்களையும் அடைவன். அவன் பசுக்களை நிந்திக்கலாகாது. இது விரதம்.

ஏகோநவிம்ஶ: கண்ட:.

லோமஹிங்காரஸ்த்வக்ப்ரஸ்தாவோ மாம்ஸமுத்கீதோऽஸ்தி ப்ரதிஹாரோ மஜ்ஜா நிதனமேதத்யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமங்கேஷு ப்ரோதம் ॥ ௧ ॥ ஸ ய ஏவமேதத்யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமங்கேஷு ப்ரோதம் வேதாங்கீ பவதி நாங்கேன விஹூர்ச்சதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹான்கீர்த்யா ஸம்வத்ஸரம் மஜ்ஜ்ஞோ நாஶ்னீயாத்தத்வ்ரதம் மஜ்ஜ்ஞோ நாஶ்னீயாதிதி வா ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—ஹிங்காரத்தை மயிராகவும் ப்ரஸ்தாவத்தைத் தோலாகவும் உத்கீதத்தை மாம்ஸமாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை எலும்பாகவும் நிதனத்தை மஜ்ஜாவாகவும் இப்படி யஜ்ஞாயஜ்ஞீயமென்னும் ஸாமத்தை அங்கமாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் அங்கபூர்த்தி உடையவனாவன். எவ்விதமான அங்கவைகல்யமும் உண்டாகாது. தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன். இவன் ஒருவருஷம் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. அல்லது எப்போதும் மாம்ஸபக்ஷணம் செய்யக்கூடாது. இதுவிரதம்.

விம்ஶ: கண்ட:.

அக்னிர்ஹிங்காரோ வாயு: ப்ரஸ்தாவ ஆதித்ய உத்கீதோ நக்ஷத்ராணி ப்ரதிஹாரஶ்சந்த்ரமா நிதனமேதத்ராஜனம் தேவதாஸு ப்ரோதம் ॥ ௧ ॥

ஸ ய ஏவமேதத்ராஜனம் தேவதாஸு ப்ரோதம் வேதைதாஸாமேவ தேவதானாம் ஸலோகதாம் ஸார்ஷ்டிதாம் ஸாயுஜ்யம் கச்சதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி மஹான்ப்ரஜயா பஶுபிர்பவதி மஹான்கீர்த்யா ப்ராஹ்மணான்ன நிந்தேத்தத்வ்ரதம் ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—ஹிங்காரத்தை அக்னியாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை வாயுவாகவும் உத்கீதத்தை ஸூர்யனாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரங்களாகவும் நிதனத்தை சந்திரனாகவும் இப்படி ராஜனம் என்னும் ஸாமத்தை தேவதையாக அறிந்து உபாஸிப்பவன் இந்த தேவதைகளினுடைய லோகத்தையாவது, ஸம்பத்தையாவது, போகத்தையாவது, அடைவன். ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரத்யக்ஷதேவதைகளென்று ச்ருதிகளில் கூறப்படுதலால் இவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களை நிந்திக்கலாகாது, இது விரதம். (௧-௨)

தான் உபாஸிக்கும் தேவதையின் லோகத்தில்போய்ச் சேருவது ஸாலோக்யம். அதன் ஸம்பத்தைப்போன்ற ஸம்பத்தைப்பெறுவது ஸார்ஷ்டிதை. சங்—ஒருதேஹமாகச் சேர்ந்துவிடுவது ஸாயுஜ்யம்.) சங்-அந்த தேவதையின் போகத்துக்கு ஸமானமான போகத்தை அடைவது ஸாயுஜ்யம்.

ஏகவிம்ஶ: கண்ட:.

த்ரயீ வித்யா ஹிங்காரஸ்த்ரய இமே லோகா: ஸ ப்ரஸ்தாவோऽக்னிர்வாயுராதித்ய: ஸ உத்கீதோ நக்ஷத்ராணி வயாம்ஸி மரீசய: ஸ ப்ரதிஹார: ஸர்பா கந்தர்வா: பிதரஸ்தந்நிதனமேதத்ஸாம ஸர்வஸ்மின்ப்ரோதம்

ஸய ஏவமேதத்ஸாம ஸர்வஸ்மின் ப்ரோதம் வேத ஸர்வஹ் ஹ பவதி ||௨||

ஶம்-ரா—ஹிங்காரத்தை ருக்யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்னும் மூன்றுவேதமாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை மூன்று லோகங்களாகவும் உத்கீதத்தை அக்னி வாயு ஸூர்யன் இம்மூவராகவும், ப்ரதிஹாரத்தை நக்ஷத்ரம் ஜலம் கிரணம் இதுகளாகவும் நிதனத்தை ஸர்ப்பம் கந்தர்வர்கள் பித்ருதேவதைகள் இதுகளாகவும், இப்படி ஸாமஸமுதாயத்தை ஸர்வமுமாக அறிந்து உபாசிப்பவன் (ரங்—தானநினைக்கும் பலன்கள் எல்லாவற்றையும் அடைவன்) சங்—தானே ப்ரப்ரஹ்மமாக ஆய்விடுவான். (௧௨)

ததேஷ ஶ்லோக: || யானி பஞ்சதா த்ரீணி த்ரீணி தேப்யோ ந ஜ்யாய: பரமன்யதஸ்தி ||௩|| யஸ்தத்வேத ஸ வேத ஸர்வஹ் ஸர்வா திஶோ பலிமஸ்மை ஹரந்தி | ஸர்வமஸ்மீத்யுபாஸீத தத்வ்ரதம் தத்வ்ரதம் ||௨||

ஶம்-ரா—இப்படி ஸாமத்தை ஸர்வாத்மகமாக உபாசனம்செய்யவேண்டியதைப்பற்றி மந்திரமொன்றுண்டு ஹிங்காரம்முதலிய ஐந்துவித ஸாமங்களும் மூன்றுவேதம் முதலிய மும்மூன்றாகச் சொல்லப்பட்ட தல்லவா இதற்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. (ர) இதை அறிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். எல்லாதிக்குகளில் உள்ளவர்களும் இவனுக்கு வசமாகி இவனுக்குவேண்டிய போகங்களைக்கொண்டுவந்துகொடுப்பார்கள். (சங—எல்லாம் நானே என்று ஸாமத்தை உபாசிப்பது.) (ரங்—ஸாமம் எல்லாவற்றையும் ஸ்வாச்ரயமாகவும் தன்னைவிட வேறுபடாததாகவும் உபாசிக்கக்கடவன்.) இதுவே இவனுக்குவிரதம், மறுபடி தத்வரதம் என்றது ஸாமோபாஸனம் முடிந்ததைக் காட்டுகைக்காக. (௪)

த்வாவிம்ஶ: கண்ட:

விநர்தி ஸாம்னோ வ்ருணே பஶவ்யமித்யக்னேருத்கீதோऽநிருக்த: ப்ரஜாபதேர்நிருக்த: ஸோமஸ்ய ம்ருது ஶ்லக்ஷ்ணம் வாயோ: ஶ்லக்ஷ்ணம் பலவதிந்த்ரஸ்ய க்ரௌஞ்சம் ப்ருஹஸ்பதேரபத்வாந்தம் வருணஸ்ய தான்ஸர்வானேவோபஸேவேத வாருணம் த்வேவ வர்ஜயேத் ||௧||

பொது-தாத்—இப்படி ஸாமோபாஸனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு இதில் உத்காதாவிற்குரிய கானஸம்பத்து உபதேசிக்கபடுகிறது. விருஷபத்தின் குரல்போன்ற குரலால் ஸாமத்தை கானம்செய்வது பசுக்களுக்கு ஹிதமானது. (சங்—அதைநான் விரும்புகிறேனென்று யஜமானன் அல்லது உத்காதா நினைக்கிறது. (ரங்—அதை இவன விரும்பக்கடவன்.) (உத்கானமானது அக்னிய தேவதையாக உடையது. அதையும் விரும்புகிறேனென்று சங்—பா.)

ஶம்-ரா—இன்ன சாமம் என்று குறிப்பிடாத துக்குப்ருஹ்மாவும் ஸபஷ்டமான ஸாமத்திற்குவாயுவும் அதிகப்ரயத்னத்தோடுசொல்லப்படுவதும் லக்ஷணமுமானகானத்திற்கு இந்திரனும் தேவதைகள். ரங்—அஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் உத்கானத்திற்கு அக்னியும் ஸ்பஷ்டமாகச்செய்யும் கானத்திற்கு ப்ருஹ்மாம் மிருதுவும் லக்ஷணமுமான கானத்திற்கு ஸோமனும் ச்லக்ஷணமான கானத்திற்கு வாயுவும் பலமான பிரயத்தனத்தோடு செய்யும் கானத்திற்கு இந்த்ரனும் தேவதைகள்.

பொது-தாத்—க்ரௌஞ்சபக்ஷியின் குரல்போன்றகானத்திற்கு பிருஹஸ்பதியும் உடைந்த வெண்கலத்தின் சத்தம் போன்றகானத்திற்குவருணனும் தேவதைகள். வருணனை தேவதையாகக்கொண்ட இந்தகானம் நீங்கலாகமற்றவையெல்லாம் உபாஸிக்கத்தக்கவை.

ரங்—அவ்வாகானங்கள் அந்தந்த தேவதைகளைப்ரீதி பண்ணிவைப்பன். (௫)

𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑍍𑌯 𑌆𑌶𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍃𑌣𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍁𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌆𑌗𑌾𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍀𑌤 ॥௨॥

ஸம்-ரா—தேவதைகளுக்கு மரணமில்லாமையையும் பிக்ருக்களுக்கு ஸ்வதையையும் மனிதர்களுக் காசைகளையும் பசுக்களுக்குப்புல் ஜலம் இவைகளையும் யஜமானனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தையும் எனக்கு அன்னத்தையும் இதனால் ஸாதிக்கிறேனென்று கானம் செய்யக்கடவன்- இப்பலன்களை மனதில் தியானம்செய்துகொண்டு ஸ்வரம் முதலியது பிசகாமல் ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கடவன். (௨)

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌊𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌷𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௩॥

ஸம்-ரா—ஆகாரம்முதலிய அச்செழுத்துகளெல்லாம் இந்திரனுக்கும் ஊஷ்ம இந்நான்கெழுத்துகளும் பிருஹ்மாவுக்கும், ககாரம்முதல் மகாரம் வரையில் உள்ள இருபத்தைந்தெழுத்துகளும் மிருத்யுவுக்கும் அவயவஸ்தானத்திலிருப்பனவாம் இவ்விதமாககானவிசேஷம்முதலியதை யறிந்துகானம்செய்யும் உத்காதாவைக்குறித்து நீஸ்வரம் பிசகிச்சொன்னாய் என்றுயாராவது கேட்பானாகில் நான் இந்தரனை சரணமடைந்த வனாதலின் அவனே உனக்குத்தக்கபடி விடை அளிப்பனென்றிவ்வுத்காதா அவனுக்குப்பதில் சொல்லக்கடவன். (௩)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌮𑍂𑌷𑍍𑌮𑌸𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌷𑍂𑌪𑌾𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌭𑍂𑌵𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌧𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௪॥

ஸம்-ரா—அவ்வாறே நீ ஊஷ்மமென்று சொல்லப்படும் ஶஷஸஹ இவ்வக்ஷரங்களில் பிசகிவிட்டாயென்று யாராவது சொன்னால் அவனுக்கு நான் பிருஹ்மாவை சரணமடைந்தவனாதலால் அவனா உன்னை சூர்ணமாக்குவானென்றும் ஸ்பர்சமென்று சொல்லப்பட்ட முதல் மவரையிலுள்ள எழுத்துக்களில் பிசகிச்சொன்னாயென்று யாராவது சொன்னால் நான் மிருத்யவைசரணமடைந்தவனாதலால் அவன் உன்னைபஸ்மமாக்குவனென்றும் பதில் சொல்லக்கடவன். (௪)

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌘𑍋𑌷𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌊𑌷𑍍𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌦𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾 𑌲𑍇𑌶𑍇𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸம்-ரா—நான் இந்திரனுக்கு பலத்தை உண்டுபண்ணுகிறேன் என்று தியானித்துக்கொண்டு எல்லா அச்சுக்களையும் சப்தத்தோடும் பலத்தோடும் சொல்லக்கடவன் ப்ரஹ்மாவிற்கு ஆத்மாவைக்கொடுக்கிறேனென்று த்யானித்துக்கொண்டு ஊஷ்மங்களை உள்ளடக்கியாவது வெளியில் கக்கிட்டாவது உச்சரியாமலிவ் மிருத்யுவிடத்தில் நின்றும் என்னைநான் காத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று தியானித்துக்கொண்டு ஸ்வரங்களைமெள்ள அவசரமின்றி சொல்லக்கடவன். (௫)

ரா—அச்சுக்களைக்கிரமாய்ச் சொல்வது இந்திரனுக்கு பலத்தைதருகிறது இப்படியே மேலும்பொருள்கொள்ளுவது எழுத்துகுறைவாகச்சொல்வதுக்ரஸ்தம்(உள்ளடக்கிச்சொல்வது) வேகமாய்ச்சொல்வது நிரஸ்தம் (வெளியில் கக்கிச்சொல்வது.

அத த்ரயோவிம்ஶ: கண்ட:.

த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா யஜ்ஞோ(அ)த்யயநம் தாநமிதி ப்ரதமஸ்தப ஏவ த்விதீயோ ப்ரஹ்மசார்யாசார்யகுலவாஸீ த்ருதீயோ(அ)த்யந்தமாத்மாநமாசார்யகுலே(அ)வஸாதயந்ஸர்வ ஏதே புண்யலோகா பவந்தி ப்ரஹ்மஸம்ஸ்தோ(அ)ம்ருதத்வமேதி ||௧||

பா—ஓங்காரத்தின் உபாஸனத்தை விதிக்கும் பொருட்டு இதுகண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது தர்மமானது மூன்றுபிரிவாகப் பிரிக்கப்படும் யாகம் வேதியபானம் தானம் இவைசெய்தல் அதாவது கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஒன்று தபஸ்ஸுசெய்தல் அதாவது வானப்பிரஸ்தாச்ரமம் ஒன்று ஆசார்யன் வீட்டில் அவனுக்குப்பணிவிடைசெய்து கொண்டு எல்லாகாலத்தையும் போக்குகிற நைஷ்டிகப்ருஹ்மசாரி ஆச்ரமம் ஒன்று இம்மூன்றுச்ரமத்திலவர்களும் புண்யலோகங்களை அடையவர்கள் ஓங்காரத்தையே உச்சாரணம்செய்யும் ஸந்யாஸாச்ரமத்திலவன பரப்ருஹ்மமாகவே ஆய்விடுவான். (௧)

ரா—தபஸ் என்பது இருவருக்கு முண்டாதலால் வானப்ரஸ்தனையும் ஸந்யாஸியையும் சேர்த்து ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்டது இந்நான்கு ஆச்ரமங்களிலும் தங்களுக்குரியகடமையோடு நடப்பவர்கள் புண்யலோகங்களை அடைவார்கள் இவர்களில் ப்ருஹ்மக்கியான முடையவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். (௧)

ப்ரஜாபதிர்லோகாநப்யதபத்தேப்யோ(அ)பிதப்தேப்யஸ்த்ரயீ வித்யா ஸம்ப்ராஸ்ரவத்தாமப்யதபத்தஸ்யா அபிதப்தாயா ஏதாந்யக்ஷராணி ஸம்ப்ராஸ்ரவந்த பூர்புவ: ஸ்வரிதி ||௨|| தாந்யப்யதபத்தேப்யோ(அ)பிதப்தேப்ய ஓங்கார: ஸம்ப்ராஸ்ரவத்தத்யதா ஶங்குநா ஸர்வாணி பர்ணாநி ஸந்த்ருண்ணாந்யேவமோங்காரேண ஸர்வா வாக்ஸந்த்ருண்ணோங்கார ஏவேதம் ஸர்வமோங்கார ஏவேதம் ஸர்வம் ||௩||

பா-ரா—ப்ரஜாபதியானவர் ஸாரமான திதென்றியும் பொருட்டு லோகங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தார் அவரதுபுத்தியில் மூன்றுவேதங்கள்ஸாரமாகத்தோன்றியது. அதை ஆராய்ந்தார் பூர்புவஸ்ஸுவ: என்பது ஸாரமாக ஏற்பட்டது மறுபடி ஆராய்ந்தார் ஓங்காரம் ஸாரமாக ஏற்பட்டது இலோகமெல்லாம் இவ்வோங்காரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது ஓங்காரமே இதெல்லாமாயிருக்கிறது. (௩)

அ-பே—இங்குப்ரஜாபதி யென்று விராட்புருஷனைச் சொல்லுகிறது. ஓங்கார ஏவேதம் ஸர்வம் என்று மறுபடிசொன்னது ஆதரவினால். (உ-௩-௩)

அத சதுர்விம்ஶ: கண்ட:.

ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி யத்வஸூநாம் ப்ராத:ஸவநம் ருத்ராணாம் மாத்யந்திநம் ஸவநமாதித்யாநாம் ச விஶ்வேஷாம் ச தேவாநாம் த்ருதீய ஸவநம் ||௧||

பா-ரா—ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாகக் கர்மத்தின் அங்கமானசிலஉபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராதஸ்ஸ

வனத்துக்கு வஸுக்களுக்கும் மாத்தியந்தினஸவநத்திற்கு ருத்ரர்களும் த்ருதீயஸவனத்திற்கு ஸூர்யர்கள் விச்வேதேவர்கள் இவர்களும் அதிபதிகளாகையால் முறையே பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்றுலோகங்களும் அவர்கள் வசமாய் விடுகின்றனவே. (௧)

𑌕𑍍𑌵 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ||௨||

ஸ௦-ரா—யாகம்செய்யும் யஜமானன் அடையவேண்டியதாய்லோகமொன்றும் மிருதியாகக்காணுமே தான் போகவேண்டியலோக மிது வென்று அவனுக்குத் தெரியாமல் போனால் அவன் எப்படியாகம் செய்ய ஆரம்பிப்பன். ஆதலால் இனிசொல்லப்போகிற விஷயத்தை அறிந்தவனே யாகம் செய்யக்கடவன்.

𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌜𑌘𑌨𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ||௩||

ஸ௦-ரா—ப்ராதரநுவாகம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னமே கார்ஹபத்யாக்னிக்குப்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து வஸுக்களை தேவதையாக்கிக்கொண்டு மேல்வரும் ஸாமத்தை அவன் கானம்செய்யக்கடவன். (௩)

𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑍁 ௨,௩,௩, 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌰𑌾௩,௩, ௩, ௩௨ 𑌹𑍁𑌂 ௩𑌆௨,௩,௩𑌜𑍍𑌯𑌾௩𑌯𑍋௩𑌆௧, ௨, ௪, ௫—𑌇𑌤𑌿 ||௪||

ஸ௦-ரா—ஓ அக்னியே நீ பூலோகத்தின் வழியைத்திறப்பாயாக என்பதாம் பூலோகத்தின்போகங்களை அனுபவிக்கும்பொருட்டு அவ்வழியாக நாங்கள் உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம், என்பது இதன்பொருள். (௪)

𑌅𑌥 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌮𑍇 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 ||௫||

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌅𑌪𑌜𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌸𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௬||

ஸ௦-ரா—பிறகு மேல்வரும் மந்திரங்களால் ஹோமம்செய்யக்கடவன் பூலோகத்திலுள்ள அக்கினிக்கு நமஸ்காரம் யஜமானனாகிய எனக்கு உனதுலோகத்தைக்கொடுக்கக்கடவாயாக நான் மரணமடைந்த பின்பு இந்தலோகத்திற்கு வருவேனாக இப்படிஹோமம் செய்வது கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் மரணமானவுடனே அந்தலோகத்திற்குப் போகிறான் இப்படி ஹோமம் செய்யப்பட்ட வஸு தேவதைகள் தங்கள் லோகத்தை இந்த யஜமானனுக்குக் கொடுக்கின்றன. (௫-௬)

𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌜𑌘𑌨𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀𑌧𑍍𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸 𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 ||௭|| 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑍁 ௨,௩,௩ 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾௩,௩,௩ ௩௨ 𑌹𑍁𑌂 ௩௩-௩𑌜𑌾𑌯𑍋௩-௩-௩-௪-௫ 𑌇𑌤𑌿 ||௮|| 𑌅𑌥 𑌜𑍁𑌹𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌮𑍇 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 ||௯|| 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌽𑌪𑌜𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 ||௧௦||

ஸ०-ரா—மாத்யந்தினஸவநம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னே தக்ஷிணாக்கினியின்பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டு ருத்ரனை தேவதையாக உடையலோகத்³வாரமபாவா௩ர்ணூ பஶ்யேம த்வா வயம் வைராஜ்யாய என்னும் ஸாமத்தை (வைராஜயாய்- ஆகாசலோகத்தை அடைவதற்காக, மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள்.) கானம்செய்து அந்தரிக்ஷலோகத்தில் வாஸம்செய்யும் வாயுவுக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு நீ அந்த லோகத்தைக்கொடுப்பாயாக, நான்மரணத்துக்குப் பிறகு அங்கேவருவேனாக, என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன்மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திறஎன்று சொல்லிக்கொண்டே ஆகாச லோகத்தை அடைவன். அவனுக்கு ருத்ரர்கள்மாத்யந்தினஸவனத்தின் பலமாகிய ஆகாசலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள்.

புரா த்ருதீயஸவநஸ்யோபாகரணாஜ்ஜக⁴நேநாஹவநீயஸ்யோத³ங்முக² உபவிஶ்ய ஸ ஆதி³த்யꣳ ஸ வைஶ்வதே³வꣳ ஸாமாபி⁴கா³யதி ||௧௧|| லோகத்³வாரமபாவா௩ர்ணூ ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயꣳ ஸ்வா-௩,௩,௩,௩ ஹு௩ம் ஆ௨,௩,௩ஜா௩யோ௩ஆ௩,௪,௫ இத்யாதி³த்யம் || ௧௩ || அத² வைஶ்வதே³வம் லோகத்³வாரமபாவா௩ர்ணூ௨,௩,௩ பஶ்யேம த்வா வயꣳ ஸாம்ரா௩,௩,௩,௩ஹு௩ம் ஆ௨,௩,௩ஜா௩யோ௩ஆ௩,௧,௧,௧ - இதி || அத² ஜுஹோதி நம ஆதி³த்யேப்⁴யஶ்ச விஶ்வேப்⁴யஶ்ச தே³வேப்⁴யோ தி³விக்ஷித்³ப்⁴யோ லோகக்ஷித்³ப்⁴யோ லோகம் மே யஜமாநாய வித³த ||௧௪|| ஏஷ வை யஜமாநஸ்ய லோக ஏதாஸ்ம்யத்ர யஜமாந: பரஸ்தாதா³யுஷ: ஸ்வாஹாபஹத பரிக⁴மித்யுக்த்வோத்திஷ்ட²தி ||௧௫|| தஸ்மா ஆதி³த்யாஶ்ச விஶ்வே ச தே³வாஸ்த்ருதீயஸவநꣳ ஸம்ப்ரயச்ச²ந்த்யேஷ ஹ வை யஜ்ஞஸ்ய மாத்ராம் வேத³ ய ஏவம் வேத³ ய ஏவம் வேத³ ||௧௬||

ஸ०-ரா—த்ருதீயஸ்வனத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னே ஆகவனீயாச்னியின் பின்னால் வடக்குமுகமாக உட்கார்ந்து ஸூர்யனை தேவதையாக உடைய "லோகத்³வார.....ஸ்வாராஜ்யாய" என்னும் ஸாமத்தையும், விச்வே தேவர்களை தேவதையாக உடைய "லோகத்³வார.....ஸாம்ராஜ்யாய" என்றும் ஸாமத்தையும், (ஸ்வாராஜ்யம்-ஸூர்யனைப்போல் ஆகாசலோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரனுயிருப்பது. ஸாம்ராஜ்யம்-உத்தமமன ஸ்வர்க்கபலன்.) கானம்செய்து, ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வாசம் செய்கிற ஸூர்யர்களுக்கும் விச்வேதேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம், எனக்கு நீங்கள் அந்த லோகத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர்களாக நான மரணமடைந்த உடனே அந்த லோகத்திற்கு வரக்கடவேனாக. என்று ஹோமம்செய்யக்கடவன். இவன் மரணமடைந்த உடனே கதவைத்திறவுங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப்போகிறான். இவனுக்கு ஸூர்யர்களும் விச்வேதேவர்களும் த்ருதீயஸவனத்தின் பலமாகிய ஸ்வர்க்கலோகத்தைக்கொடுக்கிறார்கள். இதை அறிபவன் யாகங்களின் தத்வத்தை அறிந்தவனும். "யஏவம் வேத என்று" மறுபடிசொன்னது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௧௬)

மத்வ—இவ்வத்தியாயத்தில் சொல்லப்படும் சப்தங்கள் எல்லாம் விஷ்ணுவையே சொல்லுகின்றன. ஸர்வஜகத்காரணபூதனுன விஷ்ணுவை அறியாமையால் ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் அகப்பட்டுக்கொண்டு துக்கப்படுகிறான். விஷ்ணு ஸர்வவ்யாபீ. அக்னிமுதலிய தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாகிய விஷ்ணு இவன் அடையவேண்டிய லோகங்களுக்குத் தடங்கலானவைகளை நீக்கி அவைகளைக்கொடுக்கிறார். ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் பேதம் உண்மையானது. விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தமமான பரதேவதை.

இதி த்³விதீயப்ரபாட²கஸ்ஸமாப்த:.

ஸாமவேதோபநிஷதி த்ருதீய: ப்ரபாடக:.

அத² ப்ரத²ம: க²ண்ட:.

ஹரி: ஓம் || அஸௌ வா ஆதி³த்யோ தே³வமது⁴ தஸ்ய த்³யௌரேவ திரஶ்சீநவம்ஶோ(அ)ந்தரிக்ஷமபூபோ மரீசய: புத்ரா: ||௧||

தஸ்ய யே ப்ராஞ்சோ ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்ய ப்ராச்யோ மது⁴நாட்³ய: ருச ஏவ மது⁴க்ருத ருக்³வேத³ ஏவ புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப: ||௨||

தா வா ஏதா ருச ஏதம்ருக்³வேத³மப்⁴யதபம்ஸ்தஸ்யாபி⁴தப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்³ரியம் வீர்யமந்நாத்³யம் ரஸோ(அ)ஜாயத ||௩||

தத்³வ்யக்ஷரத்தாதி³த்யமபி⁴தோ(அ)ஶ்ரயத்தத்³வா ஏதத்³யதே³ததா³தி³த்யஸ்ய ரோஹிதம் ரூபம் ||௪||

ஸம்-ரா—இதில் மதுவித்யை சொல்லப்படுகிறது. வஸுமுதலிய தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவதால் ஸூர்யன் மது வென்று சொல்லப்படுகிறான். ((ரங்—ஸூர்யனை மதுவாக உபாசிப்பது.) மதுஎன்பது தேனாகையாலும் தேனானது குறுக்கானகொம்பில கட்டப்பபட்ட தேனடையில் இருப்பதாகையாலும் அதில் தேனீக்குட்டிகள் இருப்பதாலும் அதை வண்டுகள் புஷ்பரசங்களால் உண்டாக்குகிறன வாதலாலும் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறுக்குக் கொம்பாகவும் ஆகாசத்தைத் தேனடையாகவும் கிரணங்களால் ஆகர்ஷிக்சப்பட்ட ஜலங்களைக்குட்டியாகவும், (2) அவனது கிழக்கத்திய கிரணங்களை கிழக்குபக்கத்திய தேனறைகளாகவும், ருக்வேதத்தைப் புஷ்பமாக ருக்மந்திரங்களை வண்டு (தேனீக்) களாகவும் ருக்மந்த்ரங்களால் யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்படும் நெய் முதலிய வைகளை பஷ்பரஸமாகவும் பாவிப்பது தேனீபோன்ற இம்மந்த்ரங்கள் புஷ்பம்போன்ற ருக்வேதகர்மங்களைப் பரிதபிக்ககீர்த்தி தேககாந்தி கரணபாடவம் பலம் அன்னாத்யம் (அன்னம்முதலியது அன்னம் ஜீரணசக்தி தேவதைகளை களுக்குபலம் கொடுக்கத் தக்கது) என்னும் ரஸம் உண்டாயிற்று. (௩) இது சூர்யனிடம் போய் ஸூர்யனை வியாபித்துக்கொண்டது. அது தன் சூர்யன் உதயமாகும்போது காணப்படும் சிவப்புருபம். (ரங்-இந்தருபத்தை அந்தப்பலமாக உபாசிப்பது. (௪)

அத² த்³விதீய: க²ண்ட:.

அத² யே(அ)ஸ்ய த³க்ஷிணா ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்ய த³க்ஷிணா மது⁴நாட்³யோ யஜூம்ஷ்யேவ மது⁴க்ருதோ யஜுர்வேத³ ஏவ புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப:||

தாநி வா ஏதாநி யஜூம்ஷ்யேதம் யஜுர்வேத³மப்⁴யதபம்ஸ்தஸ்யாபி⁴தப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்³ரியம் வீர்யமந்நாத்³யம் ரஸோ(அ)ஜாயத||

தத்³வ்யக்ஷரத்தாதி³த்யமபி⁴தோ(அ)ஶ்ரயத்தத்³வா ஏதத்³யதே³ததா³தி³த்யஸ்ய ஶுக்லம் ரூபம் ||௩||

ஸம்-ரா—அவனது தென்பக்கத்து கிரணங்களைதெற்கு பக்கத்திய தேன் அறைகளாகவும் யஜுர்வேதத்தை புஷ்பமாகவும் யஜுர்வேத மந்திரங்களை வண்டுகளாகவும் பாவிப்பது, மற்றவைகளுக்குமுன்போலவேபொருள். அது தான்சூர்யனது வெளுப்புருபம்.

அத² த்ருதீய: க²ண்ட:.

அத² யே(அ)ஸ்ய ப்ரத்யஞ்சோ ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்ய ப்ரதீச்யோ மது⁴நாட்³ய: ஸாமாந்யேவ மது⁴க்ருத: ஸாமவேத³ ஏவ புஷ்பம் தா அம்ருதா

ஆப꞉ ॥௧॥ தாநி வா ஏதாநி ஸாமாந்யேதꣳ ஸாமவேத³மப்⁴யதபꣳஸ்தஸ்யாபி⁴தப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்³ரியம் வீர்யமந்நாத்³யꣳ ரஸோ(அ)ஜாயத ॥௨॥ தத்³வ்யக்ஷரத்ததா³தி³த்யமபி⁴தோ(அ)ஶ்ரயத்தத்³வா ஏதத்³யதே³தத³ாதி³த்யஸ்ய க்ருஷ்ணꣳ ரூபம் ॥௩॥

ஸ0-ரா—மேற்கு பக்கத்திய கிரணங்களை அந்தப்பக்கத்திய தேனறைகளாகவும் ஸாமவேதங்களை புஷ்பங்களாகவும் ஸாமமந்த்ரங்களை வண்டுகளாகவும் உபாஸிப்பது மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள் இது ஸூர்யனது கறுப்புகாந்தி.

சதுர்த²꞉ க²ண்ட³꞉.

அத² யே(அ)ஸ்யோத³ஞ்சோ ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்யோதீ³ச்யோ மது⁴நாட்³யோ(அ)த²ர்வாங்கி³ரஸ ஏவ மது⁴க்ருத இதிஹாஸபுராணம் புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப꞉ ॥௧॥ தே வா ஏதே(அ)த²ர்வாங்கி³ரஸ ஏததி³திஹாஸபுராணமப்⁴யதபꣳஸ்தஸ்யாபி⁴தப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்³ரியம் வீர்யமந்நாத்³யꣳ ரஸோ(அ)ஜாயத ॥௨॥ தத்³வ்யக்ஷரத்ததா³தி³த்யமபி⁴தோ(அ)ஶ்ரயத்தத்³வா ஏதத்³யதே³ததா³தி³த்யஸ்ய பரம் க்ருஷ்ணꣳ ரூபம் ॥௩॥

ஸ0-ரா—வடக்கு பக்கத்துக்கிரணங்களை வடபக்கத்துத்தேன் அறைகளாகவும் இதிஹாஸபுராணங்களை புஷ்பங்களாகவும் அதர்வா அங்கிரஸ் இவர்களால் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களை தேனீக்களாகவும் உபாஸிப்பது. இதுதான் ஸூர்யனிடத்திலுள்ள அதிககறுப்பான ரூபம்.

பஞ்சம꞉ க²ண்ட³꞉.

அத² யே(அ)ஸ்யோர்த்⁴வா ரஶ்மயஸ்தா ஏவாஸ்யோர்த்⁴வா மது⁴நாட்³யோ கு³ஹ்யா ஏவாதே³ஶா மது⁴க்ருதோ ப்³ரஹ்மைவ புஷ்பம் தா அம்ருதா ஆப꞉ ॥௧॥ தே வா ஏதே கு³ஹ்யா ஆதே³ஶா ஏதத்³ப்³ரஹ்மாப்⁴யதபꣳஸ்தஸ்யாபி⁴தப்தஸ்ய யஶஸ்தேஜ இந்த்³ரியம் வீர்யமந்நாத்³யꣳ ரஸோ(அ)ஜாயத ॥௨॥ தத்³வ்யக்ஷரத்ததா³தி³த்யமபி⁴தோ(அ)ஶ்ரயத்தத்³வா ஏதத்³யதே³ததா³தி³த்யஸ்ய மத்⁴யே க்ஷோப⁴த இவ ॥௩॥

ஸ0-ரா—அவனது மேல் கிரணங்களை மேல் பக்கத்துத்தேனறைகளாகவும் ப்ரணவத்தைப் புஷ்பமாகவும் ப்ரஹ்மவிஷயமான உபநிஷத்துகளை உபதேசிப்பதை வண்டுகளாகவும் உபாஸிப்பது. மற்றவை முன்புபோலவே. வெகு உன்னிப்பாய் பார்க்கும்போது ஸூர்ய மண்டலம் நடுவில் அசைவது காணப்படும். அதுவே இது.

தே வா ஏதே ரஸாநாꣳ ரஸா வேதா³ ஹி ரஸாஸ்தேஷாமேதே ரஸாஸ்தாநி வா ஏதாந்யம்ருதாநாமம்ருதாநி வேதா³ ஹ்யம்ருதாஸ்தேஷாமேதாந்யம்ருதாநி ॥௪॥

ஸ0-ரா—இங்குசொன்ன சிவப்புமுதலிய ஸூர்யனுடைய ரூபங்கள் ஐந்தும் லோகத்தில் ஸாரபூதமாகையாலே ரஸமென்று சொல்லப்படும் வேதங்களில் இது ஸாரமாகையாலே ரஸத்துக்கும் ரஸமென்றும், நித்யமாகையாலே அமிருதமென்று ப்ரஸித்தமான வேதங்களில் ஸாரமாகையாலே அமிருதத்திற்கும் அமிருதமென்றும் சொல்லப்படும்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑌵 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧॥

ஸ0-ரா—சிவப்புமுதலியதாகச்சொன்ன ரூபங்கள் ஐந்தும் பஞ்சாமிருதங்கள் இதில் முதலான ரோஹிதரூபம் என்கிற அமிருத்தை ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் தேவதைகளாகிய வஸுக்கள் எழுபேரும் தங்கள் தலைவனான அக்னியோடு அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் அனுபவிப்பது புசிப்பதுமல்ல குடிப்பதுமல்ல இந்த செகப்பு ரூபத்தைக்கண்ணால்பார்த்து திருப்தியடைவதேயாம்.

𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௨॥

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 ॥௩॥

ஸ0-ரா—இதைப்பார்த்து திருப்தியடைந்தவுடன் உதாசீனமாய் விடுகிறார்கள். போககாலம்வந்தபோது மறுபடி உத்ஸாஹத்தோடு பிரவர்த்திக்கிறார்கள். (௨) இப்படி ரோஹிதரூபமென்னும் இம்முதலாவது அமிருதமானது வஸுக்களுக்கு திருப்திசெய்விப்பதும் கண்ணால் பார்க்கத்தக்கதும வஸுக்களுக்கு ஜீவனாதாரமானது மென்றறிந்து உபாசிப்பவன் தத்க்ரதுந்யாயத்தால் தானும் வஸுக்களில் ஒருவனாய் இதை அனுபவிப்பதும் திருப்தியடைந்தபின்பு உதாசீனமாயிருப்பதும் மறுபடி போக காலம் வந்தபோது உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்வான். (௩) ஸூர்யனுடைய உதயாஸ்தமயங்கள் நடந்துவரும் வரையில் வஸுக்களைப்போலே இருப்பன்.

அ-பே—சக்ரமண்டலத்தில் போலே பரதந்த்ரனாய் தேவதைகளுக் காஹாரமாகஇராமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பன்,

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌉𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௧॥ 𑌤 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌿 ॥௨॥ 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌦𑍇𑌤𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌦𑍇𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾 ॥௪॥

ஸ0-ரா—வெளுப்புரூபமாகியஇரண்டாவது அமிருதத்தைஇந்த்ரன்முதலாகிய ருத்ரர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். மற்றவை முன்போலவே பொருள்படும். கிழக்கில்

உதயமும் மேற்கே அஸ்தமயமுமாய் நடப்பதுபோலே இதற்கு இரண்டுபங்கான காலம் தெற்கே உதயமும் வடக்கே அஸ்தமனமுமாய் நடந்தால் அவ்வளவு நாள் வரையில் ருத்ரபோகத்தைப் பெறுவன்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஸ௦-ரா-பா—கருப்புரூபம் என்னும் மூன்றாவது அமிருதத்தை வருணன் முதலான ஆதித்யர்களும், அதிககருப்புரூபம் என்னும் நாலாவது அமிருதத்தை சந்திரன்

முதலிய மருத்துக்களும், நடுவில் சலனம் என்னும் ஐந்தாவது அமிருதத்தை ப்ரம்ம முதலிய ஸத்ய தேவதைகளும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் கீழ் இரண்டாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவனுக்குச் சொன்னகாலத்திற்கு இரண்டுபங்குகாலம் சூர்யலோகத்தில் ஸூர்யர்களில் ஒருவனாகவும், நான்காவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் அதற்கு இரண்டு பங்குகாலம் மருத்துக்களில் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும், ஐந்தாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் அதற்கு இரண்டுபங்குகாலம் ஸத்ய தேவதைகளின் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும் இருந்து அத்யந்த போகங்களைப் பெறுவன். மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள்.

ஏகாதசகண்ட:

அத தத ஊர்த்வ உதேத்ய நைவோதேதா நாஸ்தமேதைகல ஏவ மத்யே ஸ்தாதா ததேஷ ச்லோக: ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படிவஸுக்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் மருத்துக்கள் ஸாத்ய தேவர்கள் இவர்களுக்கு யோக்யமான ரோஹித ரூபம் முதலிய பஞ்சாமிருதங்களுக்கு ஸ்தானமாய் தேவமதுவென்று சொல்லப்பட்டு உதயம் அஸ்தமானமென்னும் காரியங்களையுடைய ஜ்யோதிர்மண்டலமென்னும் ரூபமுடைய சூர்யனை சரீரமாக உடைய அம்கார்யாவஸ்தையை யுடையதுமான பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இங்குநாமம் ரூபம்ஹுதயம் இவையில்லாமல் முத்தி அஸ்தை (கார்யாவஸ்தையில்லாமை) யோடுகூடிய சூரியனென்னும் ஜீவனை சரீரமாக உடைய பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது. உதயாஸ்தமய கார்யங்களால் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தபின்பு தினபாள்யம்வந்தவுடனே அந்தகாரியமில்லாமல் ஏகாஸ்வபாவனாய் உதாசீனனாயிருக்கிறான் சூர்யன். இது முக்தாவஸ்தை. கல்பத்தின் ஆதியில் ஸூர்யனாவதற்கு முந்தின அவஸ்தையான சூரியனைச் சொல்லுகிறதென்னும் கூறலாம். இவ்விஷயத்தில் தேவதைகளைகுறித்தோர் யோகிசொன்ன லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

ந வை தத்ர ந நிம்லோச நோதியாய கதாசந । தேவாஸ்தேநாஹ ஸத்யேந மா விராதிஷி ப்ரஹ்மணேதி ॥௨॥

ஸ0-ரா-பா—முக்தாவஸ்தையில் சூர்யனுக்கு உதயமாவது அஸ்தமானமாவது கிடையாது. இந்தஸத்தியத்தால் நான்பிரமமத்தோடு விரோதத்தையடையவில்லை. ஸத்யமான பிரம்மகியானத்தைப் பெற்றவனாயிருக்கிறேனென்று தாத்பர்யம்.

ந ஹ வா அஸ்மா உதேதி ந நிம்லோசதி ஸக்ருத்திவா ஹாஸ்மை பவதி ய ஏதாமேவம் ப்ரஹ்மோபநிஷதம் வேத ॥௩॥

ஸ0-ரா-பா—இப்படிசொன்ன பிருஹ்மவித்யையை யறிந்தவன் ஜனனமரணமில்லாதவனாக ஆவன் இவனுக்குமேல் காலமெல்லாம் பகல்பொழுதேயாம்.

சங்—நிரஞ்சனமான பிரஹ்மமேயாய் விடுகிறான். ரங்—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இதுவித்யையையறிந்து உபாசிப்பவன் எப்போதும் எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் சக்தியையுடையவனாய் விடுவதால் ஸூர்யன் உதயமாவதாலாவது அஸ்தமிப்பதாலாவது இவனுக்கு லாபநஷ்டங்க ளொன்றுமில்லை. (௩)

தத்தைதத் ப்ரஹ்மா ப்ரஜாபதய உவாச ப்ரஜாபதிர்மநவே மநு: ப்ரஜாப்ய: தத்தைதத்துத்தாலகாயாருணயே ஜ்யேஷ்டாய புத்ராய பிதா ப்ரஹ்ம ப்ரோவாச ॥௪॥

ஸ0-ரா-பா—இவ்வித்யையின் பரம்பரை சொல்லப்படுகிறது இந்தமது வித்யையை (சங்—ஹிரண்யகர்ப்பன். விராட்புருஷனுக்கும், ரங்—சதுர்முகன் தக்ஷப்

ரஜாபதிக்கும் அவர் ஸ்வாயம்புவனுக்கும் மநுவானவர் இக்ஷ்வாகு முதலிய ஜனங்களுக்கும் உபதேசித்தார்கள். இவ்விதயையை அருணரென்னும் ருஷிதன் ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் உத்தாலகருக்கு உபதேசித்தார். (௫)

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌯𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑍇 ॥௫॥

ஶம்-ரா-பா—இப்ப்ரஹ்மவித்யையை பிதாஜ்யேஷ்ட புத்ரனுக் குபதேசிக்கக் கடவன். யோக்கியனான சிஷ்யனுக்கும் உபதேசிக்கலாம். (௬)

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌕𑌸𑍍𑌮𑍈𑌚𑌨 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥௬॥

ஶம்-ரா-பா—நாலுசமுத்திரத்தின் மத்தியத்திலுள்ள இப்பூமி முழுவதையும் தனங்களால் நிறைந்துக்கொடுத்தாலும் அதைவிட இந்தவித்யையே மேல்பட்ட தாகையாலே இதைஜ்யேஷ்டபுத்திரன் தகுந்த சிஷ்யன இவர்கள் தவிர மற்றயாருக்கும் சொல்லக்கூடாது.

அ-பே-சங்—ஏததேவததோபூய: என்றுமறுபடி சொன்னது ஆதரவினால்.
ரா—மறுபடி சொன்னது வித்யையயின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑍈 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌚 ॥௧॥

ஶம்-ரா—இதில் காயத்திரீ உபாசனம் சொல்லப்படுகிறது. லோகத்தில் ஸ்தாவரமாகவும் ஜங்கமமாகவும்காணப்படும் வஸ்துக்கள்யாவும் காயத்ரீயேயாடாம். காயத்ரீஎன்பது வாக்கு. வாக்கினாலே சொல்லப்படுவதாலும் ரக்ஷிக்கப்படுதலாலும் காயத்ரீஎன்றுபெயர் பெற்றது. எல்லசந்தஸ் ஸுக்களைக்காட்டிலும் இதுவே மேல்பட்டது இதுவே பிரம்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது.

𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌾 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍀𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥௨॥

ஶம்-ரா-பா—எல்லா பூதங்களும் பூமியிலேயே யிருப்பதாலும் பூமியைவிட்டு அப்பால் போகக்கூடாமையா யிருப்பதாலும் கீழ்ச்சொன்ன காயத்ரீ பூமியேயாம்.
அ-பே—இதில்பிரம்மத்தினது இரண்டாவது பாதம் பூமியென்பதும் ப்ராணிகளுக்காதாரமாயிருப்பதும் ப்ராணிகளால் விடக்கூடாமலிருப்பதுமென்னும் இரண்டு விதமும் சொல்லப்பட்டது.

𑌯𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑌾 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥௩॥

ஶம்-பா—கீழ் பூமியாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாகையாலும் சரீரமுமாம்.

ரா—சரீரம் ஒருபாதம் என்பதும் ப்ராணன்களுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் அவை தன்னைவிட்டுப் போகக்கூடாமலிருத்தல் என்னும் விதமிரண்டும் விதமென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌹𑍀𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌶𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇

ஸம்-பா—கீழ் புருஷனது சரீரமாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரீயானது கீழ்ச் சொன்ன காரணங்களாலே (ப்ராணன்களுக்காதாரமாகையாலும் அவைவிட்டுப் போகக்கூடாமையாலும்) சரீரத்தில் உள்ள இருதயகமலமாம்.

ரா—இது பிரஹ்மத்தின் நாலாவதுபாதம், சரீரத்துக்குச் சொன்னவிதமே இதற்கும். (௪)

ஸைஷா சதுஷ்பதா ஷட்விதா காயத்ரீ ததேதத்ருசாப்யநூக்தம்॥

ஸம்-பா—இப்படி காயத்ரியானது பிரஹ்மம்போலே நாலுபாதமும் ஆறுவிதமுமுடையது. இதன்மகிமை ஒருருக்மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௫)

ஸம்—வாக்கு, பூதம், பூமி, சரீரம், இருதயம்; ப்ராணன் என்று ஆறுவிதம்.

ரங்—இதன்விதமாலும் கீழே சொல்லப்பட்டது. (கானம் செய்யப்படுதல் ரக்ஷிக்கப்படுதல் முதலியது.) இவ்வாறு அளவிடுவதினால் பிரும்மமானது இவ்வளவென்னும் அளவிற்குட்பட்டதாமே எனில் அதற்குச்சமாதானமாக ருக்கு மந்திரம் உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது.

தாவாநஸ்ய மஹிமா ததோ ஜ்யாயாம்ஶ்ச பூருஷ: | பாதோ ஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவீதி ||௬||

ஸம்-பா—இதுவே அந்தருக்கு.

ஸம்-ரா-பா—கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியாம்யவர்க்கங்களாம். பரமாத்மா இவைகளைவிட அதிகமகிமையுடையவன். சேதநசேதனம்யாவும் அவனது ஒருஅம்சமாத்திரம். இவனது மற்ற மூன்றுகால்பங்கு அமிருதமும் பரமபதத்தில் உள்ளது. ப்ருகிருதி ஸம்பந்தமில்லாத போக்யவஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்ட போகஸ்தானங்களும் அப்படிப்பட்ட போகோபகரணங்களும் இங்கு மூன்றுகால்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஜகத்திலுள்ளவஸ்துக்கள் யாவையும் பகவானுக்கு பூஷணமும் ஆயுதமுமாயிருக்குமாகையாலே அதன் அபிமானிகளான நித்யாத்மாக்களும் ஆகமூன்றுவித ஆத்மாக்களை மூன்றுகால்களாகச் சொல்லிலுமாம்.

யத்வை தத்ப்ரஹ்மேதீதம் வாவ தத்யோ(அ)யம் பஹிர்தா புருஷாதாகாஶோ யோ வை ஸ பஹிர்தா புருஷாதாகாஶ: ||௭|| அயம் வாவ ஸ யோ(அ)யமந்த: புருஷ ஆகாஶோ யோ வை ஸோ(அ)ந்த: புருஷ ஆகாஶ: ||௮|| அயம் வாவ ஸ யோ(அ)யமந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ்ததேதத்பூர்ணமப்ரவர்தி பூர்ணமப்ரவர்திநீம் ஶ்ரியம் லபதே ய ஏவம் வேத ||௯||

ஸம்-ரா-பா—எங்கு வியாபித்திருப்பதாலும் தபமில்லாதிருப்பதாலும் நிச்சலமாயிருப்பதாலும் பரப்ரும்மதத்துக்கு ஸமானமான யாதோரு பூதாகாசம் இருக்கிறதோ (௭) அதுதான் சரீரத்தினடுவிலிருக்கும் ஆகாசம். அப்படி சரீரத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஆகாசமெதுவோ (௮) அதுதான் ஹ்ருதய கமலத்தில் நடுவிலுள்ள ஆகாசம் ஆக [illegible] யன்றும் இந்த பாதமானது விசேஷ மகிமையுடையதாகையால் இது பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமானது. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் பரிபூரணமும் ஸ்திரமுமான மோக்ஷஸம்பதத்தைப் பெறுவான. (௯)

அத த்ரயோதஶ: கண்ட:.

தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய ஹ்ருதயஸ்ய பஞ்ச தேவஸுஷய: ஸ யோ(அ)ஸ்ய ப்ராங் ஸுஷி: ஸ ப்ராணஸ்தச்சக்ஷு: ஸ ஆதித்யஸ்ததேதத்தேஜோ(அ)ந்நாத்யமித்யுபாஸீத தேஜஸ்வ்யந்நாதோ பவதி ய ஏவம் வேத ||௧||

ஸ0 — இதில் த்வாரபாலோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு சொன்ன இருதயமென்னும் பாதத்தில் ஐந்துவழிகள் தேவதைகளினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதுகள். இதில் கிழக்குவழியானது பிராணன் அதுவேகண், அதுவே ஸூர்யன். இதுவே தேஜஸ்வரூபமென்றும் அன்னாத்யமென்றும் உபாசிப்பது. அப்படி உபாசிப்பவன் தேஜஸ்) ஸும் ஜீரண சத்தியும் பெறுவன்.

ரா-பா — ப்ராணனது வியாபார விசேஷத்தால் கண்திருப்தி செல்விக்கப்படுகிறது. அந்தகண்ணை அனுக்கிரஹிப்பவன் சூர்யன். அவன் இருதய கமலத்தின் கிழக்குவழி வாசல்காப்பவன் அவனை உபாசிப்பதினால் இந்தபலன்வரும். (௧)

அத யோ஽ஸ்ய தக்ஷிண: ஸுஷி: ஸ வ்யாநஸ்தச்ச்ரோத்ரꣳ ஸ சந்த்ரமாஸ்ததேதச்ச்ரீஶ்ச யஶஶ்சேத்யுபாஸீத ஶ்ரீமாந் யஶஸ்வீ பவதி ய ஏவம் வேத ॥

ஸ0-ரா-பா — அதன் தெற்குவழியானது வ்யானவாயு. அதுவேகாது. அதுவே சந்திரன். வீர்யவத்தரமானகர்மங்களைசெய்வது வ்யானனுடையாலும் காதுஞானத்துக்கும் சந்திரன் அன்னத்துக்கும் ஹேதுவாகையாலும் இவை ஸம்பத்தும் யசஸ்ஸும் என்று உபாசிப்பவன் ஸம்பத்தையும் யசஸ்ஸையும் அடைவன். (௨)

அத யோ஽ஸ்ய ப்ரத்யங்ஸுஷி: ஸோ஽பாந: ஸா வாக்ஸோ஽க்நிஸ்ததேதத்ப்ரஹ்மவர்சஸமந்நாத்யமித்யுபாஸீத ப்ரஹ்மவர்சஸ்யந்நாதோ பவதி ய ஏவம் வேத ॥௩॥

ஸ0-ரா-பா — அதன் மேற்குவழியானது அபானவாயு. அதுவே வாக்கு. அதுவே அக்னி, இது பிரும்ம தேஜஸ்ஸும் ஜீரண சக்தியும்: இவையறிந்து உபாசிப்பவன் தேஜஸ்ஸையும் ஜீரணசக்தியையும் அடைவன். (௩)

அத யோ஽ஸ்யோதங்ஸுஷி: ஸ ஸமாநஸ்தந்மந: ஸ பர்ஜந்யஸ்ததேதத்கீர்திஶ்ச வ்யுஷ்டிஶ்சேத்யுபாஸீத கீர்திமாந்வ்யுஷ்டிமாந்பவதி ய ஏவம் வேத

ஸ0-ரா-பா — அதன் வடக்குவழியானது ஸமானவாயு. அது மேலானது, அதுவே மேகம், இது கீர்த்தியும் காந்தியும் இவ்வாறு அறிந்து உபாஸிப்பவன் கீர்த்தியையும் காந்தியையும் அடைவன்.

அ-டீ-ப-ஸ — தனக்கு நேரில் தெரியாத ப்ரஸித்தி கீர்த்தியாம். தான் அறிந்த ப்ரஸித்தியசஸ்ஸாம். (௪)

அத யோ஽ஸ்யோர்த்வ: ஸுஷி: ஸ உதாந: ஸ வாயு: ஸ ஆகாஶஸ்ததேததோஜஶ்ச மஹஶ்சேத்யுபாஸீத ஓஜஸ்வீ மஹஸ்வாந்பவதி ய ஏவம் வேத ॥௫॥

ஸ0-ரா-பா — இதன் மேல்பக்கத்து வழியானது உதானவாயு அதுவே வாயு, அதுவே ஆகாசம். அது பலமும் பெருமையும், இதை அறிந்து உபாசிப்பவன் பலத்தையும் பெருமையையும் பெறுவன்.

தே வா ஏதே பஞ்ச ப்ரஹ்மபுருஷா: ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்வாரபா: ஸ ய ஏதாநேவம் பஞ்ச ப்ரஹ்மபுருஷாந்ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்வாரபாந்வேதாஸ்ய குலே வீரோ ஜாயதே ப்ரதிபத்யதே ஸ்வர்கம் லோகம் ய ஏதாநேவம் பஞ்ச ப்ரஹ்மபுருஷாந்ஸ்வர்கஸ்ய லோகஸ்ய த்வாரபாந்வேத

ஸ0-ரா-பா — மேற்சொன்ன குணங்களோடு கூடிய சூர்யன் சந்த்ரன் அக்னி, மேகம், ஆகாசம் என்னும் ஐந்து புருஷர்களும் இருதயாகாசமென்னும் பிரம்மலோகத்தின் த்வாரபாலகர்கள். அல்லது பரமபதத்துக்கு வழிநடத்தும் ஆதிவாஹிகர்கள்.

இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் வித்யாவீர்யமுள்ள புத்ரனைப்பெறுவதோடு பகவன்லோகத்தின் த்வாரபாலகர்களை உபாசிப்பதால் தடையின்றி பகவன்லோகத்தைப் பெறுவன். (௬)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍋 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷𑍂𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃 ॥௭॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌨𑍋𑌷𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌵𑌪𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌨𑌦𑌮𑌿𑌵 𑌨𑌦𑌥𑍁𑌰𑌿𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌿𑌵 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤 𑌉𑌪𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ।௮॥

ஸம்-ரா-பா—இப்படி காயத்ரீவித்யையால் ஸகலபலப்ரதனை ப்ருஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு அழகு கீர்த்தியென்னும் பலங்களுக்காக அப்பிரும்மத்தையே ஜாடராக்னியாக உபாசிக்கும்படி இதில் விதிக்கப்படுகிறது. ஸமஷ்டி வ்யஷ்டியென்னும் இருவகைக்கும் மேல்பட்ட லோகத்தில் ஸ்வயம் ப்ரகாச சுத்த சத்வஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் விளங்கும் த்ரிபாத் ப்ருஹ்மமே இந்த ஜாடராக்னி ஸ்வரூபமானதென்று உபாசிப்பது. (௭) மற்றவை சங்-போலவே, இரண்டு தடவை சொன்னது வித்யையின் முடிவைக்காட்டுகிறது. (௮)

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌅𑌥 𑌖𑌲𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥௧।

ஸம்-ரா-பா—சாண்டில்யவித்யை சொல்லப்படுகிறது. எல்லாபதார்த்தங்களும் ப்ருஹ்மத்தினிடத்தில் உண்டானவை. எல்லாம் ப்ரும்மத்தினிடத்தில் லயிப்பவை, எல்லாம் பிரம்மத்துக்கு நியாம்யம். எல்லாம் பிரம்மத்துக்கு சரீரம். உத்பத்தியும் லயமும் ஸ்தூலசித்சித் சரீரனான ப்ரும்மத்துக்கு உண்டு. நியாம்யத்வம் கேவலசிதத்துக்களுக்கு மாத்ரம். இதனால் ஜீவன் பிரம்மத்தைமேல் சொல்லும் குணங்களோடு உபாசிக்கக்கடவன். இங்கே எவ்வாறு உபாசிக்கிறானோ மரணத்துக்குப்பின்பு அதற்குத்தகுதியான பலமே இவனுக்கு வருவது. ஆகையால் ஜீவனுக்கு முக்கியமானது உபாசனமே.

அர்த்தபேதம் க்ரது--ஸம்-அத்தியவஸாயம் ரஸ-உபாசனம். (௧,

𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋 𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑌰𑌃 ॥௨॥

ஸம்-ரா-பா—அத்தியவஸாயம் பண்ணவேண்டிய முறை சொல்லப்படுகிறது. பிரும்மமானது மனஸ்ஸையுடையது. ப்ரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் மனதின் கார்யங்கள், ப்ராணனே ஜீவாத்மாவின் ஸூக்ஷ்மசரீரம். அதை ஸ்தூலதேகத்தினின்றும் மற்றொரு தேஹத்துக்குக் கொண்டுபோகிறது பிரம்மம். அதனால் அது பிராண சரீரம். ஞானசக்தி க்ரியாசக்தி இரண்டும் சேர்ந்துள்ளது. சுத்தசைதன்ய ஸ்வரூபமானது. நினைத்த நினைவெல்லாம் தவறாது நிறைவேற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. எல்லாவிடத்திலும் இருப்பதினாலும் ஸூக்ஷ்மஸ்வரூபமாயிருப்பதாலும் ரூபம் முதலியவை இல்லாமையாலும் ஆகாசத்துக்கு ஸமானமானது. இந்த ஜகத்தையெல்லாம் செய்வது. (ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானது) தோஷமற்ற கர்மங்களையுடையது. ஸகல

மான வாஸனை ருசி இவைகளையுடையது. இந்த லோகங்களை யெல்லாம் வியாபித்திருப்பது. வாக்கு இல்லாதது. (இது இந்த்ரியங்களொன்று மில்லாததென்று குறிக்கிறது.) பூர்ணகாமமானதாகையாலே புதிதாய் ஒன்றுகிடைக்கப் பெற்றால்வரும் பரபரப்பு இல்லாதது. (௨)

ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயேऽணீயாந்வ்ரீஹேர்வா யவாத்³வா ஸர்ஷபாத்³வா ஶ்யாமாகாத்³வா ஶ்யாமாகதண்டு³லாத்³வைஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாந்ப்ருதி²வ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாஜ்ஜ்யாயாந்தி³வோ ஜ்யாயாநேப்⁴யோ லோகேப்⁴ய: ॥௩॥

ஸ0—இந்த பரமாத்மாவானது என் ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறது. அது சாமை, சாமை அரிசி நெல்லு, யவம், கடுகு, இவையெல்லாவற்றிலும் சிறியது. பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், இந்த லோகங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது.

ரா-பா—நாம் உபாஸிப்பதன்பொருட்டு அதிஸூக்ஷ்மரூபத்தோடு இருதயத்திலிருப்பதாகவும், நமக்கு ப்ராப்யனாகும்போது அளவிறந்த பரிமாணத்தையுடையவனாயிருப்பவனாகவும் அனுசந்தானம் செய்யவேண்டும்.

ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வக³ந்த⁴: ஸர்வரஸ: ஸர்வமித³மப்⁴யாத்தோऽவாக்யநாத³ர ஏஷ ம ஆத்மாந்தர்ஹ்ருதய ஏதத்³ப்³ரஹ்மைதமித: ப்ரேத்யாபி⁴ஸம்ப⁴விதாஸ்மீதி யஸ்ய ஸ்யாத³த்³தா⁴ ந விசிகித்ஸாஸ்தீதி ஹ ஸ்மாஹ ஶாண்டி³ல்ய: ஶாண்டி³ல்ய: ॥௪॥

ஸ0.ரா-பா—இந்த குணங்களையுடைய பரமாத்மா அதிகமான தன் கிருபையாலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்வதற்காக நம் மனதில் இருக்கிறது. இதை நான் உபாஸிப்பதினால் கடைசியில் அந்த பிரம்மத்தை அடையப்போகிறேனென்று இவன் உபாசனம் செய்யக்கடவன். இவ்வித ப்ரத்யயமுடையவனுக்கு பரப்ரும்ம ப்ராப்தியில் எவ்வித ஸம்சயமுமில்லை. இவ்வாறு சாண்டில்ய மஹருஷி சொன்னார். மறுபடி சாண்டில்ய என்றது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (௪)

பஞ்சத³ஶ: க²ண்ட³:.

அந்தரிக்ஷோத³ர: கோஶோ பூ⁴மிபு³த்⁴நோ ந ஜீர்யதி தி³ஶோ ஹ்யஸ்ய ஸ்ரக்தயோ த்³யௌரஸ்யோத்தரம் பி³லம் ஸ ஏஷ கோஶோ வஸுதா⁴நஸ்தஸ்மிந்விஶ்வமித³ம் ஶ்ரிதம் ॥௧॥

ஸ0-ரா-பா—த்வாரபாலோபாசனத்தினால் வீரனான புத்ரனைப் பெறுவன் என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. வீர்யம் மாத்திரமே போதுமா, தீர்க்காயுஸ்ஸும் வேண்டுமே. ஆகையால் தீர்க்காயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவிஜ்ஞானம் சொல்லப்படுகிறது. நடுவில் உத்தமமான வித்யை யொன்று சொல்லப்பட்டதினால் இது உடனே சொல்லப்படவில்லை. த்ரைலோக்யஸ்வரூபமான இந்த கோசத்துக்கு ஆகாசம் மத்தியம்- பூமி அடி. திக்குக்கள், மூலைகள். ஸ்வர்க்கம், மேல்வழி, இது நாசமில்லாதது. கர்மபலமென்னும் தனம் இதில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராணிகள், அவர்களின் கர்மங்கள், அவைகளின் பலன்கள் எல்லாம் இதையே ஆச்ரயித்திருப்பது. (௧)

தஸ்ய ப்ராசீ தி³க்³ஜுஹூர்நாம ஸஹமாநா நாம த³க்ஷிணா ராஜ்ஞீ நாம ப்ரதீசீ ஸுபூ⁴தா நாமோதீ³சீ தாஸாம் வாயுர்வத்ஸ: ஸ ய ஏதமேவம் வாயும் தி³ஶாம் வத்ஸம் வேத³ ந புத்ரரோத³ம் ரோதி³தி ஸோऽஹமேதமேவம் வாயும் தி³ஶாம் வத்ஸம் வேத³ மா புத்ரரோத³ம் ருத³ம் ॥௨॥

ரா—அந்தந்த திக்குக்களை அந்தந்தபேரை உடையதாகத் தியானம் செய்வாய் நான் அந்த வாயுவை திக்குக்களை குழந்தையாக அறிந்து உபாசித்ததினால் புத்ரமரணம் நேராமல் அழாமலிருக்கிறேன் என்று இதை உபதேசிப்பவன் சொல்லுகிறான்.

அரிஷ்டம் கோஶம் ப்ரபத்³யே(அ)முநா(அ)முநா(அ)முநா ப்ராணம் ப்ரபத்³யே(அ)முநா(அ)முநா(அ)முநா பூ⁴: ப்ரபத்³யே(அ)முநா(அ)முநா(அ)முநா பு⁴வ: ப்ரபத்³யே(அ)முநா(அ)முநா(அ)முநா ஸ்வ: ப்ரபத்³யே(அ)முநா(அ)முநா(அ)முநா ॥௩॥

ஸம்-பா—அதன் அங்கமான உபமந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.—ரா-அந்த கோசவிஜ்ஞானத்துக்கு அங்கமான ப்ரபத்தியின் மந்த்ரங்கள் சொல்லப்படுகின்றது.

அ-பே—அமுநா என்னும் இடத்தில் எல்லாம் புத்ரனது பேரைச்சொல்லி, இந்த பிள்ளை தீர்க்காயுஷ்மானாயிருப்பதற்காக (இப்படி மூன்றுதரம் சொல்லவேணும்) நாசமில்லாத இந்த த்ரைலோக்ய கோசத்தை சரணமடைகிறேன். அப்படியே ப்ராணன், பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் இதுகளையும் (தனித்தனி) சரணமடைகிறேன்.

ஸ யத³வோசம் ப்ராணம் ப்ரபத்³ய இதி ப்ராணோ வா இத³ம் ஸர்வம் பூ⁴தம் யதி³த³ம் கிஞ்ச தமேவ தத் ப்ராபத்ஸி ॥௪॥

அத² யத³வோசம் பூ⁴: ப்ரபத்³ய இதி ப்ருதி²வீம் ப்ரபத்³யே(அ)ந்தரிக்ஷம் ப்ரபத்³யே தி³வம் ப்ரபத்³ய இத்யேவ தத³வோசம் ॥௫॥

அத² யத³வோசம் பு⁴வ: ப்ரபத்³ய இத்யக்³நிம் ப்ரபத்³யே வாயும் ப்ரபத்³ய ஆதி³த்யம் ப்ரபத்³ய இத்யேவ தத³வோசம் ॥௬॥

அத² யத³வோசம் ஸ்வ: ப்ரபத்³ய இத்ய்ருக்³வேத³ம் ப்ரபத்³யே யஜுர்வேத³ம் ப்ரபத்³யே ஸாமவேத³ம் ப்ரபத்³ய இத்யேவ தத³வோசம் தத³வோசம் ॥௭॥

ஸம்-பா—அந்த மந்த்ரங்களைத்தானே விவரிக்கிறது. இந்த ஜகத்தெல்லாம் ப்ராணஸ்வரூபமாகையால் ப்ராணனை சரணமடைகிறேனென்றதினால் நான் ஜகத்தை யெல்லாம் சரணமடைந்தவனாகிறேன். (௫) பூலோகத்தை சரணமடைகிறேனென்றதற்கு பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் இவைகளை சரணமடைகிறேனென்றும் புவர்லோகத்தை அடைகிறேனென்றதற்கு, அக்கினி வாயு ஸூர்யன் இவர்களை அடைகிறேனென்றதற்கு ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவைகளை அடைகிறேனென்றும் அர்த்தம். (௫-௬-௭)

இதி பஞ்சத³ஶ: க²ண்ட³:.

புருஷோ வாவ யஜ்ஞஸ்தஸ்ய யாநி சதுர்விம்ஶதி வர்ஷாணி தத் ப்ராத:ஸவநம் சதுர்விம்ஶத்யக்ஷரா கா³யத்ரீ கா³யத்ரம் ப்ராத:ஸவநம் தத³ஸ்ய வஸவோ(அ)ந்வாயத்தா: ப்ராணா வாவ வஸவ ஏதே ஹீத³ம் ஸர்வம் வாஸயந்தி ॥௧॥

ஸம்-ரா—கீழ்புத்ரனது தீர்க்காயுஸ்ஸைப் பலமாக உடைய கோசவித்யைசொல்லப்பட்டது. இதில்தான் தீர்க்காயுஸ்ஸாயிருப்பதற்காக புருஷவித்யை சொல்லப்படுகிறது. புருஷனுடையவயது மொத்தம் நூற்றுப்பதினாறு அது முதல் பாகம் இருபத்தினாலு வயதாகவும். இரண்டாவது பாகம் நாற்பத்திநாலு வயதாகவும் மூன்றாவது

பாகம் நாற்பத்தெட்டு வயதாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. புருஷனானவன் தன்னைப்பாக மாக பாவித்துக்கொண்டு உபாசிக்கக்கடவன். காயத்ரி யென்னும் சந்தஸ்ஸானது இருபத்தினாலு அக்ஷரங்களையுடையது; அதனாலே ப்ராதஸ்ஸவனம் செய்யவேண்டும் ஆகையால் இருபத்திநாலு வயதென்னும் முதல் பாகத்தை ப்ராதஸ்ஸவனமாக பாவிக்கவேண்டும். யாகத்தில் ப்ராதஸ்ஸவனத்துக்கு வஸுக்கள் தேவதைகள். சரீரமானது நாசமலிருக்கும்படி செய்வது (வஸிப்பிப்பது) ப்ராணனாகையாலே பிராணனகளே இங்கு வஸுக்கள் அவைகள் இதற்கு தேவதைகள்.

தம் சேதேதஸ்மிந் வயஸி கிஞ்சிது³பதபேத் ஸ ப்³ரூயாத் ப்ராணா வஸவ இத³ம் மே ப்ராதஸ்ஸவநம் மாத்⁴யந்தி³நம் ஸவநமநுஸந்தநுதேதி மாஹம் ப்ராணாநாம் வஸூநாம் மத்⁴யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்³தை⁴வ தத ஏத்யக³தோ³ ஹ ப⁴வதி ||௨||

ஸா-ரா—இவ்விருபத்திநாலு வயதுக்குள் இவனுக்கேதாவது ரோகம் முதலானது உண்டாகுமானால் இந்த மந்த்ரத்தை அவன் சொல்லவேண்டும் வஸுக்களான ப்ராணன்களே, நான் யாக மாகையாலே அதில் இப்போது ப்ராதஸ்ஸவனம் நடக்கிறது. இது மத்தியந்தின ஸவனத்தோடு சேரும்படி செய்யுங்கள். யாகரூபியான நான் ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் அதிபதிகளான உங்கள் நடுவில் லோபத்தை(மரணத்தை) அடையக்கடவேனல்லேன். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தல் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௨)

அத² யாநி சதுஶ்சத்வாரிம்ஶத்³வர்ஷாணி தந்மாத்⁴யந்தி³நம் ஸவநம் சதுஶ்சத்வாரிம்ஶத³க்ஷரா த்ரிஷ்டுப் த்ரைஷ்டுப⁴ம் மாத்⁴யந்தி³நம் ஸவநம் தத³ஸ்ய ருத்³ரா அந்வாயத்தா: ப்ராணா வாவ ருத்³ரா ஏதே ஹீத³ம் ஸர்வம் ரோத³யந்தி ||௩|| தம் சேதே³தஸ்மிந் வயஸி கிஞ்சிது³பதபேத் ஸ ப்³ரூயாத் ப்ராணா ருத்³ரா இத³ம் மே மாத்⁴யந்தி³நம் ஸவநம் த்ருதீயஸவநமநுஸந்தநுதேதி மாஹம் ப்ராணாநாம் ருத்³ராணாம் மத்⁴யே யஜ்ஞோ விலோப்ஸீயேத்யுத்³தை⁴வ தத ஏத்யக³தோ³ ஹ ப⁴வதி ||௪||

ஸா-ரா—இருபத்தைந்தாவது வயது முதல் அறுபத்தெட்டாவது வயதுவரையிலுள்ள இரண்டாவது பாகமானது மாத்தியந்தினஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத்துநாலுவயது. த்ருஷ்டுப் சந்தஸ்ஸு நாற்பத்திநாலு அக்ஷரமுடையது. மாத்தியந்தினஸவநமானது த்ரிஷ்டுப்சந்தஸ்ஸினால் செய்யக்கடவது. யௌவனத்தில் விஷயப்ரவிருத்தி அதிகமாய் அதினால் அழச்செய்வதால் இப்போதுபிராணனகள்- ருத்ரர்கள்.. ரங் (ருத்ரர்கள் க்ரூரர்கள். யௌவனத்தில் எல்லாரும் க்ரூரர்கள். ஆதலால் நடுவயதில் பிராணன்கள் ருத்ரர்கள். சங்) இவை அந்த மாத்தியந்தினஸவனத்தின் தேவதைகள். இந்தவயதில் ரோகம் முதலியது ஏதாவது உண்டானால் மேல்வரும் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். ருத்ரர்களான ப்ராணன்களே. இப்போது மாத்தியந்தினஸவனம் நடக்கிறது. இது த்ரிதியஸவனத்தோடு சேரும்படி செய்யவேண்டும். உங்கள் நடுவில நான மரணமடைய வேண்டாம். இம்மந்திரத்தை ஜபிததால் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன். (௩-௪)

அத² யாந்யஷ்டாசத்வாரிம்ஶத்³வர்ஷாணி தத் த்ருதீயஸவநமஷ்டாசத்வாரிம்ஶத³க்ஷரா ஜக³தீ ஜாக³தம் த்ருதீயஸவநம் தத³ஸ்யாதி³த்யா அந்வாயத்தா: ப்ராணா வாவாதி³த்யா ஏதே ஹீத³ம் ஸர்வமாத³த³தே ||௫||

[illegible] ‖௬‖

ஸ0-ரா. நாற்பத்தை[illegible] வயது முதல் நூற்றுப்பதினாறுவது வயதுவரையி லுள்ள மூன்றாவது பாக்கமானது த்ருதீயஸவனமாக உபாஸிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத் தெட்டுவயது. ஜகதீச்சந்தஸ்ஸுக்கு நாற்பத்தெட்டெழுத்து. த்ருதீயஸவனம் ஜக தீச்சந்தஸ்ஸால் செய்யக்கடவது. புருஷனுடைய பிராணன்கள் ஆதித்யர்கள். இவைகளே அதன் தேவதைகள். அந்த வயதில் [illegible] ரோகம் முதலியது உண்டானால் இந்த மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண் டும். ஆதித்யரென்னும் ப்ராணனைகளே இப்போது நடக்கும் த்ருதீயஸவனமானது கடைவரையில் விச்சேதமில்லாம லிருக்கும்படி செய்யுங்கள். மத்தியகாலத்தில் நான் மரணமடையக்கூடியவன் அல்லேன். இவ்வாறு ஜபிப்பவன் தாபம் ரோகம் இவைகள் நீங்கப்பெறுவன். (௫-௬)

[illegible] ‖௭‖

ஸ0-ரா—ஓ ரோகமே. [illegible] என்னை மரணமடைவிக்க முயல்கிறாய். [illegible] என்று [illegible] - இதரா என்பவளின் [illegible] பெரியோர்கள் [illegible] சொன்னார். அவர் [illegible] வருஷம் ஜீவித்திருந்தார். [illegible] தவறாமல் சக மாக [illegible] வருஷம் ரோகம் தாபம் முதலியதில்லாமல் [illegible] மறுபடி யும் [illegible] (௭)

[illegible]

[illegible] ‖௧‖ [illegible] ‖௨‖ [illegible] ‖௩‖ [illegible] ‖௪‖ [illegible] ‖௫‖

ஸ0-ரா-ரா—புருஷன் யாகத்துக்கு [illegible] என்பதை [illegible] பாதிக்கிறது. [illegible] புசிப்பது குடிப்பது ஸந்தோஷிப்பது இவைகள் [illegible] பசியாதல் [illegible] [illegible] சம்போகம் செய்வது இவைகள் [illegible] ஸ்திரங்கள். தபஸ், தானம், கபடமின்மை கொல்லா மை, உண்மைபேசுதல் இவைகள் தக்ஷிணை. யாகம் செய்யப்போகும்போது ஸோ ஷ்யதி என்று சொல்வதுபோல் தாயாரால் இவன் உத்பாதனம் செய்யப்படும்போது [illegible] ஸோஷ்யதி என்று சொல்வதாலும், யாகஞ்செய்து முடிந்தபின்பு அஸோஷ்ட என்று சொல்வதுபோல் இவன் ஜனித்தபின்பு அஸோஷ்ட மாதா என்று சொல்வ தாலும் இவன் யாகமென்னத்தடையில்லை. இவன் மரணமடைவது அவப்ருதயாம்.

தத்தைதத்கோர ஆங்கிரஸ: க்ருஷ்ணாய தேவகீபுத்ராயோக்த்வோவாச

அபிபாஸ ஏவ ஸ பபூவ ஸோऽந்தவேலாயாமேதத்த்ரயம் ப்ரதிபத்யேத

அக்ஷிதமஸ்யச்யுதமஸி ப்ராணஸம்ஶிதமஸீதி தத்ரைதே த்வே ருசௌ பவத: ||௬||

ஸ0-ரா—பொது அர்த்தம்-இவ்வித்யையை உபாசிப்பவன், 'அக்ஷிதமஸி', 'அச்யுதமஸி' 'ப்ராணஸம்ஶிதமஸி' என்கிற மூன்று யஜுர் மந்திரங்களை மரணகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியது. ப்ரும்மமே! நீ நாசமில்லாதவன் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் இவைகளில் எவ்வித குறைவு மடையப்பட்டவனன்று. ஜகத்தையெல்லாம் ஜீவிக்கச்செய்யும் ஸூக்ஷ்மதத்வமாயிருக்கிறாய், என்பது அம்மந்திரங்களின் பொருள். தத்ர—இவ்வித்தையின் விஷயத்தில், ருச்—அந்த பரப்ரும்ம விஷயத்தில், இரண்டிருக்கும் மந்திரங்கள் உண்டு.

ஆதித்ப்ரத்னஸ்ய ரேதஸ: உத்வயம் தமஸஸ்பரி ஜ்யோதி: பஶ்யந்த உத்தரம்

ஸ்வ: பஶ்யந்த உத்தரம் தேவம் தேவத்ரா ஸூர்யமகன்ம ஜ்யோதி-

ருத்தமமிதி ஜ்யோதிருத்தமமிதி ||௭||

ஸ—இஜ்ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதமாய் ஸர்வவ்யாபியாயும் ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமாயும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயுமுள்ள பரப்ரும்மத்தை விதையவாசனை நல்லோர் மகான்கள் காண்பார்கள்.

ரா—அனாதியானதும் ஜகத்துக்குக் காரணமானதுமான ப்ருக்ருதிக்கும் ஆதியாயும் ஸம்ஸாரமென்னும் அந்தகாரத்தைப் போக்குகிற ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமாயும் நித்யப்ரகாசமாயும் பரமபதமென்னும் ஸ்தானத்தில் நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸை உடைய திவ்யவிக்கிரஹத்தோடு கூடினதாயும் உள்ள பரப்ரும்மத்தை ஞானிகள் ஸர்வகாலமும் பார்க்கிறார்கள். இது முதல்மந்திரத்தின் அர்த்தம். மேல் இரண்டாவது மந்திரம்.

ஸ—ப்ரும்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற மஹரிஷி ஒருவன் சொல்லுகிறான். அஞ்ஞானமில்லாததும் அல்லது அஞ்ஞானத்தைப்போக்குவதும் ஸூர்யமண்டலத்திலிருப்பதுமான தேஜஸ்ஸும் இந்த தேகத்திலுள்ளிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் பிரம்மமே. இரண்டும் ஒன்றே. ப்ரும்மஸ்வரூபமே. இதை அறிந்த நாம் உத்தீர்ணராகிறோம். அது எல்லாதேவதைகளிலும் மேலானது. ஸர்வோத்தமமானது. இந்த இரண்டு ருக்மந்திரங்களால் ஸ்துதிக்கப்படுவதும் கீழ் சொன்ன மூன்று யஜுர்மந்திரங்களால் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டதுமானது இந்த பிரம்மமேயாகும்.

ரா—ப்ரகிருதிமண்டலத்துக்கு வெளியில் உள்ள பரமபதமென்னும் பகவல்லோகத்தையும் அதில் உள்ள பரப்ரும்மத்தையும் கண்ணாரக்கண்டு களித்துக்கொண்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் படிகளில் ஒன்றாகிய ஸூர்யமண்டலத்தைத் தாண்டிப்போனோம். இது இரண்டாவது மந்திரத்தின் அர்த்தம்.

தாத்—இரண்டாவது முறை சொன்னது யாகமாகக்கல்பித்தது முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

அஷ்டாதச: கண்ட:

மனோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸீதேத்யத்யாத்மம் அதாதிதைவதமாகாஶோ

ப்ரஹ்மேத்யுபயமாதிஷ்டம் பவத்யத்யாத்மம் சாதிதைவதம் ச ||௧||

ஸ0-ரா-பா—ப்ராணன்களில் மனதும், தேவதைகளில் ஆகாசமும் ப்ரும்மமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இரண்டு உபாசனமும் இதனால் சொல்லப்படுகிறது. (க)

தடேதச்சதுஷ்பாத் ப்ரஹ்ம வாக் பாத: ப்ராண: பாதஶ்சக்ஷு: பாத: ஶ்ரோத்ரம் பாத இத்யத்யாத்மமதாதிதைவதமக்நி: பாதோ வாயு: பாத ஆதித்ய: பாதோ திஶ: பாத இத்யுபயமேவாதிஷ்டம் பவத்யத்யாத்மம் சைவாதிதைவதம் ச ॥ ௨ ॥

ஸம்-தா-பா—மனஸ்ஸென்னும் பிரம்மத்திற்கு வாக்கு, ப்ராணன், கண், காது இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். ஆகாசமென்னும் பிரமமத்திற்கு அக்னி வாயு ஸூர்யன திக்குகள் இவை நான்கும் நாலுபாதங்கள். வாக்கு முதலியதுகள் மனதினால் நியமிக்கத்தக்கவை ஆகையாலும் அக்னி முதலியவை ப்ரம்மரூபமான ஆகாசத்தின் மார்பில தொங்குவதுபோலிருப்பதாலும் இவைகள் கால்களாகச்சொல்லப்பட்டன.

வாகேவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த்த: பாத: ஸோऽக்நிநா ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ॥ ௩ ॥ ப்ராண ஏவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த்த: பாத: ஸ வாயுநா ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ॥ ௪ ॥ சக்ஷுரேவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த்த: பாத: ஸ ஆதித்யேந ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ॥ ௫ ॥ ஶ்ரோத்ரமேவ ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்த்த: பாத: ஸ திக்பிர்ஜ்யோதிஷா பாதி ச தபதி ச பாதி ச தபதி ச கீர்த்யா யஶஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேந ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ॥ ௬ ॥

ஸம்-தா-பா—அத்யாத்மத்தில் (ப்ராணன்களில்) பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்ட மனதின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய வாக்கானது அதிதைவதத்தில் (தேவதைகளில்) பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகாசத்தின் நாலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய அக்கினியாலே ப்ரகாசிக்கிறது. வாக்குக்கு அதிஷ்டான தேவதை அக்னியாகையாலே. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹத்தை அடைவதும் அதனாலேயே. வாயுவும் ப்ராணனும் ஒரு தத்வமாகையால் ப்ராணனென்னும் பாதமானது வாயுவினாலும், ஸூர்யன் கண்ணின் அதிஷ்டாதாவாகையால் கண்ணென்னும் பாதமானது ஸூர்யனாலும், திக்கின் தேவதைகள் காதிற்கு அதிஷ்டாதாக்களாகையால் காது திக்குக்களாலும் பிரகாசிக்கின்றன. தங்கள் தங்கள் கார்யங்களில் உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவர்த்திக்கிறன. இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் கீர்த்தி யசஸ் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸு இவைகளால் பிரகாசிப்பன். தானத்தால் உண்டாவது கீர்த்தி. பராக்கிரமத்தால் உண்டாவது யசஸ்ஸு. தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹ முடையவனவன். (௩-௧௮-௫-௬)

ஏகோநவிம்ஶ: கண்ட:

ஆதித்யோ ப்ரஹ்மேத்யாதேஶஸ்தஸ்யோபவ்யாக்யாநமஸதேவேதமக்ர ஆஸீத் । தத்ஸதாஸீத்தத்ஸமபவத்ததாண்டம் நிரவர்த்தத தத்ஸம்வத்ஸரஸ்ய மாத்ராமஶயத தந்நிரபித்யத தே ஆண்டகபாலே ரஜதம் ச ஸுவர்ணம் சாபவதாம் ॥ ௧ ॥

ஸம்-தா-பா—ஸூர்யன் பிரம்மத்தின் பாதமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அந்தஸூர்யனே பிரம்மமென்று இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. அது இங்கு உபபாதிக்கப்படுகிறது.—இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே நாமம் ரூபம் இவைமுதலிய வேறுபாடில்லாமலிருந்தது. பிறகு அது கொஞ்சம் நாமரூப கார்யங்களுக்கு

அபிமுகமாயிற்று. முதலில் விதைமுளைத்து கிரமமாய் பெரிதாவதுபோலே அல்பம் நாமரூபங்களைப்பெற்ற அது பெரிதாய் ஒருமுட்டையாக ஆயிற்று. அது ஒருவருஷ காலம அப்படியேயிருந்து பிறகு இரண்டாகப்பிளந்தது. ஒன்று வெள்ளியும் ஒன்று பொன்னுமாச்சுது.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾-
𑌯𑍁 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌯𑌦𑍁𑌲𑍍𑌬𑌂 𑌸 𑌮𑍇𑌘𑍋 𑌨𑍀𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌾 𑌧𑌮𑌨𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋
𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌮𑍁𑌦𑌕𑌂 𑌸 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 ॥௨॥

ஸா-ரா-பா—வெள்ளியான கபாலம் பூமிமுதலிய கீழ்உலகங்கள் பொன்கபாலம் ஸ்வர்க்கம்முதலிய மேல்உலகங்கள். அண்டம்பிளந்தபோது கர்ப்பத்தைச்சுற்றியிருந்த பெரும்நரம்புகள் மலைகள் ஆயின ஸூக்ஷ்மமான கர்ப்பவேஷ்டனம் மப்புபனிகளாயின ஜனித்ததின் நரம்புகள் நதிகளாயின. அஸ்தியிலிருந்த நீர் ஸமுத்ரமாயிஙியது. (௨)

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌸𑍋𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌉𑌲𑍂-
𑌲𑌵𑍋𑌽𑌨𑍂𑌦𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌉𑌲𑍂𑌲𑌵𑍋𑌽𑌨𑍂𑌤𑍍𑌤𑌿-
𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 ॥ ௩ ॥

ஸா-ரா-பா—அதிலிருந்து உண்டானவன் ஸூர்யன் அவன் உண்டாகும்போது பெரிய இரைச்சல்களோடு சப்தங்களும் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான பூதங்களும் ஸ்திரீவஸ்திரம் முதலிய காமஜவஸ்துக்களும் கூடவே உண்டாயின. அதனால் தான் இப்போதும் ஸூர்யனது உதயாஸ்தமய காலங்களில் சப்தங்களும் (பக்ஷிகள் கூவுதலினால்) பூதங்களும் காமங்களும் உண்டாகின்றன. (௩)

𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾-
𑌶𑍋 𑌹 𑌯𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌘𑍋𑌷𑌾 𑌆 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑍁𑌪 𑌚 𑌨𑌿𑌮𑍍𑌰𑍇-
𑌡𑍇𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍𑌰𑍇𑌡𑍇𑌰𑌨𑍍 ॥ ௪ ॥

ஸா-ரா-பா—இவ்வித மகிமையையுடைய ஸூர்யனை பிரம்மமாக உபாசிப்பவன் சீக்கிரத்தில் ஸமீபமாகவே மங்களமான சப்தங்களைக்கேட்டு ஸுகம்பெறுவான். இரண்டு தடவை (நிம்ரேடேரந்) என்றது அத்தியாயம் முடிந்ததைக்காட்டுகிறது.

சங்—இது திருஷ்டபலம். இவன் பிரம்மமாகவே ஆய்விடுகிறது ப்ரதானபலம்.

மூன்றும் ப்ரபாடகம் முற்றது.

𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍀𑌯𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃,

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑍐॥ 𑌜𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍇𑌯𑍋 𑌬𑌹𑍁-
𑌦𑌾𑌯𑍀 𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌕𑍍𑌯 𑌆𑌸 𑌸 𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌆𑌵𑌸𑌥𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌪𑌯𑌾𑌂𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤
𑌏𑌵 𑌮𑍇𑌽𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸம்வர்க்கவித்யை சொல்லப்படுகிறது. அதன் பெருமைக்காக கதைசொல்லப்படுகிறது.

ஸ0-ரா—புத்ரர் என்பவரின் பேரனாகையாலே பௌத்ராயணரென்றும் ஜநச்ருதர் என்பவரின் புத்ரராகையாலே ஜாநச்ருதி யென்றும் பிரசித்தரான அரசனொருவன் வெகுதார்மிகனாயும் ச்ரத்தையோடு தானம் செய்பவனாயும் அன்னம் போடுகிறவனாயும் இருந்தான். எல்லாவிடத்திலும் எல்லாரும் தன் அன்னத்தையே புசிக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் தர்மசத்திரங்கள் கட்டிவைத்து வழிப்போக்கர்களுக்கு வேண்டிய ஸகல உபசாரணைகளும் செய்வித்தான்.

அத ஹ ஹம்ஸா நிஶாயாமதிபேது: தத்தைவம் ஹம்ஸோ ஹம்ஸமப்யுவாத ஹோ ஹோயி பல்லாக்ஷ பல்லாக்ஷ ஜாநஶ்ருதே: பௌத்ராயணஸ்ய ஸமம் திவா ஜ்யோதிராததம் தந்மா ப்ரஸாங்க்ஷீஸ்தத்த்வா மா ப்ரதாக்ஷீரிதி || ௨ ||

ஸ0-ரா—இவ்வாறு இவ்வரசன் தர்மத்திலேயே கருத்துடையவனாய் பிரம்மக்கியானத்தில் பிரவ்ருத்தி இல்லாதிருப்பதைக்கண்ட சிலதேவதைகள் இவனுக்கு புத்தி உண்டாக்கவேண்டி இவன் மாளிகைமேல் உப்பரிகையில் படுத்திருக்கும் சமயத்தில் ஹம்ஸரூபத்தைக்கொண்டு ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரித்தன. அவைகளில் முன்னே வேகமாய்ப்போகும் ஓர் ஹம்ஸத்தை நோக்கி பின்னேவரும் மற்றொரு ஹம்ஸம் அடே தூர திருஷ்டி யில்லாதவனே. பார் பார். ஜாநச்ருதியின் தேஜஸ்ஸானது ஸ்வர்க்கம் வரையில் பரவியிருக்கிறது, நீ அதை நெருங்கிப்போகாதே. அது உன்னைக்கொளுத்திவிடப் போகிறது, என்று சொல்லிற்று.

தமு ஹ பர: ப்ரத்யுவாச கம்வர ஏநமேதத்ஸந்தம் ஸயுக்வாநமிவ ரைக்வமாத்தேதி யோ நு கதம் ஸயுக்வா ரைக்வ இதி || ௩ ||

ஸ0-ரா—இதைக்கேட்ட முன் செல்லும்ஹம்ஸமானது அடே, நீ என்ன சொல்லுகிறாய், இவருக்கு என்ன அதிசயம் உண்டு, நீ ஏதோ இவரை வண்டியோடிருக்கும் ரைக்வரைப்போல் நினைக்கிறாயே, என்றது. அவர் யார் ரைக்வர், அவர் எப்படிப்பட்டவர், என்று மற்றையது கேட்டது.

யதா க்ருதாய விஜிதாயாதரேயா: ஸம்யந்த்யேவமேநம் ஸர்வம் ததபிஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைதது க்த இதி || ௪ ||

ஸ0-ரா—சூதாட்டத்தில். 1-2-3-4 எண்கள் உள்ள சில ஆட்டஸங்கேதங்கள் உண்டு அதில் நாலு எண் உள்ளதில் ஒருவன் ஜயித்துவிட்டால். 3-2-1. எண்கள் அதிலடங்கியிருப்பதால் இவன் அவைகளையெல்லாம் ஜயித்தவனென்பது அவ்வாட்டத்தின் ஸங்கேதம். அதுபோல இவ்வுலகத்தில் எவன் எவன் எந்த நற்கருமம் செய்தாலும் அதெல்லாம் இவரது நற்கருமத்தில் அடங்கியது உலகத்தில் உள்ளவர்களின் கியானமெல்லாம் இவர் கியானத்தில் அடங்கியது. அவர்தாம் ரைக்வர். அவரைத்தான் நான் சொன்னேன் என்று அந்த ஹம்ஸம் சொல்லிற்று.

தது ஹ ஜாநஶ்ருதி: பௌத்ராயண உபஶுஶ்ராவ ஸ ஹ ஸஞ்ஜிஹாந ஏவ க்ஷத்தாரமுவாசாங்காரே ஹ ஸயுக்வாநமிவ ரைக்வமாத்தேதி யோ நு கதம் ஸயுக்வா ரைக்வ இதி || ௫ || யதா க்ருதாய விஜிதாயாதரேயா: ஸம்யந்த்யேவமேநம் ஸர்வம் ததபிஸமேதி யத்கிஞ்ச ப்ரஜா: ஸாது குர்வந்தி யஸ்தத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மயைதது க்த இதி || ௬ ||

ஸ ஹ க்ஷத்தாந்விஷ்ய நாவிதமிதி ப்ரத்யேயாய தம் ஹோவாச
யத்ராரே ப்ராஹ்மணஸ்யாந்வேஷணா ததேநமர்ச்சேதி ॥ ௭ ॥

ஸோ(அ)தஸ்தாச்சகடஸ்ய பாமாநம் கஷமாணமுபோபவிவேச தம்
ஹாப்யுவாத த்வம் நு பகவ: ஸயுக்வா ரைக்வ இதி அஹம் ஹ்யரா௩ இதி
ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே ஸ ஹ க்ஷத்தா(அ)விதமிதி ப்ரத்யேயாய ॥ ௮ ॥

ஸா-ர—இதைக்கேட்ட ஜாநச்ருதி ப்ரம்மக்கியானமே மேலானதென்றறிந்து கொண்டு மனவருத்தத்துடனே உதயமாவதை யெதிர்பார்த்திருந்து படுக்கையை விட்டெழுந்த உடனே தன் வேலைக்காரனைக்கூப்பிட்டு ரைக்வரிருக்குமிடத்தை அறிந்துவரும்படி கட்டளையிட்டார். ரைக்வர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அவன் கேட்டான் ஹம்ஸம் சொன்னதை அவனுக்குச்சொன்னால். அவன் தேடிப்பார்த்து அகப்படவில்லையென்று சொன்னான். பிரும்மக்கியானிகள் வாஸஞ்செய்யும் மாஸசாரி ஆறு முதலிய இடங்களில் தேடிப்பார் என்று மறுபடி அரசன் உத்திரவு செய்தார். அப்படியே அவன் தேடிவரும்போது வண்டியின் கீழ்உட்கார்ந்து சொரிசலைச்சொரிந்து கொண்டிருக்கும் அவரைக்கண்டு விநயத்தோடு கிட்டச்சென்று தாம்தான் ரைக்வரோ என்றுகேட்டான். அவர் 'ஆமடா', என்று சொன்னார். அவன் திரும்பிவந்து அவரிருப்பிடத்தை அறிந்துவந்தேனென்று அரசனுக்குச்சொன்னான்.

* த்விதீய: கண்ட:. *

ததுஹ ஜாநச்ருதி: பௌத்ராயண: ஷட்சதாநி கவாம் நிஷ்கமச்வ
தரீரதம் ததாதாய ப்ரதிசக்ரமே தம் ஹாப்யுவாத ॥ ௧ ॥

ரைக்வேமாநி ஷட்சதாநி கவாமயம் நிஷ்கோ(அ)யமச்வதரீரதோ(அ)நு ம
ஏதாம் பகவோ தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாமுபாஸ்ஸ இதி ॥ ௨ ॥

ஸா-ர—பின் அரசன் அறுநூறு பசுக்களையும் கண்டத்திற்கு ஆரத்தையும் கோவேறுகழுதை கட்டிய ரதத்தையும் கூடக்கொண்டுபோய் ரைக்வரை ஸேவித்து இவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு தாம் உபாசிக்கும் தேவதையை எனக்கு உபதேசிக்கவே என்று பிரார்த்தித்தார்.

தமு ஹ பர: ப்ரத்யுவாசாஹ ஹாரே த்வா சூத்ர தவைவ ஸஹ
கோபிரஸ்த்விதி ததுஹ புநரேவ ஜாநச்ருதி: பௌத்ராயண: ஸஹ
ஸ்ரம் கவாம் நிஷ்கமச்வதரீரதம் துஹிதரம் ததாதாய ப்ரதிசக்ரமே ॥ ௩ ॥

தம் ஹாப்யுவாத ரைக்வேதம் ஸஹஸ்ரம் கவாமயம் நிஷ்கோ(அ)ய
மச்வதரீரத இயம் ஜாயா(அ)யம் க்ராமோ யஸ்மிந்நாஸ்ஸே(அ)ந்வேவ மா பகவ: சாதீதி ॥

ஸா-ர—அடசூத்ரனே இவைகளை நீயே வைத்துக்கொள் என்று ரைக்வர் சொன்னார். மறுபடி அரசன் ஆயிரம் பசுக்களை விலையுயர்ந்த ஹாரம் உயர்ந்தரதம் தன் பெண் இவைகளைக்கொண்டு ரைக்வரிடம்கொடுத்து தாம் இப்போது வாஸஞ்செய்யும் கிராமத்தையும், தாம் ஸ்திரவாஸம் செய்ய நினைக்கிறதோ அந்த கிராமத்தையும் தம்முடையதாகச் செய்கிறேன் இவளைத்தாம் பத்னியாகக்கிரஹித்துக் கொள்வதோடு இப்பொருள்களையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான்.

விசேஷார்த்தம் இருக்க இடமும் வீடும் பத்னியும் இல்லாத எனக்குப்பசுபணம் தேரிவை யெதற்கெனபதும் சிரகாலம் குருசுச்ருஷையாவது அதிகமானதனமானதில்லாமல் பிரும்மவித்யையை உபதேசிக்கக்கூடாதெனபதும் ரைக்வர் மறுத்தத்தி

ற்குக்காரணம் அரசனை சூத்ரனென்பது பிரம்மவித்யையில்லையேயென்று தான் சோகமடைந்ததினாலே. அல்லது நாலாம்வருணமென்ற தன்று மேல் கண்டத்திலும் இப்படியே.

தஸ்யா ஹ முக²முபோத்³க்³ருஹ்ணந்நுவாசாஜஹாரேமா: ஶூத்³ராநேநைவ முகே²நாலாபயிஷ்யதா² இதி தே ஹைதே ரைக்வபர்ணா நாம மஹாவ்ருஷேஷு யத்ராஸ்மா உவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ॥ ரு ॥

ஸா-ரா—இந்த கன்னிகையைக்கொடுத்ததினால் வித்யையை உபதேசிக்கவேண்டியதாகிறதென்று நிச்சயித்து-ரங் - தக்கஉபஹாரம் கொடுத்ததினால் அங்கீகரிக்கிறேனென்று சொல்லி மேல் பொதுதாத்—சூத்ரனே நீ இவைகளைக்கொடுத்ததினால் இவ்வழியாலே உனக்கு நான் பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கிறேனென்று ரைக்வர் சொன்னார். மஹாவ்ருஷம் என்னும் தேசத்தில் ஐவாவாசம் செய்த இடமான ரைக்வபர்ணம் என்னும் கிராமத்தை ராஜா அவருக்குக்கொடுத்தான் அவர் தன் உபாஸ்ய தேவதையை அவனுக்கு உபதேசித்தார்.

அத² த்ருதீய: க²ண்ட³:.

வாயுர்வாவ ஸம்வர்கோ³ யதா³ வா அக்³நிருத்³வாயதி வாயுமேவாப்யேதி யதா³ ஸூர்யோऽஸ்தமேதி வாயுமேவாப்யேதி யதா³ சந்த்³ரோऽஸ்தமேதி வாயுமேவாப்யேதி ॥ க ॥

யதா³ப உச்சு²ஷ்யந்தி வாயுமேவாபியந்தி வாயுர்ஹ்யேவைதாந்ஸர்வாந்ஸம்வ்ருங்க்த இத்யதி⁴தை³வதம் ॥ உ ॥

ஸா-ரா—எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கியெடுத்துக்கொள்வதுஅல்லதுலயமடைவிப்பது என்னும் குணமுடையதாகையாலே வாயுவே ஸம்வர்க்கம் அக்னி அணையும்போதும் ஸூர்யன் சந்திரன் இவர்கள் அஸ்தமிக்கும்போதும் ஜலங்கள் உலரும்போதும் இவையெல்லாம் வாயுவையே யடைகின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கி க்ரஸித்துக்கொள்வதால் வாயுஸம்வர்க்கமென்று உபாசிப்பது. தேவதைகளில் வாயுஸம்வர்க்கம்.

ரா—வாயுவின் அந்தர்யாமியான பகவானை ஸம்வர்க்கமென்று உபாசிக்கக்கடவது.

அதா²த்⁴யாத்மம் ப்ராணோ வாவ ஸம்வர்க³: ஸ யதா³ ஸ்வபிதி ப்ராணமேவ வாக³ப்யேதி ப்ராணம் சக்ஷு: ப்ராணம் ஶ்ரோத்ரம் ப்ராணம் மந: ப்ராணோ ஹ்யேவைதாந்ஸர்வாந்ஸம்வ்ருங்க்த இதி ॥ ங ॥ தௌ வா ஏதௌ த்³வௌ ஸம்வர்கௌ³ வாயுரேவ தே³வேஷு ப்ராண: ப்ராணேஷு ॥ ச ॥

ஸா-ரா—ஆத்மாவில் ப்ராணனே ஸம்வர்க்கம் ஜீவன் தூங்கும்போது வாக்கு கண் காது மனம் இவையெல்லாம் ப்ராணனையே யடைகிறன இதையெல்லாவற்றையெல்லாம் ஒன்றாக்கிக்கிரஹிக்கிறது. இங்கும் பிராணனென்றது ப்ராணனின் அந்தர்யாமியான பகவானை தேவதைகளில் வாயுவும் ப்ராணன்களில் பிராணனும் இரண்டுமே ஸம்வர்க்கம்.

𑌅𑌥 𑌹 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌪𑍇𑌯𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌿
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌬𑌿𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌉 𑌹 𑌨 𑌦𑌦𑌤𑍁𑌃 ॥ ௫ ॥

தாத்—கபிகோத்ரத்தவரும் சுநகமுனியின் குமாரருமான சௌனகமுனியும் கக்ஷஸேனரின் புத்ரரான அபிப்ரதாரி முனியும் போஜனம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஸம்வர்க்கோபாஸனம் செய்யும் பிரம்மசாரி ஒருவன்வந்து பிக்ஷைகேட்டான். அவனது பிரம்மக்ஞானம் இவ்வளவென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து அவனுக்கு பிக்ஷைபோடாமலிருந்தார்கள்.

ஸ௦-ரா-பா—இவ்விரண்டு ஸம்வர்க்கங்களின் ஸ்துதிக்காக, ரக-ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக, இந்த கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. (௫)

𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑌃 𑌕𑌃 𑌸 𑌜𑌗𑌾𑌰 𑌭𑍁
𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌃 । 𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌪𑍇𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌿𑌨𑍍
𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

ஸ௦-ரா-பா—தேவதைகளில், அக்னி சூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவைகளையும் ப்ராணன்களில் வாக்கு கண் காது மனம் இவைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் ப்ரம்மாவே வாயுரூபத்தோடும் ப்ராணரூபத்தோடும் ஸம்ஹரிக்கிறது. இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்த ஸம்வர்க்க ப்ரஜாபதிக்கன்னமாயிருக்கிறது. அது பிக்ஷைகேட்டால் யாரும் கொடுக்கவில்லையே யென்று அந்த பிரமசாரி சொன்னான். ஆத்மபோதம். ரங்—உபாசனையின் திடத்தினால் உபாசனம் செய்யும் தனக்கு பிக்ஷைகொடுக்கப்படாததையே தன் உபாஸ்ய தேவதைக்குக் கொடுக்கப் படாததாகச் [illegible]

𑌤𑌦𑍁 𑌹 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌪𑍇𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑍋 𑌬𑌭𑌸𑍋𑌽𑌨
𑌸𑍂𑌰𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑌨𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌯𑌦𑌨𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍈
𑌵𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌦𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌮𑌹𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 । ௭ ॥

ஸ௦-ரா-பா—இப்படி ப்ரம்மசாரிசொன்னதைக்கேட்ட சௌனகர் மனதில் ஆலோசித்துக்கொண்டே அவனிடம் வந்து, ஓ, பிரமசாரியே! தேவதைகளுக்கு நியந்தாவும், அழகிய பல்லைத் தரித்தவனும், ஸம்ஹாரம் செய்த கோரைப்பல்லையுடையவரும் அசுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்பவரும் புத்திமானும் ஆகிய ந்ருஸிம்மனது மகிமைபெருதல்பமென்று முன்னோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்வேறொன்றினாலும் ஸம்ஹரிக்கத்தக்கவரல்லர். அவரே யெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர். அவரையே யாம் ஸம்வர்க்கமாக உபாசிக்கிறோம். நீ ஸம்வர்க்கவித்யையின் தத்வத்தை அறிந்தாயில்லை என்று சொல்லி, 'இவனுக்கு பிக்ஷைபோடுங்கள் என்று தன்வேலைக்காரர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தார்.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌉 𑌹 𑌦𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌦𑌶 𑌸𑌨𑍍𑌤
𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌦𑌶 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑍈𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌡𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍀
𑌤𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯
𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥

ஸ௦-ரா-பா— அவனுக்கு பிக்ஷைபோட்டார்கள் ஸம்வர்க்கவித்யையின் ஸ்துதிக்காக அதன் பதார்த்தங்களை க்ருதாயமாகவும் விராட்டாகவும் அன்னமாகவும் அன்னாதியாகவும் ஸ்துதிசெய்கிறது.

தேவதைகளில் ஸம்ஹாரம்செய்யப்படும் அக்னி சூர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவை நான்கும் ஸம்ஹாரம் செய்யும்வாயுவும், ப்ராணன்களில ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ராணனும். ஆகிய பத்தும் க்ருதாயமாம். ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு என்னும எண்ணைங்கள் கொண்டது க்ருதாயம். இவைகளைக்கூட்டினுல் பத்தாகிறதல்லவா. இப்பத்தும் பத்துதிக்கிலும் இருப்பதால் இதுவிராட், இதுவே அன்னம். 'தசாக்ஷராவிராட் அன்னம்' விராட்! என்று சுருதி கூறுகிறது. விராட்சந்தஸ்ஸபத்தக்ஷரம். க்ருத மென்றும் அயத்தில் பத்தென்றும் எண் புஜிக்கப்படுவது போல் உள்ளடங்கியிருப்பதாலும், பத்து என்றும் கணக்கு விராட்டாகையாலும் விராட்டே அன்னமாகையாலும் இது அன்னாதியுமாம். இப்படி விராட்டை உபாசிப்பதால் பத்து திக்கிலுள்ள வஸ்துக்களும் உபாசிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த ஸம்மவ உபாஸிப்பவன் ஸர்வஞ்ஞனய் ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கப் பெறுவன் யஏவம் வேத, என்றுமறுபடியும் சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. (௮)

अथ चतुर्थः खण्डः.

सत्यकामो ह जाबालो जबालां मातरमामन्त्रयांचक्रे ब्रह्मचर्यं भवति विवत्स्यामि किंगोत्रो न्वहमस्मीति ॥ ௧ ॥

ஸா—ஜகத்தைப் பதினாறாக பாகம் செய்து அதைப்ரம்மமாக பாவிக்கும்படி இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிரத்தையும் தபஸ்ஸும் உபாசனத்துக்கு அங்கமென்று காட்டுகைக்காக க்கதை சொல்லப்படுகிறது.

ரா—ஷோட சகலப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது.

தாத்—ஜபாலை யென்னும் பதிவ்ரதையின் புதரனுன் ஸத்யகாமனென்பவர் அம்மா! வேதாத்யயனம் செய்வதற்காக குருகுலத்தில் ப்ரும்மசாரியாய் வாஸம் செய்யவிரும்பி யிருக்கிறேன். உபனயனத்துக்குக் கோத்ரம் தெரியவேண்டுமே, என் கோத்ரமெது, என்று தன்தாயாரைக்கேட்டார்.

सा हैनमुवाच नाहमेतद्वेद तात यद्गोत्रस्त्वमसि बह्वहं चरन्ती परिचारिणी यौवने त्वामलभे साहमेतन्न वेद यद्गोत्रस्त्वमसि जबाला तु नामाहमस्मि सत्यकामो नाम त्वमसि स सत्यकाम एव जाबालो ब्रुवीथा इति ॥ ௨ ॥

ப0-ரா—குழந்தாய், நான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்தேன், யௌவனத்திலேயே உன்னைப்பெற்றேன், கோத்ரமிது வென்பதெனக்குத் தெரியாது. என்பேர் ஜபாலை, உன்பேர் ஸத்யகாமன், குருகேட்டால் ஜாபாலயின் புத்திரன் ஸத்யகாமன் என்றே சொல் என்று தாயார் அவனுக்குப்பதில் சொன்னுள்.

स ह हारिद्रुमतं गौतममेत्योवाच ब्रह्मचर्यं भगवति वत्स्याम्युपेयां भगवन्तमिति ॥ ௩ ॥

ப0-ரா—அவர் கௌதமகோத்திரத்தில் பிறந்த ஹரித்ருமதத் தென்பவரின் புத்ரரான ஸ்ரீத்ருமதரிடம் வந்து யான் தமக்கு சிஷ்யனுய் வந்திருக்கிறேன், ப்ரம்மசாரியாய் குருகுல வாஸம் செய்கிறேனென்று சொன்னா.

तं होवाच किंगोत्रो नु सोम्यासीति स होवाच नाहमेतद्वेद भो यद्गोत्रोऽहमस्म्यपृच्छं मातरं सा मा

𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌬𑌹𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌯𑍌𑌵𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌲𑌭𑍇 𑌸𑌾𑌹𑌮𑍇
𑌤𑌨𑍍𑌨𑌵𑍇𑌦𑌯𑌦𑍍𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿𑌜𑌬𑌾𑌲𑌾 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌾
𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑍋 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௪ ॥

ஸo-ரா—குழந்தாய்! உன் கோத்ரமென்னவென்று கௌதமரிகேட்டார். எனக்கு கோத்ரம் தெரியாது, என்தாயாரைக்கேட்டேன் தான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்தாயிருந்ததால் கோத்ரம் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ள வில்லையென்றும் யௌவனத்திலேயே யென்னைப்பெற்றபடியால் வெட்கத்தினால் என் பிதாவைக்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும் குருகேட்டால் ஜபாலையின் புத்ரன ஸத்யகாமன் என்று சொல் என்றும் என்தாயார் சொன்னாள். ஆதலால் நான் ஜபாலையின் ஸத்யகாமன், என்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று அவர் சொன்னார். (௪)

𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨𑍈𑌤𑌦𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾
𑌹𑌰𑍋𑌪 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑍇𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌗𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌮𑍁𑌪𑌨𑍀𑌯 𑌕𑍃𑌶𑌾
𑌨𑌾𑌮𑌬𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌃𑌶𑌤𑌾 𑌗𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁
𑌸𑌂𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌣𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇
𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌗𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍇𑌦𑍁𑌃

ஸo-ரா—ப்ராம்மணனல்லாதவர்கள் இவ்வாறு கபடமற்று வார்த்தை சொல்ல மாட்டார்கள். நீ உண்மைசொன்னதால் ஸந்தோஷித்தேன் ஸமித்துக்கள் கொண்டுவா, உனக்கு உபநயனம் செய்கிறேனென்று சொல்லி முறைப்படி அவருக்கு உபநயனம்செய்து இளைத்துமெலிந்திருந்த பசுக்கூட்டங்களில் மிகவும் துர்ப்பலமான நானூர்பசுக்களை ஒட்டிக்கொடுத்து இதை மேய்த்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டுவா என்று ஆக்கியாபித்தார். ஸத்யகாமா அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது இவைகள் ஆயிரம் கால்நடை களாவதற்குமுன் திரும்புவதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து புல்லும் ஜலமும் நிறைந்தகாட்டில் அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டு போய் அவைகள் ஆயிரம் கால் நடைகள் ஆகும்வரையில் மேய்த்து வந்தான். (ரு)

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍃𑌷𑌭𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮 ௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵
𑌇𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯 𑌨
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ॥ ௧ ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍁 𑌮𑍇
𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌕𑌲𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌕𑌲𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾
𑌦𑌿𑌕𑍍𑌕𑌲𑍋𑌦𑍀𑌚𑍀 𑌦𑌿𑌕𑍍𑌕𑌲𑍈𑌷 𑌵𑍈 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 ॥ ௨ ॥ 𑌸 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰
𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌤𑍋 𑌹 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌾
𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ॥ ௩ ॥

ஸo-ரா—மேல்போது—ஓஸத்யகாமா என்று அந்த ருஷபம் கூப்பிட்டது. ஸ்வாமி என்று ஸத்யகாமா சொன்னார். உன்பிரதிஞ்ஞைப்படி நாங்கள் ஆயிரம் கால்நடைகள்

ஆய்விட்டோம். எங்களை ஆசார்யன் வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோ. என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சங்—இவ்வாறு சிரத்தையோடும் தபஸ்ஸோடும் தமகுருரிய சர்ஸையை செய்யும் ஸத்யகாமன் விஷயத்தில் திக்குக்குரிய வாயுதேவதை ஸந்தோஷமடைந்து ருஷபத்தினிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது. ரா—இப்படி பசுக்களை ரக்ஷித்ததினால் ஒருமித்தமனதை ஸம்பாதித்து ருஷபத்தினிடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது.

ஸம்-ரா—ப்ரம்மத்தின் கால்பாகத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கென்றும் நாலுதிக்கும் ப்ரார்த்தியார நாலுகலைகள் இந்நாலுக்களை கொண்டது ப்ரம்மத்தின் ஒருபாகம் இதற்கு ப்ரகாசவத் என்று பெயர்.

ஸம்-ரா—இவ்வாறு அறிந்தவனும் கலைகளோடும் கூடிய ப்ரகாசவத்து என்னும் ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை உபாஸிப்பவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரகாசத்தை (ப்ரஸித்தியை) அடைவதோடு ப்ரகாசமான பெரியலோகங்களையும் அடைவன். (௩)

ஷஷ்ட: கண்ட:

அக்நிஷ்டே பாதம் வக்தேதி ஸ ஹ ச்வோபூதே கா அபிப்ரஸ்தாபயாஞ்ச
கார தா யத்ராபி ஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய கா உப
ருத்ய ஸமிதமாதாய பச்சாதக்நே: ப்ராங்ஙுபோபவிவேச ॥ க ॥

ஸம்-ரா-பா—அக்னி மற்றொரு பாதத்தைச் சொல்லுமென்று ருஷபம் சொல்லிற்று. ஸத்யகாமர் மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். ஸாயங்காலம் வந்தது. அம்மாடுகளை அடக்கி ஸந்த்யாவந்தனமும் சமிதாதானமும் செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்கு முகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தமக்நிரப்யுவாத ஸத்யகாம ௩ இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிசு
ச்ராவ ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா-பா—ஓ ஸத்யகாமா என்று அக்னி கூப்பிட்டது. ஸ்வாமியென்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார், (௨)

ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநி
தி தஸ்மை ஹோவாச ப்ருதிவீ கலாந்தரிக்ஷம் கலா த்யௌ: கலா ஸமு
த்ர: கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மணோऽநந்தவாந்நாம ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை (கால்பாகத்தை) நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்று அக்னி சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் ஸமுத்ரம் இவை நான்கும் நாலு கலைகள் இந்நாலு கலைகொண்டது அனந்தவத் என்னும் பாதம். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ச்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோऽநந்தவா
நித்யுபாஸ்தேऽநந்தவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவத்யநந்தவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி
ய ஏதமேவம் வித்வாம்ச்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோऽந
ந்தவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௪ ॥

ஸம்-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இந்த அனந்தவத் என்னும் பாதத்தை உபாஸிப்பவன் இவ்வுலகில் நீடித்தவனாவான். சாச்வதமான லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

ஸப்தம: கண்ட:.

ஸ ஹ ஶ்வோபூதே கா அபிப்ரஸ்தாபயாஞ்சகார தா யத்ராபிஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய கா உபருத்ய ஸமிதமாதாய பஶ்சாதக்நே: ப்ராங்உபோபவிவேஶ || ௧ ||

ஸ௦-பா—மற்றொரு பாதத்தை ஹம்ஸம்சொல்லுமென்று அக்னிசொல்லிற்று மறுநாள் மாடுகளை ஓட்டிப்போய் ஸாயங்காலமானபோது மாடுகளைமடக்கி அங்கே ஸந்தியாவந்தனமும் ஸமிதாதானமும்செய்து அக்கினிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தம் ஹம்ஸ உபநிபத்யாப்யுவாத ஸத்யகாம ௩ இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ || ௨ ||

ஸ௦-ரா-பா—ஹம்ஸம் ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமா என்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தம்போதும். ஸ௦-பா—இங்கு ஹம்ஸம் என்றது ஸூர்யன். (௨)

ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாசாக்நி: கலா ஸூர்ய: கலா சந்த்ர: கலா வித்யுத்கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மணோ ஜ்யோதிஷ்மாந்நாம || ௩ ||

ஸ௦-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேன் என்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் மின்னல் இந்நான்கும் நாலுகலைகள். இக்கலை நாலும்கொண்ட பிரம்மத்தின பாதத்துக்கு ஜ்யோதிஷ்மத் என்று பெயர். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோ ஜ்யோதிஷ்மாநித்யுபாஸ்தே ஜ்யோதிஷ்மாநஸ்மிம்ல்லோகே பவதி ஜ்யோதிஷ்மதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மணோ ஜ்யோதிஷ்மாநித்யுபாஸ்தே ||

ஸ௦-ரா-பா—இவ்வாறு ஜ்யோதிஷ்மத்தென்று இப்பாதத்தை உபாஸிப்பவன் தேஜஸ்ஸையு பெறுவதோடு அக்னி லோகம ஸூர்யலோகம் முதலிய ஜ்யோதிர் லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

அஷ்டம: கண்ட:.

ஹம்ஸஸ்தே பாதம் வக்தேதி ஸ ஹ ஶ்வோபூதே கா அபிப்ரஸ்தாபயாஞ்சகார தா யத்ராபிஸாயம் பபூவுஸ்தத்ராக்நிமுபஸமாதாய கா உபருத்ய ஸமிதமாதாய பஶ்சாதக்நே: ப்ராங்உபோபவிவேஶ || ௧ ||

ஸ௦-ரா-பா—மத்குவென்னும் நீர்ப்பறவை மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. மறுநாள் முன்போல் ஸாயங்காலம் மாடுகளைமடக்கி ஸந்தியாவந்தனமும் ஸமிதாதானமும்செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுகமாக ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தம் மத்குருபநிபத்யாப்யுவாத ஸத்யகாம இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ ௨ ॥ ப்ரஹ்மண: ஸோம்ய தே பாதம் ப்ரவாணீதி ப்ரவீது மே பகவாநிதி தஸ்மை ஹோவாச ப்ராண: கலா சக்ஷு: கலா ஶ்ரோத்ரம் கலா மந: கலைஷ வை ஸோம்ய சதுஷ்கல: பாதோ ப்ரஹ்மண ஆயதநவாந்நாம ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா-பா...மக்கு ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமாவென்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸத்யகாமர் பதில் சொன்னார். ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேனென்று மத்குசொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். ப்ராணன் கண் காது மனது நாலுகலைகள். இந்நாலுகலைகள் கொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்குஆயதனவத் என்று பெயர். (௩)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண ஆயதநவாநித்யுபாஸ்த ஆயதநவாநஸ்மிம்ல்லோகே பவத்யாயதநவதோ ஹ லோகாஞ்ஜயதி ய ஏதமேவம் வித்வாம்ஶ்சதுஷ்கலம் பாதம் ப்ரஹ்மண ஆயதநவாநித்யுபாஸ்தே ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இப்பாதத்தை ஆயதனவத்தென் றுபாஸிப்பவன் இவ்வுலகத்திய நல்ல ஆச்சர்யத்தைப்பெறுவதோடு அவகாசத்தோடு கூடிய லோகங்களையும் அடைவன். அர்த்தபோதம். ஸ0-பா—ஜலசம்பந்தமுடைய தாகையால் இங்கு ப்ராணனே மத்குவென்று சொல்லப்பட்டது. ரங்-பா—ஹம்ஸமும் மத்குவும் வ்ருஷபம்போலவே தேவதையின் ஆவேசத்தால் சொல்லிற்றுக்கள். (௪)

நவம: க2ண்ட:

ப்ராப ஹாசார்யகுலம் தமாசார்யோ(அ)ப்யுவாத ஸத்யகாம இதி பகவ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ॥ ௧ ॥

ஸ0-ரா-பா—ஸத்யகாமர் பசுக்களோடுகூட ஆசார்யரது கிருகம்போய்ச்சேர்ந்தார். கௌதமர் இவனைப்பார்த்து ஓ ஸத்யகாமா என்றார். ஸத்யகாமர் ஸ்வாமி என்றார். (௧)

ப்ரஹ்மவிதிவ வை ஸோம்ய பாஸி கோ நு த்வா(அ)நுஶஶாஸேத்யந்யே மநுஷ்யேப்ய இதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே பகவாம்ஸ்த்வேவ மே காமே ப்ரூயாத் ॥ ௨ ॥

தாத்—ப்ரம்மக்ஞானிபோல் காணப்படுகிறாய், உனக்கு யார் ப்ரும்மவித்யை உபதேசித்ததென்று கௌதமர்கேட்டார். மநுஷ்யர்கள் யாருமல்லவென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். அர்த்தபோதம். ஸ0-பா—எனக்கு வேண்டியதைத்தாமே உபதேசிக்கவேணும். இதரர் சொன்னதை நான் மதிக்கவில்லையென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார்.

ரா-பா—எனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லத்தாம் இருக்கும்போது நான் வேறேயொருவனை ப்ரார்த்திப்பேனா என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். (௨)

ப்ரஹ்மவிதிவ வை ஸோம்ய பாஸி கோ நு த்வாநுஶஶாஸேதி அந்யே மநுஷ்யேப்ய இதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே பகவாம்ஸ்த்வேவ மே காமே ப்ரூயாத் ஶ்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்த்ருஶேப்ய ஆசார்யாத்தைவ வித்யா விதிதா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபதீதி தஸ்மை ஹைததேவோவாசாத்ர ஹ

நகிஞ்சந வீயாயேதி வீயாயேதி ‖ ௩ ‖

ஸம்-ரா—ஆசார்யன்முகமாகக் கிரஹித்த வித்யைதான் ச்ரேஷ்டமானதென்று (சங்—பகவான்போன்ற—ரங்—தம்போன்ற) பெரியோர்கள் முகமாகக்கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் தாமே எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். வ்ருஷபம் அக்கினி ஹம்ஸம் மத்கு நாலுமாக உபதேசித்த ஷோடசகல ப்ரம்மவித்யையையே கௌதமர் கொஞ்சமும் பேதப்படாமல் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார். இவ்வித்யையில் பேதமில்லை யாதலால் ஒரேவிதமாக உபதேசிக்கப்பட்டது. வீயாசயதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது, (௩)

தஶம: கண்ட:.

உபகோஸலோ ஹ வை காமலாயந: ஸத்யகாமே ஜாபாலே ப்ரஹ்மசர்யமுவாஸ தஸ்ய ஹ த்வாதஶ வர்ஷாண்யக்நீந் பரிசசார ஸ ஹ ஸ்மாந்யாநந்தேவாஸிந: ஸமாவர்தயம்ஸ்தம் ஹ ஸ்மைவ ந ஸமாவர்தயதி ‖ ௧ ‖

சங்—மற்றொரு விதமாக ப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிரமத்தின் கதியும் அக்னிவித்யையும் சொல்லப்படுகிறது. முறைபோல ச்ரத்தையும் தபஸ்ஸும் வித்யைக்குஸாதனமென்று காட்டுகைக்காக க்கதைசொல்லப்படுகிறது. ரா-உபகோஸலர் வித்யை சொல்லப்படுகிறது, கமலர் என்பவரின் புத்ரரான உபகோசலர் என்பவர் கீழ்சொன்ன ஜாபாலரென் ஜாபாலரென்றும் ஸத்யகாமரிடத்தில் ப்ருமசாரியா குலவாஸம் செய்துவந்தார் இவருடன் கூட குருசிச்ருஷைசெய்துவந்த அனேகருக்குவேதாத்தியயனம் செய்வித்து ஸமாவர்த்தனம் செய்து வந்தார் இவர் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் அக்னிபரிச்யை செய்து வந்தும் இவர் ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்தவராகையால் ஜாபாலார் இவருக்குவித்யை உபதேசிக்கவே யில்லை.

தம் ஜாயோவாச தப்தோ ப்ரஹ்மசாரீ குஶலமக்நீந் பரிசசாரீந்மா த்வாக்நய: பரிப்ரவோசந் ப்ரப்ரூஹ்யஸ்மா இதி தஸ்மை ஹாப்ரோச்யைவ ப்ரவாஸாஞ்சக்ரே ‖ ௨ ‖

ஸம்-ரா—தபஸியான இப்பிரம்மசாரி நன்றாக அக்னி சிச்ருஷைசெய்தான். இவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்யாமல் போனால் தம்மை அக்னிகள் சபிக்கும், ஆகலால் தாம் இவனுக்கு ப்ரம்மவித்யை உபதேசியுமென்று அவர பத்தினி சொன்னாள். இவள் இவ்வாறுசொல்லியும் அவர் வித்யோபதேசம் செய்யாமலே தேசாந்தரம் போனார். (௨)

ஸ ஹ வ்யாதிநாநஶிதும் தத்ரே தமாசார்யஜாயோவாச ப்ரஹ்மசாரிந்நஶாந கிந்நு நாஶ்நாஸீதி ஸ ஹோவாச பஹவ இமேஸ்மிந் புருஷே காமா நாநாத்யயா வ்யாதிபி: ப்ரதிபூர்ணோஸ்மி நாஶிஷ்யாமீதி ‖ ௩ ‖

ஸம்-ரா—உபகோசலர் மனோவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவராய் போசனம் செய்வதில்லையென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டார். ஓ பிரம்மசாரியே நீயேன் போஜனம்செய்யவில்லை. போஜனம்செய்யென்று குருபத்னிசொன்னாள். (சங்) இப்புருஷ

ளிடத்தில் தோன்றும் நாநாவிதமான ஆசைகளே வியாதிகள் நான் ஆசைகளால் பூர்ணனாயிருக்கிறேன், (நாநா) ப்ராகிருதமான லோகங்களெல்லாம் பிறப்பு மூப்பு இறப்பு முதலிய ஆபத்துக்களுக்கிடமானது. அவைகள் எனக்குமுண்டு. (ஆகாது) ஆகையால் சாப்பிடுவதில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார். (௩)

அத ஹாக்நய: ஸமூதிரே தப்தோ ப்ரஹ்மசாரீ குசலம் ந: பர்யசாரீத்தந்தாஸ்மை ப்ரப்ரவாமேதி தஸ்மை ஹோசு: ॥ ௪ ॥

பொ-ரை—இவ்வாறு சொல்லி இவர் இருந்த பின்பு, கார்ஹபத்யம் முதலிய அக்னிகள் மூன்றும் இவர்செய்த பணிவிடைகளினால்மனமிரங்கி இப்பிரம்மசாரி தபஸ்வியாயிருந்துகொண்டு நமக்கு நன்றாய்ப்பணிவிடை செய்தான், இவனுக்கு நாம் பிரம்மவித்யையே உபதேசம் செய்வோம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு உபகோசலருக்கு மெல்ல வருமாறு சொல்லின. (௪)

ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்மேதி ஸ ஹோவாச விஜாநாம்யஹம் யத்ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ச து கம் ச ந விஜாநாமீதி தே ஹோசுர்யத்வாவ கம் ததேவ கம் யதேவ கம் ததேவ கமிதி ப்ராணம் ச ஹாஸ்மை ததாகாசம் சோசு: ॥ ௫ ॥

பொ-ரை—ப்ராணன் பிரமம் கம்பிரம்மம், கம்பிரம்மம் என்று அக்னிகள் சொல்லின. பிராணன் பிரம்மமென்பது எனக்குத் தெரியும். கம் கம் இரண்டும் தெரியவில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார். கம்தான் கம் தான் கம் ப்ராணனென்ன ஆகாசம் என்று அக்னிகள் சொல்லின.

ஏகாதச: கண்ட:.

அத ஹைநம் கார்ஹபத்யோऽநுசசாஸ ப்ருதிவ்யக்நிரந்நமாதித்ய இதி ய ஏஷ ஆதித்யே புருஷோ த்ருச்யதே ஸோऽஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி ॥ ௧ ॥

பொ-ரை—இப்படி சொன்ன அக்னிகளுள்
பின் தனித்தனி தங்கள் தங்களதான அக்னிவித்யையை உபதேசிக்கத்தொடங்கின.
பூமி அக்னி அன்னம் சூர்யன் இந்நான்கும் எனது சரீரம் சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் புருஷனே நான் நானே அவன் என்று கார்ஹபத்யாக்னி சொல்லிற்று
பொ-ரை—பூமி அன்னம் இவைகள் போஜ்யமாகையால்பரஸ்பரம் துல்யங்கள். அதுபோல அக்னியும் சூர்யனும். புஜிப்பதும் பாகம் செய்வதும் இவைகள் இரண்டுக்கும் துல்யதர்மங்கள். ஏ-பா—பாகம் செய்வதாலும் ப்ரகாசத்தைக் கொடுப்பதாலும் அக்னியும் சூர்யனும் ஒன்றென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. அக்னிக்கு சூர்யனிடத்தில் ஒற்றுமைபோலே பூமி அன்னம் இவைகளோடு கிடையாது. (௧)

ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தேऽபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோऽஸ்மிம்ச்ச லோகேऽமுஷ்மிம்ச்ச ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—ப்ரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அல்லது: ப்ரம்மலோகத்திற்குமார்க்கமான அக்னிலோகத்தை அடைகிறான். இவன் சிஷ்ய ஸந்ததியாரும் புத்ரசந்ததியாரும் பிரம்மக்ஞானிகளாகவே இருப்பார்கள். இவன் பரப்பிரம்மத்தை அடையுமளவாயில் இவனை நாங்கள் எல்லாலோகங்களிலும் ப்ரும்மப்ராப்தி விக்னங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கிறோம். (உ)

அத த்வாதஶ: கண்ட:.

அத ஹைநமந்வாஹார்யபசநோऽநுஶஶாஸாபோ திஶோ நக்ஷத்ராணி சந்த்ரமா இதி ய ஏஷ சந்த்ரமஸி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸோऽஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி || க || ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தேऽபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோऽஸ்மிம்ஶ்ச லோகேऽமுஷ்மிம்ஶ்ச ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே || உ ||

ஸ0-ரா—ஜலம் திக்கு நக்ஷத்ரம் சந்திரன் இந்நான்கும் எனது சரீரம். சந்திரனிடத்தில் காணும் புருஷனே நான். நானே அவன். என்று தக்ஷிணாக்னி சொல்லிற்று மற்றவைகளுக்கு முன் கண்டதுபோலவே பொருள்கொள்க.

ஸ0—அன்னத்தோடு ஸம்பந்தமிருப்பதாலும் தேஜஸ்ஸாதலாலும் தெற்கு திக்கோடு சம்பந்தமிருப்பதாலும் தக்ஷிணாக்னியும் சந்த்ரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. ரா—ப்ரகாசம் செய்வதால் அக்னியும் சந்திரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்படுகிறது. (க-உ)

அத த்ரயோதஶ: கண்ட:.

அத ஹைநமாஹவநீயோऽநுஶஶாஸ ப்ராண ஆகாஶோ த்யௌர்வித்யுதிதி ய ஏஷ வித்யுதி புருஷோ த்ருஶ்யதே ஸோऽஹமஸ்மி ஸ ஏவாஹமஸ்மீதி || க || ஸ ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தேऽபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீ பவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷீயந்த உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோऽஸ்மிம்ஶ்ச லோகேऽமுஷ்மிம்ஶ்ச ய ஏதமேவம் வித்வாநுபாஸ்தே || உ ||

ஸ0-ரா—ப்ராணன் ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் மின்னல் நான்கும் எனது சரீரம். மின்னலில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று ஆஹவநீயாக்னி சொல்லிற்று. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள்கொள்க. (க-உ)

அத சதுர்தஶ: கண்ட:.

தே ஹோசுருபகோஸலைஷா ஸோம்ய தேऽஸ்மத்வித்யாऽऽத்மவித்யா சாசார்யஸ்து தே கதிம் வக்தேத்யாஜகாம ஹாஸ்யாசார்யஸ்தமாசார்யோऽப்யுவாதோபகோஸல ௩ இதி || க ||

ஸ0—உபகோசலனே, இப்போது நாங்கள் உமக்கு அக்னி வித்யை ஆத்மவித்யை இரண்டையும் உபதேசித்தோம். வித்யையின் பலத்தை உமக்கு ஆசாரியர் உபதேசிப்பார் என்று அக்னிகள் மூன்றும் சொல்லின.

ரங்—உபகோசலரே, உமக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசியாமல் உமது குரு தேசாந்தரம் போனதினால் நீர் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் உம்மைத்தேற

தல் செய்வதற்காக ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபமாத்ரத்தையும், அதற்கு அங்கமான வித்யையும் உபதேசித்தோம். ஆசார்யன் முகமாக கிரஹித்த வித்யையே ச்ரேஷ்டமாகையால் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாச்ரயத்வம் முதலான பிரம்மகுணங்களையும் கண்ணென்றும் உபாசனஸ்தானத்தையும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் அவர் உமக்கு உபதேசிப்பார் என்று அக்னிகள் மூன்றும் சேர்ந்து சொல்லின.

அ-ரை—தேசாந்தரம்போயிருந்த ஆசார்யர் திரும்பிவந்தார். உபகோசலாவென்று கூப்பிட்டார். (க)

ப⁴க³வ இதி ஹ ப்ரதிஶுஶ்ராவ ப்³ரஹ்மவித³ இவ ஸோம்ய தே முக²ம்
பா⁴தி கோ நு த்வாநுஶஶாஸேதி கோ நு மாநுஶிஷ்யாத்³ போ⁴ இதீ
ஹாபேவ நிஹ்நுத இமே நூநமீத்³ருஶா அந்யாத்³ருஶா இதீஹாக்³நீ
நப்⁴யூதே³ கிம் நு ஸோம்ய கில தே(அ)வோசந்நிதி ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—ஸ்வாமி என்று உபகோசலர்சொன்னார். அப்பா, உனது முகமானது பிரம்மஞானியின் முகம்போல் விளங்குகிறது. உனக்குப் பிரம்மவித்யையை உபதேசித்தது யாரென்று ஸத்யகாமர் கேட்டார். தாம் தேசாந்தரம்போயிருந்தபோது வேறுயார் எனக்கு உபதேசிப்பவர் என்று உபகோசலர் மறைத்தும் மறையாமலும் சொல்லி க்ஷணம் பொறுத்தலும் (சங் - இப்போது நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிற, ரங் - இப்போது ஜ்வாலாரூபமாயிருக்கிற) அக்னிகளைமுன்பு வேறுரூபமாயிருந்து எனக்கு உபதேசித்தனவென்றுசொன்னார். அவைகளசொன்னதென்னவென்று ஆசார்யர் கேட்டார். (உ)

இத³மிதி ஹ ப்ரதிஜஜ்ஞே லோகாந்வாவ கில ஸோம்ய தே(அ)வோசந்
நஹம் து தே தத்³வக்ஷ்யாமி யதா² புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்த
ஏவமேவம்விதி³ பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யத இதி ப்³ரவீது மே ப⁴க³வாநிதி த
ஸ்மை ஹோவாச ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—அக்னிகள் சொன்னதை உபகோசலர் ஆசார்யனுக்குச் சொன்னார் சங்—முழுதும் சொல்லாமல் சிலவற்றைச் சொன்னார். பூமி முதலிய லோகங்களை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ரங்—அங்கவித்யை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லவில்லை. அதை யான் உனக்குப் பூர்ணமாகச்சொல்லுகிறேன். தாமரை இலையில் ஜலம் ஒட்டுகிறதில்லையன்றோ. அதுபோல இந்தப் பிரமத்தை அறிந்தவனிடத்தில் ஒருவித பாபமும் சம்பந்திக்கமாட்டாது என்று ஆசார்யர் சொன்னார். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம வித்யையை எனக்கு உபதேசிக்கவேணுமென்று உபகோசலர் கேட்டார். ஆசார்யர் உபதேசிக்கத்தொடங்கினார்.

பஞ்சத³ஶ: க²ண்ட:

ய ஏஷோ(அ)க்ஷிணி புருஷோ த்³ருஶ்யத ஏஷ ஆத்மேதி ஹோ
வாசைதத³ம்ருதமப⁴யமேதத்³ப்³ரஹ்மேதி தத்³யத்³யப்யஸ்மிந்ஸர்பிர்வோத³கம்
வா ஸிஞ்சதி வர்த்மநீ ஏவ க³ச்ச²தி ॥ க ॥

தாத்—யோகிகளால் கண்ணில் காணப்படும் புருஷனே ஆத்மா, அவன் அமிருதன், அபயன், ப்ரம்மம். அதனாலேதான் ஜலமோ நெய்யோ எது கண்ணில் போடப்பட்டாலும் அதில் ஸ்பர்சியாமல் வெளியே வந்துவிடுகிறது.

ஶ-ப—கீழ் ஸுகாகாசமாகச் சொல்லப்பட்டதே இங்கு அக்ஷி புருஷனாகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மா, மரணதர்மம் இல்லாதவன், அதாவது நாசமில்லாதவன், அதனாலேயே பயமில்லாதவன், அளவிடக்கூடாதவன். அந்த ஸ்தானத்திற்கே ஜலம் நெய் முதலியவை ஒட்டாமலிருக்கும்படியான மகிமையிருக்கிறபடியால் அவ்விடத்திலுள்ள புருஷனது மகிமையைச் சொல்லவேணுமோ என்பது கருத்து.

ரா—ஆத்மா நியந்தா. அமிருதன்-நிரதிசய சுகரூபன். அபயன்-துக்கஸம்பந்தமில்லாதவன், ப்ரும்மம். அளவில்லாத பெருமையுடையவன். நிர்லேபனான புருஷனது பிரபாவத்தால் அவன் ஸ்தானமான கண்ணிலும் ஒன்றும் ஒட்டுகிறதில்லை. (௧)

𑌏𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌏𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿
𑌸𑌂𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌿𑌸𑌂𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௨ ॥

ஶ-ரா—எல்லோராலும் வேண்டப்படத்தக்க நல்ல குணங்களெல்லாம் சேர்ந்திருப்பதாலே இந்த அக்ஷி புருஷன் ஸம்யத் வாமனென்று சொல்லப்படுகிறான். இக்குணத்தோடு அவனை உபாசிப்பவனை நல்ல குணங்கள் தானே வந்தடையும்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்யத்வாமன், எல்லாராலும் வேண்டப்படத்தக்க குணங்களால் தானே வந்தடையப்பட்டவன். அதாவது ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன், அல்லது ஸத்யஸங்கல்பன்.

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌮𑌨𑍀𑌰𑍇𑌷 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌾
𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌯𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௩ ॥

ஶ-ஂ-ரா—புண்ய கர்மபலங்களை புண்யத்துக்குத் தக்கபடி பிராணிகளை அடைவிப்பதால் இவன் வாமநீ என்று சொல்லப்படுகிறான். இந்த வாமநீத்வகுணத்தோடு உபாஸிப்பவன் தத்கிருது உபாயத்தால் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு நன்மையையுண்டாக்குவான்.

அர்த்தபேதம்—வாமனித்வமாவது தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு மங்களத்வத்தை யுண்டாக்குவது. (௩)

𑌏𑌷 𑌉 𑌏𑌵 𑌭𑌾𑌮𑌨𑍀𑌰𑍇𑌷 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌸
𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 ॥ ௪ ॥

ஶ-ஂ-ரா—ஸர்வலோகங்களிலும் வியாபித்த காந்தியுடையசரீரத்தை உடைத்தாகையே பாமநீயாகை. உபாஸகன் வேண்டினால் அவ்வித சரீரத்தையும் பெறுவன். இவைகள் கேவலஸ்தோத்ரமாத்ரமல்ல. (௪)

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍁 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌚 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍋𑌹𑌰𑌹𑍍𑌨 𑌆𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌷𑌡𑌦𑌙𑍍𑌙𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌾
𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌮𑌾
𑌨𑌵𑌃 ॥ ௫ ॥

𑌸 𑌏𑌨𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌦𑍇𑌵𑌪𑌥𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑌥 𑌏𑌤𑍇
𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌇𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌮𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ௬ ॥

[illegible]

ஸ-ரா—இக்குணங்களோடு பிரம்மத்தை உபாசிப்பவர்களுக்கு மரணம் நேர்ந்த பிறகு தஹநம் முதலிய சவகர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலும் செய்யப்படாவிட்டாலும் அவர்கள் சரீரத்தை விட்டவுடனே அர்ச்சிரபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் மத்யான்னுபிமானி தேவதையையும் அதினின்றும் சுக்கிலபக்ஷ தேவதையையும், அதினின்றும் உத்தராயண தேவதையையும் அதினின்றும் ஸம்வத்ஸராபிமானி தேவதையையும், அதினின்றும் ஸூர்யனையும், அதிலிருந்து சந்திரனையும், அதிலிருந்து வித்யுத் தேவதையையும் அடைவார்கள். இவர்கள் அங்கிருக்கையில் மனிதஸ்ருஷ்டியில் சேராத அமானவன் என்னும் புருஷன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் பரப்பிரும்மத்தை அடைவிக்கிறான். இதுவே அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்பது. இந்த வழியாய் மேலே போனவர்கள் மனிதலோகத்தின் சுழலுக்கு ஒருபோதும் திரும்பிவரமாட்டார்கள். நாவர்த்தந்தே என்று மறுபடி சொன்ன வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௫)

அ-பே-ஸ—இவனே பிரம்மமாகையால் இவன் அடைவது வேறொரு பிரம்மமல்லவாகையால் இங்கு ஸத்யலோகத்திலுள்ள பிரும்மாவை அடைவிக்கிறானென்று பொருள் கொள்ளை உசிதம். ரா—இங்கு சொன்ன அர்ச்சிராதிமார்க்கம் எல்லா வித்யைக்கும் துல்யமேயென்று ஸித்தாந்தம். (௬)

𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌏𑌷 𑌹 𑌵𑍈 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌤 𑌏𑌷 𑌹 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍇𑌷 𑌹 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌷 𑌏𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀 ॥௧॥

ஸ-ரா—உபாசனம் விதிக்கப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தோடு சேர்ந்ததாலும் ஆரணியகமாகையாலும் யாகத்தில் பிசகு நேரிடுமானால் அதற்கு வியாஹ்ருதிகளால் ப்ராயச்சித்த ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றும் அதை அறிந்தவனே பிரம்மாவாயிருக்கவேண்டுமென்றும் இவன் மௌனமாயிருக்கவேணுமென்றும் விதிக்கப்படுகிறது. எப்போதும் ஸஞ்சரிப்பதும் தன் ஸஞ்சாரத்தாலே எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தம் செய்வதுமான வாயுவே யஜ்ஞம். யா-சஞ்சரிப்பவன் 7-நாதி சுத்தம் செய்வது இப்பதங்களில் ய-ந-இரண்டு எழுத்திருப்பதாலும் ஞகரம் நகரத்தின் விகாரமாகையாலும் யஜ்ஞம் என்னும் சொல்லானது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே சுத்தியை உண்டாக்குவதென்னும் பொருள்கொண்டது. இதனால் யஜ்ஞம் கமனம் செய்வதென்று பொருளாயிற்று. வாக்கு மனது இரண்டும் அதற்கு வழி. (௧)

𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌹𑍋𑌤𑌾𑌧𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌾𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌵𑌦𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌾 𑌸 𑌯𑌥𑍈𑌕𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌰𑌥𑍋 𑌵𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸ-ரா—அவைகளில் மனம் என்னும் வழியை ப்ரம்மத்யானத்தோடு கூடிய மனதினாலும், ஹோதா அத்வர்யு உத்காதா இவர்கள் வாக்கென்னும் வழியைநன்றாய் ப்ரயோகிக்கப்படும் வாக்கினாலும் ஸம்ஸ்கரிக்கிறார்கள். யாகத்தில் ப்ராதரநுவாக

சஸ்திரம் ஆரம்பித்தபோது பரிதானீயை ருக்சொல்லும் வரையில் ப்ரம்மா மௌனமாயிராமல் போய்விட்டால், மனதின் தியானம் மாறுவதால் மனதென்னும்வழி நசித்துவிடுகிறது. மற்றொரு வழிமாத்திரம் நிற்கிறது. ஒருகாலால் நடக்கும் மனிதனும் ஒரு சக்கிரத்தால் நடக்கும் ரதமும்போல இந்த யாகமும் நசிக்கிறது. யாகம் நசித்தால் யஜமானன் நசிக்கிறான். பாபிஷ்டனாகவும் ஆகிறான். (௩)

அத² யத்ரோபாக்ருதே ப்ராதரநுவாகே ந புரா பரிதா⁴நீயாயா ப்³ரஹ்மா வ்யவவத³த்யுபே⁴ ஏவ வர்தநீ ஸம்ஸ்குர்வந்தி ந ஹீயதே(அ)ந்யதரா ॥ ஸ யதோ²ப⁴யபாத்³வ்ரஜந்ரதோ² வோபா⁴ப்⁴யாம் சக்ராப்⁴யாம் வர்தமாந: ப்ரதிதிஷ்ட²த்யேவமஸ்ய யஜ்ஞ: ப்ரதிதிஷ்ட²தி யஜ்ஞம் ப்ரதிதிஷ்ட²ந்தம் யஜமாநோ(அ)நுப்ரதிதிஷ்ட²தி ஸ இஷ்ட்வா ஶ்ரேயாந்ப⁴வதி ॥௫॥

ப-௦-ரா—அதுவரையில் பிரம்மா மௌனமாயிருந்தால் இரண்டு வழியும் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகிறது. ஒன்று குறைவாகிறதில்லை. (ப) அதனால் இரண்டு காலால் நடக்கும் மனிதனும் இரண்டு சக்கிரத்தால் போகும் தேரும்போல யாகம் நிறைவேறுகிறது. யஜமானன் ப்ரதிஷ்டையை அடைகிறான். ச்ரேஷ்டனுமாகிறான். (௫)

இதி ஷோட³ஶ: க²ண்ட³:.

ப்ரஜாபதிர்லோகாநப்⁴யதபத்தேஷாம் தப்யமாநாநாம் ரஸாந்ப்ராவ்ருஹத³க்³நிம் ப்ருதி²வ்யா வாயுமந்தரிக்ஷாதா³தி³த்யம் தி³வ: ॥௧॥

ப-௦-ரா—கீழ் ப்ரம்மாவுக்கு மௌனம் விதிக்கப்பட்டது. இதில் யஜ்ஞத்தில் நேரும் தவறுகளுக்கு வியாஹ்ருதிஹோமம் ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்படுகிறது.

ப்ரம்மாவானவர் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக லோகங்களில் ஆலோசித்து, பூமியினின்று அக்கினியையும் ஆகாசத்தினின்று வாயுவையும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் ஸூர்யனையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௧)

ஸ ஏதாஸ்திஸ்ரோ தே³வதா அப்⁴யதபத்தாஸாம் தப்யமாநாநாம் ரஸாந்ப்ராவ்ருஹத³க்³நேர்ருசோ வாயோர்யஜூம்ஷி ஸாமாந்யாதி³த்யாத் ॥௨॥

ப-௦-ரா—அதிலும் ஸாரக்கிரஹணம் செய்வதற்காக அத்தேவதைகளை ஆலோசித்து, அக்கினியிலிருந்து ருக் வேதத்தையும் வாயுவிலிருந்து யஜுர் வேதத்தையும் ஸூர்யனிலிருந்து ஸாமவேதத்தையும் சிரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௨)

ஸ ஏதாம் த்ரயீம் வித்³யாமப்⁴யதபத்தஸ்யாஸ்தப்யமாநாயா ரஸாந்ப்ராவ்ருஹத்³பூ⁴ரித்யுக்³ப்⁴யோ பு⁴வரிதி யஜுர்ப்⁴ய: ஸ்வரிதி ஸாமப்⁴ய: ॥

ப-௦-ரா—அதிலும் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக பிரம்மா மூன்றுவேதத்தையும் ஆராய்ந்தார். ருக் வேதத்தினின்றும் (பூ:) என்பதையும் ஸாமவேதத்தினின்றும் 'ஸுவ:' என்பதையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். இவை மூன்றுந்தான் வ்யாஹ்ருதிகள். (௩)

தத்³யத்³ய்ருக்தோ ரிஷ்யேத்³பூ⁴: ஸ்வாஹேதி கா³ர்ஹபத்யே ஜுஹுயாத்³ருசாமேவ தத்³ரஸேநர்சாம் வீர்யேணர்சாம் யஜ்ஞஸ்ய விரிஷ்டம் ஸந்த³தா⁴தி ॥ ௪ ॥

ஸ-ரா—யாகத்தில் ருக்கில் ஏதாவது பிசகு நேரிடுமானால் கார்ஹபத்தியம் என்னும் அக்னியில் 'பூ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ருக்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வியாஹ்ருதிஹோமத்தால் யஜ்ஞத்தின் ருக்கினால் வந்த பிசகை சரிப்படுத்திக்கொள்ளுவது. (௪)

𑌸 𑌯𑌦𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾-
𑌦𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌸𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌯𑌜𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 ॥௫॥

ஸ-ரா-தாத்—யஜுர்வேதத்தில் ஏதாவது பிசகு நேரிட்டால் தக்ஷிணாக்னியில் 'புவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. யஜுர்வேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் யாகத்தில் யஜுஸ்ஸில் நேர்ந்த பிறழ்தல்களை சரிப்படுத்திக்கொள்வது. (௫)

𑌸 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌤𑍋 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾-
𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂
𑌸𑌂𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 ॥௬॥

ஸ-ரா—ஸாமத்தில் பிசகு நேரிட்டால் ஆஹவநீயாக்னியில் 'ஸுவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஸாமவேதத்தின் வீர்யமும் ஸாரமுமாகிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் ஸாமவேதத்தில்நேரிட்ட பிறழுதலை சரிப்படுத்திக் கொள்வது. யாகத்தில இவைதான் ப்ராயச்சித்தாஹுதி. (௬)

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌲𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌰
𑌜𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌣𑌾 𑌸𑍀𑌸𑌂 𑌸𑍀𑌸𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌹𑌂 𑌲𑍋𑌹𑍇𑌨 𑌦𑌾𑌰𑍁
𑌦𑌾𑌰𑍁 𑌚𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 ॥௭॥ 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌂𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿𑌭𑍇
𑌷𑌜𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௮॥

ஸ-ரா—உப்பினால் பொன்னும் பொன்னால் வெள்ளியும் வெள்ளியால் தாம்பரமும தாம்பரத்தால் ஈயமும் ஈயத்தால் இரும்பும் இரும்பால் மரமும் தோலினால் மரமும் சந்தானம் செய்யப்படுவதுபோல (7) (பொன்னுக்கு ஸந்தானமாவது மிருதுப்படுத்துகை.) லோகங்களில் ஸாரமானவை மூன்று தேவதைகள் அவைகளில் ஸாரமானவை மூன்று வேதங்கள், அவைகளில் ஸாரமும் வீர்யமுமான இம்மூன்று வியாஹ்ருதிகளினால் யாகத்தில் நேரிடும் பிசகுகளை யெல்லாம் ஸரிசெய்துகொள்ளலாம். இவற்றை அறிந்தவன் எந்த யாகத்தில் பிரம்மாவாக இருக்கிறானோ, அந்த யாகமானது கைதேர்ந்த வைத்தியனால் சிகித்ஸை செய்யப்பட்ட ரோகிபோலவாம்.

𑌏𑌷 𑌹 𑌵𑌾 𑌉𑌦𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇
𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌷𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌮𑌨𑍁𑌗𑌾𑌥𑌾 𑌯𑌤𑍋 𑌯𑌤 𑌆𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍
𑌤𑌦𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௯ ॥ 𑌮𑌾𑌨𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍈𑌕 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌕𑍁𑌰𑍂𑌨𑌶𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍
𑌯𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌽𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿

தஸ்மாதேவம்விதேவ ப்ரஹ்மாணம் குர்வீத நாநேவம்விதம் நாநேவம்விதம் ‖ ௧௦ ‖

ஸo-ரா—இப்படி அறிந்தவனை ப்ரஹ்மாவாகப்பெற்ற யாகமானது தெற்கு பக்கம் உசரமாயும் வடக்குபக்கம் பள்ளமாயுமிருப்பது. உத்தரகதிக்கு ஹேதுவானது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மாவைப்பற்றி ஒரு காதை உண்டு. மௌனத்தோடுகூடிய பிரம்மாவானவன் யாகத்தில் எங்கே எங்கே என்ன பிசகு நேரிட்டாலும் யுத்தம் செய்பவர்களை குதிரை ரக்ஷிப்பதுபோல எல்லா பிசகுகளுக்கும் பரிஹாரம்செய்து யாகம் யஜமானன் ருத்விக்குகள் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பன். ஆகையால் இவ்விஷயங்களை அறிந்தவனையே ப்ரும்மாவாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமே அல்லது இவ்விஷயம் தெரியாதவனை பிரம்மாவாக வைத்துகொள்ளக்கூடாது. நாநேவம் விதம் என்று மறுபடி சொன்னது அத்யாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

மத்வ—ஸர்வ தேவதைகளையும் புசிப்பது (ஸம்ஹரிப்பது) வாயுவே. வாயுவை ஸம்ஹரிப்பது புசிப்பது விஷ்ணு. அவரை ஸம்ஹரிப்பது (புசிப்பது) யாருமில்லை வாயுவ்ருஷபமாயும் அக்னி தானும் ப்ருஹ்மபஹம்ஸமாயும் வருணன் மத்குவாயும் ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார்கள். வாயுவையும் விஷ்ணுவையும் தியானம்செய்து கொண்டு ப்ரஹ்மா மௌனி ஆயிருக்கவேணும். (௧-௧௦)

நாலாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

இதி சாந்தோக்யோபநிஷதி சதுர்த்த: ப்ரபாடக:.

ஹரி: ஓம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

சாந்தோக்யோபநிஷதி - பஞ்சம: ப்ரபாடக:.

ப்ரதம: கண்ட:.

ஹரி: ஓம் ‖ யோ ஹ வை ஜ்யேஷ்டம் ச ஶ்ரேஷ்டம் ச வேத ஜ்யேஷ்டஶ்ச ஹ வை ஶ்ரேஷ்டஶ்ச பவதி ப்ராணோ வாவ ஜ்யேஷ்டஶ்ச ஶ்ரேஷ்டஶ்ச ‖௧‖

ஸ-ரா—பிராணவித்யை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. வயதினால் பெரியதையும் குணத்தினால் மேல்பட்டதையும் அறிபவன் பெரியவனும் மேல்பட்டவனுமாவன். அப்படி பெரியதும் மேல்பட்டதும் ப்ராணனே. (௧)

யோ ஹ வை வஸிஷ்டம் வேத வஸிஷ்டோ ஹ ஸ்வாநாம் பவதி வாக்வாவ வஸிஷ்ட: ‖௨‖

ஸo-ரா—வஸிஷ்டமானதை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்குள் வஸிஷ்டனாவன். வாக்கே வஸிஷ்டம்.

அர்த்தம் பேதம்—வஸிஷ்டம் - மறைப்பது, தனமுடையது ஆதல் கர்ப்பத்தில் புருஷனிருக்கும்போது ப்ராணவ்யாபாரத்துக்குப் பின்பே இந்திரியவ்யாபாரங்கள் உண்டாவதால் ப்ராணன் பெரியது. இந்திரியவ்யாபாரங்கள் எப்போதும் பிராணனுக்கு அதீனமானதாகையால் ப்ராணனே மேற்பட்டது. உயர்ந்த வாக்குடைய புருஷர்களே அந்யரை பரிபவிக்கிறார்கள். தனவான்களும் ஆகிறார்கள். ஆகையால் வாக்கே வஸிஷ்டம். (௨)

யோ ஹ வை ப்ரதிஷ்டாம் வேத ப்ரதிதிஷ்டத்யஸ்மிம்ஶ்ச லோகே உஉமுஷ்மிம்ஶ்ச சக்ஷுர்வாவ ப்ரதிஷ்டா ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—ப்ரதிஷ்டையை யறிந்தவன் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ப்ரதிஷ்டையை அடைவன். ப்ரதிஷ்டையென்பது கண்களே. ப்ரதிஷ்டையாவது சுசமான இருப்பு. அதற்கேதுவாக மேடுபள்ளங்களை அறிவது கண்ணே ஆகையால் அவை பிரதிஷ்டையென்று சொல்லப்பட்டன. (௩)

யோ ஹ வை ஸம்பதம் வேத ஸம் ஹாஸ்மை காமா: பத்யந்தே தைவாஶ்ச மாநுஷாஶ்ச ஶ்ரோத்ரம் வாவ ஸம்பத் ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—ஸம்பத்தை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதிகளான தேவதைகளுக்குரிய காமங்களும் பசுமுதலிய மனிதர்க்குரிய காமங்களும் கைக்கூடும். காதால் வேத வேதார்த்தங்களைக்கேட்டு அதன்படி கர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் மனோரத பூர்த்திபெறவேண்டுமாகையால் ஸம்பத்து காதுகளே. (௪)

யோ ஹ வா ஆயதநம் வேதாயதநம் ஹ ஸ்வாநாம் பவதி மநோ ஹ வா ஆயதநம்

ஸ0-ரா—ஆயதனத்தை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞாதிகளுக்கு ஆயதனமாவின். ஆயதனமென்பது ஆச்ரயம். மாலை சந்தனம் முதலிய போகங்களை அனுபவிப்பத ற்கு ஆச்ரயமாகையால் ஆயதனம் மனதே. (௫)

அத ஹ ப்ராணா அஹம் ஶ்ரேயஸி வ்யூதிரே உஹம் ஶ்ரேயாநஸ்ம்யஹம் ஶ்ரேயாநஸ்மீதி தே ஹ ப்ராணா: ப்ரஜாபதிம் பிதரமேத்யோசுர்பகவந் கோ ந: ஶ்ரேஷ்ட இதி ॥ ௬ ॥

ஸ0-ரா—கீழ்ச்சொன்ன ஐந்திலும் முக்கிய பராணனே உத்திருஷ்டமென்று காட்டும்பொருட்டு கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன் வாக்கு கண் காது மன து என்னும் ஐந்து ப்ராணன்களும் நான் தான் ச்ரேஷ்டன், நான் தான் ச்ரேஷ்டன் என்று சண்டையிட்டன. அவைகள் தங்கள் பிதாவான ப்ரஹ்மாவினிடத்தில்சென் று எங்களில் ச்ரேஷ்டன் யார் என்று கேட்டன. (௬)

தாந்ஹோவாச யஸ்மிந்வ உத்க்ராந்தே ஶரீரம் பாபிஷ்டதரமிவ த்ருஶ்யேத ஸ வ: ஶ்ரேஷ்ட இதி ॥ ௭ ॥

ஸ0-ரா—உங்களில் யார் வெளிப்பட்டுப்போய்விட்டால் இந்த சரீரம் மிகவும் ஹேயமாகக்காணப்படுமோ, அவனே உங்களில் ச்ரேஷ்டனென்று அவர் பதில் சொன்னர். (௭

ஸா ஹ வாக்சக்ராம ஸா ஸம்வத்ஸரம் ப்ரோஷ்ய பர்யேத்யோவாச கதமஶகதர்தே மஜ்ஜீவிதுமிதி யதா கலா அவதந்த: ப்ராணந்த: ப்ராணேந பஶ்யந்தஶ்சக்ஷுஷா ஶ்ருண்வந்த: ஶ்ரோத்ரேண த்யாயந்தோ மநஸைவமிதி ப்ரவிவேஶ ஹ வாக் ॥ ௮ ॥

ஸ0-ரா—அதைக்கேட்ட ப்ராணன்களில் வாக்குமுதலில் வெளிப்பட்டுப்போய் ஒருவருஷகாலம் தனியேயிருந்து மறுபடிவந்து நீங்கள் நானில்லாமல் எப்படி ஜீவி

த்தீர்களென்று கேட்டது. ஊமைகள் வாக்கில்லாமையால் பேசமாட்டுகிறதில்லை ஆனாலும் ப்ராணனால் ஜீவித்துக்கொண்டும் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டும் காதால் கேட்டுக்கொண்டும் மனதால் ஆலோசித்துக்கொண்டும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்வார்களல்லவா. அது போலவே நாங்களும் நடத்திக்கொண்டோமென்று மற்றவைசொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று ஒப்புக்கொண்டு வாக்கு மறுபடி பிரவேசித்துக்கொண்டது. (௮)

𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 । ௯ ॥

ஸம்-ரா—பிறகு வாக்குபோலவே கண்ணானது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து நானில்லாமல் நீங்கள் எப்படி ஜீவித்தீர்களென்று கேட்டது. குருடர்கள் கண் இல்லாமையால் பார்க்கக்கூடாமல் போனாலும் வாக்கினால் பேசுவதும் காதால் கேட்பதும் மனதால் யோசிப்பதும் ப்ராணனால் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல நாங்கள் இருந்தோமென்று அவைகள் பதில் சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று கண் மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௯)

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑌧𑌿𑌰𑌾 𑌅𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 ॥ ௧௦ ॥

ஸம்-ரா—அப்படியே காது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது. செவிடர்கள் காதால் கேளாமற்போனபோதிலும் மற்ற இந்திரிய வியாபாரங்களில் குறையாது நடப்பதுபோலவென்று அவைபதில சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டன் அன்றென்றுகாது மறுபடிவந்து புகுந்துக்கொண்டது. (௧௦)

𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍋𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌶𑌕𑌤𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑌾𑌲𑌾 𑌅𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌹 𑌮𑌨𑌃 ॥ ௧௧ ॥

ஸம்-ரா—அப்படியே மனது ஒருவருஷம் வெளியேபோயிருந்துவந்து கேட்டது. மனதின் வ்யாபாரத்தை அறியாத குழந்தைகள் பார்ப்பதும் கேட்பதும் பேசுவதும் ஜீவிப்பதுமாயிருப்பதுபோல இருந்தோமென்று மற்றவை பதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டனன்றென்று மனது மறுபடிவந்து புகுந்துகொண்டது. (௧௧)

𑌅𑌥 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌉𑌚𑍍𑌚𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌹𑌯𑌃 𑌪𑌡𑍍𑌵𑍀𑌶𑌶𑌙𑍍𑌕𑍂𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌂𑌖𑌿𑌦𑍇𑌦𑍇𑌵𑌮𑌿𑌤𑌰𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌮𑌖𑌿𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑌿𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌧𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍋𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥ ௧௨ ॥

ஸம்-ரா—இவ்விதம் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் பரீக்ஷைசெய்தபிறகு முக்கியப்ராணனானது வெளிப்புறப்படவேண்டுமென்று நினைத்தது; ஜாதி அச்வ

(ச, அப்படியே வஸிஷ்டாயஸ்வாஹா என்றும் ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹா என்றும் ஸம்பதேஸ்வாஹா என்றும் ஆயதநாயஸ்வாஹா என்றும் தனித்தனி நெய்யால் ஹோமம்செய்து ஸ்ருதியை முன்புபோலத் தனித்தனி மந்தத்தில் சேர்க்கவேண்டும்.

தத்—பிறகு (சங்—அக்னியைவிட்டுக் கொஞ்சம் விலகி, ரங்—அக்னியை ஸேவித்து உபஸ்தானம் செய்து) கைகளைத்தப்பி அதில் மந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு 'அமோ நாமாஸி' என்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். அம: என்று ப்ராணனுக்குப் பெயர். அன்னத்தாலேயே ப்ராணன் தேஹத்தில் நிற்பதால் இந்த மந்தத்திரமும் ப்ராணனாக ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. நீ அம: என்னும் பெயரையுடையவன். நீ ப்ராணஸ்வரூபனே. (௫)

அமோநாமாஸ்யமா ஹி தே ஸர்வமிதஸ் ஸ ஹி ஜ்யேஷ்ட: ச்ரேஷ்டோ ராஜாதிபதி: ஸ மா ஜ்யைஷ்ட்யஸ் ச்ரைஷ்ட்யஸ் ராஜ்யமாதிபத்யம் கமயத்வஹமேவேதஸ் ஸர்வமஸாநீதி ॥ ௬ ॥

(சங்—உன்னுடன் கூடவே உன்னுடையதான எல்லாப் பிராணிகளும் இருப்பதால் நீ அமா. ரங்—நீயே ப்ராணன் ஆகையால் நீயே அமா.) எல்லாம் உன் அதீனம். ப்ராணனென்கிற திரவியமே பெரியதும் மேற்பட்டதும் ப்ரகாசமுடையதும் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பதும், ஆகையால் அது எனக்குப் பெருமை மேன்மை காந்திரக்ஷணசக்தி இவைகளைக் கொடுக்கட்டும். (சங்—நானே இந்த ஜகத்தெல்லாமாகக் கடவேன். ரங்—நான் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாயாகக்கடவேன்.) என்பது மந்திரத்தின் பொருள். (௬)

அத கல்வேதயர்சா பச்ச ஆசாமதி தத்ஸவிதுர்வ்ருணீமஹ இத்யாசாமதி வயம் தேவஸ்ய போஜநமித்யாசாமதி ச்ரேஷ்டஸ் ஸர்வதாதமமித்யாசாமதி துரம் பகஸ்ய தீமஹீதி ஸர்வம் பிபதி ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா—பிறகு 'தத்ஸவிதுர்வ்ருணீமஹே' என்று ஒருதரமும் 'வயம் தேவஸ்ய போஜனம்' என்று ஒருதரமும் 'ச்ரேஷ்டம் ஸர்வதாதமம்' என்றொருதரமும் ஆக கொஞ்சம் கொஞ்சம் புசித்து துரம்பகஸ்யதீமஹி என்று எல்லாவற்றையும் புசித்துவிடுவது.

நிர்ணிஜ்ய கஸ்ஸம் சமஸம் வா பச்சாதக்நே: ஸம்விசதி சர்மணி வா ஸ்தண்டிலே வா வாசம்யமோ(அ)ப்ரஸாஹ: ஸ யதி ஸ்த்ரியம் பச்யேத்ஸம்ருத்தம் கர்மேதி வித்யாத் ॥ ௮ ॥ ததேஷ ச்லோக: யதா கர்மஸு காம்யேஷு ஸ்த்ரியஸ் ஸ்வப்நேஷு பச்யதி ஸம்ருத்திம் தத்ர ஜாநீயாத்தஸ்மிந்ஸ்வப்நநிதர்சநே தஸ்மிந்ஸ்வப்நநிதர்சநே ॥ ௯ ॥

ஸம்-ரா—கம்ஸமோ சமஸமோ மந்தம் வைத்திருந்த பாத்திரத்தை அலம்பி (புசித்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து) அக்னிக்கு மேற்கு பக்கத்தில் க்ருஷ்ணாஜினம் போட்டுக்கொண்டோ போட்டுக்கொள்ளாமலோ பூமியில் கிழக்கே தலை வைத்துக்கொண்டு மௌனியாய் ஸ்வப்னம் காணும்படி மனதை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு படுத்துத் தூங்கவேண்டியது. உத்தம ஸ்வப்னத்தில் உத்தமியான ஸ்திரீயை கண்டால் காம்யகர்மங்களில் பூர்ணமாய் பலஸித்திக்குமென்று அறியத்தக்கது.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑍁𑌣𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌣𑍋 𑌜𑍈𑌵𑌲𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌶𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁 𑌹𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ‖ ௧ ‖ 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌪𑌥𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌯𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ‖ ௨ ‖ 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌸𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤௩ 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑌾𑌵𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌚𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌭𑌗𑌵 𑌇𑌤𑌿 ‖ ௩ ‖ 𑌅𑌥𑌾𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌵𑍋𑌚𑌥𑌾 𑌯𑍋 𑌹𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑌰𑍍𑌧𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑌨𑍁𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌨𑍁 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌶𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖ ௪ ‖ 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌶𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍈𑌤𑌾𑌨𑌵𑌦𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌹𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍈𑌕𑌞𑍍𑌚𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑍇𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖ ௫ ‖

ஸ0-ரா—ஸ்வேத கேதுவை ப்ரவாஹனன் கேட்கிறான் அதாவது இந்த பூமியில் நின்றும் கர்மிகளின் ப்ரஜைகள் மேலே எந்த விடத்தை யடைகிறார்கள் எப்படி திரும்பி வருகிறார்கள். தேவமார்க்கத்துக்கும் பிதுர் மார்க்கத்துக்கும் பேதமென்ன இவ்விடத்திலின்று போகப்பட்டவர்களாலே ஸ்வர்க்கலோகம் ஏன் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை இந்த உலகமும் ஏன் நிறைக்கபடுவதில்லை பஞ்சமாகுதியிலே பூதஸூக்ஷ்மங்களெந்தப்ரகாரத்தால் புருஷ சப்தத்தை யடைகிறதென்ன அதற்கு அவன் தெரியாதென்றுசொன்னான். பிதாவினால் நன்றாய் ஶிக்ஷிக்கப் பட்டதென்று சொல்லி கேள்விக்குயுத்தரம் சொல்லாமலிருப்பது யுக்தமோவென்று ப்ரவாஹனன் சொன்னான். இப்படி ப்ரவாஹனனால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டவனாய் தகப்பனிடம் போய் உப சிக்க வேண்டியகாலத்தில் எனக்கு ஒன்றும் ஶிக்ஷை சொல்லாமல் உனக்கு யெல்லாம் ஶிக்ஷித்து யாகிவிட்டதென்று யெனக்கு சொல்லிவிட்டீரே அதை நம்பினேன் ராஜாபசதனாகிய ப்ரவாஹனன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல ஶக்தியற்றவனானேன்.

அதை கேட்டபிதா இந்த கேழ்விகளுக்கு எனக்கே உத்தரஞ் சொல்லத்தெரியாது அப்படி தெரிந்திருந்தால் ஆப்த புத்திரனாகிய உனக்கு சொல்லாமல் யாருக்கும் சொல்லப்போகிறேனென்று சொன்னான்.

𑌸 𑌹 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌮𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌭𑌾𑌗 𑌉𑌦𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌗𑍌𑌤𑌮 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌮𑌭𑌾𑌷𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍀 𑌬𑌭𑍂𑌵 ‖ ௬ ‖ 𑌤𑌂 𑌹 𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾

பயாஞ்சகார தம் ஹோவாச யதா² மா த்வம் கௌ³தமாவதோ³ யதே²யம் ந
ப்ராக் த்வத்த꞉ புரா வித்³யா ப்³ராஹ்மணான் க³ச்ச²தி தஸ்மாது³ ஸர்வேஷு லோ
கேஷு க்ஷத்ரஸ்யைவ ப்ரஶாஸனமபூ⁴தி³தி தஸ்மை ஹோவாச ॥ எ ॥

ப-ரா—கவுதம கோத்திரியான ஸ்வேதகேதுவின் பிதா ப்ரவாஹணனென்னரசனிடம்போய் சேர்ந்தான் அந்த அரசன் ஸ்வேதகேதுவின் பிதாவைப் பூஜித்து பொருள் விஷயமான வார்த்தை கேளுமென்று சொன்னான், அதற்கு ஸ்வேதகேதுவின் ஓ அரசனே மானிட சம்பந்த மான பொருள் யுனக்கே யிருக்கட்டும் என் புத்திரனிடம் சொன்ன வார்த்தத்தை எனக்கு சொல்லென்று சொன்னான் அதைக்கேட்டு மிகவும் துக்கிதனாய் வித்தியாப்பாஸார்த்தம் அனேககாலம் இவ்விடத்தில் வென்று கவுதமனனை நேமித்து இந்த வித்தியையாவது எந்த எந்தகாரணத்தால் உன்னிடத்தி லின்று இதர ப்ராமணர்களை அடைய வில்லையோ அத்தாலே உலகத்தில் க்ஷத்திரியனே இந்தவித்யைக்கு உபதேசிக்கிறவனாயானான் என்று சொன்னான். அனேககாலம் வாசம் செய்த கவுதமனனரும் பொருட்டு அரசன் வித்தியையுபதேசித்தான்.

சதுர்த²꞉ க²ண்ட³꞉

அஸௌ வாவ லோகோ கௌ³தமாக்³னிஸ்தஸ்யாதி³த்ய ஏவ ஸமித்³ரஶ்மயோ
தூ⁴மோ(அ)ஹரர்சிஶ்சந்த்³ரமா அங்கா³ரா நக்ஷத்ராணி விஸ்பு²லிங்கா³꞉ ॥ க ॥
தஸ்மிந்நேதஸ்மிந்நக்³னௌ தே³வா꞉ ஶ்ரத்³தா⁴ம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேஸ்ஸோ
மோ ராஜா ஸம்ப⁴வதி ॥ உ ॥

ப-ரா—ஐந்தாவது கேள்விக்கு சொல்லப்படபோகிற உத்தரம் மற்ற ப்ரஸ்நங்களுக்கும் ஆறு கூமாகையால் அதை முதலில் சொல்லுறா அதாவது ஒதவுதும மேசுவர்க்கலோகமாகிய புகை-பகல் ஒளி சந்திரன்-தனல் நக்ஷத்திரங்கள் பொரிகள் இப்படிபட்டஸ்வர்க்கமாக அக்னியில் தேவர்கள் ஜலங்களைக்கொண்டு ஒமம் பண்ணுகிறார்கள். ஶ்ருதியில் ஶ்ரத்தா சப்தத்தால் ஜலம் சொல்லப் படுகிறது. அந்த ஆகுதிக்கு சந்திரன் அரசனாகிறான் இப்படி தனது கர்மங்களால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்த ஜீவன் ஸ்வர்க்க சுகத்தையனுபவிக்க தக்க திவ்ய தேகத்தோடு கூடினவனாகிறான் இங்கெசொல்லுகிற சோமராஜ பாவம் புத்ஸநக்ஷத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவவிஷய மென்று அறியத்தக்கது.

பஞ்சம꞉ க²ண்ட³꞉

பர்ஜந்யோ வாவ கௌ³தமாக்³னிஸ்தஸ்ய வாயுரேவ ஸமித³ப்⁴ராணி தூ⁴மோ
வித்³யுத³ர்சிரஶநிரங்கா³ரா ஹ்ராது³நயோ விஸ்பு²லிங்கா³꞉ ॥ க ॥ தஸ்மிந்நே
தஸ்மிந்நக்³னௌ தே³வா꞉ ஸோமம் ராஜானம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதேர்வ
ர்ஷம் ஸம்ப⁴வதி ॥ உ ॥

ப-ரா—மழைக்கு காரணமாகிய பர்ஜன்ய தேவன், அக்னி வாயுவு சமித்து ஆகாசம், திக்கு, மின்னல் ஒளி, இடி, தனல் மேககர்ஜனம் பொரி மழை உண்டாகின்றது முன்போலவே காண்க.

षष्ठः खण्डः

पृथिवी वाव गौतमाग्निस्तस्याः संवत्सर एव समिदाकाशो धूमो रात्रिरर्चिर्दिशोऽङ्गारा अवान्तरदिशो विस्फुलिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा वर्षं जुह्वति तस्या आहुतेरन्नं सम्भवति ॥ २ ॥

ப0-ரா—பூமி, அக்னி, வஸ்திரம் சமித்து. ஸம்வஸ்ரமாகிய காலத்திலே யன்றோ பயிர்முதலாகிய பலவஸ்துக்களால் நிரைக்கப்படுகிறது. பூமி பூமியின்று உசர கிளம்பினவது போலவும் கருப்பாயிருப்பதால ஆகாயம் புகை, ராத்திரி ஜ்வாலை திக்குகள் தனல் அவாந்தர திக்குகள் பொரிகள். வருஷத்திற் குஹமம் செய்கிறார்கள் அன்னமுண்டாகிறது. உ)

सप्तमः खण्डः.

पुरुषो वाव गौतमाग्निस्तस्य वागेव समित्प्राणो धूमो जिह्वार्चिश्चक्षुरङ्गाराः श्रोत्रं विस्फुलिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा अन्नं जुह्वति तस्या आहुते रेतः सम्भवति ॥ २ ॥

புருஷனாகிய அக்னி, வாக்கு சமித்து, வாக்கினாலன்றோ புருஷன் ஜ்வலிக்கிறான் தேவர்கள் அன்னத்தை ஹோமம் செய்கிறார்கள் ரேதஸ்ஸு உண்டாகிறது.

अष्टमः खण्डः

योषा वाव गौतमाग्निस्तस्या उपस्थ एव समिद्यदुपमन्त्रयते स धूमो योनिरर्चिर्यदन्तः करोति तेऽङ्गारा अभिनन्दा विस्फुलिङ्गाः ॥ १ ॥ तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवा रेतो जुह्वति तस्या आहुतेर्गर्भः सम्भवति ॥ २ ॥

ப0-ரா—ஸ்திரீ, அக்னி, குறி, சமித்து சங்கேதம் செய்கையொளி ஜ்வாலை அதில் செய்யப்படும் காரியம் தனல் சுகம் பொரி தேவர்கள் ரேதஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறார்கள் கர்ப்பம் உண்டாகிறது.

नवमः खण्डः.

इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति स उल्बावृतो गर्भो दश वा नव वा मासानन्तः शयित्वा यावद्वाथ जायते ॥ १ ॥ स जातो यावदायुषं जीवति तं प्रेतं दिष्टमितोऽग्नय एव हरन्ति यत एवेतो यतः सम्भूतो भवति ॥ २ ॥

ப0-ரா—கீழ்ச்சொன்னபடி. ச்ரத்தா, ஸோம, வ்ருஷ்டி அன்னரேதோ ரூபங்களாகிய ஆஹுதிகளில் அஜ்வதாகிய ரேதோ ரூபமாகிய ஆகுதியில் அப், சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்கள் புருஷசப்தத்துக்குப் பொருளாகின்றதுகள் இதிசப்தம் ஐந்தாவது ப்ரஸ்நத்திற்கு முடிவைக்காட்டுகிறது. உல்பை என்கிற கர்ப்பபையினால் சூழப்பட்டு 9 - 10 - மாசம் வாசம் செய்து பிறகு வெளிப்படுகிறது

கர்மாநுகூலமாய் சிலகாலம் ஜீவித்து நசித்த உடனே அக்னிய பகரிக்கிறது மறுபடியும் முன்போலவே உண்டாகிறது இந்த உபன்னியாஸம் வைராக்கியம் பொருட்டு.

த3ஶம: க2ண்ட3:.

தத்3ய இத்த2ம் விது3: । யே சேமே(அ)ரண்யே ஶ்ரத்3தா4 தப இத்யுபாஸதே தே(அ)ர்சிஷமபி4ஸம்ப4வந்த்யர்சிஷோ(அ)ஹரஹ்ன ஆபூர்யமாணபக்ஷமாபூர்யமாணபக்ஷாத்3யான்ஷடு3த3ங்ஙேதி மாஸாக்ஸ்தாந் ॥ ௧ ॥ மாஸேப்4ய: ஸம்வத்ஸரக்ஸம்வத்ஸராதா3தி3த்யமாதி3த்யாச்சந்த்3ரமஸம் சந்த்3ரமஸோ வித்3யுதம் தத்புருஷோ(அ)மானவ: ஸ ஏனாந்ப்3ரஹ்ம க3மயத்யேஷ தே3வயாந: பந்தா2 இதி ॥ ௨ ॥

மூன்றாவது கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறான். சிறத்தையோடு காட்டிலுட்கார்ந்து தபஸ் சப்தத்துக் கர்த்தமாகிய பிரும்மத்தை உபாஸித்திருக்கிறானோ அவன் அர்சிராதி மார்க்கத்தால்போய் பிரும்மத்தை அடைந்து திரும்புகிறதில்லை அதாவது கீழ்ச்சொன்னபடிக்கு த்யுபர்ஜன்னிய, பிருதிவீ, புருஷயோஷித்துகளில், சிறத்தா ஸோம, விருஷ்டி, அன்ன, ரேதஸ்ஸு, இவைகளை சரீரமாயுடைய தேஹத்துக்கு வேறுபட்டதாயும் ஞானசுவரூபியான ஜீவனை உள்ளபடி அறிந்து கீழ்ச்சொன்னபடிக்கு தபஸ்ஸைசெய்கிறவன் தேஜோலோகம் தினம் சுக்லபக்ஷம், ஆறுருது உத்தராயணம் வர்ஷம் சூரியன் சந்திரன் மின்னல் இவைகளுக் கதிபதியின் லோகவழிப்போய் விரஜை என்கிற நதியில் ஸ்நானம்செய்து பிரும்மத்தை அடைகிறான். இவன் திரும்பி ப்ரக்ருதியில் வந்து பிறப்பதில்லை.

அத2 ய இமே க்3ராம இஷ்டாபூர்தே த3த்தமித்யுபாஸதே தே தூ4மமபி4ஸம்ப4வந்தி தூ4மாத்3ராத்ரிம் ராத்ரேரபரபக்ஷமபரபக்ஷாத்3யாந்ஷட்3த3க்ஷிணைதி மாஸாக்ஸ்தாந்நைதே ஸம்வத்ஸரமபி4ப்ராப்னுவந்தி ॥ ௩ ॥ மாஸேப்4ய: பித்ருலோகம் பித்ருலோகாதா3காஶமாகாஶாச்சந்த்3ரமஸமேஷ ஸோமோ ராஜா தத்3தே3வானாமன்னம் தம் தே3வா ப4க்ஷயந்தி ॥ ௪ ॥ தஸ்மிந்யாவத்ஸம்பாதமுஷித்வாதை2தமேவாத்4வானம் புனர்நிவர்தந்தே யதே2தமாகாஶமாகாஶாத்3வாயும் வாயுர்பூ4த்வா தூ4மோ ப4வதி தூ4மோ பூ4த்வா(அ)ப்4ரம் ப4வதி ॥ ௫ ॥ அப்4ரம் பூ4த்வா மேகோ4 ப4வதி மேகோ4 பூ4த்வா ப்ரவர்ஷதி த இஹ வ்ரீஹியவா ஓஷதி4வனஸ்பதயஸ்திலமாஷா இதி ஜாயந்தே(அ)தோ வை க2லு து3ர்நிஷ்ப்ரபதரம் யோ யோ ஹ்யன்னமத்தி யோ ரேத: ஸிஞ்சதி தத்3பூ4ய ஏவ ப4வதி ॥ ௬ ॥

எவனொருவன் வீட்டிலிருந்தே யாகம் செய்தல் குளம் வெட்டுதல், தோட்டம் வைத்தல், தானம்செய்தல் முதலியவைகளை செய்கிறானோ, அவன் தூமம் ராத்திரி கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம் பித்ரு ஆகாசம் சந்திரன் இவர்களின் லோகங்களை அடைந்து அவ்வர்க்கத்தில உத்தமமான சரீரத்தை அடைந்து தேவர்களுக்கு மிகவும் போக்கியனாகிறான். பிறகு கர்மாநுகூலமாய் சிலநாள் சுகத்தை அநுபவித்து புண்ணியம் நசித்தவுடனே போனவழியே திரும்பி கீழேவந்து (இதயிரண்டாவதுக்குத்தரம்) மேகத்திலின்றும் மழைவழியாய் தான்னியாதிரூபமாய் அப்ரேதோரூபமாகிறான்.

तद्य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन्ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वाथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरञ्श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वा ॥ ௭॥

முன்னநுபவித்தகர்மம் நல்லதானால் பிராம்ஹணாதி உத்க்ருஷ்ட ஜன்மமும் துஷ்டகர்ம்மமானால் நீசஜன்மங்களும் கிடைக்குமென்றவாறு.

अथैतयोः पथोर्न कतरेण च न तानीमानि क्षुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति जायस्व म्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न सम्पूर्यते तस्माज्जुगुप्सेत तदेष श्लोकः ॥ ௮॥

நான்காவதுகேள்விக்குத்தரம் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவிதகர்ம்மங்களையும் செய்யாத புழுமுதலாயின இவ்விடத்திலேயே ஜநநமரணங்களை அடைந்து திரிவதாலும் சுவர்க்கத்துக்கு போவோர் கொஞ்சமாகையாலும் சுவர்க்கம் பிரஜைகளால் நிறைக்கப்படுகிறதில்லை ஆகையாலே மிகவும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க இந்த ஜன்மமேவேண்டாமென்று ஜுகுப்சைதோத்துகிறது.

स्तेनो हिरण्यस्य सुरां पिबंश्च गुरोस्तल्पमावसन्ब्रह्महा चैते पतन्ति चत्वारः पञ्चमश्चाचरंस्तैरिति ॥ ௯॥ अथ ह य एतानेवं पञ्चाग्नीन्वेद न सह तैरप्याचरन्पाप्मना लिप्यते शुद्धः पूतः पुण्यलोको भवति य एवं वेद य एवं वेद ॥ ௰ ॥

சுவர்ணத்தை அபஹரித்தவனும் சுராபானம் செய்தவனும் குருவின் மனைவியை அடைந்தவனும் அந்தணனைகொன்றவனும் இவர்களுடன் சேர்ந்தவனும் ஆக ஐவரும் மஹாபாதகியென்று சொல்லப்படுவார் இவர்கள் கோரமானநரகத்தில் வீழ்வார்கள்.

ஜீவஸ்வரூபத்தையும் ப்ரும்மஸ்வரூபத்தையும் சிரத்தையுடன் அறிந்து பஞ்சாக்னி வித்தியயை அப்பியஸித்தவன் பாதகியோடு சேர்ந்தாலும் கெடான். சித்திபெற்றவனாகையாலே என்றவாறு.

एकादशः खण्डः.

प्राचीनशाल औपमन्यवः सत्ययज्ञः पौलुषिरिन्द्रद्युम्नो भाल्लवेयो जनः शार्कराक्ष्यो बुडिल आश्वतराश्विस्ते हैते महाशाला महाश्रोत्रियाः समेत्य मीमांसां चक्रुः को न आत्मा किं ब्रह्मेति ॥ ௧ ॥

ஸO-ரா-வைசுவானரவித்தியயைசொல்லத்தொடங்கினார் கிரஹஸ்தாசிரமத்தை செவ்வையாய் அநுஷ்டித்தும் சிரோத்திரியர்களாகவுமிருக்கப்பட்ட உபமன்யுபுத்திரனாகிய ப்ராசீனசாலனும் புலுஷபுத்திரனாகிய ஸத்தியஜ்ஞனும் பால்லவிபுத்திரனாகிய இந்திரத்யும்னனும் சர்க்காராக்ஷிய புத்திரனாகிய ஜனனும் அசுவதராசுவ புத்

திரனுகிய புடிலனுமாகிய இந்த ஐவரும் கும்பலாய்க்கூடி நமக்கு அந்தர்யாமியாய் உள்ளிருந்து நியமிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹம் எதுவென்று விசாரித்தார்கள்.

𑌤𑍇 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௨ ॥

கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களும் நிச்சயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களாய் பரமாத்மாவாகிய ப்ரும்மஹத்தை உபதேசிக்கிற அருணபுத்திரனுகிய உத்தாலகரை நிச்சயித்து அவரை நாமெல்லோரும் கிட்டிதெரிந்துக் கொள்ளக்கடவோமென்றுபோய் அவரை கிட்டினர்கள்.

𑌸 𑌹 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 ॥ ௩ ॥

ஸம்·ஈா—இவர்களைக்கண்ட உத்தாலகர் இவர்களோ மிகவும் சுரோத்திரியர்களாகவும் கிரஹஸ்தர்களாகவுமிருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையை நன்றாய் உபதேசிக்கத் தக்க சக்தியில்லை ஆகையால் வேறொருவரை கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளும்படிக்கு இவர்களுக்கு சொல்லுகிறேனென்று மனதில் நிச்சயித்தார்.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌶𑍍𑌵𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌹𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃 ॥ ௪ ॥

ஸம்—உத்தாலகரிப்படிக்கு நிச்சயித்து கீழ்ச்சொன்ன ஐவர்களைக் குறித்து கேகயபுத்திரனுகிய அசுவபதியானவர் இந்த வித்தியை சொல்ல வல்லமைசாலியாகையாலே அவரை நாமெல்லோரும் கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளுவோமென்று சொல்லி அவர்களும் தானும் அசுவபதியைகிட்டினர்.

𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌰𑍍𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌾𑌞𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌿𑌹𑌾𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋 𑌜𑌨𑌪𑌦𑍇 𑌨 𑌕𑌦𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑍀 𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌋𑌤𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௫ ॥

ஸம்—இவர்களைக்கண்டு அசுவபதியானவர் தனது புரோஹிதனாலும், ப்ருத்தயர்களாலும் அவர்களுக்குத் தக்கபடிக்கு அதிதிபூஜையை செய்வித்து அவர்களை பிரித்து சொல்லுகிறார் அதாவது, என்னுடைய ராஜ்ஜியத்தில் திருடனும், தானம் செய்யாதவனும், மத்தியபானம் செய்கிறவனும் அக்னிஹோத்திரத்தை விட்டவனும், வேதாத்தியானம்செய்யாதவனும், அசலானுடையமனைவியை அங்கீகரிப்பவனும் கிடையாது, எல்லாரும் யோக்கியர்களாகையாலே அயோக்கியர்களுடைய தனத்தை நான் அங்கீகரிக்காத்தாலே என்னுடைய தந்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்கலாமாகையாலே யான் கூடிய சீக்கிரத்தில் யாகம் செய்யப்போகிறேன் அதின் பூர்த்திவரைக்கு மிருக்கவேணும் அதில்எவ்வளவுதனம் கொடுக்கபோகிறேனே அவ்வளவும் உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (௫)

தே ஹோசு꞉ யேந ஹைவார்தேந புருஷஶ்சரேத்தம் ஹைவ வதேதாத்மாநமேவேமம் வைஶ்வாநரம் ஸம்ப்ரத்யத்யேஷி தமேவ நோ ப்ரூஹீதி ॥ ௬ ॥

ஸ௦—இதைக்கேட்டு அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அதாவது எவ்விதமானதனம் யாருக்கு இஷ்டமோ அவர்களுக்கு அதையேதானே கொடுக்கவேணும், ஆகையாலே நாங்கள் வைசுவானர வித்தையை தெரிந்துகொள்ள வேணுமென்று வந்தோமாகையாலே எங்களுக்கு அந்தவித்தியையை உபதேசிக்கவேணுமென்றும் அதைவிட வேறு பிரயோஜனமில்லை என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். எல்லாவஸ்துக்களையும் அடைந்தும் எல்லாவஸ்துக்களாலும் அடையப்பட்டுமிருப்பதாலே வைசுவாநரமென்றும், விசுவாநரமே, வைசுவாநரமென்றும் ஆச்சுது இதற்கு எல்லாவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மம் அர்த்தம், வைசுவானரசப்த வித்தையை அந்தர்யாமியான ப்ருமஹத்தின் வித்தையை என்றவாறு. (௬)

தாந்ஹோவாச ப்ராதர்வ꞉ ப்ரதிவக்தாஸ்மீதி தே ஹ ஸமித்பாணய꞉ பூர்வாஹ்ணே ப்ரதிசக்ரமிரே தாந்ஹாநுபநீயைவைததுவாச ॥ ௭ ॥

ஸ௦-ரா—அவர்களைக்குறித்து அரசன் நாளைக்கு வித்தியோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டார் அதைக்கேட்டு அவர்கள மறுநாள்காலையில், கையில் பல ஸமித்துக்களை அஹங்காரமில்லாமைக்கு விநயத்துடன் அரசனிடம்சென்று இதோ உமக்கு சிஷியர்களாய்வந்து சேர்ந்தோமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட வரசன் மிகவும் மனம்கிழ்ந்து இவர்களுக்கு யான் நீசனாகையாலே ஸமித்தை வாங்கலாகாதென்று எண்ணி அதைவாங்காமலே ஸ்நேஹத்தாலேயேவித்தியோபசம் செய்தார் என்றவாறு. (௭)

த்வாதஶ꞉ கண்ட꞉.

ஔபமந்யவ கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி திவமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ஸுதேஜா ஆத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்தவ ஸுதம் ப்ரஸுதமாஸுதம் குலே த்ருஶ்யதே ॥

ஸ௦-ரா—அந்தவரசன் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையில் ஏதாவது தெரியுமாவென்று பரீக்ஷாநிமித்தமாக உபமன்னுயு புத்திரனைக் குறித்துசொல்லுகிறார். ஓ உபமன்னுயுபுத்திரா எந்தவாத்மாவை நீஉபாஸித்தாய என்றுகேட்டார், ஓ பூஜ்யரே. சுவர்க்கத்தை சரீரமாக வுடையவை சுவாநரனை யான் உபாஸித்தேன் என்றான் கேகயன் சொல்லுகிறார். யாதொரு சுவர்க்கலோகத்தை தேஹமாக உடைய வைசுவானரமான வாத்மாவை உபாஸித்தயோ அத்தால் உனக்கு யாகோபயோகியான ஸுதபிராஸுதமா ஸுதவென்கிற புத்திரர்களுண்டாகிறார்களென்று சொன்னார்.

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே மூர்தா த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச மூர்தா தே வ்யபதிஷ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா—முன்னப்பிய வித்தவித்தியா பலத்தாலே அன்னத்தையும் ப்ருஹ்மஞானியான நல்லபுத்திரனையும் அடைகிறாய் இப்படியே எல்லாருக்குங்கிடைக்கும் ... ன்றால் வைசுவான நரபுத்திரனால் உபாஸிக்கப்பட்ட புலோகமான்து வைசு... ஆத்மாவுக்கு சிரஸ்தானமானது அதை அறிந்துக்கொள்ளுவாய் முட்டு எ...

தில் நீவராமற்போனால் உன்னுடைய தலைவீழ்ந்துவிடும். ஏனென்றால் விபரீதமாய் வித்தியையை கிரஹித்தால் கீழ்ச்சொன்ன விபத்துநேரிடும், நீஎன்னிடம்வந்தது மிகவும் நல்லதாச்சுது என்று அபிப்பிராயம். (உ)

அத த்ரயோதஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாச ஸத்யயஜ்ஞம் பௌலுஷிம் ப்ராசீநயோக்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யாதித்யமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை விஶ்வரூப ஆத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்தவ பஹு விஶ்வரூபம் குலே த்ருஶ்யதே || க ||

ப்ரவ்ருத்தோऽஶ்வதரீரதோ தாஸீநிஷ்கோऽத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே சக்ஷுஷ்ட்வேததாத்மந இதி ஹோவாசாந்தோऽபவிஷ்யோ யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி || உ ||

ஸம்-ரா—பிராசீனயோக்கியனென்றும் வேறுபெயருடைய ஸத்திய யஜ்ஞனை பார்த்து அரசன் சொல்லுகிறார் நீவைசுவாநரவித்தியையை உபாஸித்தாயாவென்று ஆதித்தியனை உபாஸித்தேனென்றான். அதற்கரசன் உலகத்துக்கெல்லாம் பிரஸித்தமான வஸ்துவை உபாஸித்தபடியால் உன்னுடைய குலத்தில் அப்படிப்பட்ட புத்திரன் ரத்தினம் முதலாகிய உத்கிருஷ்டவஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன, உத்கிருஷ்டமான குதிரைகளோடுகூடிய ரதங்களும் முக்தாஹாரம் முதலியவஸ்துக்களும் உன்னைச்சேரும், மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் அறிக. (க-உ)

அத சதுர்தஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாசேந்த்ரத்யும்நம் பாலவேயம் வையாக்ரபத்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி வாயுமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ப்ருதக்வர்த்மாத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வாம் ப்ருதக்பலய ஆயந்தி ப்ருதக்ரதஶ்ரேணயோऽநுயந்தி || க ||

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ப்ராணஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச ப்ராணஸ்த உதக்ரமிஷ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி || உ ||

ஸம்-ரா—வையாக்கிரபத்தியனென்னும் வேறுபெயருடைய இந்திரத்யும்னனைக்குறித்து நீவைசுவானரவித்யயை உபாஸித்தாயாவென்று கேட்டதற்கு யான்வாயுவை உபாஸித்தேன் என்றான் மற்றவைக்கும் முன்போலவே பொருள். (க-உ)

அத பஞ்சதஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாச ஜநம் ஶார்கராக்ஷ்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யாகாஶமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ப

ஹோவாசைஷ வை பஹுல ஆத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் பஹுலோஸி ப்ரஜயா ச தநேந ச || ௧ ||

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே ஸந்தேஹஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச ஸந்தேஹஸ்தே வ்யஶீர்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி || ௨ ||

ஸம்-ரா—சார்கராக்ஷியனைக்குறித்து நீவைசுவான ரவித்தியயை உபாஸித்தாயாவென்றுகேட்டதற்கு ஆஹாயான் ஆகாயத்தை உபாஸித்தேன் என்றான். மற்றவைக்கு முன்போலவே பொருள் சொல்லிக்கொள்ளவும். (௧-௨)

ஷோடஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாச புடிலமாஶ்வதராஶ்விம் வையாக்ரபத்ய கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இத்யப ஏவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ரயிராத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் ரயிமாந் புஷ்டிமாநஸி || ௧ ||

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே பஸ்திஸ்த்வேஷ ஆத்மந இதி ஹோவாச பஸ்திஸ்தே வ்யபேத்ஸ்யத்யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி || ௨ ||

ஸம்-ரா—புடிலனைக்குறித்து நீவைசுவான ரவித்தியயை உபாஸித்தாயா என்றுகேட்டதற்கு யான்ஜலத்தை உபாஸித்தேனென்றான் மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம். (௧-௨)

ஸப்ததஶ: கண்ட:.

அத ஹோவாசோத்தாலகமாருணிம் கௌதம கம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸ இதி ப்ருதிவீமேவ பகவோ ராஜந்நிதி ஹோவாசைஷ வை ப்ரதிஷ்டாத்மா வைஶ்வாநரோ யம் த்வமாத்மாநமுபாஸ்ஸே தஸ்மாத்த்வம் ப்ரதிஷ்டிதோஸி ப்ரஜயா ச பஶுபிஶ்ச || ௧ ||

அத்ஸ்யந்நம் பஶ்யஸி ப்ரியமத்த்யந்நம் பஶ்யதி ப்ரியம் பவத்யஸ்ய ப்ரஹ்மவர்சஸம் குலே ய ஏதமேவமாத்மாநம் வைஶ்வாநரமுபாஸ்தே பாதௌ த்வேதாவாத்மந இதி ஹோவாச பாதௌ தே வ்யம்லாஸ்யேதாம் யந்மாம் நாகமிஷ்ய இதி || ௨ ||

ஸo-ரா—உத்தாலகனைக்குறித்து நீவைசுவான ரவித்தியை உபாஸித்தாயா வென்றுகேட்க யான்பிருதிவியை உபாஸித்தேன் என்றுசொன்னான். மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம் முன்போலவே. (௧-௨)

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌿𑌵𑍇𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌥 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌤𑍇𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌲𑍋 𑌬𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌯𑌿𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑍁𑌰 𑌏𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌚𑌨 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹𑌵𑌨𑍀𑌯𑌃 ॥ ௨ ॥

ஸo-ரா—பிறகு அரசன் அவர்களை எல்லாரையும் பார்த்துசொல்லுகிறார். அதாவது நீங்கள் யாதொருகாரணத்தாலே போக்கியமுமான கல்யாணகுணபூர்ணமானவைசுவானர் பதத்துக்கு பொருளாகிய ப்ருமஹத்தை உபாஸித்தீர்களோ அதனாலே ஸகலவஸ்துக்களையும் அவயவமாயுடைத்தான ப்ருமஹத்தை செவ்வையாய் அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட ப்ரும்ஹப்ராப்திக்கங்கமான பிராணாக்னிஹோத்திரத்தை உபதேசிக்கிறார், அதாவது, உபாஸகனுடைய தலையே ப்ரும்ஹத்தின்தலையாகிய ஆகாசம், சூரியன் பிரும்மத்தின்கண், வாயு பிராணன், உபாஸகனுடைய மத்திய தேஹமே பரமாத்மாவின மத்தியதேஹம் இவனுடையவஸ்தியே அவனுக்குஜலம், பூமியே அவனுக்குபாதம், இப்படி தனது தேஹத்தையே பரமாத்மாவின் சரீரமாக நியானித்து இருதயகமலத்திலிருக்கப்பட்டவக்னி, கார்ஹபத்தியம், மனதிலிருக்கப்பட்டது அன்வாஹாரியம், முகத்திலிருக்கப்பட்டது ஆஹவனீயம், பிராணாஹூதி அஹூதி என்று இப்படிக்கு உபாஸிக்கக்கடவதென்றவாறு. ()

𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌮𑍀𑌯𑌂 𑌸 𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌮𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌜𑍁𑌹𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌿 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌧𑌿𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌪𑌶𑍁𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 ॥

ஸo-ரா—தனக்கு புஜிப்பதற்கு சித்தமான வஸ்துவை முதலில் பிராணாயஸ்வாஹாவென்று புஜித்தால் பிராணனும் கண்ணும் சூரியனும் சுவர்க்கமும் திருப்தி அடைகின்றன. இவைகள் அசேதனங்களாகையாலே இவைகளுக் கந்தர்யாமியான தேவதை திருப்தி அடைகிறதென்று அர்த்தம். அதனால் உபாஸகனுக்கு பசுபுத்ரதனதான்யாதிகளுண்டாகின்றன அத்தால்இவன் திருப்தி யடைகிறானென்றவாறு.

அத விம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் த்விதீயாம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத்வ்யாநாய ஸ்வாஹேதி வ்யாநஸ்த்ருப்யதி || க || வ்யாநே த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரம் த்ருப்யதி ஶ்ரோத்ரே த்ருப்யதி சந்த்ரமாஸ்த்ருப்யதி சந்த்ரமஸி த்ருப்யதி திஶஸ்த்ருப்யந்தி திக்ஷு த்ருப்யந்தீஷு யத்கிஞ்ச திஶஶ்ச சந்த்ரமாஶ்சாதிதிஷ்டந்தி தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி || உ ||

ஸ0-ரா—யாவனொருவன் வியானனை ஸ்வாஹாவென்று இரண்டாவது ஆஹுதி செய்கிறானோ அதனாலே வியானவாயுவும் சுரோத்திரமும் சந்திரனும் திக்கும் திருப்தி அடைகிறார்கள். மீந்ததற்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

அத ஏகவிம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் த்ருதீயாம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாதபாநாய ஸ்வாஹேத்யபாநஸ்த்ருப்யதி || க || அபாநே த்ருப்யதி வாக்த்ருப்யதி வாசி த்ருப்யந்த்யாமக்நிஸ்த்ருப்யத்யக்நௌ த்ருப்யதி ப்ருதிவீ த்ருப்யதி ப்ருதிவ்யாம் த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச ப்ருதிவீ சாக்நிஶ்சாதிதிஷ்டத ஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி || உ ||

ஸ0-ரா—அபானாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட மூன்றாவதாஹுதியாலே அபானவாயுவும் வாக்கும் அக்னியும் பூமியும் திருப்தி அடைகிறது. மற்றவை ஸ்பஷ்டம்.

அத த்வாவிம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் சதுர்தீம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாத்ஸமாநாய ஸ்வாஹேதி ஸமாநஸ்த்ருப்யதி || க || ஸமாநே த்ருப்யதி மநஸ்த்ருப்யதி மநஸி த்ருப்யதி பர்ஜந்யஸ்த்ருப்யதி பர்ஜந்யே த்ருப்யதி வித்யுத்த்ருப்யதி வித்யுதி த்ருப்யந்த்யாம் யத்கிஞ்ச வித்யுச்ச பர்ஜந்யஶ்சாதிதிஷ்டதஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி || உ ||

ஸ0-ரா—ஸமானாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட நான்காவதானதியாலே ஸமானவாயுவும் மனதும் மேகமும் மின்னலும் திருப்தி அடைகிறது. இந்ததுஸ்பஷ்டம்.

அத த்ரயோவிம்ஶ: கண்ட:.

அத யாம் பஞ்சமீம் ஜுஹுயாத்தாம் ஜுஹுயாதுதாநாய ஸ்வாஹேத்யுதாநஸ்த்ருப்யதி || க || உதாநே த்ருப்யதி வாயுஸ்த்ருப்யதி வாயௌ த்ரு

வாயௌ த்ருப்யத்யாகாஶஸ்த்ருப்யத்யாகாஶே த்ருப்யதி யத்கிஞ்ச வாயுஶ்சாகாஶஶ்சாதிதிஷ்டதஸ்தத்த்ருப்யதி தஸ்யாநு த்ருப்திம் த்ருப்யதி ப்ரஜயா பஶுபிரந்நாத்யேந தேஜஸா ப்ரஹ்மவர்சஸேநேதி ॥ உ ॥

ஸ0-ரா—உதானாயஸ்வாஹாவென்று செய்யப்பட்ட ஐந்தாவதான ஆஹுதியாலே உதானவாயுவும் ஆகாசமும் வாயுவும் திருப்தி அடைகிறது மேலே ஸ்பஷ்டம்.

சதுர்விம்ஶஃ கண்டஃ.

ஸ ய இதமவித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி யதாங்காராநபோஹ்ய பஸ்மநி ஜுஹுயாத்தாத்ருக்தத்ஸ்யாத் ॥ க ॥ அத ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஹுதம் பவதி ॥ உ ॥ தத்யதேஷீகாதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேதைவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந꞉ ப்ரதூயந்தே ய ஏததேவம் வித்வாநக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி ॥ ங ॥ தஸ்மாது ஹைவம்வித்யத்யபி சண்டாலாயோச்சிஷ்டம் ப்ரயச்சேதாத்மநி ஹைவாஸ்ய தத்வைஶ்வாநரே ஹுதம் ஸ்யாதிதி ததேஷ ஶ்லோக꞉ ॥ ச ॥ யதேஹ க்ஷுதிதா பாலா மாதரம் பர்யுபாஸதே । ஏவம் ஸர்வாணி பூதாந்யக்நிஹோத்ரமுபாஸத இத்யக்நிஹோத்ரமுபாஸத இதி ॥ ரு ॥

ஸ0-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துக்கொள்ளாமல் ஆஹுதி செய்கிறானோ அவனுக்கு சாம்பலில் செய்த ஆஹுதிபலந்தான்கிடைக்கும் அதாவது பலனில்லை என்றவாறு. (க) ஸ0-ரா—யாவனொருவன் இதினுண்மையை தெரிந்துகொண்டு ஆஹுதிசெய்கிறானோ அவனாலே ஸர்வாந்தரியாமியான ப்ரும்மஹும் பூஜிக்கப்பட்டதாயாகிறது அதனாலே எல்லா இஷ்டங்களையும் அடைகிறானென்றவாறு.(உ) ஸ0-ரா—வைசுவானர வித்தியைக்கு அங்கமாகிய பிராணாக்னி வித்தியயை யாவனொருவன் செவ்வையாய் உபாஸிக்கிறானோ அவனுடைய எல்லாபாபங்களும் நெருப்பில் போட்ட ஊர்போலே நாசமாய் போகுமென்றவாறு. (ங) ஸ0-ரா—எச்சிலைக் கொடுக்கலாகாது சண்டாளனுக்கு கொடுத்தாலும் முன்சொன்னகிரமத்துக்கு ஆஹுதிசெய்தால் சண்டாளதேஹத்திலிருக்கப்பட்ட ஜீவனுக்கும் பலம்சித்திக்கு மென்று சொல்லப்படுகிறது. (ச) ஸ0-ரா—பிராணாக்னிஹோத்திரதைத் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது இந்தஸ்லோகம் அதாவது உலகத்தில்மிகவும் பசியுடன் கூடியபிள்ளைகள் அன்னத்தைக்கொடுக்கத்தக்கனது தாயை எப்படிக்கு நான்குபக்கத்திலும் சுற்றி உபாஸிக்கிறார்களோ அப்படிக்கு ஸர்வபூதங்களும் இந்தபிராணாக்னிஹோத்திர வித்தியயை உபாஸிக்கிறதுகள்என்றவாறு அக்னிஹோத்ரமுபாஸதெ என்று இரண்டு தடவை சொன்னது அத்தியாயத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

மத்—இந்தப்ரபாடகத்தில்ப்ராணவித்யையைப்பற்றிவிஸ்தரத்தைப்புராணவசநங்களை யெழுதியிருக்கிறது. மற்ற விஷயங்களில் பெரும்பாலும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தை யொற்றதே என்றறிக.

ஐந்தாம் ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஹரி꞉ ஓம்.

ஶ்ரீ ராமாநுஜாய நம꞉.

சாந்தோக்யோபநிஷதி - ஷஷ்ட꞉ ப்ரபாடக꞉.

ப்ரதம꞉ கண்ட꞉.

சத்வித்தியையை உபதேசிக்கிறதற்காக ஒருகதாவிசேஷம் சொல்லுகிறார்.

ஶ்வேதகேதுர்ஹாருணேய ஆஸ தம் ஹ பிதோவாச ஶ்வேதகே
தோ வஸ ப்ரஹ்மசர்யம் ந வை ஸோம்யாஸ்மத்குலீநோऽநநூச்ய ப்ர
ஹ்மபந்துரிவ பவதீதி ॥ ௧ ॥

ஸம்-ரா—உத்தாலகரென்பவருக்கு சுவேதகேதுவென்றொரு குமாரன் இருந்தான் பன்னிரண்டு சம்வஸ்சரங்கள் உபநயனரஹிதனாயும் வேதஅத்தியனம் பண்ணாமலுமிருக்கிறமகனைப்பார்த்து, வாராய் சுவேதகேதுவே நீநல்ல ஆசாரியனிடத்தில் வேதாத்தியனம் பண்ணுவதற்கு பிரம்மசரியமென்கிற ஆச்சிரமத்தை அடையவேணும். நம்முடையவம்சத்தில் பிறந்தவர்களில் ஒருவன் வேதாத்தியனம் பண்ணாமற்போனால் பிராமணனாக நினைக்கப்படமாட்டான் என்றார். (௧

ஸ ஹ த்வாதஶவர்ஷ உபேத்ய சதுர்விம்ஶதிவர்ஷ꞉ ஸர்வாந்வேதாநதீ
த்ய மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்தப்த ஏயாய தம் ஹ பிதோவாச ॥ ௨ ॥

ஸம்-ரா—அந்த சுவேதகேதுவென்பவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வேதாத்தியனம் பண்ணாமலிருந்து பின்புஒரு ஆசாரியரிடத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஸமஸ்தவேதங்களையும் அத்தியனம்பண்ணி தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லை என்கிற நினைவுடன் தன்னை ஸாங்கவேதாத்தியனம் பண்ணினவனைப்போல் எண்ணிக்கொண்டு தன் தகப்பனாரிடம்வந்தான் அவனைப்பார்த்து தகப்பனார் சொன்னார். (௨)

ஶ்வேதகேதோ யந்நு ஸோம்யேதம் மஹாமநா அநூசாநமாநீ ஸ்த
ப்தோऽஸ்யுத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்யோ யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்யமதம்
மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதமிதி கதம் நு பகவ꞉ ஸ ஆதேஶோ பவதீதி ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—வாராய் சந்திரனைப்போல் பிரியதரிசனனான சுவேதகேதுவே உலகத்தில் எந்தவஸ்து கேட்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் ஊஹிக்கப்பட்ட மாத்திரத்தாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டமாத்திரத்தாலும் எல்லாவஸ்துக்களும் கேட்கப்பட்டதாகவும் ஊஹிக்கப்பட்டதாகவும் நிச்சயிக்கப்பட்டதாகவு மாகிறதோ; அந்த வஸ்துவையும் அந்த ஆசாரியரிடத்தில் கேட்டனையா எதனால் உனக்கு பரிபூர்ணனென்கிற புத்தி உண்டாயிற்றே; என்று தகப்பனால் கேட்கப்பட்டவனாய் இதென்ன ஆச்சரியம் வேறொருவஸ்து தெரிந்தமாத்திரத்தால் மற்றவைகளெல்லாம் எப்படி தெரியவரும் என்கிற சங்கையுடன் சொன்னார். வாரீர் அய்யரே அந்த ஆதேசமென்கிறவஸ்துஎப்படி யாகிறது என்று கேட்கப்பட்ட உத்தாலகர் மகனைப்பார்த்து திருஷ்டாந்தத்துடன் உத்தரம் சொல்லுகிறார். (௩)

யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருந்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்
வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ॥ ௪ ॥

யதா ஸோம்யைகேன லோஹமணினா ஸர்வம் லோஹமயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் லோஹமித்யேவ ஸத்யம் ॥ ரு ॥

யதா ஸோம்யைகேன நகநிக்ருந்தனேன ஸர்வம் கார்ஷ்ணாயஸம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் க்ருஷ்ணாயஸமித்யேவ ஸத்யம் ஏவம் ஸோம்ய ஸ ஆதேசோ பவதீதி ॥ ௬ ॥

ப௦-ரா—எப்படியானுல் உலகத்தில் ஒருமிருத் பிண்டமறியப்பட்டமாத்திரத்தினுல் கரகம் கலசம் முதலான மிருத்திரவிஷயங்கள்யாவும் அறியப்பட்டதாகுமோ ஒரு சுவர்ணபிண்ட மறியப்பட்டமாத்திரத்தால் அதன் விகாரமாகிய வளயகுண்டல முதலாகிய வாபரணங்கள் சுவர்ணமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ, ஒரு அயபிண்டமறியப்பட்டமாத்திரத்தினுல் அதன் விகாரமானவைகளெல்லாம் அயபிண்டமென்றே அறியப்படுகிறதுகளோ அப்படியாகிறது. அந்த ஆதேசம் அப்படிகாரணகாரியங்கள் ஒருவைப்பட்டிருந்தால் வியவஹாரபேதத்துக்குகாரணமென்னென்றில் நாமரூபபேதங்கள் மிருத்துகள். என்றே பரமார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

ந வை நூநம் பகவந்தஸ்த ஏதத³வேதி³ஷுர்யத்³த்⁴யேதத³வேதி³ஷ்யன் கத²ம் மே நாவக்ஷ்யன்னிதி பகவாம்ஸ்த்வேவ மே தத்³ ப்³ரவீத்விதி ததா² ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ எ ॥

ப௦-பா—இப்படிதகப்பனுல் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேதுவை சொல்லுகிருர். பூஜ்யர்களான என்னுடைய ஆசாரியர்கள் அந்த ஆதேசவஸ்துவை அறியவில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன் அப்படி அறிந்திருந்தால் குணவானுயும் பக்தனுயுமிருக்கிற எனக்கு அந்த ஆதேசத்தை அவர்கள் ஏன்சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையால் நீர் எனக்கு நன்றுகச்சொல்ல வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்பட்ட தகப்பன் அப்படியே சொல்லுகிறேனென்று பதில் சொன்னுர். (எ)

* த்விதீய: கண்ட: *

அவதாரிகை.

ப௦—அனேகாவஸ்தைகளுடன் இப்பொழுதுகாணப்படுகிற உலகத்திற்கு சன்மாத்திரத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிருர்.

ரா—முன்சொல்லப்பட்ட ஒருவஸ்து அரியப்பட்ட மாத்திரத்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் அரியப்படுகின்றன என்கிற விஷயத்தை சமர்த்திக்கிற தார்க்காக பிருஹ்மகாரணத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிருர்.

ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் தத்³தை⁴க ஆஹுரஸதே³வேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் தஸ்மாத³ஸத: ஸஜ்ஜாயத ॥ க ॥

குதஸ்து க²லு ஸோம்யைவம் ஸ்யாதி³தி ஹோவாச கத²மஸத: ஸஜ்ஜாயேதேதி ஸத்த்வேவ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் ॥ உ ॥

ப௦-ரா—நாம ரூபக்ரியைகளுடன் காணப்படுகிற இந்தவஸ்துக்கள் சிருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஏகரூபங்களாய் ஸஹகாரிகாரணுந்தரரஹிதங்களாய் கேவல சப்த புத்திமாத்திரவிஷயங்களாயிருக்கின்றன அந்த வஸ்து நிரூபணவிஷயத்தில் சிலபௌத்தர்கள் அபாவமாத்திரமே உள்ளது அதினின்று மூலக முண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிருர்கள். அர்த்த பேதம்=ப்ரம்மபேத்தை பிரதிபாதிக்கிருர். (க)

ஸம-ரா—அனேகாவஸ்தைகளுடன் கூடின இந்த உலகம் ஸிருஷ்டிக்கு பிராத காலத்தில் அவஸ்தா சூன்னியமாய் ஏகரூபமாயிருந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள் நையாயிகர்கள். (௧)

ஸம-பா—பௌத்தபக்ஷத்தை உபந்னியசித்து நிரசித்து தன்மதத்தைச்சொல்லுகிறார். ஹாராய் சுவேதகேதுவே எந்தபிரமாணத்தால் அசத் சப்தவாச்சியமான இல்லாமை என்கிற வஸ்துவிலிருந்து சத் சப்தவாச்சியமான உலகமுண்டாயிற்றென்பது எப்படி சங்கதமாகும்ஆகையால் ஸிருஷ்டிக்கு பிராதக்காலத்தில் சச்சப்த வாச்சியமாயேயிருந்தது. (௨)

ரா-பா—நையாயிகமதத்தை நிரசித்து ஸ்வமதத்தை உபஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் அதுவே இதுவென்கிற பிரத்தியக்ஷவிரோதம் வருகிறபடியால் அவித்தியமான மான திரவியத்துக்கு உத்பத்தி உண்டாகிறதென்பது எத்தபிரமாணத்தால்சேரும் ஆகையால் இந்த ஜகத்து பூர்வம்சச்சப்தவாச்சியமாயேயிருந்தது. (௨)

𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌽𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌪𑍋𑌽𑌸𑍃𑌜𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌵𑌚 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ‖ ௩ ‖

ஸம-ரா—அந்த ஸத்சப்த வாச்சியமானது நான்பஹுவாகக்கடவேன் அதற்காக தேஜோபந்நாதி சரீரவிசிஷ்டித்தது தேஜச்சரீரகனுகிய பரமாத்மாபஹுவாகக்கடவேனென்று சங்கல்பித்து, ஜலங்களை சிருஷ்டித்ததாகையால் தேசத்திலேயும் காலத்திலேயும் புருஷன் துக்கியாயும் சுவேதயுக்தனும் ஆகிறான். அதனால ஜலங்கள் அக்கினிகாரியங்கள். (௩)

𑌤𑌾 𑌆𑌪 𑌐𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤 𑌬𑌹𑍍𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌮𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌵𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍂𑌯𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ‖ ௪ ‖

ஸம-ரா—முன்போல் ஜலாகாரமானஸத்சப்த வாக்கியம் நாம்பஹுவாகக்கடவோம் அதற்காக உண்டாகக்கடவோம் என்று சங்கல்ப்பித்து அந்த ஜலங்கள் பிருதிவியை உண்டுபண்ணினுன். ஆகையால் யாதொருதேசத்தில் வஷமுண்டாகிறதோ அவிடத்திலேயே அன்னசப்தவாச்சியமானதில் ஏகதேசமான விரீஹிமுதலானதுகள் பிருதுவி அதிகமாக உண்டாகிறது. ஆகையால் ஜலத்தில் நின்றும் பிருதுவி உண்டாகிறது. (௪)

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌬𑍀𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌣𑍍𑌡𑌜𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌜𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌿𑌜𑍍𑌜𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖ ௧ ‖

ஸம-ரா—ஜீவாவிஷ்டங்களான பக்ஷியாதி பூதங்களுக்கு காரணங்கள் ஆண்டஜமென்றும் ஜீவஜமென்னும் மூன்று வகையாகப்பட்டிருக்கின்றன. (௧)

மஹாபூதங்களான அசேதனங்களுக்கு ப்ரும்மகாரியத்வத்தைச் சொல்லி ஜீவாவிஷ்டங்களான பௌதிகங்களுக்கும் ப்ரும்மகாரியத்துவமேயுள்ளதென்று ப்ரும்மகாரியத்வத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

ஸேயம் தேவதைக்ஷத ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி ॥ ௨ ॥

ஶா—தேஜோபன்னங்களுக்கு காரணபூதமான சத்ஸப்தவாச்யமான தேவதை மூன்று விதமாகிய தேஜோபன்னங்களை அவித்தியாபலத்தால் ஜீவபாவத்தை யடைந்த சுவஸ்ரூபத்துடன் பிரவேசித்து, தேவதத்தாதி நாமங்களையும் சௌக்கிலியாதிரூபங்களையும் பண்ணக்கடவோமென்று சங்கல்பித்தது. (௨)

ரா—சுவஸ்வாபிமானி தேவதாதிஷ்டிதங்களான தேஜோபன்னங்களை ஜீவசரீரகனாய் அந்தர்யாமியாய் பிரவேசித்து நாமரூபங்களைப்பண்ணக்கடவோமென்று சத்சப்தவாச்யமான பரதேவதை சங்கல்ப்பித்தது.

தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாம் கரவாணீதி ஸேயம் தேவதேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேநைவ ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய நாமரூபே வ்யாகரோத் ॥ ௩ ॥

ஶா-ரா—மூன்றுவிதமான தேவதைகளுக்குள் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டு விதமாகப்பிரித்து ஒவ்வொருபாகத்தை இரண்டிரண்டு விதமாகப்பண்ணி, அதை இதரபாகங்களில் சேர்த்து திருவிருத்கரணம் பண்ணக்கடவேனென்று ஸங்கல்பித்து தேஜோபன்னாதிகளில் ஜீவத்துவார நாமரூபங்களைப்பண்ணிற்று. (௩)

தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதமேகைகாமகரோத் யதா து கலு ஸோம்யேமாஸ்திஸ்ரோ தேவதாஸ்த்ரிவ்ருத் த்ரிவ்ருதேகைகா பவதி தந்மே விஜாநீஹீதி ॥ ௪ ॥

ஶா-ரா—தேவதாதிஷ்டிதங்களான தேஜோபன்னங்களுடைய திருவிருதபிரகாரத்தை என்னிடத்தில் கேட்கவும். (௪)

இதி த்ருதீய: கண்ட:.

யதக்நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாதக்நேரக்நித்வம் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் ॥ ௧ ॥ யதாதித்யஸ்ய ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாதாதித்யாதாதித்யத்வம் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் ॥ ௨ ॥ யச்சந்த்ரமஸோ ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாச்சந்த்ராச்சந்த்ரத்வம் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் த்ரீணி ரூபாணீத்யேவ ஸத்யம் ॥

யத்வித்யுதோ ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ்தத்ரூபம் யச்சுக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்யாபாகாத்வித்யுதோ வித்யுத்த்வம் வாசாரம்பணம் வி

[illegible] ‖ ௭ ‖

ஸ0-ரா—உலகத்தில் திருவிருத கிருதமாகிய அக்கினியக்கி எந்த ரோகிதரூபம்பிரசித்தமோ, அது திருவிருத்கரணரகிதமான தேஜஸுக்கு ரூபமென்னும் அதில் எந்த சுக்கிலரூபம் காணப்படுகிறதோ: அது அந்த ஜலத்தினுடைய ரூபமென்னும் அதில் யாதொரு கிருஷ்ணரூபம் காணப்படுகிறதோ அது பிருதுவினுடைய ரூபமென்று அறியவும்.

சூரியனுக்கு யாதொரு ரோஹிதரூபம்காணப்படுகிறதோ இப்படியே சந்திரவித்துதாதிகளுக்கு ரோஹிதம் முதலான ரூபங்கள் காணப்படுகிறதுகளோ, அதுகள் கிரமமாய் அந்தந்தவஸ்துக்களினுடைய சுவரூபங்களென்று கண்டுகொள்க. அவன்தாநாமதேயங்கள் வியவஹாரமாத்திரஹேதுக்கள்.

நம்முடைய வம்சத்தில் கீழ் சொல்லப்பட்ட ஐதூநவான்களுக்குள் ஒருவரும் கேட்கப்படாததும் ஊஹிக்கப்படாததும், நிறயிக்கப்படாததுமான வஸ்துவைச்சொல்லமாட்டாறென்று திருவிருத்கிருதங்களான தேஜோபன்னங்கள் நின்றும் சர்வத்தையுமறிந்தார்கள். எந்தவஸ்துவானது ரோஹிக்கும்போலவும் சுக்கிலம்போலவும் இருக்கின்றதோ, அந்தந்த ரூபங்கள் அக்கினியாதிகளுடைய ரூபங்களென்று அறிந்தார்கள்.

யாதொன்றுனது கீழ்ச் சொன்ன ரூபத்தால் அறியப்படவில்லையோ அதையும் ரூபவத்தென்றறியப்படுகிறரோஹித சுக்கில கிருஷ்ணகூட்டமென்றே அறிந்தார்கள இப்படி எல்லாப்பிரபஞ்சத்திற்கு திருவிருத்கரணத்தால் அபேதத்தை சாதித்து மாம்சாதி மயமான சரீரத்திற்கு திருவிருத்கிருத தேஜோபன்னுதயபௌதத்தையும்பிரதிபாதிக்க ஆரம்பிக்கிறார். எப்படி புருஷனால் அனுபவிக்கப்படுகிறதேஜோபன்னங்கள் பரிணமிக்கின்றனவோ அந்த பிரகாரத்தை என்னிடத்தில் நின்றும் அறியவேணும். (க.உ-௩-௪-௫-௬-௭)

[illegible]

[illegible] ‖ க ‖

ஸ0-ரா—புருஷனால் புஜிக்கப்பட்ட அன்னம் ஜாடராக்கினியால் புசிக்கப்பட்டு மூன்றுவகையாகபிரிக்கப்பட்டது. அதாவது ஸதவிஷ்டமென்றும்மத்தியமம் என்றும் அநிஷ்டமென்றும் மூன்றுவகைகள் அதுகளில் ஸதவிஷ்டமாவது அதிகாம்சம், அது புரீஷமாகிறது மத்தியபாகம் மாம்சமாகிறது. (க)

ஆப: பீதாஸ்த்ரேதா விதீயந்தே தாஸாம் ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்தந்மூத்ரம் பவதி யோ மத்யமஸ்தல்லோஹிதம் யோऽணிஷ்ட: ஸ ப்ராண: ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—புருஷனுல் பாநம்பண்ணப்பட்டஜலங்கள் மூன்றுவிதமாக முன்போல் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்தூலாம்சம்மூத்திரமாகவும் மத்திய பாகம் ஸோஹிதமாகவும் ஸூக்ஷ்மபாகம் பிராணனுகவும் ஆகின்றது. (௨)

தேஜோऽசிதம் த்ரேதா விதீயதே தஸ்ய ய: ஸ்தவிஷ்டோ தாதுஸ்ததஸ்தி பவதி யோ மத்யம: ஸ மஜ்ஜா யோऽணிஷ்ட: ஸா வாக் ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—முன்போல் பிரிக்கப்பட்ட தேஜானுடைய ஸ்தூலாம்சம் அஸ்தியாகவும் மத்தியமாம்சம் தாதுவிசேஷமாகவும் ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரிய மாகவும் ஆகின்றன. (௩)

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகிதி பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—கேவலான்னத்தையேபுஜிக்கிற எலிமுதலான ஜந்துக்களுக்கும்வாகிந்திரியமும்பிராணவாயுவுமிருக்கிறபடியாலும் ஜலமாத்திரத்தையே புஜிக்கிற மத்ஸ்யம் முதலான ஜந்துக்கும் ரொவாகிந்திரியங்கள்காணப்படுகின்றன. தேஜச்சப்தவாச்சியமானஇருதநைலங்களைபுஜிக்கிறஜனங்களுக்கு மநஸ்ஸும் பிராணனும்இருக்கிறபடியாலும் மனஸ்ஸும் அன்னமயமென்னும் பிராணன் ஜலமயமென்னும் வாக்குதேஜோமயமென்றும் எப்படி சொல்லப்படும் என்று சங்கைபண்ணக்கூடாது. எல்லாம் திருவிருத்கிருதமாகையால் எல்லாவற்றிலும் எல்லாவஸ்துக்களும் சேர்ந்திருக்கிறபடியால், என்று உத்திரம் சொல்லி ஆச்சுவாசிப்பிக்கப்பட்ட குமாரன் மறுபடியும் பூஜ்ஜியனுயிருக்கப்பட்ட நீர் எனக்கு அன்னக்யாதிகளை தெரியப்படுத்த வேணும் என்று கேட்க உத்தரம் சொன்னார். (௪)

ஷஷ்ட: கண்ட:.

தத்ந: ஸோம்ய மத்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி தத்ஸர்பிர்பவதி ॥ ௧ ॥

ஏவமேவ கலு ஸோம்யாந்நஸ்யாஶ்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி தந்மநோ பவதி ॥ ௨ ॥

அபாம் ஸோம்ய பீயமாநாநாம் யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி ஸ ப்ராணோ பவதி ॥ ௩ ॥

தேஜஸ: ஸோம்யாஶ்யமாநஸ்ய யோऽணிமா ஸ ஊர்த்வ: ஸமுதீஷதி ஸா வாக்பவதி ॥ ௪ ॥

அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந ஆபோமய: ப்ராணஸ்தேஜோமயீ வாகிதி பூய ஏவ மா பகவாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௫ ॥

ஸ0-ரா—கடையப்பட்டதயிரினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் மேலே கிளம்பி நவனீத பாவத்தையடைந்து கிருதமாகிறதோ அப்படியே புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் மனஸ்ஸாக ஆகிறது அதுபோல் பானம் பண்ணப்பட்ட ஜலங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் பிராணனுக் காகிறது, அதுபோலவே புஜிக்கப்பட்ட கிருத்தை வாதிகளுடைய ஸூக்ஷ்மாம்சம் வாகிந்திரியமாகிறது. மனம் பிராணாதிகள் அன்னமயாதிகள் என்கிற விஷயத்தில் வேறொரு திருஷ்டாந்தத்தால் சொல்ல வேண்டுமென்கிற சங்கையில் சமாதானம் சொல்லுகிறார். (௧-௨-௩-௪)

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌷𑍋𑌡𑌶𑌕𑌲𑌸𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌾𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌶𑍀𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑌾𑌪𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 । ௧ ॥

ஸ0-ரா—புருஷன் அன்னரசத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்டும் பதினைந்துவிதமாகப்பாரிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சக்தி என்கிற கலைகளையுடையவன், அதில் பதினைந்துதினங்கள் புசிக்கவேண்டியதில்லை. இதையறியவேணுமானால் இஷ்டப்படிக்கி ஜலங்களை பானம் பண்ணவேணும் ஜலமயமாகிய பிராணன் நசிக்கமாட்டாது, என்று உத்தாலகர் சொன்னார். (௧)

𑌸 𑌹 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌾𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌭𑍋 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌚𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌨 𑌵𑍈 𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍋 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸ0-ரா—மனதினுடைய அன்னமயத்துவத்தை அறிவதற்காக பதினைந்துதினங்கள் புஜிக்கவில்லை. பதினாறுவது தினத்தில் தகப்பனிடம்சென்று நான் என்சொல்லுகிறது என்று சுவேதகேதுவால் சொல்லப்பட்ட பிதாவானர், நீமுன் அத்தியயனம் பண்ணிய ருக் யஜுய ஸ்ஸாம வேதங்களை படியாய் என்று சொல்ல எனக்கு ஒன்றும் தோற்றவில்லை என்று சொன்னார். (௨)

𑌤𑌂 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌃 𑌖𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌬𑌹𑍁 𑌦𑌹𑍇𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌕𑌲𑌾𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌯𑍈𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯𑌶𑌾𑌨𑌾𑌥 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑌿

ஸ0-ரா—வாராய் சுவேதகேதுவே அதற்கு காரணம்தெரிந்துகொள்; உலகத்தில் மகத்பரிமாணமுடையதாயும் கட்டைகளால் ஜ்வலிக்கப்பட்டு மிருக்கிற அக்கினியினுடைய கத்தியோதபரி மாணமான ஒருதணல் சேஷித்தது அனேகவஸ்துக்களை எப்படிதஹிக்கமாட்டாதோ; அப்படியே அன்னங்களால் விருத்தியடையப்பட்டபதினாறுவிதங்களான மனதினுடைய அம்சங்களில் பதினைந்து அம்சங்கள் க்ஷீணித்து ஒரு அம்சம்மிருந்தது. அதனால் வேதங்கள் தோன்றவில்லை புஜித்தபிறகு சமஸ்தவேதங்களையு மறியப்போகிறாய் என்று மகனைப்பார்த்து பிதா சொன்னார். (௩)

𑌸 𑌹𑌾𑌶𑌾𑌥 𑌹𑍈𑌨𑌮𑍁𑌪𑌸𑌸𑌾𑌦 𑌤𑌂 𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇 ॥ ௪ ॥

ஸ0-ரா—இப்படி சுவேதகேதுவென்பவன் தகப்பனால் சொல்லப்பட்டு புஜித்து தகப்பனாரிடம் சென்று, தகப்பனாரால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொன்னான். பிறகுமகனைப்பார்த்து தகப்பனார் சொல்லுகிறார். (௪)

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌮𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌂 𑌖𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌂 𑌤𑍃𑌣𑍈𑌰𑍁𑌪𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌵𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑌹𑍁 𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍 ॥ ௫ ॥

ஸo-ரா—எப்படிமுன் நன்ருக ஜ்வலித்து சாந்தமாகிய பெரியதான அக்கினியினுடைய சத்தியோத மாத்திரமான தணல் திருணாதிகளால் விருத்தியடையப்பட்டு பெரியதாகிய வஸ்துகளை எரிக்குமோ. (௫)

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾 𑌕𑌲𑌾𑌽𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌽𑌭𑍂𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑍋𑌪𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑍀𑌤𑍍 𑌤𑌯𑍈𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌨 𑌆𑌪𑍋𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑌯𑍀 𑌵𑌾𑌗𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥ ௬ ॥

ஸo-ரா—அப்படியே பதினாறு விதமாகிய மனதினுடைய அம்சங்களில் ஒருஅம்சம் அன்னத்தால் விருத்தியடையப்பட்டு தனகாரியம்செய்து கொள்ளுவதில் சமர்த்தமாச்சுது. அதனால் எல்லாவேதங்களையும் ஸ்மரிக்கிராய் ஆகையால் மநஃப்ராணாதிகள் அன்னமயாதிகளென்று தகப்பனாருடைய உபதேசத்தால் சுவேதகேதுவாகியபுத்திரன் தெரிந்து கொண்டார். (௬)

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

அவதாரகை.

ஒருவஸ்து அறியப்பட்ட மாத்ரத்தால் எல்லாவஸ்துக்களும் அறியப்படும் என்கிறவிஷயத்தை ஸ்தாபநம்பண்ணுவதற்கு தேஜோபன்னங்களுக்கு பரமாத்மகாரணத்தத்தைச்சொல்லி சேதனஸமூஹத்துக்கு அதைச்சொல்லுகிருர்.

𑌉𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑍋 𑌹𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌤𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌮𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍀𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

ஸo-ரா—உத்தாலகனென்பவர் ஸ்வேத கேதுஎன்கிற மகனைப்பார்த்து நீசுஷுப்தி தசையை தெரிந்துக்கொள் என்று சொன்னூர். எப்போது புருஷன் பரதேவதையோடு ஏகீபூதனாய் லயத்தை அடைகிறானே அப்பொழுது இவனுக்கு லௌகிகர்கள் ஸ்வபிதி என்கிற நாமத்தைச்சொல்லுகிருர்கள். (௧)

கீழ்சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்துகிருர்.

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌕𑍁𑌨𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑌨𑌮𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌨 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

ஸo-ரா—ஒருபக்ஷி தனக்கு ஹிம்ஸகனான வேடனுடைய ஹஸ்தத்திலிருக்கிற கயிற்ருல் கட்டப்பட்டு நாலுமூலைகளிலும் விழுந்து ஓரிடம் அகப்படாமல், அந்தவே

டனுடையஹஸ்தத்தை அடையுமோ அதுபோல் அன்னரூபசிதமான மநச்சுஜாகரண ஸ்வப்னகாலத்தில் அநேகவிஷயங்களை க்ரஹித்தும் வேறொரு சாதநத்தை அடையாமல் ப்ராணத்துடன் சேருகிறது மனதுக்கு ப்ராணம் பந்தகம். (உ)

அஶநாபிபாஸே மே ஸோம்ய விஜாநீஹீதி யத்ரைதத்புருஷோऽஶிஶிஷதி நாமாப ஏவ தத³ஶிதம் நயந்தே தத்³யதா² கோ³நாயோऽஶ்வநாய: புருஷநாய இத்யேவம் தத³ப ஆசக்ஷதேऽஶநாயேதி தத்ரைதச்சு²ங்க³முத்பதிதம் ஸோம்ய விஜாநீஹி நேத³மமூலம் ப⁴விஷ்யதீதி ॥ ௩ ॥

ஸ0-ரா—வாராய் சுவேதகேதுவே நீ அசநாபிபாஸையுடைய தத்வத்தை அறியவும் அசனையாவது புசிக்கவேணுமென்கிற இச்சை பிபாசையாவது பானம்பண்ண வேணுமென்கிற இச்சை, எப்பொழுது புருஷனால் புசிக்கப்பட்ட கடினமான அன்னத்தை பானம்பண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் சரூபமாக பரிணமிப்பிக்கின்றனவோ அப்பொழுது புசிக்கவேணுமென்று இச்சை உண்டாகிறது, அதனால் அவனை லௌகிகர்கள் அசிஷதி என்று சொல்லுகிறார்கள். பசுக்களைக்கண்டு போகிற இடையர்களுக்கு கோநாயனென்றும் அஸ்வபாலகனுக்கு அஸ்வநாயனென்றும் அரசனுக்கு புருஷநாயனென்றும் பேர்கள். மேல்ஜலத்துக்கு அசநாயமென்று லௌகிகர்களும் பேர்சொல்லப்படுகிறது ஜலங்கலில் ரஸபாவத்தை அடையப்பட்ட அன்னத்தால் சரீரமென்கிற காரியம் அங்குரம்போல் உண்டாகிறது. அதனால் சரீரம் ஸகாரணம். (ங)

தஸ்ய க்வ மூலம் ஸ்யாத³ந்யத்ராந்நாதே³வமேவ க²லு ஸோம்யாந்நேந ஶுங்கே³நாபோ மூலமந்விச்சா²த்³பி⁴: ஸோம்ய ஶுங்கே³ந தேஜோ மூலமந்விச்ச² தேஜஸா ஸோம்ய ஶுங்கே³ந ஸந்மூலமந்விச்ச² ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதா³யதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா²: ॥ ௪ ॥

தேஜஸ்ஸால் சோஷிக்கப்பட்டு சரீரமாய் பரிணமித்து சரீரம் ஸமூலமானால் அன்னத்திற்கு காட்டிய வேறொரு காரணம் சொல்லப்படவேணும் என்கிற சங்கையில் சொல்லுகிறார்.

ஸ0-ரா—சரீரத்துக்கு அன்னமே காரணமாகிறது வேறொருகாரணமில்லை அன்னமும் அங்குரம்போல் காரியமானதால் அதற்கு ஜலம் காரணம் ஜலமும் காரியமானத்தால் அதற்கு தேஜஸ்சு காரணம் அதுவும் காரியமானதால் அதற்கு பரமாத்மா காரணமென்று அறியவும். ஆகையால் சராசரங்களுக்கு உத்பாதகனென்றும் ஆதாரமென்றும் லயஹேதுவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். (ச)

அத² யத்ரைதத்புருஷ: பிபாஸதி நாம தேஜ ஏவ தத்பீதம் நயதே தத்³யதா² கோ³நாயோऽஶ்வநாய: புருஷநாய இத்யேவம் தத்தேஜ ஆசஷ்ட உத³ந்யேதி தத்ரைததே³வ ஶுங்க³முத்பதிதம் ஸோம்ய விஜாநீஹி நேத³மமூலம் ப⁴விஷ்யதீதி ॥ ௫ ॥

ஸ0-ரா—எப்பொழுது புருஷனால் பானம்பண்ணப்பட்ட ஜலங்கள் தேஜஸ்ஸால்சோஷிக்கப்படுகின்றன, அப்பொழுது புருஷனுக்கு பிபாசதி என்றபேர் சொல்லப்பட்டநாமங்கள்போல் தேஜஸுக்கு உதந்தை என்றுபேர்சொல்லப்படுகிறது. அன்ன ஜலமும் அங்குரம்போல் காரிய மாகையால் ஸமூலமென்று சொல்லப்படுகிறது. (ரு)

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵 𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑍃𑌦𑍇𑌕𑍈𑌕𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸 𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌣𑌿𑌮𑌾 ॥ ௬ ॥

ஸம்-ரா — அந்தஜலமயமான சரீரத்துக்கும் தேஜஸ்ஸை காரணமாகவும் அந்த தேஜஸ்சும் சரீரமாக பரிணமிக்கையால் அதற்கு சச்சப்தவாச்யமானபரதேவதை காரணம். ஆகையால் இந்தப்ரஜைகளுக்கு பரதேவதை உத்பாதகமென்றும் ஆதாரமென்றும் நாசகமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்தசரீரம்தேஜோபந்நமூலகமானால் ஸ்லோஹிதமாம்ஸரூபமாக பரிணமிக்கிறதற்கு ஹேதுதர்ப்த் கர்த்தமான தேஜோபன்னங்கள் தாவ்த்கரண ப்ரகாரம் கீழ்சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹவியோககாலத்தில் வாக்மனதிலும் மனஸ்சு ப்ராணநிடத்திலும் ப்ராணந்தேஜஸ்சுநிடத்திலும் தேஜஸ்சு பரதேவதையினிடத்திலும் லயிக்கிறது, இதை பரமாத்மா அணுவான வஸ்துபோல் காணப்படமாட்டான்.

𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ॥ ௭ ॥

ஸம்-ரா — இப்படி காணப்படுகிற ஜகத்து பரமாத்மாவுச்கு சரீரமாய் அவன் சரீரியா யிருக்கிறபடியால் நீயும் அவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுது ஸ்வேதகேது தகப்பனைப்பார்த்து தினங்கள்தோறும் ப்ரஜைகள் அஷுப்திகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகின்றன, நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. ஆகையால் அந்த விஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்க அப்படியே யென்று சொன்னார். (௭)

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍁 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌵𑌹𑌾𑌰𑌮𑍇𑌕𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌸𑌂 𑌗𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ௧ ॥

𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌂 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹 𑌇𑌤𑌿 ॥ ௨ ॥

𑌤 𑌇𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌂𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍋 𑌵𑌾 𑌕𑍀𑌟𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑌂𑌶𑍋 𑌵𑌾 𑌮𑌶𑌕𑍋 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿

ஸ ய ஏஷோऽணிமைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௪ ॥

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஜநங்கள் சுஷுப்தி காலத்திலும் மரணகாலத்திலும் ப்ரளயகாலத்திலும் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்து, பிறகு சேர்ந்தோமென்கிற அறிவு இல்லாமைக்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸம்-ரா—உலகத்தில் வண்டுகள் எப்படி நானாதேசங்களிலிருக்கிற மரங்களுடைய புஷ்பரஸங்களைக்கொண்டுவந்து அவைகளுக்கு மதுபானத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அந்தரஸங்கள் மதுபானத்தால் ஏகீபூதங்களாய் பிறகு நான்மாமரத்தினுடைய ரஸமென்னும் பெலாமரத்தினுடைய ரஸமென்னும் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துக்கொள்வதற்கு அஸமர்தங்களோ இப்படி ஜீவாத்மாக்கள் சுஷுப்தி காலாதிகளில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்துபிறகு நாம் சேர்ந்தோமென்று தெரிந்துக்கொள்கிறதில்லை ஜந்துக்கள் சுஷுப்திபூர்வகாலத்தில் என்றுதந்த தேஹாபிமானிகளாயிருந்தார்களோ ஸுஷுப்திக்கு பிற்காலத்திலும் அந்தந்த தேஹாபிமானிகளாய் நான் வ்யாக்ரமென்றும் ஸிம்ஹமென்றும், நான்செந்நாய் என்றும் வராஹமென்றும் கிடமென்றும் பக்ஷியென்றும் அம்சமென்றும் மசகமென்றும் அபிமானத்துடன் இருக்கின்ற, அந்தஸச்சப்தவாச்யமானபரமாத்மா அணுஸ்வரூபியாய் சராசரங்களுக்கு காரணமானபடியால் நீஅவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுதுஸ்வேதகேது என்பவன் தகப்பனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அதாவது ஒரு மனுஷ்யன் தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லுகிறார்போல், நான் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லக்காண்கிறதில்லை. ஆகையால் வேறொரு உதாஹரணம் சொல்லவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

தஶம: கண்ட:.

இமா: ஸோம்ய நத்ய: புரஸ்தாத் ப்ராச்ய: ஸ்யந்தந்தே பஶ்சாத் ப்ரதீச்யஸ்தா: ஸமுத்ராத் ஸமுத்ரமேவாபியந்தி ஸ ஸமுத்ர ஏவ பவதி தா யதா தத்ர ந விது: இயமஹமஸ்மீயமஹமஸ்மீதி ॥ ௧ ॥

ஏவமேவ கலு ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸத ஆகம்ய ந விது: ஸத ஆகச்சாமஹ இதி த இஹ வ்யாக்ரோ வா ஸிம்ஹோ வா வ்ருகோ வா வராஹோ வா கீடோ வா பதங்கோ வா தம்ஶோ வா மஶகோ வா யத்யத்பவந்தி ததாபவந்தி ॥ ௨ ॥

ஸ ய ஏஷோऽணிமைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—உலகத்தில் கங்கை முதலான நதிகள் மார்க்கத்தால் புறப்பட்டு ஸமுத்திரத்தை அடைந்து பிறகு மேகங்களால் பரப்ரம்ம பானம்பண்ணப்பட்டு பூமியி

வ்ருக்ஷரூபமாய்விழுந்தும் மறுபடியும் கங்கைமுதலான நதிரூபத்தைதரித்துஸமுத்ரத்தை அடைந்து கீழுதங்களாய் பிறகும் கங்கை என்று யமுனை என்றும் அரியுவிருக்கின்றன. அப்படியே சேதநாசேதநங்களும் ஸ்ருஷ்டி உத்பத்தி காலங்களில் பரமாத்மாவை அடைந்து பிறகு நாம் பரமாத்மாவை அடைந்து எழுந்திருக்க வந்தோமென்பது அறியாமல். பூர்வவாசனையால் வ்யாக்ராதி தேஹாபிமாநிகளாய் நம் வ்யாக்ராதிகள் என்று அறிகின்றன இப்படி தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட ச்வேதகேது என்பவன் உலகத்தில் உறங்கி எழுந்தவன் [ஸோஹம்] அவன் தான் நான் என்று அநுஸந்திக்கிறப்போல் மரணாந்தரம் அப்படி அநுஸந்தாநம் காணுமையால் மரணகாலத்தில் சரீரநாசம்போல் ஆத்மநாசமும் உண்டாகவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

ஏகாதஶ: க²ண்ட:.

அவதாரிகை—ஜீவாத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

அஸ்ய ஸோம்ய மஹதோ வ்ருக்ஷஸ்ய யோ மூலேऽப்⁴யாஹந்யாஜ்ஜீவந் ஸ்ரவேத்³யோ மத்⁴யேऽப்⁴யாஹந்யாஜ்ஜீவந் ஸ்ரவேத்³யோऽக்³ரேऽப்⁴யாஹந்யாஜ்ஜீவந் ஸ்ரவேத் ஸ ஏஷ ஜீவேநாத்மநாநுப்ரபூ⁴த: பேபீயமாநோ மோத³மாநஸ்திஷ்ட²தி ॥ ௧ ॥

ஸ௦-ரா-அநேகசாகையுடன் கூடின மாத்திரத்தில் மூலத்திலாவது மத்தியத்திலாவது அக்ரபாகத்திலாவது கோடாலிமுதலான ஆயுதங்களால் பேதித்தால் ப்ராணவாயுடன் கூடியிருந்து ரஸபெருகிறது. ரஸரூபகார்யபலத்தால் ஜீவாத்மா மரத்தில் அடிமுடி நுனிவரையில் வ்யாபித்து மூலபாகத்தில ஜலங்கலால் பாநம்செய்து அதினால் ஸந்தோஷிகளை அநுபவிக்கிறது என்று அறியவும்.

அஸ்ய யதே³காம் ஶாகா²ம் ஜீவோ ஜஹாத்யத² ஸா ஶுஷ்யதி த்³விதீயாம் ஜஹாத்யத² ஸா ஶுஷ்யதி த்ருதீயாம் ஜஹாத்யத² ஸா ஶுஷ்யதி ஸர்வம் ஜஹாதி ஸர்வ: ஶுஷ்யத்யேவமேவ க²லு ஸோம்ய வித்³தீ⁴தி ஹோவாச ॥ ௨ ॥

ஸ௦-ரா-இப்படி அடிமுதல்நுனிவரையில்வியாபித்திருக்கிறஜீவாத்மாஒருமரத்தில் வந்த பாகத்தை விடுகிறதோ அந்தபாகம் உலர்ந்து மத்தபாகங்கள் செவ்வையாய் காணப்படுகின்றன, எல்லாபாகங்களையும் குழற்கங்களாய் காணப்படுகின்றன, ஆகையால் வேறொருபாகம் ஒலருகிறது. ஜீவநாசத்தாலன்று ஜீவஸம்கோசத்தால் என்று சொல்லுகிறற்போல் எல்லாபாகங்கள் உலருகிறதற்கு ஜீவயாகம் காரணமென்று கொள்ளவேணும். (௨)

ஜீவாபேதம் வாவ கிலேத³ம் ம்ரியதே ந ஜீவோ ம்ரியத இதி ஸ ய ஏஷோऽணிமைததா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி பூ⁴ய ஏவ மா ப⁴க³வாந் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா² ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௩ ॥

ஸா-ரா—இப்படியே ஜீவனால் விடப்பட்ட மனுயாதி சரீரங்கள் நசிக்கின்றன ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒருகாலமும் நாசமில்லையென்று கொள்ளவேணும், இல்லாவிட்டால் உலகத்தில் மனுஷ்யர்கள் உறங் எழுந்திருந்து முன்செய்தகாரியத்தினுடைய மிருதியைச் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகிறதும், ஜந்மாந்தரங்களின் செய்த புண்ணியபலங்களை அநுபவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறதும் சேராது என்று தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேத கேது என்பவன் ஸூக்ஷமாஸ்ச்சப்த வாச்யமானபரதேவதை நாமரூபங்களுடன் கூடின ஜகத்காரணத்வம் எப்படி சேரும் என்றுகேட்கச்சொல்லுகிறார். (௯)

अथ द्वादशः खण्डः ।

न्यग्रोधफलमत आहरेतीदं भगव इति भिन्धीति भिन्नं भगव
इति किमत्र पश्यसीत्यण्व्य इवेमा धाना भगव इत्यासामङ्गैकां
भिन्धीति भिन्ना भगव इति किमत्र पश्यसीति न किंचन भगव इति ॥ १ ॥

तं होवाच यं वै सोम्यैतमणिमानं न निभालयस
एतस्य वै सोम्यैषोऽणिम्न एवं महान्यग्रोधस्तिष्ठति श्रद्धत्स्व सोम्ये-
ति ॥ २ ॥

स य एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा
तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति भूय एव मा भगवान्
विज्ञापयत्विति तथा सोम्येति होवाच ॥ ३ ॥

ஸா-ரா—பெரிதாய்ப் படுகிறவஸ்துக்கு சூக்ஷமமான வஸ்துகாரணமென்கிற விஷயத்தைபார்க்கவேணுமானால்எதிரேகாணப்படுகிறஆலமரத்தினுடையபழத்தைக் கொண்டு வரவேணுமென்று சொல்ல, அப்பொழுது சுவேதகேது என்பவன் பழத்தைக்கொண்டுவர அதைபேதிக்கவேணுமென்றுசொல்ல, அப்படியேபேதிக்க அதில் எதைபார்க்கிறாயென்று கேட்க ஸூக்ஷமமான பீஜங்கள் காணப்படுகின்றன. என்று சொல்ல அந்த பீஜங்களில் ஒன்றை பேதிக்க வேணுமென்றுசொல்ல அப்பொழுது அதைபேதிக்க அதில் எதைப்பார்க்கிறாயென்று கேட்க, ஒன்றும் காணப்படுகிறதில்லை யென்று ஸ்வேதகேதுவைப் பார்த்து உத்தாலகர் சொல்லுகிறார். ஆலம் பழத்தினுடைய பீஜம்பின்னமானால் அதினுடைய ஸூக்ஷமாம்ஸம் காணப்படாமல் அநேகசாகைகளுடன்கூடின மரத்துக்கு காரணமாகுமாகையால் அணுவான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து பெரிதாய் நாமரூப விபாகங்களுடன்கூடினஜகத்து உண்டாகிறதென்கிறவிஷயத்தில் விச்வஸிக்கவேணும்.அந்தபரமாத்மா பிரபஞ்சத்துக்கும் உனக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறது என்று தகப்பனால் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேது என்பவன்பரமாத்மா உலகத்துக்குகாரணமானால் ப்ரத்யக்ஷமில்லாமைக்கு ஹேதுவென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

अथ त्रयोदशः खण्डः ।

लवणमेतदुदकेऽवधायाथ मा प्रातरुपसीदथा इति स ह
तथा चकार तं होवाच यद्दोषा लवणमुदकेऽवाधा अङ्ग
तदाहरेति तद्धावमृश्य न विवेद यथा विलीनमेव ॥ १ ॥

தஸ்யாந்தாதாசாமேதி கதமிதி லவணமிதி மத்யாதாசாமேதி கதமிதி
லவணமித்யந்தாதாசாமேதி கதமிதி லவணமித்யபிப்ராஸ்யைதத
மோபஸீதாதா இதி தத்த ததா சகார தச்சஶ்வத்ஸம்வர்ததே தம் ஹோவா
சாத்ர வாவ கில ஸத்ஸோம்ய ந நிபாலயஸேऽத்ரைவ கிலேதி || ௨ ||

ஸ ய ஏஷோऽணிமைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா
தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா
ஸோம்யேதி ஹோவாச ||

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஒருவஸ்து ஒருப்ரகாரமாம் காணப்படாமல் வேறொருரீதியாய்க் காணப்படுமென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸ0-ரா—ஸாராய் ச்வேதகேதுவே ராத்ரியில் ஜலத்தில்லவணத்தைசேர்த்து காலையில் என்னுடைய ஸமீபத்துக்குவரவேணுமென்றுசொல்ல அப்படியேசெய்து தகப்பனாருடைய ஸமீபத்துக்குவர தகப்பன் அந்தலவணத்தைக் கொண்டுவரவேணுமென்றுசொல்ல, அவன் ஜலத்தில்லவணத்தை தேடிப்பார்க்க அப்பொழுது லவண ஜலத்தில்லீநமாய் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படவில்லையென்று தகப்பன் சொல்லுகிறார். இப்படியே ஸதாத்மஸ்வரூபம் அறியவும்.

ஸ0-ரா-இப்படி கையாலும் கண்ணாலும் அறியப்படாதலவணம்வேறொருஉபாயத்தால் அறியப்படுகிற ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். ஜலத்தினுடைய அடிபாகத்திலும் மத்தியபாகத்திலும் அக்ரபாகத்திலும் ஜலத்தை யெடுத்து பானம் பண்ணி அது எந்தவிதமாயிருக்கிறதென்று கேட்க அப்பொழுது லவணமாயிருக்கிறது என்றுசொல்ல அதை உத்தாலகனாகேட்டு எப்படி ஜலத்திலிருக்கிற லவணம் கண்ணனுக்கு விஷயமாகிறதில்லையோ அப்படியே ஸ்தாவரஜங்கமங்களில் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரதேவதை ஆசார்யோபதேச ஶாஸ்த்ரங்களைவிட்டு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதென்று சொல்ல அப்பொழுது ச்வேதகேது என்பவன் ஸச்சப்தவாச்யமான பரதேவதை எந்த உபாயத்தால் காணப்படுகிறதோ, அதை உதாரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று பிரார்த்திக்கச் சொல்லுகிறார்.

அத சதுர்தஶ: கண்ட:

யதா ஸோம்ய புருஷம் கந்தாரேப்யோऽபிநத்தாக்ஷமாநீய தம்
ததோऽதிஜநே விஸ்ருஜேத்ஸ யதா தத்ர ப்ராங்வோதங்வா
தராங்வா ப்ரத்யங்வா ப்ரத்மாயீதாபிநத்தாக்ஷ ஆநீதோऽபிநத்தாக்ஷோ விஸ்ருஷ்ட: || ௧ ||

தஸ்ய யதாபிநஹநம் ப்ரமுச்ய ப்ரப்ரூயாதேதாம் திஶம் கந்தாரா
ஏதாம் திஶம் வ்ரஜேதி ஸ க்ராமாத்க்ராமம் ப்ருச்சந்பண்டிதோ மேதாவீ
கந்தாராநேவோபஸம்பத்யேதைவமேவேஹாசார்யவாந்புருஷோ வேத
தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யேऽத ஸம்பத்ஸ்ய
இதி || ௨ ||

ஸ ய ஏஷோ(அ)ணிமைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—எப்படி உலகத்தில் ஒருமநுஷ்யன் திருடன் கண்களைக்கட்டி தேசத்திலிருந்து அரண்யத்துக்குக் கொண்டுபோய் சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட அப்பொழுது அந்த மனுஷயன் திக்ப்ரம்மத்தை அடைந்து நாலுமூலைகளிலும் பார்த்து என்ன திருடன் கண்களை கட்டி சநரஹிதமான ஸ்தலத்தில் விட்டானென்று சொகித்து பிறகு தயாலுவான ஒரு புருஷனால் பந்தத்தில் நின்று விடப்பட்டு உன்னுடையதேசம் உத்தரபாகத்திலிருக்கிறது அந்தமார்க்கத்லலி போனால் ஸ்வதேசத்தை அடையலாமென்று சொல்லப்பட்டு அப்படியேஸ்வதேசத்தை அடைந்து சுகாதிகளை அநுபவிக்கிறாப்போல் சேதநர்கள் கர்மங்களாகிற பாசங்களால்கட்டப்பட்டு சம்சாரபாதையே அநுபவிக்கிற காலத்தில் பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தால் நல்ல ஆசாரியனை அடைந்து அவருடையஉபதேசத்தால் ஸ்வஸ்ரூபங்களையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அநுஸந்திக்கிறார்களோ அப்பொழுது சரீரவிமோசனகாலத்தில் பரமாத்மாவை அடைகின்றன சரீரம்போன பிறகு ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றன என்கிறவிஷயம் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானம் சரீரமுள்ளதன்மையுமிருக்கிறபடியால் எப்படி ஸங்கதமாகும் என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

அத பஞ்சதஶஃ கண்டஃ.

புருஷம் ஸோம்யோதோபதாபினம் ஜ்ஞாதயஃ பர்யுபாஸதே ஜானாஸி மாம் ஜானாஸி மாமிதி தஸ்ய யாவன்ன வாங்மனஸி ஸம்பத்யதே மனஃ ப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி தேஜஃ பரஸ்யாம் தேவதாயாம் தாவஜ்ஜானாதி ॥ ௧ ॥

அத யதாஸ்ய வாங்மனஸி ஸம்பத்யதே மனஃ ப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி தேஜஃ பரஸ்யாம் தேவதாயாமத ந ஜானாதி ॥ ௨ ॥

ஸ ய ஏஷோ(அ)ணிமைததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ இதி பூய ஏவ மா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி ததா ஸோம்யேதி ஹோவாச ॥ ௩ ॥

ஸம்-ரா—மரணபாதையை அநுபவிக்கிற புருஷனை தன்னுடைய பந்துக்கள் ஸமீபத்துக்கு வந்து என்னை நீ தெரிந்துகொள்ளுகிறாயா என்று சுற்றிக்கொண்ட சமயத்தில் எதுவரையில் வாக் மத்தியிலும்வந்து ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணன் தேஜஸ்சுலும் தேஜஸ் பரதேவதைனிடத்திலும் அதுவரையில் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறான். ஸச்சப்தவாச்ய மான பரதேவதையை வாகிந்திரியம் மநோமார்கத்தால் அடைகிறதோ அப்பொழுது புருஷன்ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை உலகத்தில் சநங்களுக்குதேஹமே ஆத்மாஎன்கிற அபிஸந்தாநத்தால் அநர்த்தம் வருகிறதும் ஸதாத்மகத்வாபி சந்தாநத்தால்புருஷார்தப்ராப்தியுண்டாகிறது என்கிறவிஷயத்தை உதாஹரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

𑌅𑌥 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍋𑌤 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌹𑌾𑌰𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑍀𑌤𑍍𑌪𑌰𑌶𑍁𑌮𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌤𑌪𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍃𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌶𑍁𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇॥

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌶𑍁𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌨 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௨ ॥

𑌸 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌦𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑍈𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥

ஸௌ-ரா-உலகத்தில்ஒருபுருஷன்என்னுடையவீட்டில்திருடன்பிரவேசித்துசிலவஸ்துகொண்டு போனான் என்று சொல்ல, அப்பொழுது ராசபடர்கள் ஒருவனிடத்தில் ஸம்சயப்பட்டு அவனை பிடித்துக்கொண்டு போகிறகாலத்தில் வழிநடுவில் சிலர் இவன் என்னகுற்றம்பண்ணினானென்றுகேட்க, அப்பொழுது படர்கள் இவன்ஒருவருடைய தநங்களை அபஹரித்தானென்று சொல்லி இவனை சோதிக்கிறதற்காக ஒரு அயஃபிண்டத்தை தப்தமாகப் பண்ணுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டே அதைக் கொண்டுவருகிறார்கள். அப்பொழுது இவன்திருடியிருந்தால் நான் திருடினேனென்றுசொல்லுகிறவார்த்தை அஸத்யமாகிறது அஸத்யாபிஸந்தியுடன் அதை ஸ்பரசித்தால் தஹிக்கப்பட்டு படர்களால் ஹிம்சிக்கப்படுகிறான். அப்படிதிருடாவிட்டால்இதை வார்த்தை ஸத்யமாகுறது அதனால் தஹிக்கப்படாமல் படர்களால் விடப்படுகிறான். எப்படி ஸத்யாபி ஸந்தியுடன்கூடின புருஷன் பரசுவை ஸ்பர்சித்து தகிக்கப்பட்டமாட்டானே; அப்படியே உலகம் சகத்ஸதாத்மக மென்றுஅபிஸந்தானத்துடன் கூடின புருஷன் ஸம்ஸாரிகஷ்டத்தை அநுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் சராசரங்கள் அவனுக்கு சரீரபூதங்களென்று சொல்ல அப்பொழுது ஆசாரியனுடைய வசநத்தால் ச்வேதகேது என்பவன் பரமாத்மாவை தெரிந்துக்கொண்டான். (௪)

மத்வபாஷ்யம்—இந்தப்ரபாடகத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பற்றின புராண வசனங்கள் விசேஷித்து எழுதப்பட்டன. மேலும் ஜீகவச்சர பேதங்களுக்கு யாதங்கள் காட்டப்பட்டன, பேதமே (அதத்த்வமஸி) என்று பதவிபாகமாயை பேதமேசொல்லப்பட்டதென்றும் பேதத்திற்கே த்ருஷ்டாந்தங் கூறப்பட்டதென்றும் அபேதத்திற்கு ஒருத்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டதில்லை என்றும், அபேதமாய் நினைப்பவர்களுக்கு மகாபாபமுண்டென்று அநேக புராண வசனங்களெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

𑌇𑌤𑌿 𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌠𑌕𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃.

ஆறாவது ப்ரபாடகம் முற்றும்.

ஶ்ரீ பரப்ரஹ்மணே நம:

சாந்தோக்யோபநிஷத் ஸப்தம: ப்ரபாடக:

ப்ரதம: கண்ட:

அதீஹி பகவ இதி ஹோபஸஸாத ஸனத்குமாரம் நாரதஸ்தம் ஹோவாச யத்வேத்த தேன மோபஸீத ததஸ்த ஊர்த்வம் வக்ஷ்யாமீதி ||க||

ஸ ஹோவாச ருக்வேதம் பகவோ(அ)த்யேமி யஜுர்வேதம் ஸாமவேதமாதர்வணம் சதுர்த்தமிதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம் வேதானாம் வேதம் பித்ர்யம் ராஶிம் தைவம் நிதிம் வாகோவாக்யமேகாயனம் தேவவித்யாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் பூதவித்யாம் க்ஷத்ரவித்யாம் நக்ஷத்ரவித்யாம் ஸர்பதேவஜனவித்யாமேதத்பகவோ(அ)த்யேமி ||உ||

ஸோ(அ)ஹம் பகவோ மந்த்ரவிதேவாஸ்மி நாத்மவிச்ச்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்த்ருஶேப்யஸ்தரதி ஶோகமாத்மவிதிதி ஸோ(அ)ஹம் பகவ: ஶோசாமி தம் மா பகவாஞ்சோகஸ்ய பாரம் தாரயத்விதி தம் ஹோவாச யத்வை கிஞ்சைதததயகீஷ்டா நாமைவைதத் ||ங||

(ஸம்-ஹா-பா-ஷா.) மந்திரவிசேஷோச்சாரணம் செய்துகொண்டே நாரதமகா முனி ஸநத்குமாரரிடம் சென்று, அவரறிந்ததைச் சொல்லும்படி நியமிக்க, தனக்கு நான்கு வேதங்களும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வியாசரணமும், ச்ராத்தகல்பமும், கணிதமும், உத்பாதஜ்ஞாநமும். நிதிகளையறிகிற மஹாகாலாதிசாஸ்திரமும், தர்க்கசாஸ் திரமும், ஏகாயநமும், சிக்ஷாதிசாஸ்திரங்களும், தேவதோபாஸன விதயைகளும், வசீசா ரவித்யையும், தநுர்வேதமும், ஜ்யோதிஷமும், கருடவித்யையும், சங்கீதவித்யையும், வைத் தியசாஸ்திரமும். தெரியும். இவையெல்லாமறிந்து மாத்மஜ்ஞானமில்லாமல் சோகித்திரு க்கிறேன். ஆகையால் நானறிந்ததற்கு மேல் சோகந்தீரும்படி ஆத்மாவை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், ஆத்ம ஜ்ஞானத்தால் சோகந்தீருமென்று தங்களைப் போல்வார்சொல் லக்கேட்டிருக்கிறேனென்றும் சொல்ல நீரறிந்த தெல்லாம் நாமமென்றார்.

நாம வா ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேத ஆதர்வணஶ்சதுர்த இதிஹாஸபுராண: பஞ்சமோ வேதானாம் வேத: பித்ர்யோ ராஶிர்தைவோ நிதிர்வாகோவாக்யமேகாயனம் தேவவித்யா ப்ரஹ்மவித்யா பூதவித்யா க்ஷத்ரவித்யா நக்ஷத்ரவித்யா ஸர்பதேவஜனவித்யா நாமைவைதந்நாமோபாஸ்ஸ்வேதி ||ச||

ஸ யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவந்நாம்னோ கதம் தத்ராஸ்ய யதாகாமசாரோ பவதி யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவோ நாம்னோ பூய இதி நாம்னோ வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தன்மே பகவான்ப்ரவீத்விதி ||ரு||

(ஸம்-ஹா-பா-ஷா.) இப்படிக்கெல்லாம் நாமமாகையால் நாமமே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும் அப்படி உபாஸித்தவனுக்கு நாமமுள்ளவிடமெல்லாம் காமசாரமுண்டாகுமென்றுஞ் சொன்னார். நாமமே ப்ரம்மமென்றுபாஸிக்கவேண்டு மென்று சொல்ல நாமத்தை விடச் சிறந்ததில்லையோவென்றுகேட்க, உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

த்விதீயஃ கண்டஃ.

வாக்வாவ நாம்நோ பூயஸீ வாக்வா ருக்வேதம் விஜ்ஞாபயதி யஜுர்வேதம் ஸாமவேதமாதர்வணம் சதுர்த்தமிதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம் வேதாநாம் வேதம் பித்ர்யம் ராஸிம் தைவம் நிதிம் வாகோவாக்யமேகாயநம் தேவவித்யாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் பூதவித்யாம் க்ஷத்ரவித்யாம் நக்ஷத்ரவித்யாம் ஸர்ப்பதேவஜநவித்யாம் திவஞ்ச ப்ருதிவீஞ்ச வாயுஞ்சாகாஸஞ்சாபஸ்ச தேஜஸ்ச தேவாம்ஸ்ச மநுஷ்யாம்ஸ்ச பஸூம்ஸ்ச வயாம்ஸி ச த்ருணவநஸ்பதீஞ்ச்வாபதாந்யாகீடபதங்கபிபீலிகம் தர்மஞ்சாதர்மஞ்ச ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸாது சாஸாது ச ஹ்ருதயஜ்ஞஞ்சாஹ்ருதயஜ்ஞஞ்ச யத்வை வாங்நாபவிஷ்யந்ந தர்மோ நாதர்மோ வ்யஜ்ஞாபயிஷ்யந்ந ஸத்யம் நாந்ருதம் ந ஸாது நாஸாது ந ஹ்ருதயஜ்ஞோ நாஹ்ருதயஜ்ஞோ வாகேவைதத்ஸர்வம் விஜ்ஞாபயதி வாசமுபாஸ்ஸ்வேதி ||1||

ஸ யோ வாசம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவத்வாசோ கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி யோ வாசம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவோ வாசோ பூய இதி வாசோ வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே பகவாந் ப்ரவீத்விதி ||2||

(ஸம்-ஸா-நா-ஸ.) வாக்கு ஸகல வேதங்களையும் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகையால், ஸகல விஷயங்களும் வாக்கினலேயே தெரிவிக்கப்படுகின்றன. வாக்கை விட்டால் ஸத்யாந்ருதங்களொன்றுமே ஏற்பட மாட்டாவென்றும், ஆகையால் வாக்கையே உபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், வாக்கை ப்ரம்மமென வுபாஸித்தால், அப்படியே காமசாரமுண்டாகுமென்றும் சொல்ல, இதற்கும் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்றார். அதைச் சொல்லுமென்றார்.

த்ருதீயஃ கண்டஃ.

மநோ வாவ வாசோ பூயோ யதா வை த்வே வாமலகே த்வே வா கோலே த்வௌ வாக்ஷௌ முஷ்டிரநுபவத்யேவம் வாசஞ்ச நாம ச மநோ(அ)நுபவதி ஸ யதா மநஸா மநஸ்யதி மந்த்ராநதீயீயேத்யதாதீதே கர்மாணி குர்வீயேத்யத குருதே புத்ராம்ஸ்ச பஸூம்ஸ்சேச்சேயேத்யதேச்சத இமஞ்ச லோகமமுஞ்சேச்சேயேத்யதேச்சதே மநோ ஹ்யாத்மா மநோ ஹி லோகோ மநோ ஹி ப்ரஹ்ம மந உபாஸ்ஸ்வேதி ||1||

ஸ யோ மநோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே யாவந்மநஸோ கதம் தத்ராஸ்ய யதா காமசாரோ பவதி யோ மநோ ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி பகவோ மநஸோ பூய இதி மநஸோ வாவ பூயோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே பகவாந் ப்ரவீத்விதி ||2||

(ஸம்-ஸா-நா-ஸா.) வாக்கும் வாக்குக்குக் கதிநமான நாமமும் மநோதீநமாகையால் மநமே சிறந்தது. ஸகலத்தையும் இதனறிகின்றனன்றோ? ஆகையால் மநஸ்ஸையுபாஸிக்க வேண்டுமென்றும், மநஸ்ஸை ப்ரம்மமென்றுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகுமென்றும் சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்றகேட்க உண்டென்ன சொல்லவேண்டுமென்றார்.

சதுர்த்தஃ கண்டஃ.

ஸங்கல்போ வாவ மநஸோ பூயாந்யதா வை ஸங்கல்பயதே(அ)த மநஸ்யத்யத வாசமீரயதி தாமு நாம்நீரயதி நாம்நி மந்த்ரா ஏகம் பவந்தி மந்த்ரேஷு கர்மாணி ||1||

தாநி ஹவா ஏதாநி ஸங்கல்பைகாயநாநி ஸங்கல்பாத்மகாநி ஸங்கல்பே ப்ரதிஷ்டிதாநி ஸமக்லுபதாம் த்யாவாப்ருதிவீ ஸமகல்பேதாம் வாயுஶ்சாகாஶம் ச ஸமகல்பந்தாபஶ்ச தேஜஶ்ச தேஷாம் ஸங்க்லுப்த்யை வர்ஷம் ஸங்கல்பதே வர்ஷஸ்ய ஸங்க்லுப்த்யா அந்நம் ஸங்கல்பதே அந்நஸ்ய ஸங்க்லுப்த்யை ப்ராணா: ஸங்கல்பந்தே ப்ராணாநாம் ஸங்க்லுப்த்யை மந்த்ரா: ஸங்கல்பந்தே மந்த்ராணாம் ஸங்க்லுப்த்யை கர்மாணி ஸங்கல்பந்தே கர்மணாம் ஸங்க்லுப்த்யை லோக: ஸங்கல்பதே லோகஸ்ய ஸங்க்லுப்த்யை ஸர்வம் ஸங்கல்பதே ஸ ஏஷ ஸங்கல்ப: ஸங்கல்பமுபாஸ்ஸ்வேதி ॥௨॥

ஸ ய: ஸங்கல்பம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே க்லுப்தாந் வை ஸ லோகாந் த்ருவாந் த்ருவ: ப்ரதிஷ்டிதாந் ப்ரதிஷ்டிதோऽவ்யதமாநாநவ்யதமாநோऽபிஸித்யதி யாவத் ஸங்கல்பஸ்ய கதம் தத்ராஸ்ய யதாகாமசாரோ பவதி ய: ஸங்கல்பம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தேऽஸ்தி பகவ: ஸங்கல்பாத் பூய இதி ஸங்கல்பாத் வாவ பூயோऽஸ்தீதி தந்மே பகவாந் ப்ரவீத்விதி ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) மனஸ்ஸைவிட ஸங்கல்பம் சிறந்தது. ஸங்கல்பித்த பிறகன்றோ மனஸ்ஸினால் நினைக்கின்றான். பின்பெல்லாம் ததீநமென்பது ஸித்தமன்றோ? ஆகையால் ஸகலமும் ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸங்கல்பத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தை யுபாஸித்தால் அப்படியே காமசாரமுண்டாகும். ஸகலமான லோகங்களையும் ஸங்கல்பித்தபடி யடைகிறான். ஆகையால், ஸங்கல்பமே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அதிலும் சிறந்தது உண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

பஞ்சம: கண்ட:.

சித்தம் வாவ ஸங்கல்பாத் பூயோ யதா வை சேதயதேऽத ஸங்கல்பயதேऽத மநஸ்யத்யத வாசமீரயதி தாமு நாம்நீரயதி நாம்நி மந்த்ரா ஏகம் பவந்தி மந்த்ரேஷு கர்மாணி ॥௧॥

தாநி ஹவா ஏதாநி சித்தைகாயநாநி சித்தாத்மாநி சித்தே ப்ரதிஷ்டிதாநி தஸ்மாத் யத்யபி பஹுவிதசித்தோ பவதி நாயமஸ்தீத்யேவைநமாஹுர் யதயம் வேத யத்வா அயம் வித்வாந் நேத்தமசித்த: ஸ்யாதித்யத யத்யல்பவிச்சித்தவாந் பவதி தஸ்மா ஏவோத ஶுஶ்ரூஷந்தே சித்தம் ஹ்யேவைஷாமேகாயநம் சித்தமாத்மா சித்தம் ப்ரதிஷ்டா சித்தமுபாஸ்ஸ்வேதி ॥௨॥

ஸ யஶ்சித்தம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே சித்தாந் வை ஸ லோகாந் த்ருவாந் த்ருவ: ப்ரதிஷ்டிதாந் ப்ரதிஷ்டிதோऽவ்யதமாநாநவ்யதமாநோऽபிஸித்யதி யாவச்சித்தஸ்ய கதம் தத்ராஸ்ய யதாகாமசாரோ பவதி யஶ்சித்தம் ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தேऽஸ்தி பகவஶ்சித்தாத் பூய இதி சித்தாத் வாவ பூயோऽஸ்தீதி தந்மே பகவாந் ப்ரவீத்விதி ॥௩॥

(ஶம்-ஸா-ப-ரஷா.) அதைவிடச் சிறந்தது சித்தமென்று சிந்தித்துக்கொண்டபிறகன்றோ ஸங்கல்பம் முதலான ஸமஸ்தமுமுண்டாகின்றது? எத்தனை படித்தவனாயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்ய மில்லாதவனை வித்வானாக மதிப்பதில்லை. கொஞ்சம்

படித்தவனுயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமர்த்யமுடையவனையே ஜநங்களை கௌரவித்து அவன் சொல்லும் வார்த்தையையே கேட்கின்றார்கள். ஆனதால் சித்தத்தை யுபாஸித்தால் சிந்தித்த லோகங்களை யடைகின்றான். ஆகையால் சித்தத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, சித்தத்தைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀𑌵 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑌾𑌪𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌹 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑍇𑌽𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌕𑌲𑌹𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌿𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌉𑌪𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑌾 𑌇𑌵𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||

(ஸ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) சித்தத்தைவிட த்யாநம் சிறந்தது. த்யாநம் செய்பவனுக்கு மாஹாத்ம்யம் லோக ப்ரஸித்தம். பூம்யாதிகளும் மாஹாத்ம்யாபேக்ஷயினுல் போல த்யாநம் பண்ணுவதுபோல் நிச்சலமாயிருக்கின்றன. ஆகையால் த்யாநம் ப்ரம்மமென் றுபாஸித்தால் ஸகல ஸித்தியையு மடையலாம், த்யாநமாவது விச்சேதமில்லாமல் ஒன்றைப்பற்றி வருகிற சிந்தை' என்று சொல்ல, இதைவிட மேலுண்டோவென்ன உண்டென்ன சொல்லு மென்றார்.

𑌅𑌥 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃,

𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌦𑍇𑌵𑌜𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌞𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚𑌾𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌹𑍃𑌦𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌰𑌸𑌂 𑌚𑍇𑌮𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ்ரீ-ஹா-ரா-ஹா.) த்யாநத்திலும் விஜ்ஞாநம் சிறந்தது. விஜ்ஞாநத்தினுல் இருக்வேதம் முதலிய ஸமஸ்தத்தையும் நன்கு யறிகின்றானன்றே? ஆதலால் விஜ்ஞாநத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும். இப்படி விஜ்ஞாநத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்

பவனுக்கு விஜ்ஞாநஸித்தமான ஸகல லோகங்களையு மடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்ன அதைச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌬𑌲𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹 𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑌾𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌦𑌾 𑌬𑌲𑍀 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑍁𑌪𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌶𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑍀𑌟𑌪𑌤𑌙𑍍𑌗𑌪𑌿𑌪𑍀𑌲𑌕𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸா-ஹா-பா-ஹா.) விஜ்ஞானத்தைவிடச் சிறந்தது பலம்; பலத்தினாலே பரம்பரையாய் ஸகலமு முண்டாகின்றன. ஆகையால் பலத்தையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். இப்படிப் பலத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூலமான லோகங்களையடைகின்றான் என்று சொல்ல, அதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌵 𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑌶 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁 𑌹 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌦𑌥𑌵𑌾𑌽𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌽𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌽𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾𑌽𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌽𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌽𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑍈 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌸 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌪𑌾𑌨𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸா-ஹா-பா-ஹா.) பலத்தைவிட அந்நம் சிறந்தது; ஏனென்றால் ஸகல ப்ராணிகளும் அந்ந மூலமா யுண்டாகின்றன; ஆகையால் அந்நத்தையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டியது. அந்நத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்பவே ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

𑌅𑌥 𑌦𑌶𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌪𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌨𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌥 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾

நந்தி³ந꞉ ப்ராணா ப⁴வந்த்யந்நம் ப³ஹு ப⁴விஷ்யதீத்யாப ஏவேமா மூர்தா யேயம் ப்ருதி²வீ யத³ந்தரிக்ஷம் யத்³த்³யௌர்யத்பர்வதா யத்³தே³வமநுஷ்யா யத்பஶவஶ்ச வயாம்ஸி ச த்ருணவநஸ்பதய꞉ ஶ்வாபதா³ந்யாகீடபதங்க³பிபீலகமாப ஏவேமா மூர்தா அப உபாஸ்ஸ்வேதி ॥௧॥

ஸ யோ(அ)போ ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்த ஆப்நோதி ஸர்வாந்காமாம்ஸ்த்ருப்திமாந்ப⁴வதி யாவத³பாம் க³தம் தத்ராஸ்ய யதா²காமசாரோ ப⁴வதி யோ(அ)போ ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப⁴க³வோ(அ)த்³ப்⁴யோ பூ⁴ய இத்யத்³ப்⁴யோ வாவ பூ⁴யோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே ப⁴க³வாந்ப்³ரவீத்விதி ॥௨॥

(ஸம்-வா-பி-ஸா.) அந்நத்தைவிட அப்பு சிறந்தது; அந்நமும் அப்பினாலேயே விருத்திக்கின்றது; ஆகையால் அப்பையே ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும்; அப்படி யுபாஸித்தால் அதற்குத்தக்க லோகங்களை யடைகின்றான்; காமசாரியாகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்றுச் சொல்லவேண்டு மென்றார்.

ஏகாத³ஶ꞉ க²ண்ட³꞉.

தேஜோ வாவாத்³ப்⁴யோ பூ⁴யஸ்தத்³வா ஏதத்³வாயுமாக்³ருஹ்யாகாஶமபி⁴தபதி ததா³ஹுர்நிஶோசதி நிதபதி வர்ஷிஷ்யதி வா இதி தேஜ ஏவ தத்பூர்வம் த³ர்ஶயித்வாதா²ப꞉ ஸ்ருஜதே ததே³ததூ³ர்த்⁴வாபி⁴ஶ்ச திரஶ்சீபி⁴ஶ்ச வித்³யுத்³பி⁴ராஹ்ராதா³ஶ்சரந்தி தஸ்மாதா³ஹுர்வித்³யோததே ஸ்தநயதி வர்ஷிஷ்யதி வா இதி தேஜ ஏவ தத்பூர்வம் த³ர்ஶயித்வாதா²ப꞉ ஸ்ருஜதே தேஜ உபாஸ்ஸ்வேதி ॥௧॥

ஸ யஸ்தேஜோ ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே தேஜஸ்வீ வை ஸ தேஜஸ்வதோ லோகாந்பா⁴ஸ்வதோ(அ)பஹததமஸ்காநபி⁴ஸித்⁴யதி யாவத்தேஜஸோ க³தம் தத்ராஸ்ய யதா²காமசாரோ ப⁴வதி யஸ்தேஜோ ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே(அ)ஸ்தி ப⁴க³வஸ்தேஜஸோ பூ⁴ய இதி தேஜஸோ வாவ பூ⁴யோ(அ)ஸ்தீதி தந்மே ப⁴க³வாந்ப்³ரவீத்விதி ॥௨॥

(ஸம்-வா-பி-ஸா.) அப்பினும் தேஜஸ் சிறந்தது: தேஜஸினால் அப்புண்டாகின்றது. மழை பெய்வதற்கு முன் தேஜஸ் ப்ரகாசிக்கின்றது. அந்தத் தேஜஸ்ஸைப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டியது அப்படி உபாஸித்தால் அதற்குரிய லோகங்களை யடைகிறானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டாவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

த்³வாத³ஶ꞉ க²ண்ட³꞉.

ஆகாஶோ வாவ தேஜஸோ பூ⁴யாநாகாஶே வை ஸூர்யாசந்த்³ரமஸாவுபௌ⁴ வித்³யுந்நக்ஷத்ராண்யக்³நிராகாஶேநாஹ்வயத்யாகாஶேந ஶ்ருணோத்யாகாஶேந ப்ரதிஶ்ருணோத்யாகாஶே ரமத ஆகாஶே ந ரமத ஆகாஶே ஜாயத ஆகாஶமபி⁴ஜாயத ஆகாஶமுபாஸ்ஸ்வேதி ॥௧॥

ஸ ய ஆகாஶம் ப்³ரஹ்மேத்யுபாஸ்த ஆகாஶவதோ வை ஸ லோகாந்ப்ரகாஶவதோ(அ)ஸம்பா³தா⁴நுருகா³யவதோ(அ)பி⁴ஸித்⁴யதி யாவதா³காஶ

𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா- ா.) தேஜஸ்ஸைவிட ஆகாசம் சிறந்தது. சூரிய சந்திரர்கள் நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகளுக்கெல்லா மாகாசமாதாரமன்றோ? சப்தத்தைக் கேட்பது ஆகாசத்திலன்றோ? இப்படி யநேகமான அதிசயங் கொண்டிருக்கின்றமையால் ஆகாசத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன் அதற்கநுகூல மான லோகங்களை யடைகின்றான் என்று சொல்ல அதற்கு மேலானதுண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

௧௰ 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸𑍍𑌮𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌦𑌶 𑌨𑌾𑌸𑍀𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍇 𑌕𑌂𑌚𑌨 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰𑌨𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌾𑌵 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌯𑍁𑌰𑌥 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑍁𑌰𑌥 𑌮𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰𑌨𑍍𑌨𑌥 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌰𑌨𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌣 𑌵𑍈 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-உா) ஆகாசத்தைவிட ஸ்மரணம் சிறந்தது. சப்தாதி ச்ரவணமெல்லாம் ஸ்மரணத்தாலன்றோ? இப்படி ஸ்மரணத்தை ப்ரம்மமென்று யவனுபாஸிக்கின்றானோ, அவன் ஸ்மரிக்கப்படுகின்ற ஸகல லோகங்களையுமடைகின்றான் என்று சொல்ல, இதைவிடச் சிறந்த துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

௧௰ 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌆𑌶𑌾 𑌵𑌾𑌵 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍇𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌧𑍀𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌇𑌮𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌮𑍁𑌂 𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤 𑌆𑌶𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 ||௧||

𑌸 𑌯 𑌆𑌶𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌆𑌶𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍃𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑍋𑌘𑌾 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑌿𑌷𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌶𑌾𑌯𑌾 𑌗𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌯 𑌆𑌶𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵 𑌆𑌶𑌾𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌵 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ||௨||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்மரணத்தைவிட ஆசை சிறந்தது. ஆசையினால் தான் ஸகல கர்மங்களையும் செய்யத் தொடங்குகின்றான். ஆகையால் ஆசையை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்கவேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன், ஆசைப்பட்ட ஸகலத்தையுமடைகின்றானென்று சொல்ல இதைவிடச் சிறந்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

௧௰ 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌆𑌶𑌾𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑌾 𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌏𑌵𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃

ப்ராணந்ததாதி ப்ராணாய ததாதி ப்ராணோ ஹ பிதா ப்ராணோ மாதா ப்ராணோ ப்ராதா ப்ராணஸ்ஸ்வஸா ப்ராண ஆசார்ய: ப்ராணோ ப்ராஹ்மண: ||க||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆசையிலும் சிறந்தது ப்ராணன்; அரங்கள் நாபியில் அர்ப்பிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல ஸகலமும் ப்ராணத்தி லர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ராணனே சந்தா. ப்ராணமே கமந ஸாதநம். மாதாபித்ராதிகளும் ப்ராணனே.

ஸ யதி பிதரம் வா மாதரம் வா ப்ராதரம் வா ஸ்வஸாரம் வாசார்யம் வா ப்ராஹ்மணம் வா கிஞ்சித் ப்ருஶமிவ ப்ரத்யாஹ திக் த்வாஸ்த்வித்யேவைநமாஹு: பித்ருஹா வை த்வமஸி மாத்ருஹா வை த்வமஸி ப்ராத்ருஹா வை த்வமஸி ஸ்வஸ்ருஹா வை த்வமஸ்யாசார்யஹா வை த்வமஸி ப்ராஹ்மணஹா வை த்வமஸி ||

அத யத்யப்யேநாநுத்க்ராந்தப்ராணாஞ்சூலேந ஸமாஸம் வ்யதிஷந்தஹேந்நைவைநம் ப்ரூயு: பித்ருஹாஸீதி ந மாத்ருஹாஸீதி ந ப்ராத்ருஹாஸீதி ந ஸ்வஸ்ருஹாஸீதி நாசார்யஹாஸீதி ந ப்ராஹ்மணஹாஸீதி ||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸப்ராணர்களான மாதாபித்ராதிகளைத் திரஸ்கரித்த போதிலும் மாத்ருஹத்யை செய்பவன் என்றுப்போல நிந்திக்கின்றார்கள். ப்ராண ஹீநமாதாபித்ராதி சரீரங்களை சூலத்தால் குத்தினாலும் அப்படிக்குச் சொல்லுவாரில்லை.

ப்ராணோ ஹ்யேவைதாநி ஸர்வாணி பவதி ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஶ்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந்நதிவாதீ பவதி தஞ்சேத் ப்ரூயுரதிவாத்யஸீத்யதிவாத்யஸ்மீதி ப்ரூயாந்நாபஹ்நுவீத ||ச||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஆகையால் ஸகலமும் ப்ராணனே; இதை யறிந்து விசாரித்து நிச்சயித்தவன் அதிவாதியாகின்றான். இவனை யதிவாதியென்று யாரேனும் சொன்னாலும் அப்படியே யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

அத ஷோடஶ: கண்ட:.

ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேநாதிவததி ஸோऽஹம் பகவ: ஸத்யேநாதிவதாநீதி ஸத்யந்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ஸத்யம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||க||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி அதிவாதி யாகின்றான்; ப்ராணவித்தென்று சொல்லும்போது மேல் ஜிஜ்ஞாசைப் பிறவாதாகையால் வாஸ்தவத்தி லதிவாதியாயிருப்பவன் நித்ய ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனேயென்று சொல்ல ஆனாலப்படியே அதிவாதியாகவேண்டுமென்ன ஆனாலதை யறிந்தபின் ஏதுவித்திக்குமென்ன அப்படியே ஸத்யத்தை உபாஸிக்க விரும்புகிறேனென்றார்.

அத ஸப்ததஶ: கண்ட:.

யதா வை விஜாநாத்யத ஸத்யம் வததி நாவிஜாநந் ஸத்யம் வததி விஜாநந்நேவ ஸத்யம் வததி விஜ்ஞாநந்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி விஜ்ஞாநம் பகவோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ||க||

(ஶ0-ஹா-ரா-ஹா.) விஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்தால்மட்டுமே ஸத்யத்தைப் பற்றின அதிவாதி யாகலாமேயன்றி வேறுவிதமில்லையென்ன அப்படியே யென்றார்.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள். கீழ் ப்ராண சப்தத்தில் ஜீவாத்மா வென்று அர்த்தம் (ரா-பா-த்திலும்) ஸாக்ஷி சித்தென்று (சங்-பாத்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டதுபோல் இங்கும் விஜ்ஞாநமென்று, சாஸ்திரத்தில் விசதமான ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகினறதென்று (சங்-பாத்திலும்) தர்சந ஸமாநாகார ஜ்ஞாநமென்று (ரா-பா-த்திலும்) பேதமாகச் செய்யப்பட்டது.

அஷ்டாத³ஶ: க²ண்ட³:

யதா³ வை மநுதேऽத² விஜாநாதி நாமத்வா விஜாநாதி மத்வைவ விஜாநாதி மதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி மதிம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) மநநம் ஸித்தித்தாலல்லது விஜ்ஞாநம் ஸித்தியாதென்ன அப்படிக்கு மநநம் செய்கிறேனென்றார்.

ஏகோநவிம்ஶ: க²ண்ட³:

யதா³ வை ஶ்ரத்³த³தா⁴த்யத² மநுதே நாஶ்ரத்³த³த⁴ந்மநுதே ஶ்ரத்³த³த⁴தே³வ மநுதே ஶ்ரத்³தா⁴ த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி ஶ்ரத்³தா⁴ம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) மநத்திற்கு ச்ரத்தை வேண்டுமென்று சொல்ல அப்படியே என்றார். ச்ரத்தை என்பது த்வரை யென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கூறுகின்றார்.

விம்ஶ: க²ண்ட³:

யதா³ வை நிஸ்திஷ்ட²த்யத² ஶ்ரத்³த³தா⁴தி நாநிஸ்திஷ்ட²ஞ்ச்ரத்³த³தா⁴தி நிஸ்திஷ்ட²ந்நேவ ஶ்ரத்³த³தா⁴தி நிஷ்டா²த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி நிஷ்டா²ம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) நிஷ்டை யென்பது ச்ரத்தைக்குக் காரணம்; அதுவேண்டு மென்ன அப்படியே யென்றார்.

ஏகவிம்ஶ: க²ண்ட³:

யதா³ வை கரோத்யத² நிஸ்திஷ்ட²தி நாக்ருத்வா நிஸ்திஷ்ட²தி க்ருத்வைவ நிஸ்திஷ்ட²தி க்ருதிஸ்த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யேதி க்ருதிம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) நிஷ்டைக்கு ஹேதுவாயது க்ருதி யென்றும் அந்த க்ருதி யென்பது யத்நமென்றும் சொல்லப்பட்டன. அது வேண்டுமென்ன அப்படியே யென்றார்.

த்³வாவிம்ஶ: க²ண்ட³:

யதா³ வை ஸுக²ம் லப⁴தேऽத² கரோதி நாஸுக²ம் லப்³த்⁴வா கரோதி ஸுக²மேவ லப்³த்⁴வா கரோதி ஸுக²ம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ஸுக²ம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஸுகமின்ன தென்று அறிந்து யத்நப்படுகின்றமையால் ஸுகத்தை யறியவேண்டு மென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

த்ரயோவிம்ஶ: க²ண்ட³:

யோ வை பூ⁴மா தத்ஸுக²ம் நால்பே ஸுக²மஸ்தி பூ⁴மைவ ஸுக²ம் பூ⁴மா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய இதி பூ⁴மாநம் ப⁴க³வோ விஜிஜ்ஞாஸ இதி ॥௧॥

(ஸ௦-ஹா-ரா-ஹா.) அல்பம் ஸுகமல்ல. அதிக ஸுகமே ஸுகமாகும். ஆகையாலதையே அறியவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே யென்றார்.

பதார்த்வயார்த்த பேதங்கள். அல்பஸுகமதிக த்ருஷ்ணா ஹேதுவாகையால் துக்க ஹேதுவாமாதலால் ஸுக ஹேதுவன்றெனத் தள்ளப்பட்டது என்று (சங்-பா-த்திலும்) உத்தம ஸுகத்தின் சிறப்புத் தோன்ற இதர ஸுகம் நிந்திக்கப்பட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍈 𑌭𑍂𑌮𑌾 𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥 𑌯𑌦𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌨 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑍀𑌤𑌿 ||௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾.) அந்த உத்தம ஸுகம் எப்படிப்பட்டதென்றால் பேத ஜ்ஞானமாகிய த்வைத மென்கிற ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி ஸ்தானமான மோக்ஷஸுகமென்கிற ப்ரம்மாத்ம ஸ்வரூபமென்றும் அந்த ப்ரம்மாத்ம ஸாக்ஷாத்கார முண்டானபோது மற்றொன்றைக் காண்பது கேட்பது முதலியவை ஏற்படாவென்றும் இந்தச் சுருதிக்குக் கருத்து. இது பூம ஸுகமின்னதென்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்டது.

(𑌰𑌾-𑌭𑌾.) பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மத்தை யநுபவிக்கும்போது இதர வஸ்துக்களை நினைக்கும்படி யிராது. ஆகலா லது பூமஸுக மென்னப்படுகின்றது. எதை யநுபவிக்கும்போது நினைவு மற்றொன்றை யநுபவிக்க விருப்புமோ அது அல்பம். அந்த பூமஸுகம் சுயம்ப்ரதிஷ்டிதமா யிருக்கின்றது. மற்றொன்று அதற்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. இதனால் சேதநா சேதநங்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் முதலியவை சங்கிக்க வழியில்லை. இந்தப்படி விசிஷ்டா த்வைதமாகின்றது.

𑌗𑍋𑌅𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌹 𑌮𑌹𑌿𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌾𑌸𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿 ||௨||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾.) பூமஸுகம் அநாதாரமென்பதை மெய்ப்பிக்கின்றதற்கு ஒன்றை மற்றொன்று அடைந்திருக்குமேயல்லது அபேதப்பட்ட பொருளுக்கு ஆதாராதேய பாவம் ஏது.

(𑌰𑌾-𑌭𑌾.) ஸர்வமும் பூமஸுகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லது அவற்றிலிதற்கு ப்ரதிஷ்டை யில்லை. தன்னிலும் ப்ரதிஷ்டை யில்லை. அநாதாரமாயிருக்கின்றதென்று கருத்து.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌉𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌃 𑌸 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑌃 𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌥𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌹𑌮𑍁𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌹𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ||௧||

(𑌶𑌂-𑌭𑌾-𑌰𑌾-𑌭𑌾.) அந்த பூம ஸுகமானது மேலும் கீழும் மற்றுமுண்டான எல்லா இடங்களிலுமுண்டா யிருக்கின்றது. இனி அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகிறது. நானே கீழும் மேலும் பின்னும் முன்னும் தெற்கும் வடக்கும் இருக்கிறேன்; நானே யெல்லாம்.

பதார்த்வயார்த்த பேதங்கள். ஜீவன் வேறு, பரமாத்மா வேறு என்கிற சங்கையுண்டாகாமலிருப்பதற்கு நானே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கவேண்டு மென்று அஹங்காராதேசம் தொடங்கப்படுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) பரமாத்ம சரீரமென்று தன்னை யறிய வேண்டுவதற்கு அஹங்காராதேசம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும், ஜீவ பரமாத்

மாக்களுக்கபேதம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை யென்பது ஸ்புடமாய் விளங்குகின்றதெ ன்றும், அப்படி அபேதமாயிருந்தால் (அஹமாதேச:) என்றிருக்குமென்றும் (அஹங்காதேச:) என்றிராதென்றும் (ரா-பாத்திலும்) பேதங்கள் காண்க.

அதாத ஆத்மாதேஶ ஏவாத்மைவாதஸ்தாதாத்மோபரிஷ்டாதாத்மா பஶ்சாதாத்மா புரஸ்தாதாத்மா தக்ஷிணத ஆத்மோத்தரத ஆத்மைவேதꣳ ஸர்வமிதி ஸ வா ஏஷ ஏவம் பஶ்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந்நாத்மரதிராத்மக்ரீட ஆத்மமிதுந ஆத்மாநந்த: ஸ ஸ்வராட் பவதி தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி அத யேऽந்யதாதோ விதுரந்யராஜாநஸ்தே க்ஷய்யலோகா பவந்தி தேஷாꣳ ஸர்வேஷு லோகேஷ்வகாமசாரோ பவதி ||௨||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) அபேதோபாஸநம் செய்தால் முக்திக்கு வழியென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் சரீர சரீரிபாவத்தையுபாஸிக்க வேண்டுமென்று இராபாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. மேலும் அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரமென்று இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

அத ஷட்விꣳஶ: கண்ட:.

தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்யைவம் பஶ்யத ஏவம் மந்வாநஸ்யைவம் விஜாநத ஆத்மத: ப்ராண ஆத்மத ஆஶாத்மத: ஸ்மர ஆத்மத ஆகாஶ ஆத்மதஸ்தேஜ ஆத்மத ஆப ஆத்மத ஆவிர்பாவதிரோபாவாவாத்மதோऽந்நமாத்மதோ பலமாத்மதோ விஜ்ஞாநமாத்மதோ த்யாநமாத்மதஶ்சித்தமாத்மத: ஸங்கல்ப ஆத்மதோ மந ஆத்மதோ வாகாத்மதோ நாமாத்மதோ மந்த்ரா ஆத்மத: கர்மாண்யாத்மத ஏவேதꣳ ஸர்வமிதி ||௧||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) ப்ராணன், ஆசை, ஸ்மரணம், ஆகாசம், தேஜஸ்ஸு, அப்பு, உத்பத்திலயங்கள், அந்நம், பலம், விஜ்ஞாநம், த்யாநம், சித்தம், ஸங்கல்பம், மநஸ்ஸு, வாக்கு, நாமம், மந்த்ரங்கள், கர்மங்கள் முதலியவை யெல்லாம் ஆத்மாவி னிடத்திலிருந்துண்டாகின்றன என்று பாவிக்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். உபாஸகனை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக ஸ்ருஷ்டி செய்கிறானென்று சிறப்பிக்கப்பட்டதெனச் சங்-பா-த்திலும் அஹங்க்ரஹஸாமாநாதிகரண்யத்தை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ரா-பா-த்திலும் சொல்லப்பட்டன.

ததேஷ ஶ்லோகோ ந பஶ்யோ ம்ருத்யும் பஶ்யதி ந ரோகம் நோத து:கதாꣳ ஸர்வꣳ ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஶ இதி | ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி பஞ்சதா ஸப்ததா நவதா சைவ புநஶ்சைகாதஶ: ஸ்ம்ருத: ஶதம் ச தஶ சைகஶ்ச ஸஹஸ்ராணி ச விꣳஶதி: | ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி: ஸத்த்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷஸ்தஸ்மை ம்ருதிதகஷாயாய தமஸஸ்பாரம் தர்ஶயதி பகவாந் ஸநத்குமாரஸ்தꣳ ஸ்கந்த இத்யாசக்ஷதே தꣳ ஸ்கந்த இத்யாசக்ஷதே ||௨||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இப்படிச் சொன்னபடி க்ரமமாயுபாஸித்தவன் முக்தியடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே இந்த உபாஸகனுமாகின்றமையால் இவனே பரமார்த்த தசையில் ஏகரூபியாகின்றான். ராகத்வேஷங்களைவிட்டால் ஸத்வஶுத்தியாகின்றது என்று சங்-பா-த்திலும் முக்தனுக்குக் கைங்கர்யத்தைச்செய்யும்

பொருட்டாகத் திவ்ய தேஹமுண்டென்றும், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேஹ ப்ராப்திக்காக இப்படிப்பட்ட உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்றும், அந்த உபாஸநத்திற்கு ஸத்வசுத்தி வேண்டுமென்றும், ஸத்வசுத்திக்கு ஆகார சுத்தி வேண்டுமென்றும் இராமாநுஜபாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஸநத்குமாரருடைய உபதேசம் முடிந்தது என்று தெளிந்து கொள்க.

சாந்தோக்யோபநிஷத் ஏழாவதுப்ரபாடகம் முற்றிற்று.

𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥க॥

(ஶம்-ஹா.) நடந்த ஏழாவது ப்ரபாடகத்தில் அத்வைத ஸ்வரூபமெல்லாம் சொல்லப்பட்டது; நிர்க்குணம் ப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்பட்டது; ஆயினும் மந்தபுத்திகளுக்கு அபரிச்சின்னாத்வைத ப்ரம்ம ஜ்ஞாநமில்லாமையினாலும் குணமுள்ள வஸ்துவையே விரும்புவர்களானதாலும் தஹர பரிச்சேதமும் ஸத்யகாமாதி குணங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ஏனென்றால் எப்படியாயினும் ப்ரம்மத்தினிடத்தில் உருசி வருவதற்குக் காரணம் தேடப்படுகின்றது. வைராக்கியத்தையுமுபதேசிக்க வேண்டுமென்றும், அர்ச்சிராதி மார்க்கமும் சொல்லவேண்டு மென்றும் இந்த எட்டாம் ப்ரபாடகம் தொடங்கப்படவேண்டும். ஹ்ருதயம் வீடென்றும், சரீரம் புரமென்றும் ரூபிக்கப்பட்டன. இந்தப் பட்டணத்தில் ஆகாசமென்கிற ப்ரம்மம் காணப்படுகின்றது. ஆகையாலதை யறிந்து த்யாநிக்கவேண்டுமென்று கருத்துக் காண்க

(ரா-ஹா.) ப்ரம்மமும் தஹர புண்டரீகத்தி லுபாஸிக்கப்படவேண்டு மென்பதும் சொல்லப்படுகின்றது. இதின் விரிவை சாரீரக பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்க.

பதார்த்வயார்த்தபேதங்கள். இந்த ப்ரபாடகம் உபஸம்ஹார ப்ரபாடகமா யிருக்கின்றமையால் இவ்விடத்தில் பரமார்த்தா த்வைதத்தைச் சொல்லவேண்டுமாதலால் அப்படிச் சொல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதத்தையே இந்த ப்ரபாடக முழுதும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலிதுவே இந்த உபநிஷத்திற் கபிமதமென்று வெளியாகின்றதென்று புத்திமான்களுகித்துக்கொள்ள வேண்டியது.

𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿𑌦𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑌹𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌦𑌹𑌰𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥உ॥

𑌸 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯 𑌆𑌕𑌾𑌶 𑌉𑌭𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஶம்-ஹா-ரா-ஹா.) தஹராகாச மென்பது யாது ? அதினுள்ளிருப்பதென்னவென்று கேட்டால் ஆகாசம் போன்றதே தஹராகாசம் எல்லாவற்றிற்கு மாதாரமாயிருக்கின்றதென்றும், ஸர்வ போக்யமென்று முபதேசிக்க வேண்டும்.

𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌯𑌦𑍈𑌨𑌜𑍍𑌜𑌰𑌾𑌽𑌽𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌤𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 ॥௪॥

ஸ ப்ரூயாந்நாஸ்ய ஜரயைதஜ்ஜீர்யதி ந வதேநாஸ்ய ஹந்யத ஏதத்ஸத்யம் ப்ரஹ்மபுரமஸ்மிந் காமா: ஸமாஹிதா ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்போ யதா ஹ்யேவேஹ ப்ரஜா அந்வாவிஶந்தி யதாநுஶாஸநம் யம் யமந்தமபிகாமா பவந்தி யம் ஜநபதம் யம் க்ஷேத்ரபாகம் தம் தமேவோபஜீவந்தி ||

(ஸா-ஹா-ரா-ஹா.) இது கேட்ட சிஷ்யர்கள் சரீர நாசாதிகளால் அது நசியாதோ வென்று கேட்டால், இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஜரையினால் ஜராதிகள் அதற்குக் கிடைக்க மாட்டாது. அபஹதபாப மத்வம் முதலிய குணங்களுக் கிடமாகின்றது. அதை யடைந்த வர்களுக்கு யதேஷ்டமாய் ஸகலமும் கிடைக்கும்.

தத்யதேஹ கர்மஜிதோ லோக: க்ஷீயத ஏவமேவாமுத்ர புண்யஜிதோ லோக: க்ஷீயதே தத்ய இஹாத்மாநமநநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷ்வகாமசாரோ பவத்யத ய இஹாத்மாநமநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாம்ஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி ||௬||

(ஸா-ஹா-ரா-ஹா.) கர்மார்ஜித ஸகல லோகங்களையும் அழிந்து போமவை யென்றும் அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் இந்த லோகத்திலே பார்த்துக்கொள்ளலாமென்றும் ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தை யுடையவன் ஸத்ய குணங்களை யுபாஸிப்பவன் ஸர்வலோக காமசார முண்டாகுமென்றும் அந்த உபாஸந மில்லாதவனுக்குக் காமசாரமுண்டாகா தென்றும் சொல்லப்பட்டன.

ப்ரதம: கண்ட:.

ஸ யதி பித்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதர: ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந பித்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௧|| அத யதி மாத்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய மாதர: ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந மாத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௨|| அத யதி ப்ராத்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ப்ராதர: ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ப்ராத்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௩|| அத யதி ஸ்வஸ்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸ்வஸார: ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸ்வஸ்ருலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௪|| அத யதி ஸகிலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸகாய: ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸகிலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௫|| அத யதி கந்தமால்யலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய கந்தமால்யே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேந கந்தமால்யலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௬|| அத யத்யந்நபாநலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்யாந்நபாநே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேநாந்நபாநலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௭|| அத யதி கீதவாதித்ரலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய கீதவாதித்ரே ஸமுத்திஷ்டதஸ்தேந கீதவாதித்ரலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே|| ௮|| அத யதி ஸ்த்ரீலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய ஸ்த்ரிய: ஸமுத்திஷ்டந்தி தேந ஸ்த்ரீலோகேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௯|| யம் யமந்தமபிகாமோ பவதி யம் காமம் காமயதே ஸோऽஸ்ய ஸங்கல்பாதேவ ஸமுத்திஷ்டதி தேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே ||௧௦||

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) ஸகல லோகங்களை யடைகின்றனென்பதைத் தனித்தனியே பிதா, மாதா, ப்ராதா, ஸ்வஸா, ஸகா, கந்தமால்யங்கள், அந்நபாநங்கள், கீதவாத்யங்கள், ஸ்த்ரீகள், இப்படிக்கு எந்த லோகங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தால டைகின்றனென்று கருத்து.

𑌅𑌥 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌾𑌮𑌨𑍃𑌤𑌮𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌮𑌿𑌹 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌲𑌭𑌤𑍇 ‖௧‖

(ஸ०-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஸத்ய காமங்கள், அந்ருதமாகிய மாயையினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றமையால், அறியப்படுவதில்லை. இப்படியே லோகாந்தரத்தை யடைந்த பந்துவர்க்கங்களையும் ஹ்ருதயத்தில் தன்னிலிருந்தும் காண விரும்பியும், காண்பதில்லை.

(ரா-ஹா.) கர்மத்தினு லழுந்திய ஜ்ஞாநமுடைய ஜீவாத்மாவினால் பரமாத்மாவினுடைய கல்யாண ஸத்ய குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ப்ரேதர்களான பந்துக்களையு மடைகின்றனில்லை. ஸத்யமான கர்மம் நிவ்ருத்தமானால் ஸகலத்தையும் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தா லடைகின்றனென்பது கருத்து.

𑌅𑌥 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌅𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌃 ‖௨‖

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரதிதினமும் நித்ராஸமயத்தில் அந்த ப்ரஹ்மத்தை யடைந்துகொண்டிருந்தும், நிதியுள்ள பூமியின்மீது நடந்துகொண்டே நிதியை யறியாதிருப்பதுபோலவே யறிகிறதில்லை.

பாதாவயார்த்த பேதங்கள். அந்ருத சப்தத்திற்கு முன் ச்ருதியைப்போல அர்த்த பேதங் காண்க.

𑌸 𑌵𑌾 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌮𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍇𑌤𑌿 ‖௩‖

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் இந்த ஆத்மா வர்த்திக்கின்றனென் றறிந்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தை யடைகின்றன்.

𑌅𑌥 𑌯 𑌏𑌷 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌏𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌭𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ‖௪‖

(ஸ०-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யறிந்த ஆத்மா இந்த சரீரத்தில் நின்றும் பரஜ்யோதி ஸ்வரூபத்தை யடைந்து ஸ்வரூபம் பெற்றவனாய் உஜ்வலனாகின்றன். இதுவே அம்ருதம், அபயம், அம்ருதாபய ஸ்வரூபமே ப்ரம்மம். அந்த ப்ரம்மத்திற்கே ஸத்யமென்று பெயர்.

𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌤𑍀𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑌦𑌮𑍃𑌤𑌮𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍋𑌭𑍇 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌨𑍇𑌨𑍋𑌭𑍇 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍇𑌤𑌿 ‖௫‖

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) ஸத், தி, யம் என்று மூன்றக்ஷரங்கள் கலந்து ஸத்ய மென்றாகின்றது. முதலாவது அம்ருதம், இரண்டாவது மர்த்யம், மூன்றாவது இவ்வி ரண்டையுமடைவது. ஆகையா லிப்படி யறிந்தவன் ஸ்வர்க்கத்தை யடைகின்றான்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑌂𑌭𑍇𑌦𑌾𑌯 𑌨𑍈𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌮𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌰𑌤𑍋 𑌨 𑌜𑌰𑌾 𑌨 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌨 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥௧॥

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) இந்த பரமாத்மா ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸேது. எல்லாவற்றையும் தரிப்பவன். அபஹதபாப்மா. இந்த ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவனுக்கு ஒரு துக்கமும் கிடைக்கமாட்டாது.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌨𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌾𑌪𑍀 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌨𑍁𑌪𑌤𑌾𑌪𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌕𑍍𑌤𑌮𑌹𑌰𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌃 ॥௨॥

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) இந்த ஸேதுவை யடைந்தவனுக்கு இராப் பகலென்கிற பேதமில்லாமல் எப்போதும் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும். அதாவது ஸர்வ ஜ்ஞனாகின்றான்.

𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌏𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥௩॥

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) இந்தப்படி யறிந்த முக்தனானவனுக்கு ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரமுண்டாகின்றது.

𑌅𑌥 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 ॥௧॥

(ஸ௦-ஸா-ரா-ஸா.) ப்ரம்ம சர்யத்தினால் ஸகலத்தையுமடைகின்றார்கள். அதையே யஜ்ஞமென்று சொல்லுகின்றார்கள். இந்த ப்ரம்ம சர்யத்தினா லாத்மாவை யடைகின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍌𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇 ॥௨॥

(ஸ௦ஸா-ரா-ஸா.) மநநமும் ப்ரம்ம சர்யமே. இதுவே ஸத்ரயாண மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸத்தாகிய ஆத்மாவை இரக்ஷிக்கின்றமையா லிந்தப் பெயரடைந்தது

𑌅𑌥 𑌯𑌦𑌨𑌾𑌶𑌕𑌾𑌯𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇𑌽𑌥 𑌯𑌦𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾

க்ஷதே ப்ரஹ்மசர்யமேவ தத்ததரஶ்ச ஹ வை ண்யஶ்சார்ணவௌ ப்ரஹ்மலோகே த்ருதீயஸ்யாமிதோ திவி ததைரம்மதீயம் ஸரஸ்ததஶ்வத்த: ஸோமஸவநஸ்ததபராஜிதா பூர்ப்ரஹ்மண: ப்ரபுவிமிதம் ஹிரண்மயம் ||௩||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) அநசகாயநமென்று சொல்லப்படுகின்றதும் ப்ரம்ம சர்யமேயாகின்றது. அரண்யாயநமென்பதும் ப்ரம்ம சர்யமேயாம். இப்படிப்பட்ட ப்ரம்ம சர்யாதி ஸாதந ஸம்பத்தியுடையவன் மூன்ருவது லோகமாகிய ப்ரம்ம லோகத்தையடைகின்ருன். அதில் அச்வத்தமும் ஸோமஸவநமும் மண்டபமும் அப்ராஜிதையென்கிற பட்டணமும் ப்ரபுவிஞல் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். இது ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்தைச் சொல்லுகின்றதென்று சங்-பா-த்திலும் ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்ம லோகமென்று இரா-பா-த்திலும் பேதங் காண்க.

தத்ய ஏவைதாவரம் ச ண்யம் சார்ணவௌ ப்ரஹ்மலோகே ப்ரஹ்மசர்யேணாநுவிந்தந்தி தேஷாமேவைஷ ப்ரஹ்மலோகஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி ||௪||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இந்த வர்ணனையிஞல் கொண்டாடப்பட்ட ப்ரம்ம லோகத்தை யடைந்தவன் ஸகல லோகங்களிலும் காமசார முடையவனுகின்ருன்.

அத ஷஷ்ட: கண்ட:.

அத யா ஏதா ஹ்ருதயஸ்ய நாட்யஸ்தா: பிங்கலஸ்யாணிம்நஸ்திஷ்டந்தி ஶுக்லஸ்ய நீலஸ்ய பீதஸ்ய லோஹிதஸ்யேத்யஸௌ வா ஆதித்ய: பிங்கல ஏஷ ஶுக்ல ஏஷ நீல ஏஷ பீத ஏஷ லோஹித: ||௧||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) வெண்மை, கருமை, சிவப்பு ரூபங்களை யுடைய நாநா நாடிகள், பிங்கள ஸம்பந்தமுடையனவகள் ஸௌர்யரச்மியைச் சேர்ந்து ப்ரகாசிக்கின்றன. அவை ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றன.

தத்யதா மஹாபத ஆதத உபௌ க்ராமௌ கச்சதீமம் சாமும் சைவமேவைதா ஆதித்யஸ்ய ரஶ்மய உபௌ லோகௌ கச்சந்தீமம் சாமும் சாமுஷ்மாதாதித்யாத்ப்ரதாயந்தே தா ஆஸு நாடீஷு ஸ்ருப்தா ஆப்யோ நாடீப்ய: ப்ரதாயந்தே தே(அ)முஷ்மிந்நாதித்யே ஸ்ருப்தா: ||௨||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) ஸௌர்யரச்மிகள் உபய லோகத்தையும் அடைந்து நாடிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. மகாபதம்போல உபயலோக ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன.

தத்யத்ரைதத்ஸுப்த: ஸமஸ்த: ஸம்ப்ரஸந்ந: ஸ்வப்நம் ந விஜாநாத்யாஸு ததா நாடீஷு ஸ்ருப்தோ பவதி தம் ந கஶ்சந பாப்மா ஸ்ப்ருஶதி தேஜஸா ஹி ததா ஸம்பந்நோ பவதி ||௩||

(ஶம்-பா-ரா-பா.) இவன் கரணங்களை யுபஸம்ஹரித்துக்கொண்டு நித்திரை செய்யும்போது இந்த நாடிகளில் ப்ரவேசிக்கின்ருன். அப்போதொரு பாபத்தையுமடைகின்றதில்லை. ப்ரகாச ப்ரம்மத்தோடு சேருகின்ருன்.

அத யத்ரைததபலிமாநம் நீதோ பவதி தமபித ஆஸீநா ஆஹுர்ஜாநாஸி மாம் ஜாநாஸி மாமிதி ஸ யாவதஸ்மாச்சரீராதநுத்க்ராந்தோ பவதி தாவஜ்ஜாநாதி ||௪||

(ஶ०-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஆத்மாவை சரீரத்தில் பலங்குறைந்து ரோகத்தால் வருந்தும்போது என்னைத் தெரிகின்றதா என்னைத் தெரிகின்றதாவென்று கேட்கின்றார்கள். உத்கிராந்திக்குமுன் வரையிலறிகின்றார்கள். அப்போது அந்த நாடிகளிலிருக்கின்றான்.

𑌅𑌥 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌯𑌥𑍈𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌸 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌹𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌸 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌖𑌲𑍁 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌮𑍍 ॥௫॥

(ஶ०-ஹா-ரா-ஹா.) ஸௌர்ய மண்டலத்தை ரச்மிவழியாயடைந்து அதி சீக்ரமாகச் சேருகின்றான். இதுவே வித்வான்களுக்கு மோக்ஷத்வாரம். அவ் வித்வான்களுக்கு வழியடைப்பு.

𑌤𑌦𑍇𑌷 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌶𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌕𑌾 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌃𑌸𑍃𑌤𑍈𑌕𑌾 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌨𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌙𑍍𑌙𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥௬॥

(ஶ०-ஹா-ரா-ஹா.) ஹ்ருதயத்தில் நூற்றொரு நாடிகளில் ஒரு நாடி மூர்த்த ப்ரதேசத்தை யடைந்திருக்கின்றது. அந்த நாடியால் உத்க்ராந்தியை யடைந்தவன் மோக்ஷத்தையடைகின்றான், இதர நாடிகள் சுற்றுமிருக்கின்றன.

𑌇𑌤𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃

𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥௧॥

(ஶ०-ஹா-ரா-ஹா.) வாக்யார்த்தத்தை யறிந்து அந்தப்படி உபாஸிப்பவனுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களோடு கூடினவனாகின்றான்.

𑌤𑌦𑍍𑌧𑍋𑌭𑌯𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌬𑍁𑌬𑍁𑌧𑌿𑌰𑍇 𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌚𑍁𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌚𑌨𑍋𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍌 𑌹𑌾𑌸𑌂𑌵𑌿𑌦𑌾𑌨𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌜𑌗𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥௨॥

(ஶ०-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ப்ரஜாபதி வாக்யத்தைப் பரம்பரையா யறிந்த தேவாஸுரர்கள், அந்த ஆத்மாவை யறியவிரும்பினார்கள். அப்போது தேவர்களுக்காக இந்திரனும் அஸுரர்களுக்காக விரோசனனும் ஸமித்பாணிகளாய்ப் ப்ரஜாபதியைக் கிட்டினார்கள்.

𑌤𑍌 𑌹 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑍂𑌷𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍌 𑌹𑍋𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌘𑌤𑍍𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌾

ப்நோதி ஸர்வாம்ஶ்ச காமாந்யஸ்தமாத்மாநமநுவித்ய விஜாநாதீதி பகவ
தோ வசோ வேதயந்தே தமிச்சந்தாவவாஸ்தமிதி ||௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ப்ரம்மசர்யத்தை யடைந்திருந்தார்கள். அவர்களை ப்ரம்மா எதற்காக ப்ரம்மசர்யம் செய்கின்றீர்களென்று கேட்க அபஹதபாபமத்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மாவை யறிந்து ஸகல லோகங்களிலும் காமசாரத்தை யடைவதற்காக வென்றார்கள்.

தௌ ஹ ப்ரஜாபதிருவாச ய ஏஷோ(அ)க்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யத
ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதமபயமேதத்ப்ரஹ்மேத்யத யோ(அ)யம்
பகவோ(அ)ப்ஸு பரிக்யாயதே யஶ்சாயமாதர்ஶே கதம ஏஷ இத்யேஷ உ ஏ
வைஷு ஸர்வேஷ்வந்தேஷு பரிக்யாயத இதி ஹோவாச ||௪||

(ஸ0·ஹா-ரா-ஹா.) அவர்களுக்குக் கண்ணில்தோற்றுகிற புருஷன் ஆத்மா, அம்ருதஸ்வரூபமுடையவன் என்று சொல்ல ஜலாதர்சாதிகளிலெல்லாம் தோற்றுகிற சாயையை ஆத்மாவோ வென்ன ஆமென்றார்.

அஷ்டம: கண்ட:

உதஶராவ ஆத்மாநமவேக்ஷ்ய யதாத்மநோ ந விஜாநீதஸ்தந்மே ப்ரப்ரூ
தமிதி தௌ ஹோதஶராவே(அ)வேக்ஷாஞ்சக்ராதே தௌ ஹ ப்ரஜாபதிரு
வாச கிம் பஶ்யத இதி தௌ ஹோசது: ஸர்வமேவேதமாவாம் பகவ ஆத்மாநம்
பஶ்யாவ ஆ லோமப்ய ஆ நகேப்ய: ப்ரதிரூபமிதி ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) தண்ணீர் மடக்கில் எங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோளென்ன அவர்கள் பார்க்க என்னென்ன தலைமயிர் தொடங்கிக் கால்நகம் வரையில் ப்ரதிபிம்பம் தெரிகின்றதென்று சொன்னார்கள்.

தௌ ஹ ப்ரஜாபதிருவாச ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸநௌ பரிஷ்க்ரு
தௌ பூத்வோதஶராவே(அ)வேக்ஷேதாமிதி தௌ ஹ ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸ
நௌ பரிஷ்க்ருதௌ பூத்வோதஶராவே(அ)வேக்ஷாஞ்சக்ராதே தௌ ஹ ப்ரஜா
பதிருவாச கிம் பஶ்யத இதி ||௨||

தௌ ஹோசதுர்யதைவேதமாவாம் பகவ: ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸ
நௌ பரிஷ்க்ருதௌ ஸ்வ ஏவமேவேமௌ பகவ: ஸாத்வலங்க்ருதௌ ஸுவஸநௌ ப
ரிஷ்க்ருதாவித்யேஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதமபயமேதத்ப்ரஹ்மேதி
தௌ ஹ ஶாந்தஹ்ருதயௌ ப்ரவவ்ரஜது: ||௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரஜாபதி யலங்கரித்துக்கொண்டு பார்க்கச்சொல்ல அப்படியே பார்க்க அலங்காரமாய்த் தெரிய அதுவே ஆத்மா அம்ருதம் ப்ரம்மமென்று சொல்ல அவர்களும் சாந்தா காங்க்ஷர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

தௌ ஹாந்வீக்ஷ்ய ப்ரஜாபதிருவாசாநுபலப்யாத்மாநமநநுவி
த்ய வ்ரஜதோ யதர ஏததுபநிஷதோ பவிஷ்யந்தி தேவா வா அஸுரா வா
தே பராபவிஷ்யந்தீதி ஸ ஹ ஶாந்தஹ்ருதய ஏவ விரோசநோ(அ)ஸுராஞ்
ஜகாம தேப்யோ ஹைதாமுபநிஷதம் ப்ரோவாசாத்மைவேஹ மஹய்ய
ஆத்மா பரிசர்ய ஆத்மாநமேவேஹ மஹயந்நாத்மாநம் பரிசரந்நுபௌ
லோகாவவாப்நோதீமஞ்சாமுஞ்சேதி ||௪||

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌹𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌮𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌮𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑍋 𑌬𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌵𑌸𑌨𑍇𑌨𑌾𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌮𑍁𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌜𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ||௫||

(ப॰-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ப்ரமஜ்ஞாநத்தோடு கூடினவர்களாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும்போது தப்பாய் எதற்காக க்ரஹித்துக்கொண்டு போகவேண்டும்? கர்ணாகர்ணிகையினால் கேட்டாயினும் உண்மை யறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று இப்படிக்குச் சொன்னார். அதாவது யார் இவர்களிப்படிச் சொல்லக்கேட்ட ப்ரம்மத்தை நம்புகின்றார்களோ அவர்கள் பராபவத்தை யடைவார்களென்பது; இதை இப்படியே நம்பிக்கொண்டவனாய்த் தேஹமே ஆத்மாவென்றுபதேசித்து அதின் போஷணத்தையே புருஷார்த்தமாக விரோசநன் அஸுரர்களுக்குபதேசித்தான். ஆனதாலிப்போதும் தேஹாத்ம ப்ரம்மத்தால் நாஸ்திகனாயிருப்பவனை அஸுரனென்று சொல்லுகின்றார்கள். இது அஸுரகோஷ்டியிலிரஹஸ்யம் ஆனதால் ப்ரேதத்தை யலங்கரிக்கின்றார்கள்.

𑌅𑌥 𑌨𑌵𑌮𑌃 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃.

𑌅𑌥 𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌯𑌥𑍈𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍇 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌧𑍇𑌽𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌣𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌣𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌶𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௧||

(ப॰-ஹா-ரா-ஹா.) இந்திரனோ வென்றால் தேவதைகளுக்கு இதை யுபதேசிப்பதற்கு முன்னமே சுத்தாந்தக்கரணனாகையால் தேஹாத்மபாவத்தில் தோஷபுத்தி பிறந்து ஹேயமான சரீரத்தை யோக்யமான ஆத்மாவாய்க் கொள்ளுவதில்லை யென்று நினைத்தான்.

𑌸 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌂 𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑍀𑌃 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 𑌯𑌥𑍈𑌵 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌞𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑍇 𑌸𑍁𑌵𑌸𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌧𑍇𑌽𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌣𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌣𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌶𑌮𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌹𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 ||௨||

(ப॰-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி ஸந்தேகங்கொண்ட இந்திரன் மறுபடியும் சிஷ்ய வ்ருத்தியோடு ப்ரம்மாவினிடத்தில் வர, ஏன் வந்தாயென்று கேட்க, விஷயத்தை விவரித்தான்.

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌮𑌘𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑍈𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌸𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸 𑌹𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚 ||௩||

(ப॰-ஹா-ரா-ஹா.) ஆம்யா இந்திரனே, அதினுண்மையை நன்றாய் வெளியிடுகின்றேன்; இன்னமும் பன்னிரண்டு வருஷங் காத்திருக்க வேண்டுமென்ன அப்படியே காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

அத தஶம: கண்ட:.

யஏஷ ஸ்வப்நே மஹீயமாநஶ்சரத்யேஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதமபயமேதத் ப்ரஹ்மேதி ஸ ஹ ஶாந்தஹ்ருதய: ப்ரவவ்ராஜ ஸ ஹாப்ராப்யைவ தேவாநேதத் பயம் ததர்ஶ தத்யத்யபீதம் ஶரீரமந்தம் பவத்யநந்த: ஸ பவதி யதி ஸ்ராமமஸ்ராமோ நைவைஷோஸ்ய தோஷேண துஷ்யதி ||௧||

ந வதேநாஸ்ய ஹந்யதே நாஸ்ய ஸ்ராம்யேண ஸ்ராமோ க்நந்தி த்வேவைநம் விச்சாதயந்தீவாப்ரியவேத்தேவ பவதி ரோதிதீவ நாஹமத்ர போக்யம் பஶ்யாமீதி ||௨||

(ஸம்-ஸ்ரீ-ரா-ஸ்வா.) ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற ஆத்மாவை யறியும்படி யுபதேசிக்க, சாந்த காங்க்ஷனாய்ச் சென்று மீண்டும் துக்காநுபவத்தினால் ஸந்தேஹப்பட்டுப் போக்யமென்று நினைக்கவில்லை.

ஸ ஸமித்பாணி: புநரேயாய தம் ஹ ப்ரஜாபதிருவாச மகவந் யச்சாந்தஹ்ருதய: ப்ராவ்ராஜீ: கிமிச்சந் புநராகம இதி ஸ ஹோவாச தத்யத்யபீதம் பகவ: ஶரீரமந்தம் பவத்யநந்த: ஸ பவதி யதி ஸ்ராமமஸ்ராமோ நைவைஷோஸ்ய தோஷேண துஷ்யதி ||௩||

ந வதேநாஸ்ய ஹந்யதே நாஸ்ய ஸ்ராம்யேண ஸ்ராமோ க்நந்தி த்வேவைநம் விச்சாதயந்தீவாப்ரியவேத்தேவ பவதி ரோதிதீவ நாஹமத்ர போக்யம் பஶ்யாமீத்யேவமேவைஷ மகவந்நிதி ஹோவாசைதம் த்வேவ தே பூயோநுவ்யாக்யாஸ்யாமி வஸாபராணி த்வாத்ரிம்ஶதம் வர்ஷாணீதி ஸ ஹாபராணி த்வாத்ரிம்ஶதம் வர்ஷாண்யுவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ||௪||

(ஸம்-ஸ்ரீ-ரா-ஸ்வா.) மீண்டும் ஸமித்பாணியாய் ப்ரஜாபதியைக்கிட்ட வனென்ன ஸந்தேகத்தைச் சொல்ல முன்போலப் பன்னிரண்டு வருஷம் காத்திருந்தாலதை விசதமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்னக் காத்திருக்க உபதேசம் செய்தார்.

அதைகாதஶ: கண்ட:.

தத்யத்ரைதத் ஸுப்த: ஸமஸ்த: ஸம்ப்ரஸந்ந: ஸ்வப்நம் ந விஜாநாத்யேஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைததம்ருதமபயமேதத் ப்ரஹ்மேதி ஸ ஹ ஶாந்தஹ்ருதய: ப்ரவவ்ராஜ ஸ ஹாப்ராப்யைவ தேவாநேதத் பயம் ததர்ஶ நாஹ கல்வயமேவம் ஸம்ப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாத்யயமஹமஸ்மீதி நோ ஏவேமாநி பூதாநி விநாஶமேவாபீதோ பவதி நாஹமத்ர போக்யம் பஶ்யாமீதி ||௧||

ஸ ஸமித்பாணி: புநரேயாய தம் ஹ ப்ரஜாபதிருவாச மகவந் யச்சாந்தஹ்ருதய: ப்ராவ்ராஜீ: கிமிச்சந் புநராகம இதி ஸ ஹோவாச நாஹ கல்வயம் பகவ ஏவம் ஸம்ப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாத்யயமஹமஸ்மீதி நோ ஏவேமாநி பூதாநி விநாஶமேவாபீதோ பவதி நாஹமத்ர போக்யம் பஶ்யாமீதி ||௨||

ஏதம் த்வேவ தே பூ⁴யோ(அ)நுவ்யாக்²யாஸ்யாமி நோ ஏவாந்யத்ரைதஸ்மாத்³ வஸாபராணி பஞ்ச வர்ஷாணீதி ஸ ஹாபராணி பஞ்ச வர்ஷாண்யுவாஸ தாந்யேகஶதம் ஸம்பேது³ரேதத்தத்³யதா³ஹுரேகஶதம் ஹ வை வர்ஷாணி மக⁴வாந் ப்ரஜாபதௌ ப்³ரஹ்மசர்யமுவாஸ தஸ்மை ஹோவாச ||௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நத்தில் தோற்றுகிற ரூபத்தை ஆத்மாவென்றுபதேசிக்கச் சாந்தர் காங்க்ஷைப்ச் சென்று மீண்டு அப்போது ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லை ஆனதால், நாசமென்று ஸந்தேகித்துப் போக்யமில்லையென்று நினைத்து ஸமித்பாணியாய் முன்போல் வந்து கேட்கப்பட்டு, ஸந்தேஹத்தைச் சொல்ல, அஞ்சு வர்ஷங்கள் காத்திருக்கச் சொல்ல அப்படியே இருக்க அப்படியே உபதேசித்தார்.

த்வாதஶ꞉ க²ண்ட³꞉.

மக⁴வந் மர்த்யம் வா இத³ம் ஶரீரமாத்தம் ம்ருத்யுநா தத³ஸ்யாம்ருதஸ்யாஶரீரஸ்யாத்மநோ(அ)தி⁴ஷ்டா²நமாத்தோ வை ஸஶரீர꞉ ப்ரியாப்ரியாப்⁴யாம் ந வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத꞉ ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்த்யஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத꞉ ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) ஓ இந்திரனே, இந்தச் சரீரமே மரணத்தையடைவது. அந்த மரணமும் காலநியதியுடையதல்ல; க்ஷணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்ருதஸ்வரூபியாகிய ஆத்மாவுக்கு அதிஷ்டாநமாயிருக்கின்றது நிரவயவனாயிருக்கிற ஆத்மாவுக்குச் சரீரஸம்பந்தத்தால் ஸுகதுக்கமுண்டாகின்றன. சரீரஸம்பந்தாஸம்பந்தங்களே ஸுகதுக்க தத்பாவங்களுக்குக் காரணமென்றறிக.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். சரீரம் என்பது கர்ம ஸம்பந்தப்பட்ட சரீர மில்லை யென்றவாறு என்று (ரா பா-த்தில்) பேதம்.

அஶரீரோ வாயுரப்⁴ரம் வித்³யுத் ஸ்தநயித்நுரஶரீராண்யேதாநி தத்³யதை²தாந்யமுஷ்மாதா³காஶாத் ஸமுத்தா²ய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்³ய ஸ்வேந ரூபேணாபி⁴நிஷ்பத்³யந்தே ஏவமேவைஷ ஸம்ப்ரஸாதோ³(அ)ஸ்மாச்ச²ரீராத் ஸமுத்தா²ய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்³ய ஸ்வேந ரூபேணாபி⁴நிஷ்பத்³யதே ||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) வாயு முதலிய சரீரமில்லாமலிருக்கின்ற வஸ்துக்கள், ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்வகாரண ஜ்யோதியை யடைந்து, நிஜரூபத்தைக்கொண்டு விளங்குவது போல் இந்த ஜீவனுமிந்தச் சரீரத்திலிருந்து பரஜ்யோதியை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைந்து பிரகாசிக்கின்றான்.

ஸ உத்தம꞉ பூருஷ꞉ ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீட³ந் ரமமாண꞉ ஸ்த்ரீபி⁴ர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபி⁴ர்வா நோபஜநம் ஸ்மரந்நித³ம் ஶரீரம் ஸ யதா² ப்ரயோக்³ய ஆசரணே யுக்த ஏவமேவாயமஸ்மிஞ்ச²ரீரே ப்ராணோ யுக்த꞉ ||௩||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படி யடையப்படுகிற புருஷனுத்தமபுருஷன். இவனை யடைந்த ஸம்ப்ரஸாதனென்கிற ஆத்மா யதேஷ்ட ஸகலபோகங்களைய மநுபவிக்கிறான்; விளையாடுகிறான்; ஸந்தோஷிக்கின்றான்; ஸ்த்ரீகளையும், வாஹநங்களையும் அடைகின்றான். இந்தஹேயாகாரங்களெங்களை நினைப்பதில்லை. இப்படிப்பட்டவனுபாதியினால் இரதத்தில் குதிரை கட்டப்படுவதுபோல் கர்மபாசத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றான்.

[illegible] ||௪||

[illegible] ||௫||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) கண்ணைத் தர்சநகரணமாகக்கொண்டவனாத்மா. இப்படியே அந்தந்த விஷயங்களை அறிவதற்கு அந்தந்தக் கரணங்களைக் கரணமாகக்கொண்டவன் ஆத்மா.

[illegible] ||௬||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை தேவர்களுபாஸிக்கின்றார்கள். ஆதலால் எல்லா லோகங்களையு மடைகின்றார்கள்; எல்லாக் கர்மங்களை யநுபவிக்கின்றார்கள். இந்த ஆத்மாவை யறிந்துபாஸிப்பவனுக்கு ஸகல ஸித்தியுமுண்டாகின்றது என்று ப்ரஜாபதி சொன்னான்.

[illegible]

[illegible] ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) சம்பிரருமான ஹார்த்தப்ரம்மத்தை யடைந்து ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து ஸர்வவிதமான உபாஸநமும் செய்து பாபஸம்பந்தம் நீங்கிச் சந்திரனைப் போலும், குதிரையைப்போலும், ராஹுமுகம்போலும், மயிர்கள்போலு மிருக்கிற ஸமஸ்த வ்யஸ்தப்ரக்ருதியம் பந்தத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ப்ரம்மலோகத்தையடைவேன்.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள். இது முமுக்ஷு அநுசந்திக்கிற மந்திரம். (ச்யாம) தப்தத்தால் (விக்ரஹம்) சொல்லப்படுகிறதென்று (ரா-பா-த்தில்) சொல்லப்பட்டது.

[illegible]

[illegible] ||௧||

(ஸ0-ஹா-ரா-ஹா.) நாமரூபங்களை நிர்வஹிக்கிற பரமாத்மா நாமரூபங்களில்லாதவன். அவனம்ருதம். அப்படிப்பட்ட பரமாத்ம லோகத்தை யடைகின்றேன். அப்படிப்பட்ட நான் ஸர்வாத்மாவாகிறேன். பரமாத்மாத்ம ஸிக்ஷாத்காரத்தைப் பெறக்கடவேன். ஜந்மஸம்பந்தம் நீங்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். உபஸம்ஹார மந்திரத்திலும் பேதம் ஸ்திரமாகின்றது. (ரா-பா-த்திலும்) ஐக்யமே தோற்றுகிறதென்று (சங்-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

பஞ்சத³ஶ: க²ண்ட³:.

தத்³தை⁴தத்³ ப்³ரஹ்மா ப்ரஜாபதய உவாச ப்ரஜாபதிர்மநவே மநு: ப்ரஜாப்⁴ய ஆசார்யகுலாத்³வேத³மதீ⁴த்ய யதா²விதா⁴நம் கு³ரோ: கர்மாதிஶேஷேணாபி⁴ஸமாவ்ருத்ய குடும்பே³ ஶுசௌ தே³ஶே ஸ்வாத்⁴யாயமதீ⁴யாநோ தா⁴ர்மிகாந்வித³த⁴தா³த்மநி ஸர்வேந்த்³ரியாணி ஸம்ப்ரதிஷ்டா²ப்யாஹிம்ஸந் ஸர்வபூ⁴தாந்யந்யத்ர தீர்தே²ப்⁴ய: ஸ க²ல்வேவம் வர்தயந் யாவதா³யுஷம் ப்³ரஹ்மலோகமபி⁴ஸம்பத்³யதே ந ச புநராவர்ததே ந ச புநராவர்ததே ||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) இந்த ஆத்ம விஜ்ஞாநத்தை ப்ரம்மாமுதல் பரம்பரையாய் வித்வான்க ளநுஷ்டிப்பதற் குபதேசம் பெறுகின்றார்கள் யதாக்ரமமா யத்யயநம் செய்து க்ருஹஸ்தனாய் ஸகல கர்மங்களையும் விதிப்படி யநுஷ்டித்துக்கொண்டு யாவஜ்ஜீவம் வர்த்திப்பவன் ப்ரம்மலோகத்தை யடைகின்றான்; புநராவ்ருத்தி யடைவதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இங்குச் சொல்லப்பட்ட கர்மாநுஷ்டாநம் அஜ்ஞாநிகளுக்கே என்று (சங்-பா-த்திலும்) ஜ்ஞாநிக்கே உபாஸநாங்கமாச் சொல்லப்பட்டதென்று (ரா-பா-த்திலும்) சொல்லப்பட்டது.

ஆப்யாயந்து மமாங்கா³நி வாக் ப்ராணஶ்சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரமதோ² ப³லமிந்த்³ரியாணி ச ஸர்வாணி ஸர்வம் ப்³ரஹ்மௌபநிஷத³ம் மாஹம் ப்³ரஹ்ம நிராகுர்யாம் மா மா ப்³ரஹ்ம நிராகரோத³நிராகரணமஸ்த்வநிராகரணம் மேऽஸ்து ததா³த்மநி நிரதே ய உபநிஷத்ஸு த⁴ர்மாஸ்தே மயி ஸந்து தே மயி ஸந்து ||உ||

(ஶம்-ஹா-பா-ஹா.) இது அத்யயநார்த்த மந்திரபாடம் ப்ரம்மப்ரதிபத்யோடு எனக்கு ஸகலேந்திரியங்களுக்கும் பலமுண்டாகி அநுஷ்டாநம் ஸித்தித்து, ப்ரம்ம கடாக்ஷம் பெறவேண்டும்; மற்றும் ஸகல நன்மைகளுமுண்டாகவேண்டும்; உபநிஷதர்த்தங்களெல்லாம் நிலைப்படவேண்டும்.

பதினைந்தாங் கண்டம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றும்.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணே நம:.

ஏழாம்ப்ரபாடகம்.

(உ - ஹா.) இந்தப்ரபாடகத்தில் பூமவித்யையைப்பற்றிப் புராணவசந ஸம்வாதம் பகுவாய்க் காட்டப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லை.

ஏழாம்ப்ரபாடம் முற்றும்.

எட்டாம்ப்ரபாடகம்.

(உ - ஹா.) இந்த ப்ரபாடகத்தில், தஹரவித்யை அர்ச்சிராதிமார்க்கம் இவை முதலிய விஷயங்களில் அநேக புராணச்லோகங்க ளுதஹரிக்கப்பட்டன.

எட்டாம்ப்ரபாடகம் முற்றிற்று.